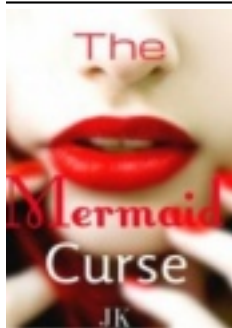

The Mermaid Curse - Lời nguyên Tiên Biển

Contents

The Mermaid Curse - Lời nguyên Tiên Biển	1
1. Introduction (giới Thiệu Và Bản Quyền)	2
2. Mermaid Hunter	4
3. Chapter 1 : Evil Prince	5
4. Chapter 2 : The Bride	11
5. Chapter 3 : Cướp Dâu	14
6. Chapter 4 : Đêm Nay, Ta Sẽ Ngủ Với Người !	17
7. Chapter 5 : Luật Thứ Nhất Của Quỷ	19
8. Chapter 6 : Kissing	23
9. Chapter 7 : Half Night With Prince	26
10. Chapter 8 : Phi Tần Của Ác Quỷ	30
11. Chapter 9 : Human Reason Can Excuse Any Evil	33
12. Chapter 10: Trốn Chạy	37
13. Chapter 11 : Thiên Thần Giáng Thế	39
14. Chapter 12 : Thiên Thần Yêu Em !	44
15. Chapter 13 : Nọc Quỷ	49
16. Mermaid Curse	53
17. Chapter 14 : Be My Mistress	54
18. Chapter 15 : Evil Tricks	58
19. Chapter 16 : Deep Blue Ocean	67
20. Chapter 17 : Half-blood	71
21. Chapter 18 : Bermuda Triangle	76
22. Chapter 19 : Gafenso - A Party Of Blood	84
23. Chapter 20 : Checkmate	90
24. Chapter 21 : Angel's Memory	96
25. Chapter 22: Being Human	103
26. Chapter 23 : Helpless Love	107
27. Chapter 24 : Do God Create Love ?	111
28. Chapter 25 : Jane Elevatur And Haida Giura	117
29. Chapter 26 : The Silent Battle	121
30. Chapter 27 : The Underworld War	128
31. Chapter 28 : Warrior	132
32. Chapter 29 : Princess Or Snow Queen	136
33. Chapter 30 : Luxephin Battle	143
34. Chapter 31 : Tear Of Goddess , Dream Is Broken Into Pieces !	148
35. Last Chapter : Avieanlaúz	159
36. Tmc Phần Ii: The Monarchical Song (huyền Ca Vương Quyền)	162

The Mermaid Curse - Lời nguyên Tiên Biển

Giới thiệu

Một loài sinh vật đẹp dễ quyến rũ mê hồn. Một Hậu Duệ của quỷ cuốn hút nhưng độc ác, thâm hiểm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-mermaid-curse-loi-nguyen-tien-bien>

1. Introduction (giới Thiệu Và Bản Quyền)

Một ác quỷ độc ác thâm hiểm nhưng cuốn hút

Người cá xinh đẹp tuyệt trần nhưng tâm địa độc ác

&

Một câu chuyện tình

Book detail and Legacy (Giới thiệu và Bản Quyền)

Nếu bạn muốn đăng lại truyện ở nơi khác thì vui lòng xem “Mục đăng lại truyện của JK trên website khác” ở phần profile (trang chủ) ! Còn nếu bạn có ý định đăng một cách tự do thì xin thông báo trước là tác quyền đã được bảo vệ.

Author : Dasandra JK [JK]

Title : The Mermaid Curse (Lời Nguyễn Tiên Cá)

Category : Mystery - Romance - Fantasy.

Rating : PG-13 Parents Strongly Cautioned -Some materials may be inappropriate for children. (The Mermaid Curse có chứa nội dung không phù hợp với độ tuổi nhỏ)

- Time : 1/2012 - Wattpad Publish : 6/2012 - 18/11/2012

Cover + photo + trailer : Collected (I don't own them, thank for people who have create all those beautiful pictures and clips)

The Mermaid Curse (Lời Nguyễn Tiên cá) là một câu chuyện tình về hai sinh vật huyền thoại đan xen với một câu chuyện trong thế giới huyền bí mà bí mật sẽ được lưu giữ đến hồi kết. Hãy kiên nhẫn và hãy nhớ, câu chuyện cũng như cuộc đời, có cao trào, có bình lặng, mỗi khoảnh khắc đều có ý nghĩa của nó ! Và mỗi người đều có một quan điểm và suy nghĩ riêng !

The Monarchical Song (Huyền Ca Vương Quyền) là truyện cùng series với The Mermaid Curse

Thank in advance.

JK hi vọng sẽ nhận được sự phản hồi, yêu thích cũng như tôn trọng của readers !

Facebook của JK : .facebook.com/jkei.dasandra (Dasandra Jkei)

Facebook của TMC : .facebook.com/pages/The-Mermaid-Curse/546501492034458 (The Mermaid Curse)

Legal rights (tác quyền)

All rights reserved (Có bản quyền) . Copyright © 2012 Dasandra JK.

Tác quyền được bảo vệ bởi Wattpad và theo luật quốc tế.

The Mermaid Curse [full version - unedited] with 32 chapters (35 parts) is written by Dasandra JK . This book is “All rights reserved” No part of this story may be reproduced, distributed, performed, publicly displayed or made into derivative work without the permission of Dasandra JK . If anyone try to , steal it without author’s permission or harm this, It’s illegal since The Mermaid Curse is marked as All Rights Reserved. Note that it’s illegal and will be punished if you do that. Please respect ! (The Mermaid Curse (Lời Nguyên Tiên Cá) đầy đủ gồm 32 chapters (35 phần) được viết bởi Dasandra JK. Có Bản Quyền. Không ai có quyền sao chép, chỉnh sửa, mô phỏng, bắt chước, ..dưới mọi hình thức mà chưa có sự cho phép của tôi. Bất kì hành vi đánh cắp, sao chép mà không có sự cho phép của tác giả hoặc tổn hại đến tác phẩm đều phạm pháp. Bởi vì The Mermaid Curse (Lời Nguyên Tiên Cá) là có bản quyềnBạn sẽ vi phạm pháp luật và sẽ bị phạt nếu làm điều đó. Xin hãy tôn trọng quyền tác giả và tác phẩm)

None of the picture, clip and song belong to me. I just use/combine them for description, i am not the one who create them. These all belongs to the producer, i am sorry that i can’t find all producer’s name to do citation. But again, thank you for creating great works. (Hình ảnh, clip, âm nhạc đều thuộc về những người làm ra chúng, tôi không phải là người làm ra chúng. Và tôi rất xin lỗi đã không thể tìm và dẫn tên của tất cả những người tạo ra. Nhưng tôi muốn cảm ơn những người đã tạo ra những tác phẩm rất đẹp như thế !)

Đây là tiểu thuyết tưởng tượng do chính tác giả tự viết, nếu có trùng lặp thì chỉ do trùng hợp (cho tới nay vẫn chưa có sự trùng lặp ngẫu nhiên nào). Cũng không có ý xúc phạm. JK là người chịu trách nhiệm về The Mermaid Curse cả về bản quyền, ý tưởng, lời văn, nhân vật và nội dung trong truyện !

Thank in advance !

Special thank to Pirates of Caribbean On Strange Tides for inspiration. Love this movie !

Dasandra JK [JK]

Note : Bản đang edit, vẫn còn nhiều lỗi ! Xin lỗi các bạn ! Truyện dựa theo cảm hứng bối cảnh Tây Âu trung cổ !

-TMC-

Một loài sinh vật xinh đẹp lộng lẫy nhưng vô cùng ác độc. Hãy để lại câu chuyện những người cá tốt bụng, hãy đến với huyền thoại về một sinh vật có vẻ đẹp làm nao lòng người bởi vẻ thánh thiện không chối cãi, những nàng tiên của Đại Dương sâu thẳm - Người Cá .

Một Ác quỷ thâm hiểm độc ác nhưng vô cùng cuốn hút , đã tàn sát hết những Người Cá. Một quá khứ trở thành huyền thoại và sau đó rất lâu, câu chuyện bị lãng quên đã trở lại.

Một cô gái chẳng may bị Ác Quỷ bắt đi vì Thiên Thần hộ mệnh của cô, là kẻ thù truyền kiếp của hắn. Liệu có phải Thiên Thần chỉ là thiên thần Hộ mệnh hay còn có liên hệ khác của cô ? Liệu Thiên Thần có cứu được cô ?

Và mối thâm thù của Người Cá và Ác Quỷ, số phận ràng buộc của những người trong cuộc sẽ như thế nào ?

The Mermaid Curse

Vịnh Santa Monica , 3-2013

Ánh mắt nâu sáng nhìn quanh bầu khung cảnh xung quanh, đẹp như thế sao bản thân không cảm nhận được gì ! Từng luồng gió mát mơn qua mái tóc dưới ánh nắng chói chang nhưng không quá nóng đáng ra phải làm con người vô cùng dễ chịu. Cô không cần nghĩ cũng tìm ra câu trả lời ình

Vì còn thiếu, thiếu vắng một thứ gì đó...

Suy nghĩ và cảm xúc bây giờ quá phức tạp để diễn tả, quá khó khăn để nói ra. Ánh mắt nâu nhen nhón nỗi buồn lẫn niềm vui

Còn một điều em muốn nói với anh....

-

Địa Ngục,

Một ngàn năm trước, Thế giới này một nửa là đảo một nửa là biển . Khi những loài động vật thông minh với trí não phát triển thống lĩnh trên bờ , dù không có thân hình to lớn nhưng não bộ của chúng cộng với khả năng tà phép là một ưu thế mạnh mẽ. Giữa những hòn đảo được kết nối với nhau bởi những chuyến đi thuyền, sự trao đổi giao du càng tăng, việc lên đênh trên biển không còn là điều xa lạ. Những cuộc săn tìm, truy sát con mồi, chúng là những kẻ thủ không đội trời chung với cái đẹp; sinh vật đó được con người gọi là quỷ dữ.

Những tướng loài sinh vật thống lĩnh này là bá chủ của cõi âm, ngoài Thiên Thần ở Địa Đàng, không ai có thể là trở ngại với chúng.

Song thế giới huyền bí của Ác Quỷ, nơi tồn tại quái thú hung tợn, xấu xí. Nơi sản sinh ra những con quỷ với bộ mặt đáng sợ hoặc những con quỷ với nét đẹp sắc sảo, mưu mô tàn ác ...

....lại có thể sản sinh ra một loài sinh vật kì lạ khác.

Những lần đầu đi biển, nhưng con quỷ đã phát hiện ra một bí mật của Đại Dương.

..

Đại Dương mở ra cho những kẻ thống lĩnh trên cạn kia một bí mật mới . Giữa những đợt sóng màu xanh và nước lạnh như băng, thời tiết thất thường cùng những loài thủy quái. Một loài sinh vật đã xuất hiện mang một sức hấp dẫn không thể chối cãi . Một sức hấp dẫn toát ra từ vẻ đẹp mỏng manh, dễ vỡ, cuốn hút đến chết người. Vẻ đẹp vừa làm ác quỷ căm ghét bởi sự thánh thiện như Thiên Thần song lại gợi cảm giác tò mò, ham thích. Nhưng đó cũng là loài sinh vật đáng sợ. Không ít những con quỷ khi vượt biển đã phải bỏ mạng vì sức hấp dẫn đó, bị loài sinh vật kia lôi kéo xuống biển rồi chìm đến chết. Có những kẻ chết , xác chúng nổi lên còn có những kẻ không thấy xác e rằng đã làm mồi cho bọn sinh vật kia.

Loài sinh vật với cái tên Người Cá, sở dĩ chúng nửa người nhưng nửa cá, đặc trưng là khuôn mặt tĩnh lặng, trong sáng không vương chút bụi trần với đôi chân là vây cá uyển chuyển trong làn nước. Một vẻ đẹp đến lạnh người, không thốt nổi nên lời, mê hoặc những con quỷ bị hút hồn bởi vẻ đẹp đó. Hay giọng hát cao vút tuyệt diệu vang trong không trung là đủ sức để một loài vật xấu xa như bọn quỷ kia cũng tình nguyện nhảy xuống biển để rồi bị chìm chết .

Và hiện tại biển thành quá khứ, quá khứ biến thành bí ẩn, bí ẩn biến thành huyền thoại . Và đây là về một huyền thoại được giữ kín.

...

..

.

2. Mermaid Hunter

TMC

.....

Một trăm năm, loài quỷ có một nỗi e sợ biển cá. Bao nhiêu tên quỷ bao nhiêu con thuyền đều chết bởi sức hấp dẫn chết người của Người Cá. Một năm nọ, Một ác quỷ quyền lực đã ra lệnh cấm tất cả tàu bè qua lại suốt một tháng, dù trì trệ công việc nhưng hắn chấp nhận vì hắn đang toan tính một âm mưu lớn hơn. Tận diệt Người Cá.

Suốt một tháng trời, Người Cá không bắt được một con quỷ nào. Vì không có ai ra biển, không một con thuyền và bóng dáng của những kẻ hút máu kia. Những tiếng hát cứ du dương ngày một lớn khi nhiều Người Cá tập trung lại ngồi trên mỏm đá để chờ đợi một con thuyền.

Rồi ngày kia một chiếc thuyền duy nhất lênh đênh đi ngang qua mỏm đá của Người Cá. Kẻ trên thuyền là một con quỷ che kín khuôn mặt. Những tiếng hát dập dìu những Người Cá bơi xung quanh con thuyền đó.

Hắn đã đứng, bọn Người Cá dường như xem bọn quỷ là thức ăn cho nên một tháng thiếu thức ăn làm cho chúng tập trung mỗi lúc một đông .

Chiếc thuyền chuyển hướng vào mỏm đá rồi kẻ trên thuyền nhảy xuống bơi đến nơi có tiếng hát những Người Cá bơi xung quanh hắn rồi hướng mắt theo từng cử chỉ của hắn, cho đến khi hắn cúi xuống cơ hồ muốn hôn một Người Cá thì tay hắn rút ra một thanh kiếm, trong vòng không tới năm giây , hắn tàn sát tất cả Người Cá trên mỏm đá bằng những đòn tàn khốc. Hắn lạnh lùng và tàn khốc, không hề bị một chút cuốn hút trước vẻ đẹp đó .

Lần đó, gần như diệt chủng, xóa sổ toàn bộ Người Cá ở Địa Ngục. Ở thế giới loài người, Người Cá dần rơi vào một truyền thuyết .

Hắn chính là Một trong Ba Hậu Duệ của Chúa Quỷ. Kẻ máu lạnh nổi tiếng hung tàn .

Hắn sẽ luôn săn tìm, giết sạch không chừa lại dù chỉ một Người Cá nào .

Cho đến một ngày hành động tàn bạo của hắn đã dẫn đến một cuộc săn tìm khác ...

Có lẽ là con người tạo nên số phận và mỗi khoảnh khắc trong cuộc sống luôn có ý nghĩa riêng của nó.

.....

Hãy VOTE, MMENT, ADD TO READING LIST để chia sẻ cảm nhận và update truyện nếu thấy xứng đáng !

JK

3. Chapter 1 : Evil Prince

Chúa Tể Điện Hạ ngồi trên ngai vàng, mơn tay trên môi kiêu hãnh, buông lời :

- Còn ai nữa ?

- Không còn...! – một chất giọng yếu ớt vang lên, run rẩy và sợ hãi.

- Ta biết chắc còn một ả công chúa !

- Không...!

- Giết ! – một từ nhẹ nhàng đậm chất chết chóc trước khi một người cá bị những con quỷ với bộ giáp che cả mắt để tránh bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của người cá ảnh hưởng. Chúng cầm chiếc xiên một chốc giết chết sinh linh vô cùng tàn khốc, mái tóc xanh rũ dài xuống pha rồi chất máu bốc lên mùi vị làm hắn ưa thích. Đó là lí do hắn là Điện Hạ, là hậu duệ chúa quỷ, thiên hạ đệ nhất ác ma.

Hắn đứng trên thành tàu, một tàu gỗ lớn căng buồm có biểu tượng hoàng gia, hắn khẽ cười :

- Nếu Người không lên thì Ta sẽ xuống giết Người !

Một chân buông xuống nhẹ nhàng như bay, hần chìm xuống độ sâu nghìn met khi phát hiện một cung điện dưới nước. Một hoàng cung lộng lẫy của người cá, nằm sâu tít dưới lòng đại dương, nơi u tối mà ánh sáng khó chiếu rọi, nơi lạnh hơn băng và áp lực nước lớn đến mức có thể xé toạc cơ thể người. Chỉ có một kẻ hùng mạnh như hần, kế thừa những khả năng phi phàm hơn cha hần mới đủ sức chịu nổi hoàn cảnh khắc nghiệt này cùng đám thủy quái ở đây. Cung điện huy hoàng nhưng tiêu điều vắng bóng, hần nhanh chóng hạ gục hai con quái thú ở cổng trong nửa canh giờ. Hần tiến vào trong, mùi vị ác quỷ của hần sộc thẳng vào mũi một nhân ngư trong cung. Trong cung chẳng còn ai ngoài cô gái đó cùng đám cá heo.

Hần đẩy cửa bước vào gian điện công chúa để lại sau lưng biết bao sinh mạng bị giết hại thê thảm, những kẻ chỉ muốn bảo vệ chủ nhân của chúng để rồi chết thảm. Một bước hần đi là sự giết chóc. Hần bắt gặp một thiếu nữ đang nhìn hần, ánh mắt rất đối bình thản qua gương trước máu chảy ra từ khoe môi của cô ta, chảy dài xuống, ít rồi nhiều như suối và rồi cô ấy ngã xuống sàn.

- Tự kết liễu ! Chắc, chán chết ! – hần nhếch mép nói, tiến lại nhìn ngắm loài sinh vật cuối cùng mang họ của Pargarien elevatur đem xác cô ta về. Dù sao cô ta cũng là công chúa, là hậu duệ hoàng gia cao nhất ở loài sinh vật huyền thoại này, xác cô ta được hần đặt trong một thanh băng tảng ở phòng kín để hần nhớ, Người Cá đã bị hần xóa sổ ! Vĩnh Viễn !

Có những giao thoại về Hậu duệ ác quỷ đó, về sự tàn độc của hần câu chuyện về sự diệt vong của Người Cá. Thời gian thấm thoát trôi đi, cứ tưởng đã xóa dần tất cả nhưng đó chỉ là sự khởi đầu.

Mười tám năm sau. Vương quốc Luxephin, thuộc năm cai trị thứ 49 của Hoàng tử thứ 3 của Chúa tể.

- Điện Hạ ! Bắt cô ta ư, cô ta được Thiên Thần bảo vệ !

- Thì sao, không lẽ không thể đem cô ta về được !

- Nhưng.....đó là một trong những tên khá nhất ạ !

- Đó là lí do Ta muốn bắt cô ta !

Tên tay sai mười tám năm sau thảm họa người cá cũng già cỗi nhưng Điện Hạ vẫn bắt tử, có thể nói là không già được, sức chiến đấu cũng vì thế mà mạnh hơn chứ không suy giảm. Tình tình thì đừng nên bàn tới vì Ngài ấy càng ngày càng hung hăng hơn.

- Một lũ ăn hại chỉ là một con người ! Có vậy cũng phải để Ta ra tay !

- Cô...cô ta quả thật may mắn ! Hai lần ra tay, cô ta đều thoát ! Hơn nữa, Điện Hạ à, cô ta được bảo vệ bởi ! – tay sai lắp bắp nói.

- Câm miệng và rút ra trước khi Ta giết chúng bây ! – hần rầm lên bằng sự tức giận lẫn chán nản.

- Dạ...dạ..

Có tiếng kim loại chạm vào nền nhà. Haida mở mắt, cảm giác mùi đất xộc vào mũi cùng những mùi vô cùng khó chịu làm Haida muốn nôn ra. Nó co chân đang đau lại ngồi dậy nhìn khung cảnh tối như mực, không thấy gì cả, trước mắt là màu đen đến tận tay nó, nó cũng không thấy, nó quờ quạng, mắt quen dần trong bóng tối, rồi nghe một tiếng cười ma quái, ánh sáng đỏ lờ lờ rất ít ỏi tỏa sáng một vùng không nhỏ xung quanh nó. Nó khiếp hãi nhìn một con kẻ đầy máu me lết dưới sàn nhà, người không ra người, thú không ra thú từ nửa thân trên lê lét đầy máu. Là quỷ ! – Haida sợ hãi nghĩ khi nhìn thấy khuôn mặt nửa người nửa thú kia, không kiềm được bật một tiếng rên nhỏ sợ hãi khi nhìn thấy cảnh tượng kia. Đây là đâu ? và sao lại đáng sợ như thế.

Haida muốn thét, rất muốn thét vì sợ hãi và muốn tìm người cứu nhưng nó bịt miệng mình tránh tiếng thét vì sợ nếu thét con quỷ sẽ nghe thấy nó. Con quỷ lừ mắt xung quanh, đôi mắt khát máu đen thẫm, nó có cảm giác tha chết đi thì tốt hơn khi con quỷ bắt gặp nó, khoe miệng đầy máu cười gian tà rồi bắt đầu lết về phía nó.

Haida sợ hãi, nó bò dần về sau. Tay chân bủn rủn và không đủ sức để chạy, thì va phải một bóng đen, một bóng đen. Một con quỷ nữa, lần này nó hét lớn rồi thấy người mình bị nhấc bổng lên và lơ lửng trên không trung. Nó bị một con quỷ bắt đi và con quỷ đó đang bay:

- Tránh xa ra ! – bóng đen kể nó hết, con quỷ đang lết kia rút lại sợ hãi dù vẫn nhìn nó đầy thèm thuồng – không đến lượt ngươi ăn đâu ! – kẻ lạ mặt nói tiếp có chút kinh khinh dành cho Haida. Một chất giọng miệt thị che giấu nụ cười kinh miệt đằng sau đó. Nó kịp nhìn thấy những bóng đen cao to lồi con quỷ nhếch nhác máu dưới sàn đi, có lẽ là những con quỷ còn đáng sợ hơn nữa vì Haida nghe thấy tiếng hét. Không, giống như tiếng tru lên đầy sợ hãi của con quỷ rồi nó im bật. Cả thân hình Haida vẩy vùng rất dữ song vẫn bị kẹp chặt và xóc đi và nó đang như rơi trong không gian.

Nó không thể nói nổi, nhìn chằm chằm vào bóng đen vì quá khiếp đảm. Haida thầm cầu ọi chuyện chỉ là ác mộng, cầu cho nó là ác mộng, tắt cả bóng đen đó, con quỷ mất đồ. Song mọi chuyện diễn ra thật đến đáng sợ, vậy là nó sẽ chết hoặc đã chết rồi, mà lại còn chết dưới tay con quỷ, một cái chết không ai muốn. Đặc biệt đối với đứa chết nhất như nó, thì đây là cái chết đáng sợ nhất. Trong không gian tối mịch, những ngọn lửa chực chờ như dung nham, tiếng gào thét, tiếng la hét, tiếng khóc đầy ghê rợn, nó chắc một điều : Nó đang ở Địa Ngục và nó...đã chết hoặc sắp chết.

Ồi, thế giới con người. Haida tự thấy mình xấu số khi đã bỏ lại tất cả và chết dưới tay một con quỷ, dù nó không có nhiều thân nhân nhưng nó chưa muốn chết. Bây giờ con quỷ mang nó đi làm thịt chẳng, vậy thì còn tệ hơn, chẳng khác nào bị chôn sống. Nó quá hãi hùng để nghĩ tiếp, những đôi mắt đỏ hằn khát máu nhìn nó những cái ranh nanh sáng loáng nhé ra ở môi như muốn cắm vào cổ nó. Nó lơ lửng trên không trung bị xóc đi trong cánh tay như thép của con quỷ, vào một địa phận nhìn như khu quân sự có những trạm gác cùng những con quỷ đang lao động. Nó đã từng xem những cảnh địa ngục trên phim nhưng phải nói ở đâu đáng sợ gấp ngàn lần. Những cặp nanh, đôi mắt đỏ, mùi vị tanh tưởi bốc lên làm Haida sợ đến mức không còn nghĩ được.

Nó bị ném mạnh vào một góc, một cái giường tồi tàn với những chiếc đầu lâu cắm nén, nó tưởng người ta chết rồi ít nhất cũng phải lên thiên đàng, nó không phải đạo chúa, không đi xưng tội, không phải là người rất rất tốt để lên Thiên Đàng nhưng nó cũng không đáng bị xuống Địa Ngục. Thà cho nó bất tỉnh còn hơn để nó nhìn con quỷ này, một bóng đen cơ hồ nhanh như cắt có thể để lộ bộ mặt quỷ của nó và rút hết máu nó đến chết. Từ trước đến giờ nó chưa bao giờ tin ở Thiên Thần hay Ác Quỷ nhưng mà bây giờ mọi thứ rành rành trước mắt, nó thật sự mong có một Thiên Thần nào hay phép màu nào cứu nó ra khỏi, chỉ cần về lại cuộc sống của nó, cứu ra khỏi ác mộng nó thề sẽ sống tốt ! Nhưng cuộc đời đâu có dễ dàng như thế.

- Haida ! Ngươi biết Ngươi đang ở đâu chứ ?

Tên nó, con quỷ đang nói chuyện, nói tiếng người dù rằng hơi khó nghe nhưng đảm bảo là tên nó. Nó ở đây ư ? Haida không biết hay không dám biết và nó sợ hãi lắc đầu :

- Địa Ngục ! – một sự thật phủ phàng đau lòng khi nhắc đến– trong lâu đài của Ta !

- Ngươi là ai ?

- Điện Hạ Ara !

- Quỷ...- nó ú ớ

- Chứ ngươi nghĩ có Thiên Thần à ! – một chất giọng đầm mùi độc ác chế nhạo.

Nó thật sự mong là thế, mong là thế, chú mục vào bóng đen đang ngồi trên ghế, nó lếch vào càng xa càng tốt.

- Sao...sao lại bắt.... – Haida lắp bắp hỏi, mồ hôi vã như tắm, tay chân bủn rủn lên.

- Vì sao bắt ngươi à ?

Nó căng mắt chờ câu trả lời, nó đã làm gì sai mà bắt nó xuống đây.

- Hỏi người bảo vệ của Ngươi ấy !

- Tôi không có người bảo vệ ! – nó nói như thét lên, mừng rỡ nghĩ hẳn đã nhầm người, nó làm gì có người bảo vệ chứ, chắc chắn là nhầm.

- Có ! Tại Ngươi không biết đó thôi !

Haida hoàn toàn lạc trong ý nghĩ, không hiểu dù chỉ một chút. Nhưng mà giữa cái người-bảo-vệ-không-xác-định đó và nó thì sao lại bắt nó, nó có liên quan gì đâu, nó thậm chí còn không biết người đó.

Con quỷ nói tiếp, giọng khàn đặc sặc mùi máu me :

- Người bảo vệ của Ngươi là một Thiên Thần !

Chuyện hoang đường gì vậy ?

- Tôi...tôi...- nó chưa bao giờ có, chưa bao giờ thấy, càng chưa bao giờ biết, lại càng không biết chuyện đó liên quan tới nó -...thì sao lại bắt...tôi ?

- Ta căm ghét Thiên Thần, Ngươi lại hiển nhiên là Người Ta muốn hành hạ !

Giọng nói lãnh cảm đó, làm tim nó rung lên cảm giác như bóp nghẹn trong sự sợ hãi. Haida chẳng khác nào nghe thấy hồi chuông báo tử của mình.

“Ngươi nói hành hạ Ta, Ta đã chết rồi, bị tống xuống Địa Ngục lại còn bị Ngươi hành hạ ! Ta rốt cuộc có thù oán gì với Ngươi chứ, Ta còn không biết tên người bảo vệ là ai nữa...sao lại kéo Ta vào chuyện này chứ”- nó oán trách nghĩ, ứa nước mắt chảy dài trên khuôn mặt lấm lem của nó. “Ta đâu có muốn có người bảo vệ tốt và đẹp như Thiên Thần, chỉ cần một người bình thường thôi. Không có cũng được ! Ta lại không phải là người có đạo sao lại day vào quỷ chứ. Trời ơi, có ai cứu tôi không”

- Sao lại lôi tôi vào chuyện này ! – nó sụt sùi chùi nước mắt lấm bầm – tôi đâu phải người có tội chứ ! – nó mếu mặt nói.

- Hắn không cần trọng, để lại con người bé nhỏ ở lại cho Ta! – sau đó là một tràng cười man dại – Thiên Thần ! Xem người được người bảo vệ sẽ chết dưới tay ta !

- Tôi đâu...có người bảo vệ chứ...nhằm lẫn !

- Không lẫn được ! Trên người của ngươi có dấu tích của tên Thiên Thần đó để lại ! – gã quát

- Gì chứ, tôi thậm chí còn không bao giờ thấy ! – nó chùi nước mắt cổ nài nỉ – làm ơn...tha cho tôi ! Thả tôi về được không ?

- Chỉ cần lại gần Ngươi, ta đã ngửi thấy mùi khó chịu của hắn ! Ngươi không biết hắn bảo vệ Ngươi kĩ đến mức nào đâu ! Nhưng xui xẻo cho Ngươi sáng nay hắn đã bị trọng thương rồi !

Trọng thương ? Tên quỷ này còn cả khả năng làm trọng thương Thiên Thần, nói như vậy chịu hành hạ trong tay hắn còn khùng khiếp cỡ nào. Nếu không thoát được thì thà chết còn nhẹ nhàng hơn.

- Vậy thì giết Ta luôn đi ! – nó kèm rèm nước mắt, nếu chết biết đâu kiếp sau sẽ sống tốt hơn. Nó nói xong nhắm tịt mắt lại, nó không muốn thấy bộ mặt con quỷ còn không muốn thấy mình bị giết thảm.

- Giết Ngươi ! Không dễ như vậy đâu ! Ta sẽ làm hắn phải đau khổ khi thấy Ngươi bị Ta hành hạ thế nào ! – bàn tay khỏe của con quỷ bóp cổ nó nhấc bổng lên, nó siết cổ tay hắn, cổ họng con bé tắt nghẹn, không khí dần rút cạn. Nó giãy giụa cố thoát ra nhưng hắn càng siết mạnh. Chết ...tốt, chết đi còn hơn để con quỷ đáng sợ hành hạ. Hai chân nó giãy giụa trên khoảng không trung. Đến lúc nó có cảm giác hồn sắp lìa khỏi xác thì bị hắn ném vào một chiếc lồng sắt, hết như lồng chim có điều to hơn nhiều. Nó ho khù khụ lệch thân người dậy, nhìn hắn cười man dại rồi bước khỏi phòng, một đám chó săn ủa vào. Song chúng nhìn vô cùng dữ tợn, chúng có mấy chục răng nanh đi qua đi lại ngoài lồng nhìn nó thêm khát. Nó co rúm lại, bộ quần áo rách rưới tả tơi, nó chấp tay cầu mong Thiên Thần hay bất cứ phép mầu nào giải thoát cho nó

Nó biến mất khỏi thế giới loài người một cách bí ẩn rồi bị tống vào nơi đáng sợ nhất trong tất cả những gì đáng sợ : Địa Ngục.

Haida sau đó bị lôi đi, đến một phò ngục tối tăm. Hai tay nó bị cột chặt và người treo lơ lửng trên trần nhà, tiếp sau đó là những sợi roi quấn chặt vào da thịt làm chúng đỏ lên và tứa máu.

Ngồi thư thái đối diện và nghe tiếng nó hét lên một cách đau đớn là Điện Hạ ác ma, hắn nhàn nhã ngồi nhìn kẻ đối diện bị tra tấn, dù là một đứa con gái mặt non nớt búng ra sữa nhưng hắn chẳng mấy may thương cảm gì cả. Chợt hắn hít vào một hơi khi nghe có mùi hương gì quen thuộc, con mèo này có mùi hương làm

hắn liên tưởng tới những kẻ đã chết từ lâu: Nhân ngư. Tuy điều đó khá vô lý song khứu giác nhạy bén của hắn ít khi nào sai. Song cái lí do mà tên Thiên thần hết lòng bảo vệ con bé lại làm hắn thấy nghi ngờ.

- Người là Người cá !

Haida sau khi đánh đập dã man, máu me bê bết đầy người, cặp mắt nó đờ đẫn nhìn hắn, nó không hiểu cũng không thể hiểu, nó chỉ thấy rất đau, đau vô cùng.

Hắn quan sát nhận ra càng lại gần thì mùi hương càng đậm, nhưng mà con mồi này không có đuôi, mà có chân người, mái tóc nâu, mắt cũng nâu nốt không có chút biểu hiện gì là người cá cũng không có nhan sắc tuyệt vời như chúng. Hắn ghét những sự lấp lửng không rõ ràng thế nào nên tốt nhất là cứ kiểm chứng.

- Người là kẻ còn sót lại ? – hắn bóp mạnh má nhìn dòng chảy xuống khuôn mặt. Nó lắc đầu phủ nhận tuy không hiểu ý hắn song linh tính của nó báo trước đó không phải điều hay. Nhưng kết quả cũng không thoát khỏi màn hành hạ tra tấn của hắn.

Trong hồ nước băng lạnh cóng, nó bị hắn thả xuống, trong phút máu chảy đầy người bị nhúng xuống hồ nước băng lạnh giá, đầu nó muốn nổ tung, từng tế bào cũng đau nhức bởi cái lạnh và sự thay đổi nhiệt độ đột ngột. Nó muốn chết, nó thà chết còn hơn, nó không chịu nổi sự tra tấn của hắn, đau đớn, cái lạnh xiên qua da thịt không còn lạnh lặn, chân nó đeo một tảng đá làm nó không thể nổi lên. Nước trào vào cổ họng ứ đọng trong lồng ngực gột sạch lượng oxy ra khỏi cơ thể. Mặc cho con bé giãy giụa song không thể làm gì ngoài việc hoảng loạn nhìn thấy nước nhuộm dần sang đỏ do máu của chính mình:

- Cô ta không có đuôi ! Điện hạ ! Cô ta sắp chết rồi !

Hắn thần nhiên uống ly rượu nhìn vào con người đang giãy chết dưới hồ nước lạnh cóng đó. Cô ta được Thiên Thần bảo hộ chưa kể tên đó là con trai của Chúa Trời, thằng nhóc đó có gì mà bảo vệ đứa con gái này kĩ càng như vậy, phải chăng vì cô ta là Người cá. Hay là còn một giả thuyết khác. Hắn kéo mạnh lên, Haida hết như xác chết, nước tràn quá nhiều rồi một lực mạnh ép vào ngực nó làm nước trào ra, người run lên không chỉ vì đau đớn mà còn vì lạnh giá. Nó chưa chết, nhưng hơi thở đang yếu dần. Điều đó tạo cho hắn một sự thích thú của ác quỷ và Haida vẫn tiếp tục hứng chịu cực hình.

Chân nó khô ráo không hề có biểu hiện gì của vẩy cá.

Vậy lí do đầu tiên Thiên Thần bảo vệ cô ta kĩ như vậy làm hắn tổn không ít công sức bắt được về đây. Mục đích của hắn là câu Thiên Thần, nhưng hắn thắc mắc liệu có bao nhiêu phần trăm, Thiên Thần dám dấn thân xuống địa ngục này cứu người bảo hộ. Câu trả lời của hắn bây giờ là một trăm phần trăm.

Khuôn mặt tím ngắt vì lạnh, hai hàm răng nó đánh vào nhau như sắp vỡ đến nơi, phổi nó đông cứng cơ hồ thiếu oxy dữ dội, nhưng chưa kịp lạnh lặn đã bị dòng máu ứa ra dưới đòn tra tấn của hắn.

Suốt hai ngày liền nó bị tống trong lồng và ăn thứ mà nó muốn nôn nhưng nó phải ăn vì nó chưa muốn chết, hắn không muốn nó chết nhưng muốn nó sống không bằng chết. Điều đó còn tàn nhẫn hơn việc sống không bằng chết. Quần áo nó rách rưới bẩn thỉu, nó đang bị xách cổ lôi đi, như ngày hôm qua, bị xích treo lên rồi bị roi da quất vào. Nó không thét, không thét nổi chỉ cúi gằm mặt chịu trận đòn thâm nguyên rửa sạch nghiêng kẻ hành hạ nó. Nước mắt mờ mờ và máu hòa thành thứ dịch sệt sệt dính vào tóc và mặt mũi, quần áo nó. Rồi sau đó gã cười hả hê lại xách cổ nó vào lồng :

- Từ ngày mai ta sẽ cắt từng cetimet trên cơ thể người ! Haida !- hắn nhét vào miệng nó một viên thuốc

Nó nghe hắn nói vô cùng khiếp đảm lếch đi, đó là thứ thuốc kinh tởm nhất nhưng lại làm lành vết thương, hắn không muốn nó mất máu mà chết, con quỷ vẫn chưa hết hành hạ nó, trong quá trình lành vết thương khoảng một đến hai giờ, người uống sẽ cảm thấy vô cùng đau đớn, nó bấu tay vào song sắt thi thoảng lại hét lên khi cơn đau cực điểm nhưng nó cố ngăn mình hét, vì mỗi lần nó hét vì đau thì tên quỷ đang ngồi ngoài lồng kia lại cười thích thú. Hắn vui sướng trên sự đau đớn của nó.

Buổi sáng, bầu trời ở địa ngục xám xịt lại nhưng cũng là sáng hơn ban đêm là lúc hắn rời đi. Nó nghe tiếng cửa phòng đóng, lại nhìn vào cái đĩa thức ăn vẫn còn nguyên. Nó nhìn lên nóc lồng, thở mạnh, dùng đôi tay bàn chân đau nhức bám lên song chắn và leo lên, bên ngoài bọn chó săn sửa rào riết, nó cọt thức ăn vào một miếng vải xé ở áo, ở trên cao có một lỗ đan khá nhỏ do cấu trúc lồng song có thể chui lọt, nó cố chui

đầu rồi cơ thể qua, bọn chó săn đứng xung quanh sửa và dõi mắt theo nó chỉ chờ nó rơi xuống sẽ xơi tái ngay, nó ngồi trên nóc lồng, quan sát cánh cửa gần đó.

Nó bầu xuống leo xuống thành lồng nhưng không thể xuống đất vì bọn chó săn cử nhao lên muốn cắn nó nhìn bộ nanh đỏ lè cũng nước nhều nhại nó thà đập đầu tự vẫn còn hơn rơi vào bọn nó. Nó thè con chó beggie còn dễ thương gấp tí tí lần. Thôi thà rơi từ đây xuống còn hơn bị hành hạ như thế này ! Nó thấy có dàn leo của cây tầm ma trên cửa sổ, dù không biết cây leo có chịu nổi nó không nhưng nó cũng liều thử, nó không muốn nhưng ở đây chỉ có chết, nó quăng mớ thức ăn thừa thật xa ở góc phòng, bọn chó săn vội nhao lại ăn cho hết. Haida ào ra cửa sổ bầu vào dây leo, dây leo có hàng đồng gai nhọn, từng ngón tay nó bầu vào, nó cắn răng nhưng quá đau nên nó cố tuột nhanh xuống đến độ hơn ba mét thì sợi dây không chịu nổi sức nặng của nó mà đứt gãy. Nhưng may mắn là nó té vào đồng đất sinh cùng rơm rạ phơi khô, cũng không cứng như đất nên nó may mắn thoát được chỉ nhưc nhồi thôi. Bây giờ cũng đã mất thì giờ, phải nhanh lên nếu hần hay tên quỷ tay sai của hần quay lại không thấy nó sẽ toi ngay. Bọn quỷ hầu như trời sáng đều đã đi ngủ chỉ còn vào tên lính gác. Nó không thể qua được mà sợ chưa qua được đã bị xơi tái.

Nó bò đến gần một chỗ nhìn như chuồng súc vật, nhưng con quái thú gầm ghè tông vào thanh sắt khi nhìn thấy nó, nó nuốt khan nhìn tới một con ngựa hai đầu có lưỡi rắn hình như con vật đó đang ngủ vì thấy một đầu của nó gục xuống nhưng một đầu còn lại thì quan sát nó, con ngựa đập đập vào thanh song muốn ra chứ dường như không phải muốn ăn thịt nó. Con vật này tuy không to như những con vật khác nhưng rất cao và nhìn cũng chắc khỏe, chắc là dùng làm ngựa chiến. Haida thầm nguyện rửa đây là thế giới quái quỷ nên cái gì cũng nham hiểm vô cùng.

Bỗng dưng có tiếng chuông rung liên hồi :

- Tù nhân bỏ trốn !

Nghe tiếng báo động, nó cổ cảm giác máu mình căng ra, trốn ở đây thế nào cũng bị lùng sục ra. Nó lại gần con ngựa cao to hai đầu, nó nhìn con ngựa ánh mắt thần thốt lấm bầm :

- Tao mở cửa làm ơn cho tao thoát khỏi chỗ này !

Con thú hai đầu đập đập hai chân, hai cái đầu ngẩng lên nhìn nó từ miệng nó thè ra hai con rắn vô cùng dễ sợ nhưng hần còn đáng sợ gấp ngàn lần, nó nuốt khan nín nhẹ yên, con ngựa chỉ cựa quậy một chút bực dọc nhưng không hất nó văng khỏi yên, đó cũng là phản ứng tốt như đồng ý. Nó chắt vật leo lên con ngựa cao nhòng đó rồi gỡ thanh chắn song to lớn, trên đó có một lá bùa to. Tay nó tê rần khi chạm vào tấm bùa và đầu ngón tay tương màu nhưng khi thanh chắn song vừa mở, con vật nhảy chồm lên, nó vội vã nín lấy yên cương rồi con ngựa chạy vút đi.

- Kìa !Bắt lấy tù nhân ! - một đám ngựa người đuổi theo nhưng lại bị con ngựa đó bỏ xa, chắc chắn là ngựa tốt.

Con ngựa lao tới cánh cổng đóng sầm, nó hoảng hốt không biết làm gì thì con ngựa đã hóa thành con trăn khổng lồ trượt dài trên cổng thành rồi nhanh như chớp phóng qua cổng thành, khi tiếp đất nó quay lại hình dáng con ngựa hai đầu rồi phóng đi.

Một mũi tên lao đến nó né tránh nhưng mũi thứ hai lao đến đã cắm phập vào vai nó.

Nó nuốt khan nén cơn đau ôm chặt lấy con ngựa, nhìn lại cổng thành nhìn bọn quỷ cầm đao kiếm chuẩn bị rượt theo nó và từ khung cửa nơi nó bỏ trốn, một đôi mắt đỏ hần đáng sợ.

Con ngựa cứ phi mãi, mặc cho nó kéo cương hay làm gì, con ngựa bất kham vẫn phi mãi, nó tự hỏi cổng địa ngục liệu ở đâu còn cái con quái thú này không biết phi đường nào nhưng ít nhất là cũng không bị chặt chân, không bị hành hạ dã man. Hai ngày trời rờn rã ngồi trên lưng ngựa, máu trên vai chảy nhiều làm nó không cầm cự nổi, nó ngất xỉu, con ngựa cũng không dừng lại, đúng là quái thú, sức hơn người, nó gục trên lưng ngựa đến ngày thứ ba vì đói và khát.

- Một lũ ngu ! Chỉ có một con nhỏ cũng không giữ nổi !

- Điện Hạ tha mạng ! Vì nóc lồng có khoảng trống nên cô ta trốn ra ! Và lại, vừa có đoàn kỵ binh vừa rời khỏi cho nên cổng thành vẫn chưa hạ xuống hết.

- Ta giữ tên bất tài như Người làm gì !- hấn gầm ghè quát giận dữ, đôi mắt đỏ như máu mở to, cái tên trước mặt gào thét đau đớn, từng dòng máu phụt ra từ cơ thể như có hàng chục lỗ kim, bọn chó săn cũng cùng chung số phận.
- Haida, trốn đi, Người tốt nhất đừng để tìm thấy !

4. Chapter 2 : The Bride

[XEM phần clip BOOK TRAILER của THE MERMAID CURSE (LỜI NGUYỄN TIÊN CÁ)]

Hope you enjoy that !

VOTE and MENT if you think i DESERVE it ! Thanks !

JK

.....

The Mermaid Curse

Hấn cho người lòng sục khắp nơi trong Lãnh địa của hấn, nhưng vẫn không tìm ra. Hấn nghiến răng. Khu vực lãnh địa của hấn bằng một phần tư Địa Ngục tức là phân nửa diện tích của Địa cầu, với hàng tỉ dân, muốn tìm ra không dễ dù rằng lính hấn có đánh hơi giỏi cách mấy. Con mồi của hấn để xổng ra như vậy, hấn vẫn chưa hành hạ đủ, nhờ con quỷ nào ăn mất thì quả là dễ dàng cho cô ta quá chăng. Hơn nữa cô ta hoàn toàn không đơn giản là một người được thiên thần hộ mệnh mà còn là một người rất quan trọng với thiên thần đó, quan trọng đến nỗi cô ta có thể được đem đi đổi chất với mức giá khá khá. Dù hấn không thích sự trao đổi đó mà chờ đợi một điều khác hơn nhưng trước hết vẫn phải tìm được con ranh đó về đây. Thiên Thần vốn dĩ bị hấn cùng những tướng lĩnh đã thương chắc bây giờ phải chạy chữa nhiều, nhưng nếu hấn đoán không sai thì sau đó tên Thiên Thần đó sẽ tìm và cứu cô ta. Lúc đó hấn muốn tận mắt thấy giọt nước mắt của Thiên Thần, đau đớn về thể xác sẽ chẳng là gì trừ phi thấy gã thấy cô ta bị hành hạ sống không bằng chết. Sự đau đớn đó của cả thù làm hấn thấy thỏa mãn, sự tàn độc trong hấn càng lúc càng ghim sâu vào sâu thẳm. Hấn nhoen cười và tiếp tục phát lệnh truy tìm, cửa địa ngục kết giới vẫn đóng chặt, cô ta không lọt qua được chắc chắn đang đối lã đâu đó thôi. Tên Điện Hạ ác quỷ rít lên :

- Người tốt nhất là đừng để Ta tìm ra không Ta sẽ móc mắt người, lấy nội tạng của Người ! Cho Người sống không bằng chết !
- Thưa Điện Hạ chủ nhân ! Hầu tước Lãnh Địa Fruta gửi lời mời tiệc !
- Lại cưới ! – hấn gầm giọng. Fruta là một hầu tước của lãnh địa cạnh bên, gã sở hữu một khu vực khá lớn có cả pháo đài và quân đội tư. Ngoài mặt hấn tỏ ra thân tình, và gã hàng năm đều dâng cho hấn vàng bạc, châu báu, ngựa tốt,... và ngược lại cũng không ít lần nhận được những thứ quý được hấn ban phát . Song trong toan tính của hấn, Fruta chỉ là con tốt trong nước cờ bành trướng của hấn mà thôi, một kẻ gián điệp và tay chân trá hình.
- Dạ phải ! Thần sẽ cho người tìm một mỹ nữ cho Chủ nhân !
- Được ! Tối mai Ta sẽ lên đường.

Tên háu sắc Fruta, Hầu tước Fruta cứ mấy năm lại kết hôn một lần nhưng mỗi lần là cả mấy cô vợ. Cứ sau vài năm, thì đám phi tần đó, có những kẻ may mắn sống được, có những kẻ bị tàn sát trong hậu cung, cũng có kẻ bị tính khát máu thì thoảng lại trời dậy của Fruta mà chết thê thảm. Nhưng vốn là quỷ thì cao sang địa vị, thao túng tất nhiên là lẽ sống cho nên mấy chục năm nay hàng đồng mỹ nữ trong lãnh địa của gã và các vùng xung quanh vẫn ò ạt tiến cử. Nhìn mỹ nữ quỷ quyến rũ nhưng gã mấy năm lại lấy cả chục cô vợ không biết ngán sao.

Trên lưng con rồng đen Engan, tên Điện Hạ cùng đoàn quân của hắn đang chuẩn bị đến Fruta, mang tiếng là buổi tiệc nhưng cũng giống như tiệc tùng ở đây là nơi ăn chơi và thể hiện sự hoang dã vô độ. Vì bản tính của gã cho nên những quý tộc được mời đến bữa tiệc đều đi cùng bạn tình, sau bữa tiệc sẽ là những cơn hoang lạc rồi lại tiệc tùng thâu đêm suốt sáng. Hắn tất nhiên cũng không ngoại lệ, tuy hắn chẳng hứng thú vào thứ này vì tiêu tốn thời gian. Song tỏ ra quá cứng nhắc thì sẽ không có được sự giao hảo như ý, nên lần nào đi hắn cũng mang theo một mỹ nữ. Nếu không thích thì hắn sẽ giết cô ta và ban cho gia đình cô ta một món tiền coi tiền cho cô ta nhập cung là hầu nữ. Lần này, mỹ nữ của Điện Hạ lần này là một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp và quyến rũ, đôi mắt đỏ tiếp màu với mái tóc đỏ dài qua thắt lưng. Đôi môi căng mọng quyến rũ cùng thân hình vô cùng đẹp chỉ được che những chỗ cần thiết làm cô ta vô cùng nóng bỏng.

Thường thì sau chuyến đi, bạn tình sẽ được ban thưởng hậu hĩ hoặc sẽ nhập điện làm người tình nên cô ta quyết tâm mỗi chài cho bằng được Điện Hạ vì tiền bạc địa vị là thứ cô ta muốn mà ở Luxephin này, người giàu nhất và quyền lực nhất tất nhiên là tên Điện Hạ đó. Nhan sắc cô ta như vậy, đàn ông nào cũng phải ngoái nhìn không lẽ hắn lại là ngoại lệ, đến cả những kẻ hầu trong cung điện của hắn cũng nhìn cô ta bằng cặp mắt tràn đầy nhục dục.

Cô ta nhìn Điện Hạ thân hình cao ráo khỏe mạnh, mặc áo choàng đen, không biết mặt mũi ra sao đây, nổi tiếng tàn bạo nhưng cô ta không tin là không thể mỗi chài được, đã là đàn ông thì lại giàu có và cao sang thì lẽ nào không hứng thú với đàn bà đẹp. Cô ta bước đến ngồi trên con thiên nga đen bên cạnh rồi đi. Hắn nhón miệng nhìn cô ả rất nóng bỏng, trong lòng ngoài những ham muốn căn bản thì một chút rung động hắn cũng không có. Hắn thoáng nghĩ chắc lúc cô ta chết cũng sẽ bỏng không kém, tất cả những kẻ được tuyển đi dự tiệc khi về thân nhân kẻ đó được ban thưởng rất hậu còn bản thân kẻ đó được giữ lại cung làm tì nữ phục vụ nhưng mà chỉ có những người trong cung biết hắn đã bóp chết những kẻ đó sau khi qua đêm. Bản tính độc ác đó làm hắn thích thú nhìn con mồi xinh đẹp vô cùng sợ hãi van lơn nhưng mong hắn “động lòng” ư. Một chút cũng không có, siết chết hay đâm chết, treo cổ cô ta hay ném cô ta cho quái vật, đó là qui tắc của hắn : những kẻ qua đêm với hắn rất ít nhưng tất cả đều phải chết vì hắn không thích vướng bận cũng không thích hậu họa từ đàn bà như những gì hắn thấy ở cha mình.

Đó là một nguyên tắc của hắn :

Cứ một đêm hắn ở với ai thì kẻ đó sẽ không có ngày mai nữa.

Đại tiệc của hầu tước của Fruta,

Những vương gia vọng tộc cúi chào hắn, đường hoàng bước xuống từ con Engan, hắn mơn nhẹ tay vuốt con quái thú đang găm giữ hắn tiến vào phòng hành lễ và ngồi vào hàng ghế đầu, ngắm nhìn những vị khách lễ độ chào hắn. Đàn ông thì nề trọng, đàn bà thì tôn thờ luôn là thế. Gian điện trang hoàng đầy hoa hồng với những chiếc bàn với những chiếc đĩa bạc chuẩn bị chi yến tiệc. Tuy là thể song hắn vẫn nghe ra từ gian điện cho phù dâu tỏa ra mùi nước hoa sực nức, mùi thơm quá sậm đến kì lạ dường như cổ găng che lấp thứ mùi khác.

Hầu tước Fruta trong bộ trang phục đen phủ dài xuống đất, Fruta là một kẻ hợm hĩnh ưa thích cách sống của loài người cho nên gã luôn bắt chước theo họ. Gã đứng cạnh kẻ sẽ chứng giám lời thề của quý, điều đó làm hắn muốn phá lên cười song lại kiềm nén sự nhạo báng thâm kín và lớp vỏ đường hoàng trá hình bên ngoài. Khách khứa đều đông đủ, những kẻ tham dự ngồi vuốt ve bạn tình của mình, không khí lễ tiệc tràn đầy mùi nhục dục cùng sự xấu xa.

- Xin trân trọng cảm ơn Điện Hạ cùng Hầu Tước, Nam Tước, Tứ Tước đã đến tham dự lễ cưới của tôi ! Lễ cưới hôm nay có phần đặc biệt đó là cô dâu hôm nay chỉ có một ! – Hầu Tước Fruta thông báo, vẻ mặt hớn hở của gã hiện rõ hai từ “hứng thú”.

Hắn cũng tò mò muốn xem cô dâu lần này là ai chắc phải là một mỹ nữ quý vô cùng đẹp chẳng hay cô ta vô cùng phóng túng trong tình trường.

Cánh cửa mở ra, trăm ngàn cặp mắt đổ lù đổ vào. Là một nữ quý nhưng không có thân hình bốc lửa như thường lệ, nhìn không có gì hấp dẫn, cô ta mặc đồ cưới dài màu đen trôi với nước da trắng, đôi chân trần trắng treó dưới đầm xéo dài mấy mét, chỉ có điều tay cô ta bị xích và bị một tên quý mặc đồ trắng như “phù rở” kéo đi, có thể thấy cô ta không thích, cô ta luôn miệng gào thét và chống cự. Cô ta không thích làm vợ gã, không thích nhận được bổng lộc từ gã, cô ta điên chẳng ? Có con quý nào không thích tiền tài,

và còn gì sung sướng hơn trở thành vợ của quý tộc là một bước tiến hoàn hảo cho tham vọng đó. Cô ta rõ là bị điên.

- Buông ra ! – cô dâu với tấm voan đen che cả khuôn mặt, đôi chân đang miết dài trên sàn gỗ không bị kéo đi nhưng so với thân hình bé nhỏ của cô gái cùng ‘gã phù rể’ thì là điều không thể. Chân cô ta cố gắng chống lại lực kéo đẩy đó nhưng với sợi xích cùng con quái thú to gấp chục lần thì quả không thể. Cô ta bị kéo đi đến chỗ Hầu tước Fruta. Từ người cô ta tỏa ra thứ mùi sực nức hương hoa, chất mùi đậm đặc nhưng vốn dĩ không che được mùi máu từ cơ thể người sống của cô ta. Máu thì nhìn chung không có mùi khác nhưng mùi của cô ta thì lại có chút pha lẫn dịu nhẹ hơn như máu người.

Hầu tước Fruta có mái tóc đỏ, vẻ bề ngoài hấn khá ưa nhiều, ai cũng thắc mắc vì biết rằng đàn bà với gã nhiều vô kể sao lại kết hôn với cô dâu bị “điên” này. Cô dâu lại không quyến rũ hay sexy, rõ ràng là tên hầu tước này có vấn đề. Điện Hạ nhíu mày, nhìn cô dâu, làm hấn liên tưởng đến một người, nghĩ tới hấn đã thêm được chặt làm mấy khúc.

- Thưa quý vị, cô dâu lần này của Ta vốn dĩ là con người !

- Con người...con người- con quý nhao lên, Địa Ngục quen thuộc với linh hồn, con người thì cũng rất hiếm bị bắt xuống vì chỉ có những kẻ quyền lực mới bắt được con người nguyên vẹn xuống nhưng lại còn thành thân thì lại càng hiếm, có thể nói không quá ba ngón tay. Vả lại với bọn chúng, con người quá yếu ớt và chủ yếu chỉ dùng để làm ‘thực phẩm’ cho nên dường như chẳng mấy ai kết hôn với loài người trừ phi kẻ đó mang trong mình dòng máu lai hoặc con người kia là kẻ sắc nước hương trời. Điện Hạ mơn nhẹ tay cảm nhận sự thú vị và trùng hợp một cách làm máu hấn sôi lên, hấn thật sự muốn giết người. Con người – hai từ đó làm hấn nhớ đến con mèo xổng, mà hai kẻ đó với hấn sao lại giống nhau rất nhiều, kể cả mùi hương lẫn giọng nói. Bọn quý sao một hồi nhấp nhòm quan sát bây giờ chịu ngồi yên chuẩn bị cho buổi lễ vô cùng giả tạo.

- Dưới quyền lực tối cao của Địa Ngục ! Chú rể, Ngài có đồng ý nhận cô gái này làm vợ không ? – một sự giả tạo phỉ báng đến kinh sợ.

- Ta đồng ý !

- Cô dâu, có đồng ý nhận Hầu Tước Fruta làm chồng không ?

- Không ! Tôi không – cô gái đáp nhưng rõ ràng bị phốt lờ. Fruta nắm chắc dây xích cô dâu dù cô ta có muốn chạy cũng không được. Fruta giật mạnh sợi xích cảnh cáo.

- Vậy cả hai đã đồng ý.

Cô dâu gắt lên bây giờ ai cũng nghe nhưng sao chứ, có quyền thì có tiếng nói đơn giản thôi :

- Không, tôi không đồng ý !

Lời nói của cô gái chẳng ích lợi gì, tất cả chỉ là phốt lờ. Bọn quý háo hức cho yến tiệc cùng những buổi hoang ái thâu đêm. Nguyên tắc của quý là tàn nhẫn, điều đó bao hàm nhiều điều từ những việc xấu xa, bỉ ổi, ích kỷ, giết người đến cưỡng hôn cũng chỉ là một phần quá nhỏ không đáng để nói đến.

Fruta giật mạnh sợi xích kéo cô dâu về phía mình, còn kẻ kia kính cẩn chuẩn bị hoàn thành nốt đại sự để còn nhập tiệc. Chỉ một câu nói : Từ nay Cả hai là Vợ Chồng nữa là xong, sẵn rùn rĩnh túi cùng bao nhiêu tiệc tùng, đàn bà đang chờ.

Cô dâu cắn vào môi, đôi mắt nâu ánh lên sợ hãi nhìn tên-mình-sắp-lấy-làm-chồng. Một chút thuận phục nghe lời cũng không có. Một nỗi sợ hãi cùng tuyệt vọng trong bản năng trời dấy, có phải là cô đã làm một việc gì xấu đến nỗi bây giờ phải chịu như thế này. Fruta nổi tiếng bởi khát máu không cùng, dòng máu của cô chẳng phải là đã đẩy cô vào nguy hiểm hay sao, chỉ e, cô cũng chẳng sống được bao lâu với Hầu tước khát máu này.

Từ dưới khán đài, dòng người nhộn nhịp chuẩn bị vỗ tay, chỉ có một kẻ rất thu hút sự chú ý của tất cả đàn bà con gái bởi quyền lực của mình vẫn ngồi ung dung nhìn ngắm cô dâu kia. Bàn tay kẻ đó bóp nhẹ tay, từng khớp tay bầu nhẹ làm cho những điều khắc trên ghế thép sa hoa cũng dường như muốn vỡ nát ra, khóe miệng kẻ đó sau tấm áo choàng đen đặc khê nhếch nhẹ lên. Một nụ cười nửa miệng chết người theo

cả nghĩa đen lẫn bóng, bao nhiêu kẻ được nhìn thấy đã phải chết lặng dưới vẻ đẹp thần thánh nhưng không cần phải nhìn nột vì sớm muộn đều phải chết vì thấy quá nhiều. Và bây giờ khoe môi đó vẫn nhếch nhẹ khoe thối ra một lời nói đủ ột mình kẻ đó nghe thấy :

- Cái chết nào sẽ thú vị đây ?

5. Chapter 3 : Cướp Dâu

Haida dần cổ tay đau nhức nhưng cả thân hình không thể khổng chế nổi với cái dây xích cùng sức mạnh của gã dù có cổ cách mấy, đáng ghét , đáng ghét . Còn cái tên giống mục sư giả tạo kia đang cố gắng hoàn tất câu nói cuối cùng . Haida muốn gào thét nhưng sự uất ức làm nó sắp khóc thét đến nơi.

- Ta tuyên bố Cả hai từ nay là....

- Khoan đã !

- Cô dâu quay xuống nhìn kẻ nào cắt ngang , một chút mừng rỡ tan tành thành tro , đáng tiếc không phải như mộng đẹp, một người cứu giúp. Ngay từ lúc nhìn thấy cái áo choàng đen cùng đôi mắt rực lửa của Điện Hạ, cô dâu ngay lập tức nhún người ra. Trong đầu ác quỷ tự khắc hiện ra hình ảnh một cô dâu làn da trắng cùng bộ váy đen nhánh pha đỏ của máu tươi , bị hấn bóp chết .

Người tưởng thoát được Ta ! Khá khen ! Người đi khỏi lãnh địa của Ta nhưng Người gặp Ta, người tận số rồi ! Haida !

Haida thần thốt nhìn ác quỷ, vừa thoát khỏi hấn đã bị vào đám cưới nhưng nghe nói Hầu Tước vốn vô cùng khát máu , mà nó lại là con người , dòng máu của nó thơm ngon gấp mấy lần chỉ sợ một năm sau ngày cưới cũng là ngày dô của nó . Nhưng cái tên cắt ngang lễ cưới càng dã man hơn . Chỉ e lúc nó chết cũng khó nhìn ra hình người nữa là, hấn thật vô cùng tàn nhẫn, thà nó chết cho xong chứ để hấn cắt từng miếng thịt của nó thìquá tàn ác. Nó không thể chịu đựng nổi nữa.

- Điện Hạ Ara ! – Fruta nhú mày nhìn .

Ara bước lên nói với Fruta :

- Cô ta là tù nhân truy nã của Ta ! Ta đổi cô ta lấy Người của Ta !

- Điện Hạ....thần... – ý gã muốn nói là dòng máu của Haida, đó không phải dễ tìm . Ánh mắt gã đánh sang mỹ nữ theo Điện Hạ khá hài lòng vì cô nàng trông rất nóng bỏng .

- Người muốn máu ! Ta sẽ tặng Người máu ! Được chứ !

Ánh mắt đỏ rực của Điện Hạ nhìn soi và Haida ! Haida tự hỏi sao số mình lại đáng sợ như thế, đằng nào cũng chết, thà chết nhanh gọn còn hơn . Vừa còn chưa biết tính sao thì bị tên Điện Hạ xốc hông lên . Haida giãy giụa gào thét nhiều nhưng mà chẳng ai phản ứng, chẳng ai muốn rước họa vào thân, mỹ nữ của Ara trở thành cô dâu hoang hỉ đầy sung sướng và buổi tiệc diễn ra thường niên chỉ khác là Điện Hạ Ara hâm hử đem con mồi xấu số về tiếp tục công cuộc tra tấn của hấn .

Bỏ xa đoàn tùy tùng , hấn cùng hắc long xốc cổ Haida đem về trị tội .

Haida nhắm mắt , nó buông xuôi , cuối cùng chạy trốn 4 ngày trời cũng bị hấn bắt , nếu hấn tra tấn , còn cái tên Thiên Thần bảo vệ nó, nếu bảo vệ sao không cứu nó. Nó trở nên vô vọng.

Hấn ném Haida mạnh vào giường, nơi đầu tiên hấn cũng ném nó vào nhưng lần này tất cả đồ đạc đều đổ dục dưới sức mạnh của hấn :

- Sao hả, chạy trốn ! Người nên thông minh một chút – hấn nói đều đều vẻ khinh khỉnh.

- Còn ở đây để Người hành hạ Ta ! Sống không bằng chết ! – Haida sau tấm khăn voan đen nói. Cái chết làm cho nó không còn sợ hãi nữa. Ừ nó sẽ chết còn hơn bị tra tấn thân tàn ma dại không lối thoát, nếu Thiên Thần không cứu nó , nó sẽ tự giải thoát. Nó lếch ngổ dậy trên chiếc giường là nơi hấn hay ngồi thích thú nghe nó kêu la đau đớn.

- Người suýt nữa đã thành phu nhân Fruta rồi ! Ta không ngờ Người lại lọt vào mắt xanh của hần ! Gu thẩm mỹ kém cỏi ! – hần nói trêu chọc, biết Fruta lấy Haida rồi sẽ hút máu nó, dòng máu con người thơm ngon.

- Phải ! Nhưng ít ra Ta còn được chết ! Hơn là với Người !

Franezo cười ngạo nghễ đưa tay kéo tấm voan cô dâu của Haida . Hần dùng bàn tay giật mạnh tấm voan , Một khuôn mặt trắng hồng đáng yêu, hai mắt nâu sâu thẳm như không đáy nhìn hần uất hận . Đôi môi đỏ mím chặt lại chờ đợi một cái chết . Nhìn vẻ mặt đang căm hận như muốn ăn tươi nuốt sống của nó, hần nhoen miệng cười , hần thích cái ác, thích cảm giác nhìn thấy sự căm thù của kẻ khác . Hai tay hần bóp chặt má của Haida ! Một vẻ xinh xắn, lần đầu tiên hần nhìn rõ khuôn mặt thường ngày bị những trận đòn , mái tóc đầy máu và nước mắt che lấp, một khuôn mặt , đôi mắt đỏ, bởi môi đó không chút gì cuốn hút với hần, không sexy hay quyến rũ hay gì nổi nhưng nói theo định nghĩa của bọn Thiên Thần là dễ thương, một định nghĩa mỉa mai đến nhàm chán với hần . Nhưng điều đó chỉ làm hần thấy căm ghét chỉ muốn siết chết nó ngay bây giờ. Bây giờ hần hiểu vì sao tên Thiên Thần đó lại bảo vệ nó kĩ như vậy . Lưỡi hần liếm nhẹ trên mép, hần cũng hiểu vì sao Fruta lại cưỡng hôn nó, nhưng một điều may mắn là Fruta chưa gỡ voan cô dâu không thì một tên háu sắc như gã sẽ muốn ném thử cô dâu có vẻ ngoài lạ đời nhưng rất cuốn hút này . Hần bóp cổ nó giờ lên cao, một tay siết chặt lấy sợi xích trói hai tay nó . Một con mồi càng xinh thì khi chết càng thơm, càng làm nhiều người nuốt tiếc, hần đã sớm hiểu điều đó từ lâu, cho nên hần lại càng khát máu.

- Buông ra ! – Haida dùng chân đạp vào hần, đôi mắt đỏ hần nhìn nó, đôi mắt quỷ đỏ, nó vốn run sợ không dám kháng cự nhưng nó chẳng còn gì để mất nữa. Thiên Thần không cứu nó thì nó phải tự cứu nó thôi .

Cô dâu mặt mày tím tái , đôi chân trần trắng trẻo cổ đạp vào hần, bàn tay bị xích trói bầu vào bàn tay đang giữ cổ mình . Hần không để nó chết dễ dàng như vậy được, đánh đập hành hạ nó là thú vui nhưng hần vừa nghĩ ra một thứ còn vui hơn nữa . Giết nó nhưng với con nhỏ này, hành hạ mãi một lúc nào đó cũng chán rồi nó chết , một kết thúc hầu như quá hiển nhiên giống với nạn nhân trước của hần . Nhưng nó có liên quan chặt chẽ đến kẻ thù của hần , Thiên Thần Hộ mệnh của nó, phải có một sự “chăm sóc” đặc biệt nào đó chứ nhỉ. Hần nhìn nó chết dần chết mòn, cái khuôn mặt xinh xắn đó, đôi mắt giận dữ , khinh miệt đó pha lẫn sợ hãi. Đó là khuôn mặt đã làm cho Thiên Thần xiêu lòng, cả tâm hồn đó cũng thế . Một ngày nào đó không sớm thì muộn nó sẽ chết và Thiên Thần sẽ lại tìm nó khi nó chuyển thể thành một người khác , thì sao nhỉ, không thú vị chút nào . Hần muốn tên Thiên Thần đó không phải chỉ dẫn vật vài năm mà phải dẫn vật đau đớn mãi mãi. Từ đáy mắt đỏ ánh lên tia đần tối .

Hần sẽ hủy hoại nó.

Không phải về mặt thể xác mà là từ bên trong.

Hủy hoại vẻ đẹp, hủy hoại thiên thần trong nó, biến nó thành một con quỷ cho đến khi Thiên Thần hộ mệnh của nó quay lại và phát hiện người mình bảo vệ đã là tay sai của ác quỷ thì sẽ càng thú vị hơn. Sẽ đau đớn thế nào khi người mình yêu biến thành một con quỷ sống thật sự nhỉ. Một con quỷ ham mê sắc , độc ác, tàn nhẫn, không có tình người như hần . Chắc là sẽ rất đau đớn. Hần muốn nhìn thấy khuôn mặt tuyệt vọng của Thiên Thần, khi người mình yêu không còn thuốc chữa, dù có chết đi sống lại cũng không thể . Nọc độc quỷ cả về thể xác lẫn tâm hồn thì con người đó luôn có mầm mống của quỷ dữ. Chắc chắn sẽ rất đau đớn. Rồi sẽ có một ngày Thiên Thần phải thôi những nụ cười đáng ghét của chúng, Thiên Thần sẽ rơi lệ. Từ khóe môi tự khắc nhếch lên cười .

- Sao người... không ..chết ..đi ! – Nó ra sức đạp vào hần nhưng quá căm thấy mình sắp chết đến nơi

- Thiên Thần của Người ! Đã gần một tuần không tìm Người rồi ! Ta thiết nghĩ liệu có phải hần đã bỏ Người rồi không, vậy giữ Người không còn giá trị gì nữa !

- Giết...giết Ta đi... ! Ta...sẽ nguyên...rũa Người...suốt đời ! – hai chân Haida buông thõng, nó sắp chết rồi .

Hần mỉm cười nhìn Haida chết dần chết mòn, hần ném Haida xuống , Haida ngã xuống giường, khí quản nhanh chóng hấp lấy oxy cho cơ thể, Haida thở xoa cổ bị hần siết đến hần đỏ. Hần tiến lại gần, Haida nhìn hần , đôi mắt nâu của nó trừng nhìn đầy uất hận, tử thần bước đến , nó nhắm chặt mắt đón nhận cái chết . Nó sẽ thoát khỏi cái Địa ngục này nhưng cái cùn kinh khủng hơn đang diễn ra , môi nó đang chạm vào hần,

miệng nó bị hấn tách ra rồi một thứ đang trào từ người nó sang hấn, nó không rõ đó là cái gì nhưng một thứ mát mát ghê ghớm, cứ như rằng hấn đang cướp lấy bản thân nó, dần xé rồi mang chúng đi chứ không phải đơn giản là giết nó. Nó thấy một cảm giác ghê tởm khi chạm vào hấn, trong đầu nó trượt qua những hình ảnh quen thuộc mơ hồ, những giấc mơ của nó, cho đến khi nó rệu rã và nằm bẹp trên giường, hấn ngồi cạnh giường mơn nhẹ tay lên môi.

- Người làm xổng mất con ngựa thần tiến cống cho Ta ! Nhưng mà...- Bàn tay hấn lần xuống kéo bộ đầm đen cầu kì rồi kéo Haida lại chỗ mình, nó giờ rệu rã, sau mấy ngày trời không được ăn ngủ đầy đủ, cộng thêm sự hành hạ của hấn, nhưng tệ hại hơn là lúc hấn dần xé tâm trí nó để tìm hiểu về quá khứ của nó, đọc mẩu kí ức của nó -...Người không hề rẻ chút nào. Haida ! Bây giờ Ta đã hiểu vì sao tên Thiên Thần chết tiệt đó lại bảo vệ Người kĩ như vậy ?

Bàn tay siết khuôn mặt Haida, đôi mắt nó kinh hãi nhìn vào áo choàng đen, nó không biết còn có bao nhiêu thứ sẽ xảy ra, sức lực của nó chỉ còn tụt xuống số 0. Nhưng nó chưa kịp biết câu trả lời thì mọi thứ đã rơi vào đen tối.

Hấn vuốt cổ bị bóp đỏ hần của nó, cảm nhận dòng máu trong đó:

- Vì Người không đơn giản chỉ là người hấn phải bảo vệ, Thiên Thần yêu Người, yêu Người say đắm....và Ta sẽ cho gã biết đau khổ là như thế nào !

Sau đó là môi hấn nhovn lên thâm đỏ.

Thái y xem xét vết bầm trên cổ, rõ ràng là bóp cổ con người ta còn nói là không làm gì. Nhưng thân phận thế này không dám lên tiếng, dù cũng là mang tiếng là quý nhưng ít nhất thái y cũng có một chút tính người, thật ra là một linh hồn danh y do một lần vô tình làm chết người nên bị bắt lại để phục dịch.

- Cho lui !

- Dạ !

Hấn đưa hờ tay lên cổ nó siết. Hấn cởi áo choàng ra rất muốn cắn lấy dòng máu đang tuôn chảy trong Haida nhưng không hấn phẩy tay cho tất cả rèm cửa kéo lại

- Điện Hạ ! Thần xin ra mắt Người ! – tên quý cùi dập đầu, mấy trăm năm làm việc chỉ thông qua nhiều người chứ chưa bao giờ được tận mắt thấy Điện Hạ. Đó là một tên quý già nua tên Hualic, suốt ngày cặm cùi sắp xếp lại những quyển sách và tập hợp ghi chép lịch sử.

- Người tên gì ?

- Thần tên Hualic thưa Điện Hạ !

- Hualic ! Lấy cho Ta quyền Quý Luật !

- Dạ ! – Hualic đến bên kệ sách lấy ra một cuốn sách dày và cũ kĩ. Vì sao à, quý luật ghi chép lại cách bước khi một người tốt biến thành một con quỷ, những biểu hiện và cuối cùng là những điều một con quỷ phải biết. Chung quy chỉ là : Tàn ác.

Hualic nhìn Điện Hạ, chẳng phải Điện Hạ nổi tiếng tàn ác nhẩn tâm, thậm chí những cái qui củ của loài quỷ, Người còn vượt xa, rất xa là đằng khác : hành hạ, căm ghét, giết người. Là kẻ độc ác đáng sợ nhất thì cần gì phải đọc những qui củ nhằm chán này chứ.

Hấn lật trang sách. Bản chất ác quỷ thâm độc của hấn, đọc quyển sách thế này vô cùng nhàm chán vì lẽ những cái ác đó quá bé nhỏ so với cả tâm hồn ác quỷ của hấn, đó là lí do nó đóng bụi nhiều thế này nhưng hấn đang vô cùng thích thú. Một chút ghen ghét, một chút nhục dục, một chút căm hờn. Trở thành kẻ sát nhân, đó là một bước chuyển kha khá cho việc hủy hoại một tâm hồn. Sẽ rất thú vị đây, nọc quỷ cũng có ảnh hưởng đến thể chất.

- Hualic, ngoài việc ghi chép ra, Người còn có thể làm gì ?

- Dạ... !- Hualic cũng là một con quỷ nhưng suốt ngày quanh quẩn ở xó bếp, bọn quỷ kia không ưa gì lão và gọi lão vô dụng, vì lão không ra ngoài nên không thể làm điều ác. Dần dần rồi lão trở nên còm cõi và chán ngắt - ...thần vô dụng chỉ biết chút ít về thảo dược của quỷ giới !

Hắn mơn tay nhìn lão rồi nói :

- Tốt ! Người đi theo Ta !

Haida, hãy xem Ta sẽ làm gì Người .

.....

Hãy VOTE, MENT để chia sẻ ý kiến . ADD TO READING LIST để update nhé !!!!!

6. Chapter 4 : Đêm Nay, Ta Sẽ Ngủ Với Người !

VOTE and MENT if you think i DESERVE it ! Thanks !

JK

.....

The Mermaid Curse

Hôm sau ,

Haida ngủ và cảm thấy đỡ hơn nhiều , sau một giấc ngủ dài Haida cảm thấy tất cả chỉ là giấc mơ chỉ có điều là giấc mơ này rất thật, thật đến đáng sợ .

- Em đang làm gì ? – nó nghe giọng nói cùng một ánh sáng mờ nhạt, chất giọng âm áp khôn cùng như Thiên Thần vậy .

- Ở Địa Ngục ! Cứu tôi !

Nó nhìn thấy một bóng người dù không thấy rõ mặt nhưng cảm giác quen thuộc nó vội chạy đến, mặc cho váy áo vướng víu, nó chạy đến theo bóng trắng , là Thiên Thần Hộ mệnh nhưng thay vào đó...là một áo choàng đen với cặp mắt đáng sợ . Nó bật dậy thở hổn hển. Nhìn xung quanh , hai mắt nó mở to, nó hi vọng đây chỉ là một giấc mơ và thức dậy nó sẽ quay lại căn phòng ủa nó nhưng không, nó nhận ra mình đang nằm trên giường và nhìn sang bên cạnh, một vòng tay quanh eo nó , một kẻ đang chống tay lên cằm nhìn nó bằng đôi mắt sắc đỏ nhưng thú hoang nhìn con mồi ,nó sợ hãi đập người né tránh nhưng bàn tay ma quái vẫn giữ cứng lấy nó . Một nam nhân, nó dám chắc là ác quỷ dù chưa bao giờ thấy nhưng đôi mắt của hắn , không lẫn vào đâu được, nó hút mắt người và đáng sợ hơn. Hắn có khuôn mặt góc cạnh nhưng thon gọn nam tính, chiếc mũi cao cùng đôi môi mỏng. Từng đường nét hoàn mỹ đẹp đến lạnh người, hắn rất điển trai, nếu ở thế giới của nó đảm bảo sẽ có hàng khối cô xin chết vì hắn nhưng nó thật sự bây giờ chỉ muốn hắn biến đi, chết đi càng tốt, cảm giác nhìn thấy hắn là sự sợ hãi và kinh thường tột độ. Dù rằng hắn vô cùng đẹp , một vẻ đẹp nhìn vào đã biết nó không thể thuộc về một ai đó , đơn giản vẻ đẹp đó làm con tim người khác ngừng đập, kể cả tim nó, dù nó cảm hận hắn nhưng cũng phải thán ra một giây bất gặp khuôn mặt thật của hắn, cũng là chiếc mũi cao, làn môi mỏng , khuôn mặt góc cạnh , ở loài người không thiếu gì người hội tụ ưu điểm đó nhưng những tiểu tiết trên khuôn mặt hắn được kết hợp hài hòa đến hoàn hảo tạo nên vẻ đẹp làm người ta tưởng chỉ có thần thánh mới có thể sở hữu được. Nhưng đôi mắt đỏ sẫm kia không thể thay đổi, đôi mắt nâu của nó se lại một nỗi sợ hãi của bản năng quặng cùng cảm thù, nó thề nếu có cái gì có thể giết hắn nó sẽ đảm cho hắn chết ngay còn bây giờ hắn ngồi cạnh , một tay chống cằm nhìn như muốn ăn tươi nó :

- Um, Thiên Thần xuất hiện trong giấc mơ ! Thì ra đó là cách liên lạc của gã ! – hắn nói nhìn con mồi trừng mắt quan sát hắn, hai tay nắm chặt chuẩn bị dùng lúc cần , giọng hắn trầm và sệt mùi chết chóc - Nhưng Người nên nhớ bây giờ Người thuộc quyền sở hữu của Ta ! Ta cấm Người dù có là trong suy nghĩ hay giấc mơ thấy kẻ thù của Ta ! – đối với không có thuật ngữ tạm thời chỉ có thuật ngữ phải thuộc nằm lòng “phục tùng tuyệt đối”

Nuốt nước bọt, Haida thật sự không hiểu hần, hần muốn cái gì đây chứ. Một con bé tay không chút sức, chưa bao giờ gây thù chuốc oán, kể cả gặp cũng không nhưng hần đã làm gì với nó. Đáng đập, hành hạ, tra tấn...đủ cả, bây giờ đến suy nghĩ cũng không được. Một chút hi vọng cũng bị hần một tay hất đổ. Haida thấy bản thân ngộp thở bởi hần, từ cái ngày Haida nhìn thấy hần cùng đôi mắt đáng sợ của hần. Một cảm giác bất cần xen lẫn tuyệt vọng, Haida buông lời kiêu chế nước mắt. Không được khóc, trước mặt hần.

- Chẳng phải Người muốn Thiên Thần đến cứu Ta nên Người bắt cóc Ta sao ? – Haida cứng cỏi nói duy ánh mắt vẫn né tránh ánh nhìn đáng sợ của hần

- Phải ! Từ đây đến lúc đó Người vĩnh viễn không thoát và là vật sở hữu của Ta ! – hần ngạo nghễ nói, có chút không hài long khi nhận ra nếu Thiên Thần đến thì có khả năng nó chỉ là sở hữu “tạm thời” của hần, cứ như hần thật sự là chủ nhân của nó vậy. Với một đứa ương ngạnh như Haida, thậm chí cứng đầu nhưng lúc này nó cũng cảm thấy hoàn cảnh nó quả thật không còn lối thoát, bó tay mà thôi.

- Từ bao giờ Ta từ con tin thành đồ chơi của Người vậy ! – Haida hỏi mỉa mai, giọng nó chua chát cười cợt cho bản thân vì sao lại rơi vào tay hần, nhìn khuôn mặt điển trai độc ác thâm hiểm vô nhân tính. Nó sực nhớ ra hần vẫn vòng tay qua eo, từ cổ họng bỗng thấy buồn nôn. Nó bây giờ thật sự hiểu cảm giác kinh tởm một người là thế nào. Bàn tay nó dụng sức, cố gỡ cái bàn tay như kềm sắt trên eo mình ra. Từ đáy mắt của nó, hần thấy sự căm hận, đôi mắt nâu sáng long lanh thường ngày hần đã thấy nay ánh lên sự căm ghét hần. Sự căm ghét, chẳng phải là một chất được liệu của quỷ hay sao. Ý nghĩ khiến hần tự khắc nhoeo miệng cười, đẹp chết người nhưng chắc chắn nó càng ghét hần hơn vì sự giận dữ như ngọn lửa ánh lên trong nó. Nhưng trước hết phải dạy dỗ lại kẻ dám có tư tưởng không phục tùng hần như nó. Hần siết chặt cổ tay nó, nó đau đớn đi theo cảm giác hần sắp bẻ gãy tay mình đến nơi. Nó vừa muốn chống lại nhưng vì hần quá mạnh nên nó bị lôi đi. Đến một trại tù trong pháo đài của hần, bọn lính kính cẩn cúi đầu nhường đường rồi rút đi, dù vô cùng tò mò nhưng chỉ dám liếc trộm rất nhanh cô gái đi cùng không rõ dung mạo do đội khăn voan đen.

Một tên cai ngục bước lại cúi đầu nói với hần :

- Điện Hạ ! Thần đã làm đúng chỉ thị của Điện Hạ !

- Mở ra ! – hần buông lời giọng lạnh lùng. Từ bước tường bê tông chuyển động, là căn phòng ngục. Nó nhìn vào căn phòng, nhìn và kẻ xấu số bị còng tay.

Haida vốn dĩ là một con bé cứng đầu, ở cuộc sống thường nhật, nó im lặng và hầu như không nghe lời người khác. Chắc chắn không phải dạng tiểu thư đài các hay công chúa nhỏ xinh xắn, là một mẫu khá lạnh. Nhưng bây giờ khi thật sự đối mặt, cái cá tính lạnh lùng đó, thật sự bị lay chuyển, khi tận mắt chứng kiến một kẻ bị hành hạ một cách dã man không còn nhận ra hình người nữa thì. Trong bóng tối hắc từ ngục, nó nhìn vào vật tối sẫm treo lơ lửng bởi những sợi xích sắt, đến khi nhận ra đó là một tù nhân, bàn tay kia đưa lên bịt miệng nhưng không khỏi thốt ra một tiếng khiếp đảm. Trước bản tính dã man của hần, Haida chết lặng, khuôn mặt nó in hần rõ sự sợ hãi, mặt xanh lại. Hần nhoẻn cười hài long, biết con người đang sau đang vô cùng sợ, sợ hần, đây là dần mặt, nếu cô ta không nghe lời, kẻ tiếp theo bị treo lên dây sắt kia sẽ là cô ta. Cổ tay trong bàn tay hần không dám dần co chống cự dữ dội như ban nãy nhưng lại cố tuột thoát ra, hần biết khi sợ hãi con người thường lùi lại rất xa khi thần kinh cảnh báo có nguy hiểm, nó thật sự bây giờ muốn cách xa hần trăm cây số, triệu hay tỉ cây số cũng được. Hần chau mày thoáng nét không hài long vì hành động chống trả này, dù chỉ là theo bản năng. Hần đẩy nó vào một góc.

Hần bước đến nhìn con quỷ kia không còn hình dạng cụ thể, khe nhếch mép, nụ cười mỉa mai trên môi hần không làm kẻ đối diện tức giận vì bị trêu tức mà còn sợ hãi :

- Điện Hạ, xin ...tha...mạng ! Xin...tha...mạng..! – kẻ đó van xin hần, giọng khiếp sợ, đầu đập trong không trung. Gã đã khai tất cả, kẻ chủ mưu, nội gián nhưng điều đó chưa làm hần hài long.

- Người biết bí mật gì của mật cung Danhem ? – hần hỏi, Vương tử Danhem, anh em cùng cha khác mẹ với hần không ít lần cử gián điệp ..

- Thần...thần..không biết..thật sự không...biết chỉ biết....Vương Tử thường lui đến ...

- Đến ? – hần hỏi giọng nhẹ thản bất cần.

- Cung Tây Bắc gần khu tạm...dịch...Ngoài ra..thần...không

- Không biết !

- Dạ....xin tha

Kể kia chưa nói hết câu thìHaida hai mắt mở tròn in hần trong đôi mắt của cô gái sự kinh hoàng, đòn roi của hần rất đau đớn, dã man nhưng đó chưa phải là cùng cực. Đây mới là cùng cực khi nhìn hần tay không chỉ một cử động nhỏ làm kẻ tù đáng thương kia một đường thẳng làm ngực gã đứt lìa.

Hai tay nó đặt trên môi, đôi chân bủn rủn sụp xuống, một thi thể nhiều máu cùng một nửa nằm trên sàn.

Bờ vai nó co rút nhìn cảnh tượng muốn rời mắt nhưng sự sợ hãi đã làm nó đông cứng, bàn chân tự giác lùi lại dựa vào tường kiềm nén sự sợ hãi. Hần lấy một tấm vải trên khay chuẩn bị sẵn lao bàn tay tanh hôi dính máu của hần , nhìn Haida mặt cắt không còn hột máu, trong đôi mắt nâu trong trẻo thường ngày, nhuộm lên sự sợ hãi, né tránh khi hần bước lại gần. Hần thích thú ngắm nhìn nó co người lại. Bản năng sinh tồn trở dậy trong nó, nó không muốn chết đặc biệt là chết dưới tay hần.

- Thế nào ? – hần buông lời , giọng đùa cợt

Bờ môi hồng của nó nó mấp máy nhưng cổ họng không nói nên lời nhưng hần biết nó đang nói gì :

- Thật tàn... nhẫn !

Trong tích tắc không đầy một giây hần đọc được trong mắt nó ngoài sự sợ hãi hần , một ánh mắt quyết tâm trốn chạy khỏi hần, dù chỉ là một tia trong ánh mắt nhưng hần vô cùng nhanh nhạy nắm bắt.

Một cái chết cho nó, hần không ban phát, một cái chết là quá dễ dàng. Kế hoạch vùi dập nó gợi cho hần một vài suy nghĩ kha khá . Dù rằng hần đang vận áo choàng kín mặt nhưng nó chợt thấy hần đang toan tính điều gì đó .

Một trong những điều cơ bản trong quỹ luật và một thứ làm hần tạm thấy hứng thú ngoài trò giết chóc mà hần muốn từng bước chà đạp đó . Đó là....

Nhục dục.

Haida tự khắc lùi lại khi thấy nguy hiểm nhưng chưa được nửa bước đã bị hần bóp chặt cổ tay lôi về căn phòng cũ.

Chiếc áo choàng dính máu của hần rơi xuống đất , một bàn tay hần quàng ra sau lưng Haida nhắc bổng con bé lên, từ bờ môi của hần phả ra tiếng cười theo từng hơi thở vào cổ Haida, nó bỗng chốc lùi lại. Hành động của hần làm nó liên tưởng đến cái ngày nó bỏ trốn và rơi vào tay Fruta với vai bị dính vết thương. Vào cái ngày nó tỉnh lại với vết thương được băng bó , khi Fruta bước đến, nó thoáng đầu cảm thấy mình vô cùng may nhưng khi nhìn thấy nụ cười lấp lánh trên khuôn mặt ưa nhìn của gã, nó không rét mà run, cách gã quàng tay qua eo nó cũng như hần lúc này. Dù Fruta là một kẻ rất sát gái nhưng ở tên Điện Hạ này có cái gì rất đáng sợ, một nỗi sợ trầm ẩn thấp thoáng trong lòng nó. Haida được tay hần nâng lên khi nó có thể nhìn thấy khuôn mặt hần ở cự li gần, chỉ có bốn từ để nói : Cực Phẩm Mỹ Nam . Vẻ đẹp hoàn hảo làm người đối diện tự ti và vô cùng ghen tị. Nhưng đôi mắt này, nó chợt cảnh giác, đôi mắt đó không nhìn nó đầy sát khí nhưng có cái gì đó ...một sự quyến rũ chết người. Một ánh mắt khiêu khích nó, rồi bàn tay hần đặt sau gáy, hơi thở hần ngày càng rõ rệt mát lạnh phả qua cổ nó , nó bắt chợt co rút vai . Hần là kẻ đáng sợ, độc ác nhất – Haida cắn răng nghĩ, lập tức cảnh giác trước hành động thân mật đáng sợ đó. Rồi một luồng gió nhẹ theo hơi thở hần phả vào tai :

- Đêm nay , Ta sẽ ngủ với Người !

7. Chapter 5 : Luật Thứ Nhất Của Quỹ

Với đôi mắt mở to sững sờ của Haida, cơ thể hần ngay trước mắt , gần đến mức không thể nào gần hơn nữa. Haida vốn dĩ không phải là một đứa con gái hiền dịu , truyền thống hay gì đó nhưng mà cái thái độ này làm nó cảm thấy nội tạng chộn rộn, nhìn kẻ kia , tên sát nhân đó, cái tên mà mấy ngày trước đánh đập nó dã man vô cùng nay lại nói gìngủ với nó. Câu nói của hần chẳng khác nào hồi chuông báo tử, có khi nào

nó sẽ không thấy mặt trời vào ngày mai, hay là....vĩnh viễn không thoát khỏi địa ngục , tối nay hấn muốn giết nó hay tra tấn nó theo kiểu hấn vừa làm với kẻ xấu số của chẳng. Nó hoàn toàn không nắm bắt được câu nói, não bộ gần như tê cứng bởi mới cảm xúc hỗn loạn với sợ hãi dâng trào. Tham sống là bản năng của con người, nó ngờ rằng hấn sẽ giết nó nhưng bây giờ nó thật sự không muốn chết nhưng màkhựng lại. Nó nhận ra mình đã hiểu sai be bét ý nghĩa câu nói : hấn muốn ngủ với nó. Sao nó có thể ngu ngơ đến thế . Nó nhận ra hấn thật sự muốn cái gì khi tay hấn áp lên lưng của, hàm răng trắng bóng sang loáng của tên quỷ đó cắn nhẹ vào tai nó hết như mơn trớn. Haida có cảm giác nội tạng mình đảo ngược lại. Và rồi....

Khuôn mặt hấn bị lệch đi một góc nhỏ , vì sao ư, hấn vốn rất mạnh, dù có là một con voi to nhảy bổ vào thì kẻ bị nát dẹp không phải là hấn mà là con voi kia. Nhưng lần này cái sinh thể trong vòng tay kia nhảy bổ ra sau khi giáng một cái tát vô cùng mạnh vào hấn. Là tát đấy ! Hấn là Điện Hạ cai trị một phần ba thế giới ở Địa Ngục. Một kẻ dám bất tuân chỉ có cái chết, thậm chí nhiều kẻ còn sợ hấn hơn là chết. Hấn chau mày tức có kẻ chết, một bước hấn đi rải đầy máu me thảm khốc. Sự độc ác tàn bạo của hấn không kẻ nào không biết, cả nó cũng biết và nó cũng rất sợ hấn nhưng nó vừa làm cái gì, tát hấn.

Nó sau khi phản ứng mạnh đến thế, sau khi nghe hấn nói, cơ thể nó lập tức phản ứng, bàn tay không tự chủ lại vung ra tát mạnh một cái cho đến khi nó lùi lại nhận ra những gì mình vừa làm, thà biết nó vô cùng khinh thường hấn, nhưng phần khiếp sợ cũng trở dậy, nhớ lại kẻ xấu số kia. Nó vừa tát con quỷ đó. Nhưng....nếu để hấn tiếp tục , Haida chỉ sợ đến bản thân cũng phải bán cả linh hồn cho quỷ dữ mất . Haida lùi lại nhìn khuôn mặt hấn không biểu cảm , nó thoáng co người lùi dần . Lỡ phóng dao rồi đành theo thôi, không còn đường lùi nữa.

- Ngươi ! Tới ! Số ! Rồi ! – chưa bao giờ có ai dám tát hấn , một câu nói mỉa còn không dám . Hấn nói từng từ buông ra chậm rãi cùng tức giận tuôn trào. Con nhỏ loài người trong tay không chút phép thuật, được hấn “chiếu cố dạy dỗ một đêm” đã là may mắn còn dám tát hấn. Cô ta thật sự muốn chết, hấn có thể cho cô ta chết vạn lần tàn nhẫn hơn kẻ ban này.

Haida không đáp được gì, chỉ thoáng lùi xa lại. Bàn tay và chân run lên nhưng cái quyết tâm muốn sống trỗi dậy trong nó, nó không muốn chết. Đôi mắt của sự sợ hãi ánh lên chút gì đó mạnh mẽ, chết là hết. Được lắm, Ta không giỏi như Ngươi, quyền lực như Ngươi , Haida thầm nguyện rửa :

Chỉ cần có kiếp sau, Ta sẽ trả đủ những gì Ngươi đã gây cho Ta ! Là trả đủ đấy !!!!

Đôi mắt nâu sẫm lên một sự hận thù lẫn chờ đợi.

Hấn chau mày , chiếc cột sắt gần nó nát như tương dưới tay hấn nhưng đôi mắt đứa con gái ương bướng kia thách thức hấn giết nó vuột nhẹ má, thật sự không đau chút nào dù có tát chục cái cũng không đau nhưng đảm bảo tay kẻ tát sẽ đau đấy,. Dù nó sợ nhưng nó không phục tùng hấn. Điều đó làm hấn tức giận đến mức chỉ muốn bóp chết nó ngay bây giờ, bóp chết nó ngay tại chỗ để nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch cùng ánh mắt van nài hấn tha mạng của nó. Phải, hấn muốn thấy sự cầu xin đó.

Khựng đã, đứa con gái mang bản chất đáng khinh miệt mang tên hai chữ : thánh thiện kia, đó phải chẳng là lí do cô ta được Thiên Thần đem lòng yêu, cô ta chết thì không còn gì thú vị nữa. Hiếm khi nắm thóp được điểm yếu của kẻ tử thù không thể vì một phút nóng giận mà mất cả chì lẫn chày. Nhịn đi , chỉ cần có ngày cô ta trở thành một con quỷ, Ta sẽ xem cô ta bám theo sau cần xin quỳ lạy Ta. Hấn đưa mắt nhìn nó đang lùi dần về phía cánh cửa, hấn tiến một bước, nó lùi hai bước. Hấn tiếp tục suy tính: Nhưng nếu ép buộc cô ta thì không có kết quả dù Ta thừa sức bắt cô ta làm theo ý mình nhưng bên trong tâm hồn, cô ta sẽ không thể nào thành một con quỷ được, nhưng nếu để cô ta tự nguyện thì thật mất thì giờ, có lẽ Ta cần một chút “giúp đỡ” cho những kẻ lì lợm.

- Ngươi muốn chết ? – hấn gằn giọng .

- Tất nhiên không !

- Nếu không muốn thì ngoan ngoãn một chút ! – hấn buông lời giọng vẫn tức tối nhưng có chút nhẹ hơn.

- Ta không ngủ với Ngươi – Haida gắt, nguyện rửa tên Điện Hạ độc ác mà còn vô cùng thủ đoạn.

- Ta có cách cho Ngươi phục tùng Ta vô điều kiện ! Haida ! – hấn liếm nhẹ môi mình từ đôi môi mỏng của hấn có một màu xanh sậm cứ như lưỡi hấn tiết ra loại màu đó. Haida trừng mắt nhìn, lùi người ra sau cố

quờ quạng vật dụng gì để chống trả . Hắn rất nhanh siết cổ Haida kéo lại rất nhanh, hắn mạnh gấp vạn lần nó, môi hắn ấn vào môi nó, nó cảm giác chất dịch xanh đỏ trôi vào miệng nó vì nó nhận ra có vị ngọt pha chút đắng , hắn thả lỏng cổ, nó không tự chủ nuốt nước bọt rồi cảm thấy có một mùi nồng sặc lên mũi , sau đó hắn không buông ra tiếp tục hôn lên môi nó. Nó trợn mắt cảm giác cái thứ chất đó trôi vào cơ thể nhưng trước hết là cái hôn của hắn. Hắn Dám...! Nó đập tay vào người hắn, cảm thấy cần phải nhổ chất xanh đỏ ra nhưng hắn vẫn không buông, tay giữ chặt gáy kéo nó vào. Nó cắn mạnh vào môi hắn rồi nó chồm người ra móc họng, cổ nôn ra cái chất dịch đó, với tên ác quỷ như vậy không phải thuốc độc chẳng nhẽ thuốc bổ nhưng vô ích , cổ họng nó trở nên bỏng rát dù cho nó cố nôn cách mấy nhưng trong người nó không có lấy miếng thức ăn thì làm sao mà nôn . Hắn nuốt nhẹ môi, cắn cũng hơi đau đấy nhưng mà , chất xanh đỏ vào người, chỉ cần phát bệnh, lúc đó thì nó sẽ như thế này đây nhĩ. Hắn nghĩ không ngăn được mình bật cười. Chất độc ấy đảo lộn quá trình sản sinh trong cơ thể làm tăng hoocmon tình dục trong cơ thể lên mấy lần so với mức bình thường. Hậu quả thì ai cũng biết . Nó chỉ nghe tiếng cười khoái trá của hắn :

- Người cho Ta thuốc độc ! – nó chùi môi cảm giác vô cùng ghê tởm . Hắn chỉ thản nhiên ngồi thư giãn trên giường , bờ môi nhếch nhẹ , đáy mắt ánh lên sự khoái trá.

- Có thể gọi là thế ! Người muốn thuốc giải chứ ? – hắn lập tức mời mọc

- Ta muốn thì chắc gì Người đưa !

- Ta sẽ đưa nhưng chưa chắc Người dám uống !

Haida trừng mắt nhìn hắn dù chưa hiểu hết ý nhưng hắn thì có gì tốt lành chứ .

- Sẽ có người chỉ sẵn chỗ cho Người thuốc giải ở đâu ! – hắn bước ra đánh mắt sang kẻ gác cạnh cửa phòng
- Trông giữ cho kĩ. Nhưng nếu cô at muốn lấy thuốc – hắn đánh ánh mắt ngạo nghễ sang nó – thì hãy để cô ta đi.

Hắn cho Haida ở trong một căn phòng, có cửa sổ ở ngoài rào sắt cùng một chiếc giường và tên canh gác thì đứng ở ngoài . Một ngày trôi qua không hành hạ, đánh đập, Bình yên đến đáng sợ, nó nghi ngờ, hắn thì có tốt gì, trong phòng thậm chí còn có giường, một chiếc giường cơ đấy , với một tên sẵn sàng đập nó vào chần song như hắn thì cần gì đến mảnh đệm chứ . Haida ra cửa sổ đứng kéo song chần nhưng nó chắc chắn vô cùng. Dưới giường có một đồng xích sắt đồng bụi. Nơi này chỗ nào cũng toàn xích sắt và gươm đao.

Không hiểu hắn muốn hành hạ ta kiểu gì nữa đây , Haida nhìn mặt trời bầu trời xám sậm chuyển sang đen nghĩa là trời tối ở Địa Ngục cảm giác cơ thể đang vô cùng kì lạ .

Một tiếng thét ghê rợn phát ra từ nhà tù cách xa đó . Hắn vừa bước ra đằng sau là một kẻ tra tấn dã man , là một tướng lĩnh biết rõ lãnh địa đối phương hắn quyết moi bằng được tất cả . Sau khi tự tay xử lý kẻ kia, hắn ung dung lau bàn tay dính máu, tên thân cận chạy đến to nhỏ :

- Điện Hạ ! Có cần cử người canh gác con người đó không ? Thần e Thiên Thần.... – lần trước khi muốn bắt cô ta đã phải chính tay Điện Hạ ra tay , đơn giản vì kẻ luôn đi theo cạnh cô ta là Thiên Thần, xét về địa vị thì đối lập với hắn nhưng hoàn toàn ngang bằng, kẻ đó là Hậu Duệ của Chúa Trời . Lần này nếu để lơ lửng chẳng phải quá dễ dàng cho kẻ thù hay sao.

- Người chỉ cần giết tất cả những kẻ phản tặc , con bé đó, Ta sẽ tự tay “chăm sóc” nó ! – hắn nói mơn nhẹ tay trên môi, nếu như không làm Thiên Thần nếu đến giải thoát sẽ gặp không ít khó khăn do đó gã sẽ dùng một chút thủ thuật dù vô cùng đau đớn .

- Vâng Điện Hạ !

Hắn đảo mắt nhìn vào song chần cửa phòng nhốt Haida, trời đã tối nghĩa là thời khắc phát tán chất độc cũng sắp tới rồi, hắn bước đến một con quỷ vô cùng kinh tởm gần đó ,bóp mạnh vào khuôn mặt xấu xa đó, khuôn mặt lập tức biến dạng từ từ thành một chàng trai tuấn tú . Hắn nói gì đó trước khi con quỷ bỏ đi . Trong mắt hắn ánh lên sự thâm độc : Ta không tin Người có thể tránh khỏi cám dỗ của Ta, Haida !

Haida xem tám bản đồ nhàu nát được đưa vào cùng bữa ăn trưa, vị trí lấy thuốc giải nhưng mà....hắn có thể lấy dễ dàng như vậy sao. Haida trộm nghĩ chẳng biết nên chuẩn bị thứ gì để đi lấy thuốc nhưng chưa kịp nghĩ thì đã có một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Một cảm giác vô cùng đáng sợ chạy trong Haida, đáng sợ bởi vì cảm giác chưa từng có..

Ara nhịp tay quan sát căn phòng kín , con nhỏ chưa tới nhưng sẽ tới, một thân xác như thể chắc chắn không chịu nổi độc được hắt truyền sang . Một cảm giác làm hủy hoại đứa con gái đó, nó sẽ khát máu hơn nữa nó sẽ bước đầu vào thế giới của ác quỷ : sự nhục dục . Một chất nghiện quyền rũ nhưng sẽ dần dần cắn nát tâm hồn trong sáng thánh thiện kia .

Nó cào tay vào cổ mò đến căn phòng đúng như ý hắt . Hắt ngừng cặp mắt lên, khoe miệng khe nhếch nhẹ nhìn Haida bộ dạng vô cùng khổ sở, bàn tay nó bấu chặt lấy cửa gỗ nhìn chàng trai trong căn phòng, dù ngồi khuất sau tấm rèm, hắt vẫn nghe thấy hơi thở hổn hển của nó, cảm giác lửa thiêu đốt nhức nhối trong người :

- Thuốc giải ! Thuốc giải đâu ? – nó gần như gào lên vào một người .

Một nam nhân có bề ngoài vô cùng tuấn tú, đang mặc một bộ đồ giống hệt như con người , áo sơ mi trắng cùng quần jean ôm khít cơ thể cao và chuẩn của anh ta, khuôn mặt cũng vô cùng thu hút trừ đôi mắt đỏ ra . Anh ta bước đến cúi xuống gần mặt nó , hai tay nó bấu chặt vào cửa cổ kiềm nén dục vọng trong mình. Tên đáng ghét dám sử dụng chiêu này . Đồ ác quỷ xấu xa bệnh hoạn, nó dám chắc mười mươi cơn điên này là do hắt mà ra, là chất dịch xanh từ môi hắt nếu nó không lầm . Nó trợn mắt nhìn đầu óc đấu tranh giữa ác và thiện. Hơi thở anh ta phả vào cổ nó có thể nói làm cơn khát ở người nó dễ chịu hơn nhưng nó lý trí của nó cũng dần bị thổi lui theo , nhường chỗ cho bản năng. Anh ta siết bả vai nó cúi xuống thì thào vào tay nó :

- Ta sẽ giúp em !

- Làm gì ? – Haida nghe từng hơi thở cảm nhận sức nóng từ cơ thể của anh ta, khe nuốt khan. Bàn tay anh ta chạm lên eo nó tháo một chiếc dây ràng trên áo nó . Đầu óc nó nắm bắt suy nghĩ .

Bại hoại rồi . Là tên ác quỷ muốn hủy hoại Ta. Không được. nhưng mà thật là dễ chịu , khó cưỡng quá. Không được. nếu như như thế sẽ không có đường về. Đôi mắt đang khép lại chờ cho anh ta muốn làm gì thì làm đột dưng mở bừng ra . Nó xô mạnh anh ta , đá một cái rõ đau vào chân gã rồi chạy bán sống bán chết về phòng đóng sầm cửa lại . Trước khi xông vào còn quay sang nạt nộ tên thuộc hạ.

- Mau lấy thanh sắt khóa ngoài cửa !

- Người...

- Nhanh lên ! – Đôi mắt nâu trở nên đen láy giận dữ. Tên thuộc hạ lần đầu gặp con người đáng sợ như vậy . Nhưng cô ta là tù nhân là dạng tù nhân đặc biệt của Điện hạ nhờ có chuyện gì thì cái thân này làm sao gánh nổi, gã thoát nghĩ cứ khóa ngoài thì cô ta càng khó trốn thôi đúng không. Hầu hạ Điện Hạ thật rất sợ, chỉ cần sai ý một chút cũng đủ phải trả giá đắt rồi .

Hắt bước ra tấm rèm, ngắm nghía chàng trai ,là tác phẩm mỗi câu của mình. Khá đẹp trai , vậy tại sao thất bại. Tên quỷ đó khúm núm cúi gằm đầu. Hắt bước lại nói :

- Người rất biết nghe lời nhưng không sai một tí !

Sau đó từ đỉnh đầu gã phùng cháy ngọn lửa cháy bùng dữ dội. Hắt thần nhiên bước đi bỏ mặc tiếng gào thét xin tha mạng quệnh cùng đau đớn của con quỷ, chỉ nghe hắt lầm bầm:

- Ta chỉ bảo Người dụ dỗ cô ta cho Ta, không bảo Người chạm vào cô ta !

.....
Các bạn đọc giả , ỉnh xin ý kiến :

Theo cá nhân bạn thì bạn muốn câu chuyện sẽ kết thúc như thế nào ? Cụ thể một chút thì càng tốt nha !

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ !

JK có một bất ngờ nhỏ dành cho các bạn đọc giả đã gắn bó với The Mermaid Curse cũng như các bạn đọc giả mới là đoạn trailer. Hãy vừa đọc vừa xem trailer nhé !

VOTE and MENT if you think i DESERVE it ! Thanks !

JK

8. Chapter 6 : Kissing

Nó sập cửa phòng thở hổn hển, tay không thôi cào cổ họng, nếu tiếp tục sẽ đau đến chết mất . Nó dùng miếng vải thừa ở váy kéo cột chặt một tay vào thanh sắt , còn tay kia, nó bấu chặt vào thanh sắt kiềm nén mình chạy trốn, kiềm bản thân xuống, do không thể chắc chắn tốt nhất tự trói mình còn hơn . Bàn tay nó cứ kéo thanh sắt liên hồi ghì chặt bản thân lại, đến mức thanh sắt cứng như đá cũng muốn nát vụn dưới tay nó, người nó nóng như lửa, dục vọng như con quỷ trong nó, không để nó yên mà liên tục quấy phá tâm trí nó, bây giờ nó mới hiểu vì sao hần lại làm như thế, muốn hủy hoại nó từ trong ra ngoài . Nhưng nếu xuôi theo thì sau này còn biết hần sẽ làm gì chưa kể

Haida cắn vào miếng vải trói tay, nếu không làm như thế chắc sẽ cắn phải lưỡi mất . Bàn tay gân lên bấu chặt vào thanh cửa, Đôi mắt đen long lên nhìn ra ngoài song cửa chỉ mong được cứu thoát , cố gắng xua đi , Người như bị đốt trong lửa nhức nhối . Tên độc ác thâm hiểm đáng ghét .

Bây giờ đau đốn, kiềm chế, mệt mỏi, khi sáng đến , nó thấy cơn đau thuyên giảm rõ rệt, nó mệt mỏi ngã xuống cố gỡ tay khỏi sợi dây tự trói mình, bây giờ thì nhức nhối vô cùng . Ngã cơ thể mệt mỏi dầm mồ hôi lên giường, khuôn mặt xanh xao hốc hác, đôi mắt nâu sáng khép lại mệt mỏi. Ngủ thiếp đi . Với hần nó nằm phần ghét nằm phần khiếp sợ.

- Cô ta đâu rồi ?

- Dạ Chủ Nhân ! Cô ta đang ở cung Đông ! Thần thấy cô ta lấy dây xích tự trói mình lại không hiểu để làm gì ! – gã lí nhí khai báo.

- Được ! Đi hết cho Ta ! – Hần hừ nhẹ thì ra đó là thứ giúp cô ta không mò đến tìm thuốc giải nữa . Cô ta tự trói mình, quá ngoan cố. Vốn dĩ hần có thể bắt ép cô ta nhưng phải để cô ta tự xác mò đến mới có tác dụng nếu bắt ép chỉ làm cô ta tổn hại về thể xác thôi . Dục vọng của cô là bước đầu hủy hoại cô ta nhưng xem ra không dễ như hần nghĩ. Nếu cô ta không tự đến, hần sẽ tiến một bước nữa.

Haida đi tắm rửa sạch sẽ trước khi lấy sợi xích đeo vào hai tay gắn vào song sắt, Haida thở mạnh không biết nó còn phải chịu đựng bao lâu và còn có thể chịu bao lâu, đêm trước nó cắn phải lưỡi trong lúc đang gào thét, rất đau. Haida xoa tay vào nhau chuẩn bị thời khắc đáng sợ nhất trong ngày. Vốn dĩ lý trí không còn sức kháng cự nổi nữa, chỉ có thể dùng cách tự trói mình thôi. Dù Haida không phải dạng con gái hiền lành, nhu mì , cũng có chút quấy phá, nổi loạn, nhưng thật sự trong đời mình chưa bao giờ có thể nghĩ “con quỷ” trong mình lại mạnh như thế, Haida biết rõ lúc đó mình cần cái gì, thêm khát cái gì nhưng nó cố gắng đấu tranh không cho bản thân được điều đó, những lúc đó, nội tạng quặn thắt đau nhức, cơ thể nóng hổi đòi hỏi nhưng không. Đôi mắt nâu khép chặt lại , sợ hãi, cầu mong từ từ chờ đợi cho đám mây đen giăng kín . Từ trong căn phòng đã nghe có tiếng kim loại chạm nhau, cùng tiếng người la hét như vô cùng khó chịu.

Đã bốn ngày cô ta không tìm thuốc giải, tức là chất độc trong cô ta đã tăng theo cấp số nhân gấp bốn lần, trong thể xác cô ta những hormone tình dục estrogen đang sản xuất một cách thừa thải nhưng không thể đáp ứng, cứ mỗi đêm tiếng la hét càng tăng lên, sự khó chịu càng vượt trội, chưa kể nếu tiếp tục việc chất độc làm đảo lộn trong cơ thể có thể dẫn đến uất ức mà chết . Đêm hôm nay càng tệ hại hơn đêm hơn qua. Cô ta quả thật quá ngu ngốc, chẳng hại gì cô ta thậm chí còn cho cô ta ném mùi lạc thú nhưng cô ta lại tự xích mình trong phòng , đau đốn , quằn quại kiềm chế dục vọng cùng cơn khát điên cuồng . Mỗi lần cô ta hét lên đau đốn thì hần lại cười, một nụ cười kinh miệt và thích thú trước cơn khổ của mình . Cô ta chịu đau đốn như thế vẫn chưa đủ, hần muốn dày vò cô ta thêm nữa. Cho cô ta biết ức chế thêm chút nữa đến khi cô ta sợ hãi thuần phục , để cho Thiên Thần đến và thấy cô ta đã là một đứa tội mọi phục tùng, hay một tay sai của quỷ. Hần nghĩ ra trăm phương nghìn cách hành hạ nó, cái thân xác bé nhỏ đó thật sự đã chịu đựng đến cùng cực nhưng với tên quỷ xấu xa đó, chưa thấm vào đâu cả.

Hần đẩy cửa bước vào .

Trông Haida bây giờ chẳng khác nào con thú đói thấy được mồi, hai tay cào trên lớp quần áo dày quá cỡ được buộc chặt chẽ, dường như lúc tỉnh táo cô ta cố tình như thế nhưng cái mớ quần áo đó xem chừng cũng muốn đứt ra dưới sự cào cào . Hai tay hai chân bị xích chặt đang cố thoát ra những lúc muốn vùng dậy

thì sợi xích lại ghìem cô ta lại, giật mạnh làm cô ta té ngã. Đôi mắt cô ta chuyển sang màu đen kịch, lẫn lộn cảm xúc , giữa quỷ dữ và sự van xin, không phải van xin hấn mà dường như chính cô ta đang tự van xin chính bản thân mình ,bên cạnh cô ta là những chậu nước , mái tóc và khuôn mặt cô ta sưng ướm do vốc nước vào mặt nhưng xem ra không hiệu quả rồi, đêm nay nếu cô ta không có được thuốc giải đảm bảo chỉ một hai ngày sau cô ta sẽ tức máu mà chết , như bây giờ cơ thể cô ta đang đau nhức vào khó chịu , một cái chết đau đớn cho tới tận khi nhắm mắt . Đôi mắt cô ta đen kịt không còn chút nâu long lanh như thường, gần như khuôn mặt bị mái tóc rũ rượi che lấp, chỉ có đôi mắt đen trũng trũng nhìn hấn, vừa kinh hãi nhưng vừa khao khát. Phải, chất dịch tổ màu đỏ thẫm trên môi hấn là thuốc giải nhưng ngoài ra chính bản thân hấn cũng là thuốc giải, hấn không mặc áo choàng che kín , cả khuôn mặt và thân người nhưng mùi nam nhân của hấn chẳng khác nào mũi lửa ném vào đồng rơm khô trong nó.

Haida nhìn hấn, cổ họng và cơ thể như lửa thiêu đốt khi lý trí yếu ớt nhường chỗ cho bản năng, nó nhón người gần như bổ nhào về hấn như sợi xích giật mạnh kéo nó lại làm nó té ngã nhưng cũng nhờ đó mà nó tỉnh táo nhớ lại kẻ làm cho nó trở nên thế này chính là tên ác quỷ độc ác kia. Nó vừa căm thù, vừa sợ, chỉ một ít độc dược của hấn đã làm nó sống không bằng chết, còn đáng sợ hơn lúc bị hấn tra tấn, chỉ đau về thể xác nhưng bây giờ cơn thèm khát trong nó không cách nào xoa dịu được trừ hai từ “tình dục” nhưng đó là điều hấn muốn hơn nữa, qui tắc của nó không thể phá bỏ, nó không thể chống lại bản năng nên chỉ còn cách tự giết mình. Dù căm thù hấn tận xương tủy nhưng khi nhìn thấy hấn bản năng lại trỗi dậy, cơn khát của nó , chất độc phát tiết của nó chỉ có tên ác quỷ này mới có thuốc giải. Tên quỷ sứ , ta muốn một loại thuốc giải ta uống được .

Hấn nói đúng , thuốc giải thì có còn dám uống không là chuyện khác.

Đôi bàn tay cào trên bộ quần áo , đôi chân trắng sau lớp vảy miết trên sàn nhà cố tránh xa hấn càng xa càng tốt. Biết chắc hấn đến đây là hại nó, càng nói thì tự chủ càng yếu cho nên tốt nhất tránh xa hấn ra . Nhưng bây giờ bản năng hồi thúc nó vô đến hấn còn lý trí yếu ớt thì không, đến nhìn nó còn không dám, đôi mắt nhìn sang hướng khác nhắm nghiền, bàn tay giật giật sợi xích lại. Nó biết chắc nó sẽ thua thảm hại nếu đối mặt với hấn , nó không được.

- Đừng bước đến ! – nó gằn chất giọng sệt lại thoáng chút giận dữ lẫn cầu xin. Bàn chân hấn dừng chuyển động rồi thông thả bước lại . Hấn vờn nó từng chút một .

Hấn bước đến gần cảm nhận sự đau khổ của con mỗi mỗi khi khoảng cách càng gần, phải, một thứ mùi không ngửi thấy , nam tính càng làm cho ngọn lửa trong nó phát tiết, càng khó khăn hơn và hấn đang dùng cái đó để hành hạ nó, một thau nước bị nó dội vào người mình, nhưng thứ nước lạnh đó cũng vô ích, hấn càng tiến , nó lại càng lùi, lùi đến góc giường, nó co người lại và nhắm kịt hai mắt .

Độc ác, Ta không thù không oán mà Người nữ hành hạ như thế, vì Ta có liên quan tới kẻ thù nhưng Ta thậm chí còn không biết, cho Ta uống thuốc độc chưa đã bây giờ còn muốn bức tử Ta . Đồ thâm hiểm độc ác, là nam nhân mà ức hiếp con gái thật mất thể diện mà . Mà ác quỷ thì sĩ diện hay thể diện gì cũng không có, nói bằng thừa.

- Khó chịu à ! Căm thù à ! – Hấn nhếch mép che giấu môi cười thâm hiểm, ngón tay hấn kéo cằm nó buộc nó nhìn hấn vì hấn biết nhìn nó là việc làm khó khăn nhất của nó. Từng dòng nước ướm át chảy từ tóc nó xuống khuôn mặt trắng trẻo rồi xuống cổ, ướm đầm bộ váy của nó. Nó hắt mặt cố thoát khỏi bàn tay của hấn, hơi thở nó nóng hổi phả trên tay hấn, hấn ghìem chặt cằm nó, ánh mắt đỏ đáng sợ ghìem lấy ánh mắt đen của nó, hai màu mắt trái ngược hút nhau bởi sự căm thù, lạnh lùng và dục vọng, nó dùng hai tay vươn xích đẩy hấn ra , nó cảm thấy vô cùng khó ở trong người. nó cố di chuyển nhưng không được, tay kéo sợi xích thì ra đã bị hấn tóm lấy, nó thấy mình ngu ngốc hết sức, tự đứng lại tự trời mình . Tên dã man này hình như rất thích thú khi thấy nó đau, mỗi lúc hấn động vào nó là cảm giác gong kim sắc của hấn làm nó gãy xương thật chứ chẳng chơi. Nó không còn đường lùi vội nhắm chặt cặp mắt lại . Hấn chưa hành hạ nó xong, bằng một cái giật mạnh, khung cửa sổ bóp méo còn sợi xích rút ra khỏi chốt, hấn nắm một đầu sợi xích như chủ nhân cầm xích bắt nô lệ, ném thẳng nó làm nó té nhào xuống lăn trên giường, với nó việc kiềm chế đã khó còn ở cạnh hấn hơn nữa bắt đó dùng sức để đối chọi còn khó khăn. Khóe môi hấn ánh lên sự nham hiểm của ác quỷ, đã từng hành hạ, đánh đập nó không ít, những lúc đó nó cứ lẩm bẩm gọi Thiên Thần đến , nguyên rủa hấn. Nhưng chưa bao giờ hấn thấy thích thú như bây giờ, nó thậm chí còn không dám nói , không dám nhìn hấn, vì sao vậy, phải chăng sợ hấn quyến rũ nó. Nó lùi dần, né tránh hấn hết

mức có thể, chưa bao giờ nó thấy mình kém như bây giờ nhưng ai mà biết nó sẽ kiềm chế được bao lâu nếu không né tránh hắn, hắn dùng tay tóm lấy bộ váy của nó kéo nó lại , đôi chân của nó cố giữ nó lại nhưng thừa biết vô ích vì hắn quá mạnh, hơi thở nó nóng hổi, hai mắt nó nhắm nghiền, nó chạy trốn hắn. Những con nữ quỷ từng qua tay hắn, mỗi lúc nhìn thấy hắn chỉ là một sự sững sờ vì vẻ đẹp trai thần thánh của hắn nhưng đáng tiếc hắn đã buộc chúng nó câm miệng mãi mãi. Hắn bóp chặt vai nó nhưng nó nhất quyết không nhìn hắn.

Không không được nhìn . Không được nhìn. Hắn là ác quỷ xấu xa độc ác . Không không được nhìn . Dù rằng hắn rất đẹp trai. Haida tự nhủ nhưng vốn biết khó, khi hắn bước vào Haida biết chắc hắn có thuốc giải thứ duy nhất Haida thèm muốn nhất ...là hắn . Hắn làm cổ họng nó chảy bỏng rát, cơ thể nó nội tạng nó đảo lộn đòi phản ứng.

Hắn đẩy mạnh nó vào tường, khuôn mặt trắng trẻo nhẵn lại vì đau nhưng đôi mắt tuyệt vẫn nhắm tịt .

- Người không nhìn Ta sẽ móc mắt Người – hắn thở nhẹ một câu nghe rợn người . Nghe như câu nói của hắn đã muốn móc mắt chứ không cần đến tay .

- Đồ độc ác ! Ta nguyện rửa Người ! – nó dùng tay bịt chặt hai mắt lại , giọng tức giận. Hắn cười gian nói , không cần Người thấy Ta, Ta cũng dư sức làm Người phục tùng.

- Cảm giác thế nào , rất nóng đúng không !

- Cút đi ! – nó hét .

- Không ! Ta không tin Người có thể cưỡng lại được ! – Bàn tay hắn lần xuống eo, một động tác nhẹ nhàng xé chiếc váy dày, bàn tay hắn chạm vào lớp da mềm mại nóng như hơi lửa ngay tức thì có cảm giác như ngọn lửa trong nó được xoa dịu, sự nhức nhối trong nó nhanh chóng được giải thoát, bàn tay nó bắt giác buông thõng xuống, đông cứng trước sự dễ chịu đó, mái tóc rũ xuống khuôn mặt , đôi mắt nó vẫn nhắm chặt cảm giác đau nhức biến mất. Hắn cười nửa miệng nhìn nó , cơ thể nó rất nóng nó đã cố chịu ba ngày nay nhưng hắn không tin nó lại cưỡng lại nổi hắn , cảm giác dễ chịu đáng ghét của hắn, thuốc giải của hắn dù nó rất muốn nhổ ra nhưng mà sự phóng thích này dễ chịu quá. Làn da nóng như lửa dịu nhẹ dưới bàn tay lạnh của nó, muốn thêm nữa, bàn tay hắn nhẹ trượt trên eo nó xoa dịu cơn đau nhức như thần dược.

Sao có thể tuyệt diệu đến thế. Chỉ trách bản năng muốn được giải thoát của nó mạnh hơn cả lý trí thôi . Nó thật sự biết đau nếu mình chịu hiền lành, nhu mì không nghịch ngợm thì biết đau bây giờ sẽ không dễ đâu hàng như thế.

Hắn cúi xuống thì vào tai nó, những âm thanh thì vào tai nó :

- Thế nào ! Không đáng ghét như Người nghĩ chứ !

Cặp mắt nó mở tròn ra ánh lên sự kinh miệt tức giận buột bản thân thôi buông thả, nó xô hắn ra , ngay lập tức ngọn lửa lại bùng lên. Nó bấu tay vào eo nơi hắn vừa chạm vào, cảm giác dễ chịu giờ nóng như lửa. Càng đau nhức gấp bội . Nó cúi gập người xuống , tay chân run rẩy như thể muốn cầu xin hắn. Bàn tay lạnh ngắt của hắn bị gạt đi làm hắn nhíu mày không hài lòng, Hắn siết cổ nó, nó trừng mắt còn chưa biết điều gì đang xảy ra thì. Một thứ đã áp vào môi nó . Hắn hôn nó.

Nó rất muốn tát hắn, đập hắn, giết hắn luôn thì càng tốt nhưng mà nó giờ như con nghiện được tiêm thuốc, thuốc giải hiệu nghiệm vô cùng, ngọn lửa trong nó xoa dịu và cảm giác thèm khát trở dậy. Bàn tay muốn tát hắn cũng không làm gì được bủn rủn tựa xuống giường.

Vì sao lại dễ chịu đến thế, một cảm giác lâng lâng dễ chịu không phải đau đớn nhức nhối như ban nãy nữa. Nó như được cứu sống như kẻ sắp chết cháy ngập trong nước mát.

Bàn tay hắn kéo gáy nó sát vào, nó có thể rõ khuôn mặt hắn, vẻ điển trai ánh lên cái nhìn ác quỷ và cái gì đó rất khó nói, nó muốn chống trả nhưng bây giờ cơ thể nó không nghe lời nó nữa . Mọi chuyện diễn ra nhanh đến nỗi nó dường như không thể nắm bắt được, chỉ biết hắn hôn nó thô bạo nhưng cái thứ thuốc giải đó quả thật có công dụng chết người . Không dễ dàng như vậy, bên cạnh thuốc giải hắn còn thêm vào chất độc, phải thuốc giải nhưng cũng độc, như con nghiện thỏa mãn cơn khát nhưng sẽ càng lún sâu hơn. Nói chung một khi đã bị dính độc nếu hắn không tự nhiên đưa thuốc giải triệt để thì kẻ mắc bệnh sống phụ thuộc hoặc sống dở chết dở, vô cùng đau đớn.

Làn môi hắn vô cùng quyến rũ chạm lấy môi nó. Từng hoocmon, tế bào căng cứng của nó dần trở về bình thường nhưng nó lại vô cùng thấy khát, nó thèm muốn. Quá trễ cho lý trí yếu ớt, nó xoa dịu cơn đau bằng thuốc giải của hắn. Hai tay nó chạm vào mái tóc của hắn kéo hắn về phía nó để môi nó có thể chạm vào môi hắn, có thể hút lấy thứ thuốc giải đó. Bàn tay hắn lần xuống quàng ra sau kéo nó. Cơ thể nó cũng nhũn ra trong tay hắn để hắn ép chặt vào người hắn. Tình dục là trò chơi với hắn, không có gì là lạ. Hít hà mùi vị dịu nhẹ của nó, hắn tận hưởng con mồi trong vòng tay mình. Mái tóc đỏ dài của hắn rũ xuống khi hắn cúi xuống, mái tóc đỏ phủ qua cả khuôn mặt hắn và nó và bao phủ cả mái tóc nâu của nó. Khóe môi tự khắc nhếch nhẹ nhìn nó từng chút đầu hàng.

Người yêu của Thiên Thần sẽ phải thành Người tình của Ác Quỷ.

- Rất dễ chịu đúng không? – từng lời hắn phả vào tai nó, một chút kinh kinh, một chút say. Hắn nhoen cười nhìn nó, đôi mắt khép lại mở bừng ra, ánh mắt nâu sẫm nhìn hắn. Bàn tay nó giờ lên định tát hắn, hắn siết tay nó muốn gãy. Hắn không phải là kẻ dễ dàng có thể để người khác tát mình được đặc biệt là lần thứ hai:

- Người dám.... – bàn tay hắn siết cổ nó và cắn vào môi nó đến chảy máu. Mùi của máu sộc vào mũi nó. Tên điên, định làm gì vậy. Nó cố đấu tranh, lý trí dần trở dậy khi đau đớn được truyền giảm nhưng tay hắn giữ chặt tay nó, còn cứng hơn xích sắt. Cử động là hết vô ích.

.....

Don't forget to VOTE and MENT if you think i DESERVE it ! Thanks !

JK

9. Chapter 7 : Half Night With Prince

Bàn tay hắn không ở yên, nó dí khủy tay vào hắn nhưng hắn gạt ra, hắn có phải làm từ sắt thép không mà làm cứng thế này, mỗi lần chống cự cứ như tự đập mình vào bàn sắt vậy. Đến khi đó thì có tiếng gõ cửa rồi tiếng cửa chuẩn bị mở. Đôi mắt hắn đỏ ngầu tức giận mở ra, bóp chặt cổ nó, bàn tay phát ra chút ánh sáng, cánh cửa nát thành tro bụi. Hắn tức giận rửa thắm. Thân hình nó bị ép chặt vào người hắn dưới bàn tay bầu vào vai nó, mạnh đến nỗi nó đau nhức. Từng hơi thở ấm nóng của hắn phả xuống, tuy giận dữ.

- Ta cấm không ai được đến ! Người muốn chết à ! – hắn gầm nhìn kẻ phá vỡ đáng chết đang đứng khép nép sau cánh cửa. Còn nó mừng không tả siết, dù rằng nó không phải những con quỷ với thân hình nóng bỏng, cũng không phục tùng hắn nhưng hắn lại bức do bị cắt ngang vô cớ. Có lẽ “ăn” xong hắn sẽ hút máu luôn không biết chừng.

- Chủ nhân ! Hạ thần biết tội chỉ là mới nhận được mật thư ! Chủ Nhân tha mạng ! – tên tay sai mặt cắt không còn hột máu, quỳ lạy hắn

- Mật thư gì? – hắn gằn giọng.

- Ngày mai trong đoàn tiến cống sẽ có ba mỹ nữ, nghi ngờ là do thám thừa Chủ Nhân ! – tên tay sai thân cận nhìn thấy hắn và Haida tự biết mình mắc trọng tội.

Không thể giết cũng không thể từ chối vật tiến cống để giữ hòa khí ở đây nhưng mà....đôi mắt nhìn sang nó. Haida co rúm bàn tay vào thành nắm đấm để trước mặt, phòng thủ vô ích. Nhưng mà tạm thời có thể xài đồ chơi này của hắn. Nhìn hắn cười vô cùng gian tà, Haida có cảm giác như bị ai đâm vào người. Tên độc ác, không phải Người lại nghĩ ra trò gì nữa chứ ...

- Cút ra ! – hắn quát, tên tay sai nhanh chóng biến đi cho lành. Chỉ một chuyển động nhỏ của hắn, làm cho tên gác cửa canh gác nó chết thảm đơn giản ngay trước sự kinh hãi của nó, vì gã đã không hoàn thành trách nhiệm.

Hắn nhìn sang nó, nó đang co rúm lại, cơn đau đã truyền giảm nhưng vẫn còn âm ỉ trong người, tạm thời có “thuốc giải” nên không sao nhưng lát sau sẽ lại phát tiết. Nó thật sự cảm thấy ơn ớn khi nhìn khuôn mặt của hắn, vô cùng xảo quyệt mà ban nãy tên đáng ghét này đang làm gì thế, rõ ràng là dù làm bất cứ

gì cũng đều xấu xa. Hắn nâng cằm Haida nhìn cặp mắt trở lại màu nâu sậm đang long lên nhìn hắn, khoe môi tự giác cười thú vị.

- Hôm nay tha cho Người ! – hắn thở ra một làn khói mỏng tỏa vào bờ môi ướt át của nó, vô cùng hiệu nghiệm làm cơn điên dại trong nó lạnh lặng như chưa bao giờ đau nhức. Hắn đi khỏi đó. Nó ngồi phịch trên giường, tim vẫn còn đập thình thịch vì sợ hãi, nó đặt tay lên ngực, cứ đập thế này thì vỡ tim mà chết mất. Hắn quả thật đáng sợ nhưng cái đáng sợ hơn hết là bản thân nó không vượt qua sức cám dỗ của hắn. Bây giờ, nó mệt mỏi để có thể suy nghĩ thêm, trần trọc giây lát rồi ngủ lúc nào không hay. Giấc ngủ chập chờn mộng mị đến gần sáng thì, nó một tay bị xoắn mạnh lên.

Nó hét văng lên khi bị lôi đi rồi mấy thị nữ nói :

- Mời cô thay y phục ! Chủ nhân đang chờ.

Lại chuyện gì nữa đây, mặt nó chỉ hiện nguyên biểu hiện của sự kinh khủng. Có phải tắm rửa rồi đi làm thịt hay là tế thần đây. Không !!!!!!!!

Cách đó ở cổng thành, trên kiệu tiến cống, một tên quỷ đứng cạnh kiệu nói :

- Cô không được làm hỏng kế hoạch rõ chưa ?

- Ta biết rồi !

- Phải giết được hắn !

- Cứ nói Vương Tử yên tâm !

Từng đoàn người ngựa sang trọng, kiệu hoa đẹp mắt xếp hàng dài đang dần di chuyển vào trong pháo đài, cánh cổng chắc cao trăm met dần mở ra bởi hai con quái thú ra sức kéo.

Trên cổng hoàng cung, hắn vén tấm màn dày còn tấm màn mỏng, hắn đánh mắt nhìn xuống nhìn cung nữ cạnh kiệu hoa, môi hắn tự khắc nhoen cười nhìn mỹ nhân vô cùng quyến rũ bước ra khỏi kiệu.

Trong lúc đó, tại phía Tây cung, có tiếng la hét vô cùng bực bội.

- Không hạ độc chứ !

- Chủ Nhân muốn cô tắm rửa rồi thay y phục ! Chủ Nhân nói cứ y lệnh nếu cô muốn có thuốc giải ! – bọn cung nữ lập đi lập lại lãnh đạm.

Không phải đi tế đó chứ, có phải đối xử tử tế lần cuối rồi tạm biệt luôn không, đáng nghi ngờ quá. Nó lùng lùng thì bị bọn quỷ nữ tì thúc giục xuống hồ. Hồ nước ấm cùng có pha mùi thơm kì lạ, ngoài ra còn có những cánh hoa màu đỏ tươi mà nó không biết là gì nữa. Đúng là chủ tử đều tàn nhẫn như nhau, bộ quần áo ướt nhẹp của nó bệt vào người, hai vò nước hình đầu rắn phun nước xối xả, một bộ váy theo được đặt trên ghế sofa gần hồ nước. Không lẽ số nó tận rồi sao, ác quỷ có bao giờ tốt bụng đâu chứ, rõ ràng là có vấn đề. Nhưng bây giờ có làm gì cũng vô ích, chí ít phải lấy được thuốc giải độc. Haida ngấm mình hồi lâu dưới nước để cho được liệu thấm sâu vào da, Haida nhận ra mấy vết thương cũng trở nên lạnh lặn dưới nước, đúng là thần kỳ một cách đáng sợ. Nó bước lên bờ với cả người sưng nước, cầm bộ đầm màu đen. Màu sắc tối sẫm hết như sắc đen vậy, đám mây lên rồi mặc vào người, bộ đầm vừa khít người nó phủ dài qua gót chân. Nó bước ra ngoài, các cung nữ xúm lại phết cho nó đủ thứ trên mặt, đeo thêm vòng dây trên người, bản thân nó chỉ nuốt khan để họ phủ một tấm voan rồi mang vào chân nó một đôi giày cũng màu đen.

- Đi đâu đây ?

- Mời công nương đi tiếp !

- Công...nương ?

Nó liếc mắt nhìn xung quanh, ngoài lính gác thì không có ai. Nó không rõ ở đây có chia ra hai giới tính không nhưng mà bọn lính gác chẳng có nhẽ lại có nữ nên gọi công nương. Nó căng mắt nhìn qua tấm voan đen xem ai là công nương thì có một bàn tay túm lấy khăn voan của nó, khỏi nói cũng biết, khỏi nhìn cũng biết đó là ai. Môi nó tự giác khe khẽ dãn ra, người tự giác lùi ra sau nhưng mà tấm khăn voan lại giữ chặt trên

tóc làm nó không nhúc nhích được. Tên ác quỷ, có phải cho Ta tắm rửa rồi ăn thịt không đây, chân nó lại đưa ra sau theo kiểu lấy đà chuẩn bị chạy.

- Lui hết cho Ta !

- Dạ Chủ Nhân !

Hắn gỡ tấm khăn voan lên ngắm nghía nó, nó có cảm giác như hắn đang ngắm “món trắng miệng” vậy rồi nói :

- Quái dị ! – hắn nói, miệng nó lại nhếch lên trộm nghĩ, quái dị gì chứ, không phải Người sai họ mặc cho Ta sao

Hắn thả tấm khăn voan xuống, nhìn nó theo kiểu vừa có chút dò xét vừa có chút thú vị. Nhưng cái tấm khăn đen còn làm nó không thấy đường đi nào hết. Nó có thể nhìn thấy tất thấy lính canh thì nữ nhìn hắn với cặp mắt to tròn ngạc nhiên và nhìn cả nó nữa, không lẽ nó trông kinh dị lắm ư. Nó suýt vấp ngã do đập phải váy, lại thêm khăn voan làm nó không thấy đường gì cả, nó đưa tay kéo tấm khăn lên nhưng hắn ngăn lại :

- Người không được gỡ lên !

- Nhưng Ta không thấy đường !

- Ồ ! Người không thấy đường ! – hắn ranh mãnh hỏi lại. Nó tự khắc thấy ớn lạnh. Hắn có bao giờ tốt lành chứ.

Một bàn tay giữ chặt ngay eo nó, chân nó bị nhếch lên khỏi mặt đất. Thân hình nó giữ chặt vào hắn, hắn dùng một tay nhắc bổng nó lên rồi đi. Cảm giác bây giờ của nó là đau. Bàn tay hắn vô cùng thô bạo như siết cổ con mèo chỉ có điều là siết eo nó, còn cái thân hình nó bị ép vào cũng cứng như đá:

- Đau ! – nó cố gỡ tay hắn ra nhưng cũng như mọi lần hắn vẫn thích làm theo ý mình chẳng cần biết người khác có đau đớn gì không.

- Người mà làm không tốt chớ trách Ta ác !

- Nhưng Người phải nói làm gì mới được chứ !

- Người không cần biết !

Nó trợn mắt nhìn, không nói mà bắt làm tốt, nó là nô lệ hắn chắc. Mà cũng có thể thế thật, nó còn biết trốn đi đâu chứ chưa kể không có thuốc giải của hắn, nó sống còn khổ hơn chết. Hắn thả nó đứng xuống, nó có cảm giác eo mình ban nãy đau muốn chết giờ được thả ra, đúng là không có hắn chạm vào thì mọi chuyện đều tốt đẹp. Hắn ngồi xuống một chiếc ghế à không chiếc ngai nhìn như Ngai của vua ngồi vậy, nó choáng ngợp nhìn khung cảnh xung quanh, huy hoàng như một cung điện vậy, trái ngược với khung cảnh pháo đài quân sự đủ thứ quái vật lính canh ở ngoài, lần trước nếu không nhờ con ngựa bảo vật kia chạy nhanh hơn gió thì còn lâu nó mới thoát được. Bên trong chính điện huy hoàng trừ hoa văn trên mái vòm màu đen vẽ những hình ảnh rất ghê rợn của quỷ dữ, bên dưới chiếc Ngai của hắn, mấy trăm lính đứng dọc, cùng mấy chục rương ngọc ngà châu báu cùng những người đang thi lễ với hắn. Giống như cảnh cổng nạp trong phim nó hay thấy. Hắn đảo mắt nhìn khuôn mặt trong tấm voan đang há hốc ra nhìn hắn. Nhìn thôi cũng biết nó nghĩ gì, cái tên đáng ghét, độc ác, xấu xa, vô nhân tính này là Điện Hạ tức là...tức là con của Chúa Quỷ ! Mà cũng phải hắn làm Điện Hạ nên Địa Ngục mới thật sự là Địa Ngục phải gọi là ác đệ nhất thiên hạ. Nó quay sang nhìn xuống, ở ngoài cách cổng cao chục mét là một một đoàn kỵ binh, đằng sau là mấy rương báu vật. Hắn giàu như vậy, sung sướng như vậy mà còn đi đây đó nó, hắn có thiếu gì chứ . Đúng là tàn nhẫn. Nó thở dài hậm hực tự thương thân nó. Bỗng dưng bàn tay nó bị bóp mạnh, nó nghiêng rặng nén tiếng rên rỉ nhận ra ánh mắt cảnh cáo của hắn. Tên Ác Quỷ, đồ Điện Hạ, đồ độc ác, thủ đoạn, nhỏ nhen, tí tiện :

- Chúng Thần xin tiếp kiến Chúa Tể Điện Hạ ! – nhất loạt quỳ xuống trông khi nó há hốc như tượng ra. Hắn ngồi yên vị trên ngai giắt mạnh một cái làm nó suýt vấp cái váy ngã bổ nhào xuống. Một cung nữ tiến đến đặt chiếc thảm dày dưới chân hắn rồi diu khủy tay nó :

- Mời công nương yên vị ! – nó không hiểu quan sát mọi người sau đó đứng dậy ngồi trên tấm thảm của mình. Nó còn đang luống cuống làm theo chỉ dẫn của cung nữ nọ ngồi xuống thảm. Nó ngẩng lên nhìn hắn,

cái kiểu quái gỡ gì thế này, sau nó lại phải ngồi dưới chân hắc y hệt nhưthú nuôi vậy. Nhưng nó nhìn một lượt những gã đàn ông bên dưới xem chừng cũng là có chức quyền, đều đi cùng một cô gái và cô gái đó cũng phải ngồi dưới chân họ như nó. Nhưng mà có một chút khác, họ dựa hẳn vào người những gã đàn ông điệu bộ vô cùng lẳng lơ chứ không cứng đờ như nó.

Rồi một lượt những bá tước, hầu tước, tử tước cùng những rường công phẩm dâng lên cho hắc. Tất cả là cho hắc cơ à, nhiều đến nỗi nó không đếm nổi. Mỗi kẻ nhếch nhẹ, bàn tay ở vai nó kéo mạnh nó về hơn. Hắc đánh mắt nhìn bốn mỹ nữ trong kiệu đang trao nhau ánh mắt khó hiểu. Kế hoạch của hắc bước đầu tạm ổn.

Nhìn một loạt báu vật dâng lên trước mặt hắc, hắc chỉ im lặng nói một vài từ, nó ngồi mấy tiếng đồng hồ cũng thấy cứng đờ tay chân:

- Thưa Điện Hạ ! Đây là quà của Vương Tử Danhem là bốn Mỹ Nữ ở chi tộc phía Nam xin được dâng cho Người ! Xin Điện Hạ không chê.

Bốn cô gái thướt tha trong bộ đồ đen ngẩng mặt lên. Nó thần thờ nhìn, bốn người bốn vẻ đều đẹp. Họ chẳng nhìn chung đều đẹp sắc sảo cuốn hút. Họ đều có mái tóc đỏ, đôi mắt đen sẫm cùng thân hình vô cùng hấp dẫn. Nó chep miệng nhìn, đúng là quý nhưng cũng rất đẹp. Bốn quý thấy gái đẹp đã kháo nhau âm ỉ cả lên.

- Được thôi ! – hắc nhìn từng người trong số họ. Nó đảo mắt sang hắc, có mỹ nữ rồi biết đâu hắc sẽ “bớt chút thời gian” hành hạ nó. Trong tấm voan đen, nó không kiềm được cười mừng thầm cho mình, cũng không biết chừng có người đẹp rồi cũng sẽ bớt tàn độc, tha cho nó về không biết chừng. Chợt thấy đôi mắt đỏ của hắc, hắc tuy mặc áo choàng mang mặt nạ nhưng đôi mắt đỏ ấy vẫn làm nó run sợ, đôi mắt xoáy vào nó cảnh cáo. Nó thu nụ cười lại rồi quan sát.

- Tạ Điện Hạ !

- Các Người sắp xếp ở cung phía Bắc ! Bây giờ cho các Người lui hết !

- Điện Hạ ! Còn chuyện tối qua...- tên tay sai tối qua đứng cạnh rĩ tai.

- Lui hết. Ta muốn về với Phi tần của Ta – Hắc nói lớn. Đoàn người thậm chí cả binh lính cũng dừng lại, trog giây lát rồi ai nấy cúi gằm xuống tiếp phần việc của mình nhưng đều căng tai hé mắt quan sát Điện Hạ. Hắc đã có phi tần, vua chúa có phi tần đâu có gì lạ, trừ phi phi tần của hắc thật sự rất đẹp hoặc....rất đặc biệt. Từ ánh mắt bốn mỹ nữ lộ ra vẻ ngạc nhiên. Điện Hạ vẫn chưa nạp thiếp, nổi tiếng lạnh lùng đáng sợ, lãnh đạm với phụ nữ. Sao dùng dùng lại có Ái Thiếp.

Còn kẻ đang ngồi dưới chân hắc thì khẽ ngồi thẳng dậy, chep miệng tự hỏi. Ai là người xui xẻo đó vậy – nó chep miệng tự hỏi. Dù rằng cô ta là quý chắc cũng rất tàn độc nhưng ở cạnh tên Đế Nhất độc ác như Người thì quả thật Ta cũng thấy cô ta đáng thương. Đáng thương vô cùng, ngày nay mai đó chết chẳng biết lúc nào nhiều khi. Nhưng mà sau Người đã có ý trung nhân mà vẫn độc ác như vậy, không tích đức mà tha cho Ta về. Hơn nữa cô ta nên có mặt bữa tiệc hôm nay quý xuống cạnh hắc ta, sau lại hành hạ mình chứ. Hắc đứng dậy. Haida tự bước ra xa nhường đường cho hắc về với Ái Thiếp gì đó của hắc, hắc bỏ quên nó, nó sẽ tìm đường trốn. Hồi trong đám người đi xử chắc cũng có người biết cổng Địa Ngục ở đâu. Bàn tay xoa lại vì lạnh đặt trên môi, nó thậm chí còn không thở mạnh sợ thở mạnh hắc có thể nghe và lại quay sang bắt nó về nhưng hắc đi một đoạn rồi dừng lại...nói một câu làm bao nhiêu kẻ đang căng tai hé mắt được dịp giật mình và làm một “kể” không lạnh mà run.

.....

Xin cảm ơn các bạn đã theo dõi tới chap 7 của câu chuyện. Ban đầu tôi đã nghĩ với các cốt truyện này không biết có được ưa chuộng hay không nhưng rất may đã có các bạn, là nguồn động lực rất lớn cho tôi . Do thời gian của tôi khá bận cho nên việc post truyện diễn ra chậm, cảm ơn các bạn cho bỏ qua khiếm khuyết này.

Có thể bạn có một vài điểm không hài lòng nhưng đó là những gì tôi đã suy nghĩ rất kĩ trước khi viết ra.

Xin hãy cho tôi biết ý kiến của bạn và hi vọng bạn sẽ ủng hộ câu chuyện này

Please MENT and VOTE if u like ! Thank for that !

Chúc Một ngày tốt lành cho tất cả mọi người.

JK

10. Chapter 8 : Phi Tần Của Ác Quỷ

Đoạn hắn xoay người và nói, dòng người lại một lần nữa đứng hình.

- Đi thôi nào phi tử của Ta ! – hắn nói bằng chất giọng êm mượt dịu dàng chưa từng có dành cho “phi tần” của hắn. Cả đám người kia im lặng, quai hàm trề xuống, trăm con mắt nghếch ra hướng mắt về phía hắn, câu hỏi trong lòng rằng ai là Ái Thiếp của Điện Hạ, đang có câu trả lời. Cả đám đổ dồn vào hướng hắn đang nhìn. Haida thật sự cảm thấy bụng mình chộn rộn sắp nôn đến nơi. Nó trộm nghĩ cái giọng đó và khuôn mặt gian ác đó không hợp với nhau lắm, rồi nó tiếp tục chết đứng nhìn hắn dần chìa tay ra...về phía nó . Haida tự nghĩ chẳng nhẽ Ái Thiếp hắn đứng sau lưng mình mà mình không biết, có ý nhường đường, nhưng nhìn ra sau chẳng thấy ai cả. Haida lại nhìn hắn, hắn vẫn đang nhìn, cặp mắt đỏ rọi thẳng vào nó. Là trực diện nhìn thẳng, cái đôi mắt đỏ vẫn còn ánh lên sự giận dữ thiếu kiên nhẫn. Nó nuốt khan nhìn đằng sau mình thì không có ai cả chỉ có lính gác, có phải Ái thiếp ở đây còn đồng nghĩ với “nô lệ”, “vật tể”, “con tin” hay gì không. Hắn chìa tay về phía nó chờ đợi. Đôi mắt tóe lửa hồi thúc nó, hắn sắp hết kiên nhẫn rồi, nó theo bản năng sợ hãi nghe theo nắm lấy tay hắn, để hắn kéo đi. Hàng nghìn cặp mắt đổ dồn vào đó, một cô gái đội khăn voan che kín cả mặt mũi cứ tưởng là thì nữ thân tính nhưng không ngờ lại là ái phi của Điện Hạ lại còn được Điện Hạ dẫn đến đây nữa.

Tên tay sai há hốc mồm, hôm qua gã không biết xông vào thấy Chủ Nhân đang ngồi trên giường với cô ta với tư thế hết-sức-đẽ-hiểu-lắm chưa kể còn vô cùng nổi giận khi bị cắt ngang, sáng nay lại ra lệnh trang điểm cho cô ta nay vô cùng lộng lẫy dù chưa hề chính thức ban danh hiệu nhưng cô ta một bước lên ngôi phi tử của Điện Hạ, ngồi cạnh Điện Hạ, ngang nhiên đường hoàng như thế còn có thể chối cãi được chắc. Ở thế giới này, Vua –Hoàng Phi- Phi thì không có gì lạ, nhưng vấn đề là với Điện Hạ, chẳng phải xưa nay đều rất lạnh lùng với đàn bà. Mỹ nhân cũng có qua tay không ít nhưng chưa bao giờ chính thức phong phi tần cả mà tất cả đều....xuống mồ cả rồi. Gã nheo mày tiếp tục ngẫm nghĩ, chỉ biết chờ để dự đoán tiếp tình hình thôi.

Nó nhìn hắn bằng cặp mắt đang mở to hết cỡ, chẳng hiểu gì cả, nói gì đi chứ, cái mỹ danh đó....không phải thứ tốt lành đúng không. Haida thấy người mình run lên cầm cập, đầu hiện một loạt những khả năng có thể xảy ra với nó, nó chỉ thấy ớn lạnh thôi. Nó vừa được hắn gọi là Phi Tần, là Phi Tần của Ác-Quỷ-độc-ác-nhất. Cặp mắt nâu sáng lên muôn vàn cảm xúc hỗn độn :

- Người đừng tưởng bỏ ! Không có chuyện đó đâu ! – hắn buông lời nói nhìn khuôn mặt của nó. Nó nhìn hắn không thôi từ này đến giờ, bằng cặp mắt mở to, trên khuôn mặt chỉ có sự bàng hoàng, thẳng thốt. Đó là điều gì vậy ? Hắn không hiểu cảm xúc con người cũng chưa một lần có ý định tìm hiểu nhưng bây giờ có chút tò mò.

Một tiếng thở ra, không phải là tiếng thở dài buồn bã như thường lệ mà hắn nghe thấy mà là sự nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng, chân mày hắn khẽ nhíu lại.

- Tưởng bỏ cũng được ! Không phải là tốt rồi ! – nó làu bàu trấn an bản thân tay vỗ nhẹ lên ngực. Cảm giác ban nãy cơn “ép tim” được giải phóng.

Hắn cũng là muốn bắt do thám mà mượn nó làm rèm che mắt thiên hạ. Sở dĩ nếu nói không động lòng trước mỹ nhân là câu nói láo dỡ tệ nhất nhưng nếu có mỹ nhân mà không lui đến chắc chắn là có ý nghĩ ngờ, nếu đám gián điệp phát giác thì càng khó bắt. Nhưng nếu đã có phi tần thì chẳng phải là cái cơ tốt che mắt thiên hạ sao. Hơn nữa theo kinh nghiệm của hắn trong việc này, đối tượng bị mục kích đầu tiên có nguy cơ không phải hắn mà sẽ là phi tần được sủng ái kia. Gọi là ‘ăn không được thì đạp đổ’. Khuyết đã, bỏ dở kế hoạch đang nghĩ, hắn quan sát cái thái độ kinh thường của nó, cơn tức giận lại sôi lên. Thái độ của

nó chẳng khác sự miệt thị, khinh rẻ đối với hắn. Được Điện Hạ ta ban cho chức phi tần, dù là giả, cũng là may mắn lớn rồi, nhưng xem cái thái độ đáng ghét của Haida thì biết. Hắn ghét cảm giác bị khinh rẻ nhưng Haida lại xem hắn chẳng ra gì, bao nhiêu kẻ muốn ở cạnh hắn mà không được còn coi thường quá mức ! Hắn dù sao cũng là Điện Hạ, thái độ khinh thường đáng chết kia là gì. Không cần nó phải chết trước về bề ngoài hào nhoáng của hắn nhưng hắn ghét bị người khác xem thường. Rất ghét là đằng khác. Một bàn tay cứng như đá siết tay nó :

- Người nói vậy là có ý gì ? Người khinh thường Ta quá đấy !

- Ta phải thế nào thì Người mới tha cho ! Đau – nó gắt lên vì đau khi hắn bóp chặt cổ tay nó

Hắn thả ra, nhếch mép :

- Làm tốt vai trò của phi tần ! Nếu còn muốn sống !

Tên tay sai thân tín nép sát vào tường nhìn Điện Hạ cùng phi tử đang hướng thẳng tới chánh cung Đông, nơi chỉ dành cho phi tần ở gần cung chính của Điện Hạ nhất, từ nhỏ tới giờ Điện Hạ chưa từng đến đó mà quả thật nơi đó cũng chẳng có ai đến vì chẳng tuyển ai làm phi tử hay gì cả.

- Chỉ sợ chưa kịp diễn đã bị bọn người kia giết chết - Haida hỏi, âm ức, cặp mắt bọn họ như muốn ăn tươi nuốt sống, mà bọn chúng là quý sẽ làm nó thên thảm cỡ nào đây. Bây giờ không chỉ có hắn mà còn bọn nó rình rập để diệt nó không biết chừng.

- Đám phi tần kia ? – hắn lườm nó, hai mắt đỏ như lửa – thế nào ?

- Người nói như thế thế nào cũng có ngày Ta bị đầu độc ! – Haida quắc mắt sắc lẹm, cứ như trong phim cổ trang ấy, các phi tử dùng bao nhiêu thủ đoạn để giết hạ đối phương.

- Đó là việc của Người !

Haida cảm thấy cổ họng mình nghẹn, vỗ vỗ ngực, hắn là ác quỷ chưa cần cổ hút máu thì thôi chứ. Haida cố đi nhanh bắt kịp hắn, răng cắn vào môi nhìn hắn. Nó thật sự hận hắn, nó chưa bao giờ căm thù ai đến thế, nhưng cái tên Điện Hạ, tự dưng bắt nó, đánh đập, hành hạ dã man, giờ bao giờ trò đùa dọa nó. Bao nhiêu vết thương, bao nhiêu cái thét đau đớn làm nó thấy sâu cay, chỉ muốn giết chết hắn cho xong.

- Người nhìn cái gì ? – hắn cảm thấy ánh mắt nâu nhìn chòng chọc vào mình vô cùng giận dữ. Hàng lông mày dần ra bắt gặp ánh bờ môi mím chặt, cô ta đang làm gì vậy, ghen tị với đám phi tần kia hay lại thăm rủa Ta đây.

- Người rất căm ghét Ta mà ! Sao người lại cần Ta đóng kịch – Haida cười nhạt rồi nhìn hắn, ánh mắt nâu tinh nghịch nhìn hắn nhưng né tránh cặp mắt đỏ kia.

Chân mày hắn nhướn lên vì sao Người lại quan tâm chứ hay Người muốn biết phản ứng của Ta. Hắn buông tay nó ra, khoe môi nhếch lên ranh ma. Nhưng Người quan tâm như vậy đừng nói là... :

- Người hỏi làm gì ? Dù gì thẩm mỹ của Ta cũng đâu kém cõi như gã Fruta kia – vẫn cười tự tin trên gan kẻ đối diện, hắn nâng cằm nó lên, ngắm nghía buồng lời miệt thị - Sao Người thắc mắc mãi vậy, hay là, Người kì vọng ?

Nó gạt tay hắn ra nhìn thẳng, môi khẽ bĩu ra mím chặt, đôi mắt sụp xuống, hắn chau mày những tia đỏ hắn trong đôi mắt cứ như tan ra chuyển sang màu cam sậm. Nhưng tia cười lấp lánh trong đôi mắt nó, nó mừng chết đi được, tốt tốt. Nó vốn không muốn làm “mồi câu thủ đoạn” của bọn phi tần tranh giành hắn. Nó mím chặt môi cổ không cười, tất nhiên là nó sung sướng chết lên được chẳng biết có một ánh mắt đỏ như máu nhìn nó muốn ăn tươi nuốt sống.

Hắn lôi nó ném vào thư phòng rồi nói một câu :

- Lau dọn sạch sẽ hết cho Ta ! Còn các người – hắn chỉ tay về mấy người hầu – cút hết !

Xong xuôi, hắn thản nhiên bỏ đi. Cái thư phòng rộng và quá nhiều sách, cái đồng sách đó có thể đè chết nó chứ chẳng chơi. Dù thế, nó vẫn phải cột cái váy áo vườn viú, xoắn tay áo và bắt đầu lau dọn. Nó không muốn ăn đòn nữa, người nó đã đầy vết bầm mới, vết thương cũ rồi. Nó sắp xếp bàn làm việc đầy những giấy và sách rồi leo lên cái thang chục mét xếp sách vào giá . Làm từ sáng đến gần trưa chiều, nó vừa đối

vừa buồn ngủ, mí mắt sắp sụp đến nơi mà còn phải leo hết từ kệ này sang kệ khác để quét dọn. Nó nhớ nhà, nó muốn về nhà, về lại căn phòng của nó. Nó không muốn ở lại đây một giờ một phút một giây cùng với cái tên ác độc đó. Nó đang đứng trên cái thang gỗ nhét một cuốn sách dày còn hơn cánh tay của nó vào . Có tiếng bước chân.

Nó chợt nghĩ tên gian ác đó đã về .

- Chủ nhân ! Chủ nhân tha mạng ! Thần không dám nữa, sẽ không dám lơ là nữa !

Hắn quay sang một tên khác mặc giáp :

- Thủ tiêu tên do thám và những kẻ tiếp xúc với gã ! Nếu không xong, thì đem mạng nhà ngươi về thế chỗ đi ! – ánh mắt đỏ sắc lạnh vô hồn nhuộm lên màu quỷ dữ .

- Dạ Chủ nhân ! Thần sẽ làm theo những gì Chủ nhân căn dặn !

- Còn Ngươi- hắn không nói thêm, ném mạnh kẻ đang bầu vú chân mình ra xa - ...lôi đi dùng nhục hình tra khảo cho Ta xem nó là thuộc hạ của ai ?

- Dạ Chủ Nhân !

- Thần...không...dám...không dám...phản...Chủ nhân ! Thần...chỉ là...vô ý....!

Đoạn hắn thản nhiên nói thêm :

- Nếu không khai cứ ném vào chuồng quái vật tới chừng nào khai thì thôi !

Nó đứng trên thang, hai tay bầu chặt lấy thanh vịn. Nhìn sự tàn độc của hắn, dã man tra khảo như vậy, còn hơn cả chết . Chân tay nó bồng chốc run như cày sấy . Hắn bước vào phòng, mũi đã nhanh chóng ngửi thấy mùi của nó, hắn ngược nhìn lên nhìn thấy Haida. Con bé cột chiếc váy lên cao để lộ đôi chân trắng đang đứng trên cầu thang cao chục mét, mắt nhìn hắn chòng chọc đầy sững sờ, cơ hồ con bé đang sợ. Ánh mắt sợ hãi không phải lần đầu hắn thấy, mỗi lần hắn nhìn thấy hắn đều thấy hả hê, ác quỷ vốn dĩ hả hê trước việc ác, trước việc kẻ khác sợ hắn nhưng bây giờ hắn chỉ nhú mày quát :

- Xuống đây ngay !

Haida đánh mất đi, trèo xuống khỏi thang, đầu vẫn nhớ như in sự việc ban nãy, không phải lần đầu nhưng cũng không phải dễ quên. Nó vấp phải váy khi vừa nghĩ lung tung vừa trèo xuống, suýt nữa té từ cao xuống may mà hai tay nhanh chóng vịn lại được .

- Ngươi muốn tự sát à ! Ngươi bị điên rồi à ! – hắn đột ngột nổi giận quát tháo nhiều hơn.

- Chỉ là....- nó lí nhí nhưng nhìn ánh mắt của hắn thì im như hén

Hắn kéo nó đi về phía Tây bắc cung đẩy nó vào phòng quay sang nói với bọn cung nữ :

- Giúp chủ nhân các ngươi thay y phục ! Có gì tắc trách thì đừng mong ta tha cho !

- Dạ ! Điện Hạ ! Chúng thần đi ngay !

Hắn ngồi xuống dãy ghế salong da thú trong phòng, ánh mắt đỏ vẫn không thôi tức giận, tay hắn day day thái dương :

- Khốn kiếp ! Ta thật sự tức điên lên được vì con nhỏ đó !

Hắn lôi nó ném vào một căn phòng , Nó nhìn quanh quất, lại chỗ nào nữa đây. Căn phòng khá lấm nhưng mà nó không mong ở đây, hắn là tốt gì chứ. Nó cố mở cánh cửa không được, hồi vọng ra :

Hắn suốt ngày giở trò bạo lực, giở tí là hăm dọa, đáng ghét khó ưa. Mục đích của hắn là dùng Haida làm tấm bình phong che chắn, sợ dĩ nếu hắn đã có phi tần, cũng là lẽ đương nhiên khi hắn không lui đến chỗ những mỹ nữ kia. Khoảng cách an toàn vẫn tốt hơn cho đến khi hắn biết kẻ nào là kẻ tay trong của địch. Haida suốt ngày chỉ biết đi qua đi lại, đứng ngóng ra ngoài, đơn giản vì không đi xa được, ngoài mấy tì nữ, còn có bọn lính canh cùng chó săn, bây giờ thì Haida chắc chắn hắn chẳng yêu quý gì mình, à không, coi như người dưng nước lã cũng không được mà coi như trọng phạm truy nã, đúng nghĩa con tin bị mafia giam giữ. Bây giờ Haida mới hiểu cảm giác bị cầm tù là như thế nào, thật là tù túng, ngột ngạt, Haida chỉ

trốn đi nhưng mà nếu làm vậy nhờ hấn lấy mạng hay lại hành hạ chẳng phải là bỏ mạng uổng phí quá sao. Cái tên độc ác dã man, trên người nó từ đầu đến chân, trừ khuôn mặt ra thì trên xuống dưới đều đầy vết thương do hấn gây ra. Mấy đêm liền cái chất độc biến thái của hấn vẫn chưa hết, đã hai đêm tiếp đó nó phát tán và không có thuốc giải nhiều khi Haida cố ngậm chặn miệng và siết chặt mấy sợi xích cũng không ăn thua chỉ muốn chết đi cho xong. Hấn không cho tí thuốc giải nào mà Haida cũng đã chờ đợi.

Thiên Thần....thật sự không đến sao ??

Còn Thiên Thần gì đó, mãi không đến, đã hai tuần rồi chứ ít gì. Không kiếm được tiếng thở dài, Haida dựa vào thành hồ nước rồi lặn xuống, nín thở dưới nước, để nước mơn qua tóc mình. Phải vốn dĩ từ nhỏ Haida đã không biết cha mẹ là ai, dần dần cũng quen, Haida có lần nghe hấn nói Thiên Thần bị đã thương rất nặng trong khi bảo vệ nó, nó bỗng chốc lo lắng, u sầu, con người đó chưa một lần biết mặt, đối với nó tốt như thế. Chỉ tiếc nó không thể thoát khỏi chỗ này để được gặp Thiên Thần rồi.

- Cô ta đâu ? – hấn nhìn không thấy con nhỏ tù nhân, chết tiệt, không lẽ lại bỏ trốn.

- Dạ ! Công nương đang thay y phục ạ ! – cung nữ co rúm lại nghe giọng nói tức giận của hấn.

- Được ! Lui ra ! – hấn dịu giọng rồi đi vào phòng sập cửa lại. Đám phi tần mới nhập cung chắc chắn có do thám nhưng không biết là kẻ nào. Chỉ cần dụ kẻ đó lộ mặt thì tốt – kẻ nào lảng vảng gần đây đừng trách Ta !

Một cung nữ cùng lính canh biến đi không còn một móng, tính cách Điện Hạ thất thường chỉ biết im lặng mà làm nếu không muốn chết sớm .

Nó mặc bộ trang phục đen từ đầu chí chân, tám voan đen dài phủ xuống đất, bộ trang phục này vô cùng vô cùng làm nó khó chịu nhưng chẳng có mấy lựa chọn. Hấn mơn nhẹ tay trên môi nhìn kẻ bước ra trong bộ váy voan đen xòa dài phết đất, hấn thậm chí có thể nhìn thấy đường con đằm sau tấm áo ấy qua ánh đèn hoa lệ trong phòng. Cô ta với mái tóc nâu bóng bèn ngang cổ ôm lấy khuôn mặt, pha với sắc nâu sẫm ở đôi mắt, đôi khi hấn nhìn và thấy nó rất ngờ nghệch, cái vẻ đáng yêu đó hấn chưa bao giờ nhìn thấy, cũng không quen mắt nhưng đôi mắt sẫm nâu kia vừa như bộc lộ mọi cảm xúc, đôi khi lại rất lạnh lùng che giấu tất cả cảm xúc.

Mà từ bao giờ hấn lại rảnh rồi nghĩ tới mấy thứ sâu xa đó chứ ! Đêm nay hấn tới cũng chẳng có gì tốt lành, nghe nói cô ta đang sống dở chết dở bởi mấy thứ kịch độc của hấn, thứ hấn muốn xem nhất là muốn thấy cô ta quỳ lụy xin hấn, hấn thật sự muốn hành hạ cho cô ta không còn đường thoát ; hơn nữa bắt nó “trả nợ” cho lần trước còn dang dở ...!

Hôm nay quá nhiều chuyện bức tức, tất cả do cô ta mà ra. Hôm nay cô ta liệu mà trả đủ đi . Haida chợt thấy một cơn ớn lạnh bắt gặp ánh mắt đỏ tàn ác nhưng có phần ...hầu đói của hấn. Tay không tự khắc siết chặt lại bộ váy lụa đen trên người .

.....

Sẽ post tiếp vào cuối tuần nha...!

VOTE and MENT if you think i DESERVE it ! Thanks !

JK

11. Chapter 9 : Human Reason Can Excuse Any Evil

Mai mình sẽ post bù tuần sau. Mình thật sự rất vui khi nhận được vote và comment của mọi người. Và cả những bạn đọc mà mình chưa có dịp được biết ! Cảm ơn đã ủng hộ và hãy vote và comment ình biết ý kiến nhé !

Happy weekend !

VOTE and MENT if you think i DESERVE it ! Thanks !

JK

.....

The Mermaid Curse

- Người...- nó bước vào gian phòng đã suýt ngất xỉu nhìn thấy tên ác quỷ đang ngồi thản nhiên trên ghế sofa lớn, chiếc áo choàng được cởi ra, để lộ thân hình đang mặc giáp cùng khuôn mặt điển trai của hắn. Nhưng cái khuôn mặt điển trai đó chỉ muốn làm nó bỏ trốn hay cách xa một vạn dặm thì tốt. Sao hắn lại xuất hiện ở đây sao mấy ngày biệt tăm biệt tích chứ .

- Người liệu hồn ! Xưng hô cho cẩn trọng !

Thường Người vẫn đối với Ta thế, Ta đáp lại có gì lạ ! Người muốn Ta gọi bằng gì, Điện Hạ chắc, Ta không phải thần dân của Người, là tù nhân bị Người bắt về không lý nào. Dù nghĩ vậy nhưng vẫn bấm bụng hỏi :

- Người muốn Ta gọi thế nào ? – Haida khẽ chau mày hỏi. Nó vẫn còn muốn sống lắm, cứ cầm cự biết đâu còn có thể thoát được.

- Như những gì Người phải nói – hắn lừ mắt, con nhỏ hồn xược, một chút phép tắc cũng không biết. Điện Hạ Ta uy danh lừng lừng, giết người không gớm tay, chưa kẻ nào dám to tiếng cũng không kẻ nào dám xưng Ta – Người, Người là con người, lại là một đứa ở cạnh Thiên Thần, đáng kính bĩ, phép thuật không có, cái gì cũng không có vậy thì Người có tư cách gì nói chuyện với Ta.

Nhưng rõ ràng trong mắt nó, hắn không là một kí lô gì, một hạt bụi cũng không.

- Không thích ! Chẳng ai xưng với kẻ hành hạ mình bằng “em” cả !

- Từ bao giờ gan Người to ra thế ! – hắn đứng lên. Haida lập tức lùi lại, tên Điện Hạ này nói tiếng một là động thủ - từ khi Người chưa bị đánh ư !

- Thôi được ! Ta sẽ gọi - Haida đảo mắt nghĩ ngợi .Haida cảm thấy người mình sắp phát điên vì tức. Cầm hận như thế phải mở miệng xưng em với hắn mới tức chứ.

Hắn hài lòng, ngồi yên vị trên ghế, cặp mắt đỏ quan sát xung quanh dò xét chừng lại ở một dáng người gầy quay lưng về phía hắn.

- Đạo này rất nghe Người ít nhắc đến “Thiên Thần” ! – hắn hỏi, ngón tay dài gỡ lớp áo choàng dây cộm đầy bụi – không mong gã đến nữa à !

- Ta mong liệu Thiên Thần có đến ngay không – Haida ngồi xuống chiếc ghế sofa cách xa chỗ đó, từ đôi mắt nâu ánh lên sự buồn bã.

Trong đầu hắn chợt ánh lên một hình ảnh nhưng hắn lắc đầu đi nhìn Haida buông lời nói. Ngay sau đó, chân mày nó thoáng chút cau lại, từ bụng nó lại đau, nó thở mạnh, chết tiệt, chất độc của hắn vẫn chưa hết sao. Cứ khi trời tối lại bắt đầu như thế, Hắn nắm bắt rất nhanh nhìn Haida khước miệng không tự khắc nhìn Haida cười giảo quyệt. Hai ngày nay hắn không đưa “thuốc giải”, độc tính lần đau đón chắc không ít hành hạ nó , hắn có thể vui vẻ mà “ăn” rồi :

- Haida ! Ta biết Người đang đau ốm đến mang thuốc cho Người ! – tốt quá đi mất. Nó bây giờ mới biết xã hội Tây Phương Phong Kiến thì ra cũng không sung sướng gì, đặc biệt là sóng mới mấy tên vua tàn ác như hắn.

- Không dám phiền ! Mời Điện Hạ về nghỉ ! – nó lùi dần vào căn phòng trong, bàn tay bấm bụng cố nuốt đi.

Hắn ngoài việc nhận nó làm tằm bình phong che mắt còn phải hủy hoại nó, thú tiêu khiển này đâu thể vì thế mà lỡ việc. Bây giờ không còn Điện Hạ và Ái Thiếp nữa mà là Giám Ngục và Tội nhân. Con mỗi của hắn vô cùng khổ sở lùi dần vào, không đối diện, tìm cách chống đỡ hắn. Bàn chân hắn sải bước dài, Haida lùi lại phòng trong đóng cửa lại biết rằng vô ích nhưng mà không còn cách nào khác, khụy xuống giường, bàn tay cào tấm gra giường, môi ngậm chặt. Cái chất độc chết tiệt, bao giờ mới chịu buông tha cho đây.

Tên Ác Quỷ, Người không hề buông tha mà luôn tìm cách hãm hại Ta ! Đồ đáng ghét. Tiếng móng tay cào vào lớp vải. Tại sao Người luôn làm khổ Ta như thế !

- Sao thế – hấn đập mạnh cái cửa gỗ mỏng manh, từng bước thông thả bước đến đầy trêu ghẹo, thô bạo giạt mạnh tấm khăn voan, đôi mắt đen vừa bắt gặp hấn đã ngay lập tức thoái lui.

Haida không đủ sức chống đỡ, không như ban nãy, Haida thật sự đang rất kiềm chế, Hấn cúi sát xuống nhìn bàn tay Haida vô ích đẩy mạnh vào bộ giáp của hấn. Hấn rõ ràng biết nó sẽ lên-cơ nhưng vẫn mò đến, rõ ràng toan tính từ trước.

Hấn không buông tha, đôi môi hấn rất gần rất gần môi Haida. Từ đôi mắt đen đang thoái lui, một chút kháng cự, một chút cảm giác thêm khát. Rõ ràng chủ nhân không muốn nhưng bản năng lại không thể cưỡng lại. Con người là gì, một nửa lý trí nhưng một nửa cũng là bản năng, hấn sẽ mồi chài cho bằng được cái bản năng đó ra, để xem người yêu của tên Thiên Thần kia có thể giữ lớp vỏ thanh khiết được bao lâu. Hấn sẽ đập chết tất cả những gì tốt đẹp đặc biệt là của tên Thiên Thần kia.

Con bé run rẩy vì sợ hãi, hấn nhẹ nhàng siết nhẹ cổ Haida kéo Haida lên, môi hấn chuyển động vô cùng quyến rũ trên môi nó. Nó muốn ngăn cản thật sự thật sự bản thân nó không đủ sức cản ngăn cảm dỗ này. Đến cả thở dường như cũng chống lại nó, nó không run sợ, hơi thở cũng không gấp gáp mà hơi thở nó vô cùng nhẹ nhàng, theo từng nhịp thở của hấn, nó có thể thấy hấn đang quan sát nó, khoe môi hấn lại nhếch nhẹ lên chờ xem sự chống đối nhưng rõ ràng nó đã thua thê thảm, nó không chống đối cũng không kháng cự. Nó rất muốn tự sát vào mặt mình nhưng bây giờ với bản năng dù có tát một trăm cái cũng không ăn thua gì cả. Cái thứ lửa cồn cào trong từng tế bào, vô cùng khó chịu, một thứ lửa không thể dập tắt bởi nước.

Đẩy hấn ra đi ! Đẩy hấn ra ! – nó gào lên trong đầu nhưng cái giọng nói của sự đoan chính đó chỉ từ từ nhỏ dần...nhỏ dần....Nó không yêu hấn, không thích hấn, thậm chí là người dưng cũng không bằng, nó biết nó căm thù hấn ngút ngàn, đủ cho nó muốn giết hấn, nhưng bây giờ nó đang chờ đợi hấn vì nó thật sự không đủ sức lực để chống đối nổi sau ngần ấy đêm không hề có thuốc giải. Nó chẳng khác nào người bị bỏng đang vô cùng đau đớn muốn nhảy vào nước làm dịu cơn đau của mình, và hấn lại là thứ nước lạnh nó đang rất cần. Nó không tự chủ được để hấn hôn mình, mỗi cái hôn như xoa dịu cơn đau, kéo nó khỏi những đau đớn nhưng trước phi nó kịp nhận ra rằng đây không phải là thứ thuốc giải bình thường mà làthứ thuốc giải của quỷ.

Một chút thuốc giải một chút bớt đau đớn nhưng mà có được lại càng muốn nhiều thêm nữa. Hấn siết chặt eo nó kéo nó về phía mình. Trong khoảnh khắc, nó thấy kinh sợ trước mình, trong một khoảnh khắc khác, Haida mặc nhiên cho rằng nó là một kẻ xấu xa, không thành vấn đề.

Để nó dày vò giữa tội lỗi và ham muốn, đó chính là cái hấn muốn để nó tự dày vò trong tâm trí nó, để nó tự rút dao đâm chết mình, tự hủy hoại mình, còn hấn chỉ thỏa mãn khát khao của nó, chỉ có nó thấy sức hấp dẫn của một trong những điều cấm kỵ của bản chất thánh thiện của Thiên Đàng – nhục dục.

Ánh mắt nó không nhìn hấn, không dám nhìn hấn, nín kéo chút ý chí cuối cùng, khuôn miệng nó vô cùng miễn cưỡng khép lại thoát khỏi cái hôn của hấn :

- Đủ rồi ! Ta không muốn nữa ! Người đi đi ! – nó nói giọng yếu ớt, nói cứng với bản thân mình. Đôi mắt vẫn nhìn hướng khác. Hai tay nó rút khỏi người hấn, là một cái giật thót nhưng vừa phát hiện mình vừa làm điều gì kinh tởm .

- Người nghĩ Người là ai có quyền ra lệnh cho Ta ! – hấn khinh khỉnh nói, cảm giác hơi tiếc cái hôn dở. Ánh mắt lách lên sự giận dữ nhìn sự sợ hãi, khinh thường trong giọng nói nó. Nhưng cảm giác cũng đang thêm khát hấn làm cho hấn tạm hài lòng. Bàn tay hấn trên eo nó nhẹ nhàng mơn trên làn da mịn màng như trêu chọc lý trí nó. Hơi thở của hấn ngang nhiên phả vào cổ nó, hấn không tin rằng nó có khả năng miễn nhiễm với chất độc, càng không tin nó có thể kháng cự sức hấp dẫn chết người của hấn.

Tạo hóa đã cho hấn một ưu thế, nếu Thiên Thần cuốn hút bởi sự ám áp và tâm hồn thánh thiện, thì hấn cũng ngang bằng tuy trái ngược, một sự hấp dẫn bởi kẻ khác bởi thức tính chính con quỷ bên trong con người họ- một vẻ đẹp không thuộc về con người và thuộc về những kẻ đối đầu với Chúa Trời , một vẻ đẹp làm người khác thêm khát.

- Được ! Người không đi thì Ta đi ! – nó buộc cái cơ thể đang trong người hấn phải đi, cái đôi chân nó như chì cứ như không muốn rời xa hấn. Nó vô cùng từ từ cơ bản vẫn chưa đủ điều khiển cơ thể, gạt bàn tay hấn ở eo bằng đôi tay run rẩy, rút đôi chân xuống giường. Nó không chắc nó có đủ khả năng chống lại

hắn nhưng nếu không sau này chỉ cần nghĩ đến hắn cũng đủ làm cho nó xấu hổ đến chết. Cơ đau nhức, sự thèm khát lại bùng lên.

- Người thật sự không muốn sao ! Ta chắc chỉ cần rời khỏi Ta một giây Người sẽ lại vô cùng nóng ! – hắn nhún nhả nói, đôi tay trần siết ở eo. Hắn nói đúng, nó đang bắt đầu thấy nóng trở lại, nếu hắn không đưa thuốc giải nó sẽ lại phát bệnh. Hắn nhìn đôi mắt đen thẳm nhìn về phía cửa, không dám nhìn hắn, hắn thừa sức một ngón tay kéo nó lại nhưng hắn thích nhìn nó tự dày vò mình, tự buông thả để bản thân chìm đắm ngã vào hắn.

Hắn nhoẻn cười, con mồi này không dễ ăn như hắn nghĩ nhưng hắn không nghĩ là không thể ăn được. Hắn thổi nhẹ vào tai nó thì trào gợn rồi cắn nhẹ vào đó. Một chút, chỉ một đau thôi cũng đủ làm con người dè phè.

Tên này là ác quỷ đó, nhưng hắn quyến rũ quá ! Sao hắn không chết đi cho yên ! Thiên thần và ác quỷ đang đấu tranh trong người nó. Chỉ 3 giây thôi, trước viễn cảnh, nó ào ra phía cửa bằng tất cả, nó biết đích xác hắn đã cho nó thuốc độc nhưng dường như bản thân nó...cũng tồn tại một phần ác quỷ, đó là lí do nó không thể chống lại hắn. Hắn một tay giật phắt nó lại, bàn tay giữ chặt cổ nó, ghì chặt lấy bụng nó cơ hồ nó không thở nổi vì hắn. Trong đáy mắt hắn ánh lên sự hằn học tức giận. Nó rất đau . Hắn thì diên tiết, hắn cảm giác như nó không thềm đếm xỉa, nó hận và kinh tởm hắn, hắn vốn đã biết thế nhưng hắn thật sự tức giận vì điều đó. Vì sao cơ chứ, một đứa con gái loài người sợ hãi một con quỷ... đó là điều hiển nhiên nhưng vì sao...vì sao hắn lại thấy không vui, không hài lòng vì điều đó :

- Buông ra ! Người hãy để Ta yên đi ! – nó thét lên, nó không muốn thấy bản thân mình nhảy bổ vào ôm chầm lấy hắn. Sao nó có thể thành một kẻ thế này chứ. Nó tống mấy suy nghĩ đen tối đó đi rồi cố gắng đẩy hắn ra.

- Người dám bỏ trốn ! Khốn khiếp ! – hắn gằn giọng, siết chặt lấy eo nó, nó có cảm giác xương nó sắp gãy đến nơi. Đôi mắt nó chú mục sắc đỏ rực trong đôi mắt, dấy lên chút sợ hãi trong lòng.

Rốt cuộc tại sao Người lại có thể cưỡng lại được chứ, chưa ai , chưa kẻ nào có thể chống lại “chất độc” của Ta, vậy tại sao Người lại không bị...tại sao Người không hề nghe lời Ta !

- Đau...! Khó...thở ! – đôi mắt đỏ sẫm màu máu càng ánh sậm hơn nữa.

Hắn vung một tay ném thẳng nó vào bức tường gần đó, nó văng vào vách tường rồi té xuống đất, cả người đau nhức, ê ẩm, cổ nghẹo sang một bên cơ hồ sắp gãy, tay chân cũng không nhúc nhích nổi. Nó nghẹn ngào trong đau nhức.

- Nếu Người dám trốn ! Ta sẽ lấy mạng người ! Ở yên đây cho Ta ! – hắn gằn trước khi bước ra khỏi cửa.

Hắn tức tối đi về trại giam, tiếp tục công cuộc tra khảo tên gián điệp. Một canh giờ sau, trong đêm tối mù mịt, đám lính canh hậu cung cũng không canh gác ban đêm đặc biệt là khi có hắn, ai cũng biết những lúc hắn muốn ở một mình nên tránh xa một trăm dặm. Hắn quay lại phòng gườm hắn nhìn một đứa người hầu tất tả chạy lại :

- Thưa Điện Hạ ! Công nương đang tắm..

- Cút xéo ! Ta không gọi Người !

Hắn bực dọc ngồi xuống giường ngồi,cắn nhẹ vào môi, vẫn chưa “ăn” được nó nên vẫn có chút hơi tiếc, con nhỏ đang rất nghe lời tự dưng bỏ chạy như bị ma đuổi. Khốn khiếp, không dạy dỗ là không được, lần này ta sẽ đập gãy chân của cô ta. Hắn nhìn một vệt máu dài từ phía mảnh gạch hoa mỹ dưới chân tường kéo dài ra tận cửa. Khóe miệng nhếch nhẹ : Cô ta lại bị thương.

5 phút....10 phút....11 phút...hắn thẳng tiến vào phòng tắm của hậu cung, bọn người hầu có lí nhí nói :

- Dạ ! Công nương đang...tắm... ! – nhưng nhìn hắn thì mấy lời nói đó tự trôi tuột vào trong.

Hắn kéo xoạch lớp rèm dày của bồn tắm....không cả nể xem có ai ở trong hay không nhưng hắncỉ thấy khói nóng tỏa nghi ngút, hoàn toàn không thấy người....

- Khốn khiếp ! Cô ta đâu ? – hấn quát, người hầu đưa nào cũng mặt tái xanh nhìn vào bồn nước này công nương bước vào, còn giờ thì trống trơn

Hấn gườm gườm, đôi mắt sánh đỏ ném đám người hầu văng ra xa, mấy kẻ khác dập đầu xin tha, hấn ra lệnh đám lính lưng sục bắt nó còn dạn bắt về nhốt vào phòng, tuyệt đối không được đụng vào để hấn tự tay xử lý. Tất nhiên là thế, phi tần của Điện Hạ động vào có gì thì nguy mất, bọn lính xôn xáo đi tìm khắp, càng nhanh càng tốt. Những người hầu lẫn lính canh toát mồ hôi, họ nghe mùi máu tanh tươi đầu đây, xem ra công nương đó...khó sống rồi.

Những lúc thế này, hấn thật sự muốn giết người, muốn xé toạt cô ta ra. Haida, khốn khiếp, người dám bỏ trốn. Con nhỏ khốn khiếp ! Ta chưa cắt từng miếng thịt, chưa rút cạn máu người nên người tưởng Ta sẽ dễ dãi bỏ qua cho Người ư. Vì có gì, hay vì sức mạnh của tên Thiên Thần kia mà Haida có thể không chế mình thoát khỏi cạm bẫy của hấn. Hấn bây giờ chỉ muốn băm vằm cô ta ra, làm mọi cách cho cô ta cầu xin, van lạy hấn, nghe theo từng mệnh lệnh của hấn thì hấn mới hả giận.

Hấn hít vào luồng gió, mùi cô ta phảng phất trong gió nhưng rất nhạt, rất nhạt, nhưng cho dù cô ta nấp ở xó xỉnh nào hấn cũng sẽ lôi về được . Cách đó ba dặm trong cung điện, Đột nhiên ở trạm gác ngoài cùng ở cổng Bắc nghe tiếng báo động dồn dập :

- Ngăn con ngựa lại ! Công Nương đang cười nó !

12. Chapter 10: Trốn Chạy

Lắng tai nghe thấy rõ tiếng vó ngựa, tiếng la hét bọn lính và tiếng cổng thành sập xuống. Haida đã vượt qua cổng thứ 2 , chỉ còn một lớp cổng nữa, nó sẽ thoát ngoài, đoàn sứ giả tiến cổng vừa ra khỏi thành không xa, nếu Haida hòa vào đoàn người đó thì càng khó phát hiện. Cảm giác của hấn là diên tiết khôn cùng. Thành trì rộng lớn, đường kính cũng phải 4 dặm đường, đông tay nam bắc là trạm gác nghiêm ngặt, cánh cổng dễ thoát nhất là cổng nam, lần trước Haida đã cuội bảo vật trốn ra khỏi đó, sở dĩ vì gần biên giới. Hấn đang ở cổng Nam, trừng mắt nhìn ra cổng thành xa 3 dặm kia đột dưng sáng rực và huyền ảo. Cô ta nghĩ trốn một lần thì lần này có thể sau. Pháo đài của hấn muốn trốn chu vi đến mười ba dặm, hành trăm lính canh gác ở các cổng chưa kể lính tuần tra, còn có rào cao hào sâu , không phải muốn trốn là được ?

Một giờ trước,

Ở cung Tây Bắc vào nửa đêm. Haida thở hồng hộc do chạy quá nhiều dựa vào bức tường khuy xuống khe nhắm mắt cố trấn an. Nó vừa đánh cắp được một bộ quần áo người hầu và ít băng, băng vết thương rướm máu ở chân lại. Vết thương cũ chưa lành đã bị thương mới, ban nãy hấn ném vào tường, thân hình vẫn còn ê nhức, gáy cũng đau . Hấn hành hạ từ tâm hồn đến thể xác, đến cỡ nào hấn mới buông tha đây . Đôi mắt nâu sánh lên buồn bã, tay bấu chặt bụng, cái chất độc quái ác vẫn chưa thôi hành hạ nó. Trong phút chốc, khao khát trốn chạy và sự liều lĩnh bùng lên dữ dội, đôi mắt nhìn thấy một con vật to lớn đen tuyền. Chưa kịp suy nghĩ nhiều đã bước đến núm cương ngựa.

Một lát sau có tiếng vó ngựa náo động của phía Tây cung điện, con ngựa đen của Điện Hạ hay dùng đang phi như gió, tề hại hơn là Công Nương đang ngồi trên ngựa thúc vào nó vào chạy. Nhỡ té thì sao, bọn lính sẽ chết thảm. Cung Bắc thừa sức có rào cao hào sâu ngăn cản nhưng thật sự không dám khởi động hệ thống, vì nếu chẳng may công nương bị thương thì cái mạng lính cũng khó giữ, ngoài việc đuổi bắt chẳng dám làm gì, cô gái như vậy nếu ngã, nhẹ thì cũng bị thương mà cái đáng nói hơn là Điện Hạ xưa giờ chưa có phi tần, nếu vì chuyện này mà nổi giận thì có chục cái đầu cũng không thoát. Mấy hôm nay có đoàn tiến cống cổng thành vẫn không đóng lại. Công Nương lại lao với tốc độ như tên bắn về đó xoay chuyển không kịp, Nếu để thoát mất hay chỉ cần gây thương tích, chắc chắn sẽ chết không có đất chôn. Thật là làm bọn lính đuổi bắt không được mà giữ chân cũng không xong.

- Ngăn con ngựa lại ! Bảo vệ Công nương ! Đừng để chạy thoát !

Haida còn nhớ lần trước nó bắt được con ngựa bảo vật, bao nhiêu rào cao, hào sâu, nó đều thoát qua được. Lần này, nó hi vọng sẽ có kì tích xảy ra. Thúc mạnh vào lưng ngựa, con ngựa đen tuyền to lớn chạy càng lúc càng nhanh. Haida nắm chặt dây cương cúi người về phía trước cố gắng phi nhanh đến cổng phía Đông đang dần khép lại, nghe tiếng lộn xộn phía sau. Hai con ngựa khác chạy sát vào cố tóm được nhưng Haida

thúc mạnh hơn,ngựa của Thái Tử phải nói là vô cùng khỏe, cặp sừng trên đầu nó cho thấy là loại quý hiếm. Đã trốn được một lần, lần này nếu nó không trốn được chắc chắn thân xác của nó cũng bị hấn hành hạ đến chết. Nó trong phút chốc vì quá khiếp đảm vô phải con ngựa hấn hay cưỡi mà phóng đi trong đêm. Hành động đi sau ý nghĩ nửa giây nhưng đã nhờ phóng dao thì phải theo dao, nếu ngừng lại hấn dừng dừng bắt được và biết nó có ý định bỏ trốn cũng sẽ không tha cho nó. Chi bằng tóm lấy cơ hội mỏng manh này cố gắng thoát thân biết đâu còn có thể trở về thế giới loài người. Tới lúc đócó chết cũng dễ chịu hơn.

- Đóng cổng thành lại ! Nhanh lên !

- Ngăn Công Nương lại !

Haida nhìn bọn chúng bị bỏ xa, con ngựa phi thẳng cổng thành, lách qua chân hai con quái thú cực lớn đang ra sức đóng cửa thành, nhắm thẳng khe hở đủ vượt qua ở cánh cổng, chắc mười mười sẽ thoát, cổng thành dù có đóng nhưng với tốc độ này vẫn thoát ra kịp.

Haida cần nhẹ vào môi thúc ngựa nhanh hơn nữa. Nó cúi thấp xuống chuẩn bị cuộc tẩu thoát nhưng..... Nó biết nó thiếu suy tính, nó đã vượt qua hai cổng gác trước khi bọn lính trở thành nhiều vô kể và sự sợ hãi khắp nơi ;chẳng may một tên đã phát hiện, nó chẳng còn cách nào khác là nhảy lên con ngựa đang dắt và chạy. Chỉ cần nó thoát khỏi đây, khỏi đòn tra tấn của hấn. Những kiểu tra tấn về cả thân xác lẫn tâm hồn, nó sẽ chết chắc mà chết trong áp bức. Phải, không ít lần nó mong mình chết đi cho xong nhưng làm ơn đừng chết dưới sự tàn bạo của hấn, sẽ rất đau đớn. Nó thúc nhanh hơn nữa, hơn nữa, hơi hướm của việc trốn thoát rõ rệt hơn khi từng đợt gió lạnh ủa vào khác hẳn với bên trong thành. Bên trong thành dù lạnh, nhưng chưa bằng cái lạnh cắt da âm độ bên ngoài nhưng nó thật sự muốn thoát. Dù có lạnh đến chết. Nó có thể cảm nhận cái lạnh công tạt qua khuôn mặt, lạnh đến run người so với lớp áo mỏng manh của nó nhưng phần nào nó lại kì vọng hơn khi thoát khỏi ...

Nhưng...vội chuyện không phải lúc nào cũng theo ý người

Một lực kéo ngược nó lại. Eo nó bị tóm chặt, mạnh đến nỗi đau nhức, phần thắt lưng siết chặt đau đớn vô cùng, con ngựa bị giật phắt bằng một lực rất mạnh lại kéo theo người ngồi trên nó té lăn ra. Cả thân hình lọt trong vòng tay hấn, đập vào khuôn ngực cứng như đá của hấn. Haida chỉ kịp thấy con ngựa hí vang do ngã đám thuộc hạ quỵ phịch xuống rồi nó bị xốc đi nhanh như gió, bên cạnh là tiếng gầm ghè tức giận rồi một phát mạnh cùng cặp mắt đỏ giận dữ hơn bao giờ hết, nó bị ném thẳng vào một cái lồng. Như lần đầu Haida ở đây, phải hấn đã thực sự nổi giận, nhốt Haida vào cái lồng chim ở trong Đông cung. Bọn chó săn vẫn quay quanh canh giữ.

Hấn vô cùng tức giận, khi thấy Haida chạy trốn, ý chí nam nhi của hấn bị xúc phạm dữ dội. Đường đường là chúa tể một vùng, cung điện uy nghi, bao nhiêu kẻ quỵ dưới chân hấn, vậy mà nó năm lần bảy lượt không xem hấn ra gì, càng không xem danh phận phi tần của hấn, ngang nhiên bỏ trốn , sỉ nhục hấn trước mặt đám lính canh. Tất cả trong mắt nó dường như không tồn tại; hấn là điều nó căm hận, khinh bỉ nhất và bây giờ hấn sẽ cho nó thấy hấn tàn bạo cỡ nào. Lần trước do có sơ hở lần này nó nghĩ phao dùi của hấn có thể tự tiện ra vào sao. Haida, Người thật không rõ đã bao nhiêu kẻ bỏ mạng ở đây. Chỉ trong vòng không tới năm giây, hấn nhún chân vào phi thân, hấn biết đám lính không dám làm hại nhưng hấn thì dám, thậm chí bắt được sẽ cho nó nếm mùi đau khổ, cho nó hối hận cắn rứt trăm ngàn lần với suy nghĩ và ý định ngu ngốc, đại dốt đó. Đừng nghĩ Thiên Thần hộ mệnh của Người có thể bảo vệ Người khi Người ở trong tay Ta ! Không kẻ nào có thể làm trái ý Ta, Haida ! Bây giờ, Người sẽ phải lãnh chịu những gì Người gây ra !

Trong nhà tù riêng ở Đông Cung,

Hai tay nó bị trói chặt giữa cột nhà, chịu những đòn roi hấn đánh vào người nó. Hấn là Điện hạ của Địa Ngục, hấn tàn bạo, ai cũng biết. Nhưng tay sai cũng hấn cũng phải khiếp đảm nhìn thấy hấn sùng ái phi tần, chỉ một sớm một chiều khi cô gái bỏ trốn, không biết cô ta nghịch ngợm trèo lên con ngựa hay là do chán cuộc sống ở đây nên trốn chạy. Nhìn Điện Hạ nổi giận lôi cô ta về Đông Cung không biết có gì, đã hai ba ngày không thấy cô ta nữa.

Về phần Haida, con bé đang bị đánh đập dã man. Nhiều đến nỗi nó bất tỉnh nhiều hơn là tỉnh táo, máu của nó không thôi chảy, đau đớn xào xé thân xác đó, đau đến nỗi nó không thể hét vì sức lực bị rút kiệt. Chiếu vấy đen cùng khăn voan thấm màu đỏ của máu, sau vài giờ tra tấn, hấn lại nhét một viên thuốc, đó là thuốc cầm máu, trị thương, lành vết thương nhanh chóng. Nhưng khi uống thuốc vào dù vết thương

nhANH chóng liền lại nhưng lại đau đớn vô cùng. Nếu nó không phải mỗi nhữ hấn đã không ngần ngại giết chết, hấn muốn tra tấn nó cho nó biết đau đớn là thế nào, địa ngục là thế nào.

Ở Bắc cung vô cùng hả hê, khi biết ái thiếp của Điện hạ giờ thành tội đồ bị tra tấn dã man hai ngày nay. Một cô ả cố tình đứng ở gần chính điện, gặp hấn vội vã thi lễ :

- Điện Hạ ! Thần Thiếp xin ra mắt người ! Đây là ít cống vật cho phụ thân thiếp dâng lên Điện Hạ ! – từng lời ngọt ngào chả bù với nó, không coi hấn ra gì.

- Uh, người đẹp, nàng tên gì ? – hấn cũng ngọt ngào hỏi.

- Thần Thiếp tên Marianna !

- Một cái tên đẹp như người vậy ! – hấn nói đặt môi lên môi cô ta. Cô ta cũng vô cùng tỏ ra thành thạo hôn đáp lại, cả hai người quấn lấy nhau trước. Không biết công nương hôm nọ đâu...cũng không biết chừng đã..... !!!! Bọn lính chỉ biết liếc mắt rồi phận ai nấy đi nhưng phải dè chừng “thiếp mới” của Điện Hạ.

Hấn buông ả ra thì thảo gì đó làm cô ả không khỏi sung sướng.

.....

Dành ít phút đọc comment đầu tiên của mình nhé !

Ps; xem clip Book Trailer The Mermaid Curse

13. Chapter 11 : Thiên Thần Giáng Thế

Dear all,

Các readers thân mến, những người đã gắn bó và luôn ủng hộ mình. Mình xin lỗi vì tốc độ post truyện. Truyện này mình bắt đầu viết từ nửa năm trước nhưng vẫn chưa xong, ko phải vì độ dài mà là vì chỉnh sửa tình tiết , edit này nọ. Cho nên các bạn thông cảm nhé !!!!!!!

Cảm ơn đã ủng hộ và hãy tiếp tục ủng hộ mình nếu bạn thấy xứng đáng !

VOTE and MENT if you think i DESERVE it ! Thanks !

Watch English Book trailer !

Thank you,

JK

.....

The Mermaid Curse

Trong đêm đen, ở Bắc cung, nơi sống của bốn mỹ nữ mới nhập cung, trong một căn phòng sang trọng. Một mỹ nữ với từ tổn trút bỏ lớp y phục trên người mình, một bộ cánh đẹp lộng lẫy. Hấn chống tay trên cằm, mái tóc trắng xõa dài xuống phủ dài ra cả lớp áo choàng đen của kẻ không rõ mặt. Hấn vươn tay cơ hồ chạm vào cái thân hình đang uyển chuyển kiêu khích trút lớp áo ra, như vẫn tính cách thô bạo, hấn giật mạnh lớp áo váy của cô ả, để lộ ra tấm thân trắng trẻo vô cùng nóng bỏng. Hấn không diên, không phải là không có cảm xúc, còn chưa nói đến cảm xúc của hấn mạnh là đằng khác, cô ả đang đưa tấm thân rồi tiến lại gần vươn tay định gỡ khăn áo choàng của hấn, lời đồn đại nói rằng hấn sở hữu vẻ đẹp của Thiên Thần pha lẫn cuốn hút của Ác Quỷ nhưng dung mạo chẳng mấy ai được tận mắt thấy rồi kể lại, làm cô ta rất mực tò mò.

Hấn chộp cổ tay cô ta :

- Làm gì ?

- Điện Hạ, thiếp chỉ định giúp ngài cởi lớp áo này ! – cô ả nói giọng đường mật, cả thân hình uốn éo trước mặt hắn.

Hắn nữa muốn vồ lấy cô ta mà thỏa mãn, nhưng không hiểu sao hắn bây giờ không có tâm trạng. Hắn bây giờ thật sự chỉ muốn hành hạ, đánh đập, giết người. Nhưng phải là “kẻ ấy”- cái kẻ chết tiệt đã dám không coi hắn ra gì. Tay hắn trượt lên từng đường cong trên người cô ả, bỗng bầu mạnh ở thắt lưng làm cô ả rên rỉ. Cô ta chạm tay lên bả vai hắn trượt dài cảm nhận phần cơ thể rắn chắc của hắn.

- Ngừng ! – hắn phán một câu xanh rờn, cắt ngang tất cả sự quyến rũ, mê hoặc.

- Điện Hạ, không phải ngài nói tối nay sẽ ngủ với thiếp sao ! – cô ta nói bằng chất giọng ngọt ngào pha chút trách móc, đôi mắt đỏ rực quyến rũ nhìn hắn.

Chỉ trong một giây nhanh như cắt, cái thân hình thiếu vải của cô ta bị hắn ném ra xa mấy thước, bàn ghế, tủ bàn đều dạt ra hết trước sức mạnh của hắn. Hắn nhếch mép phỉ tay y như vừa chạm vào thứ gì dơ bẩn, chân mày khẽ nhướn lên nhìn cái thân mình trắng trẻo mới hai giây trước còn vô cùng quyến dụ giờ nằm bê bết chảy máu. Chưa chết – đó là may mắn nhất cuộc đời cô ta rồi.

- Những kẻ không tuân lệnh Ta đều phải trả bằng máu ! – hắn rít lên nói. Bản chất tàn bạo đến kinh hãi đó, dù là đàn bà, có mang sắc đẹp của thiên tiên giáng trần e rằng cũng khó sống dưới tay hắn. Cô ả mở to hai mắt kinh hoàng nhìn hắn, lần đầu tiên cô ả bị sỉ nhục nhiều đến vậy, song ở Điện Hạ thoát ra một vẻ gì đó làm kẻ đối diện phải kinh sợ , bất gặp ánh mắt đỏ hân cùng một tiếng nhỏ y như tiếng cười khinh khinh trước khi Điện Hạ bỏ đi. Cô ta bỗng không rét mà run, ở kẻ đó có cái gì có thể thống trị kẻ khác. Có thể đạt được bất cứ tham vọng gì . Sao cô ta có thể quên được, cuộc chiến Iamta , trận đó Vương Quốc Ferzongi của Điện Hạ Ara đã thắng lớn, sát hại mấy triệu binh lính của Iamta. Bá tước Iamtan tức là anh em họ của Điện Hạ đã quỳ phục dưới chân hai tay dâng cả ngai vàng lẫn vương miện, mong hắn nể tình thân quen mà tha mạng. Nhưng Điện Hạ đã lạnh lùng và nói thế này :

- Ham muốn tham vọng không thể có thể dễ dàng thống trị. Ta không thể vì tình riêng mà vị nể. Chưa kể để Ta nhắc cho Người nhớ, Ác Quỷ không biết đến chữ tình .

Sau câu nói sắc lạnh đó, Điện Hạ xuống tay giết chết anh họ cũng mình đồng thời bắt giam cả gia tộc gã trừ hậu họa về sau. Đó còn có thể coi là ân điển, nếu không vì nhờ mẹ của Iamtan là chị gái của Hoàng hậu thì chắc chắn hắn cũng đã xuống tay không tha. Nên nhớ ở Địa Ngục, không có tình cảm, kể cả ruột thịt máu mủ song thứ hắn e sợ ở Hoàng Hậu, mẹ ghẻ hắn chính là quyền lực. Người đàn bà đó đã mấy lần định mượn tay Chúa Tể, là Cha ruột hắn, giết chết hắn nhưng không thành. Đến cả cha con mà còn thẳng tay diệt trừ nhau , đó họa chẳng cũng là một yếu tố làm hắn tàn độc thế này .

Còn không thể nhắc đến thảm họa của Người Cá. Toàn bộ loài sinh vật huyền thoại, vừa là kẻ thù truyền kiếp vừa là sự tò mò vô đáy của kẻ đi biển. Tất cả đều một tay hắn thấm đẫm máu.

Trong căn phòng ngục ở Đông cung, một con quỷ già nua đẩy một khay đựng thức ăn. Là Hualic, con quỷ canh gác thư viện mà Điện Hạ đã mang về, lão nhìn cái thân hình trong bộ quần áo rách rưới, mái tóc xơ ra che lấp khuôn mặt. Cô gái đang nằm thu lu trong một góc phòng giam với sợi xích còn to hơn cả cánh tay của mình, thường ngày cô gái ấy bị treo lên nhưng hôm nay do Điện Hạ “có việc” cho nên tạm thời nhốt cô ta vào, dù rằng cô ta vẫn phải sống – theo lời Điện Hạ dặn dò – để mà tận hưởng cái cuộc sống Địa Ngục này.

- Công nương ! Dậy ăn đi ! Hôm nay Điện Hạ ở lại cung Bắc không đến đâu !

Cái thân hình thu lu ốm yếu đầy vết thương vẫn không cử động, lão gọi vài lần thì ra tiếng cựa quậy, cũng may, còn sống chưa chết ! Nó vô cùng đói và đau nhức, những vết thương bị đánh đập, hằng ngày hắn đều cho nó thuốc giải, mỗi lần xuống xong là hai tiếng sau đó lại quần lên đau đớn y như có người cứa dao vào mình, vết thương nhờ thuốc giải đó mà không chảy máu nhưng đau đớn không hề suy giảm, về bản chất, Haida chịu đau còn nhiều hơn cả những gì ở bề ngoài. Nó cố gắng bò lại, đói lắm, nó vô cùng đói cầm bất ch饶 lỏng lẻo lên mà ăn.

- Công nương ! Điện Hạ tối nay sẽ ở cùng Marianna! – Hualic nói, lão nhìn kẻ đầu tóc bù xù ăn như chết đói. Mà hình như cũng là chết đói thật.

Cái kẻ kia có nghe nhưng chả phản ứng gì, nếu không muốn nói khuôn mặt còn dần ra sự nhẹ nhõm.

- Cảm ơn ! – Haida nói bằng chất giọng khàn khàn sau khi uống hết cốc nước đầy, nó đẩy khay thức ăn ra cho lão, rồi lê thân hình đầy thương tích của mình ngã vào đồng rơm rạ.

- Nếu công nương chịu cầu xin biết đâu sẽ được tha thứ ! – lão quỷ nhỏ nhẹ nói.

Cầu xin ư ? Nó biết có làm cũng vô ích. Vì hắn không tha, trong những lúc nó đau muốn chết, nó đã cầu xin, phải. Nói nó không đủ can đảm cũng được, nhưng nó đau vô cùng chỉ chết đi được. Nó cầu xin và hắn đã cười vào mặt nó, nó không bao giờ cầu xin hắn lần nữa.

- Không bao giờ ! – nó mấp máy môi nói, lòng căm thù trời dậy nhưng nó biết cũng chẳng làm gì được.

Nó vẫn còn nhớ ngày nó bị bắt về đây, hôm đó nó đã suýt bị một contener đè chết, nếu không phải nó may mắn lẩn tránh được, nó dám cá hắn có liên quan ít nhiều. Rồi tối đó, một bóng đen và cặp mắt đỏ đã biến cuộc đời nó thành Địa Ngục. Một kẻ có chủ đích, rõ ràng hắn toan tính mọi chuyện như vậy, có thể tha cho nó sao ? Có thể sao ?

Haida cười nhạt, nụ cười che giấu những giọt nước mắt. Môi cười dại đi chẳng khác nào kẻ bị tâm thần, một kẻ bị đánh quá nhiều đến mức nhìn nỗi đau mà cười man dại. Haida nhìn vết thương rách mặt chưa lành từng cơn đau quặn thắt trong cơ thể bởi thuốc giải .

Chúc mừng ngươi, Ác quỷ. Ngươi đã chính thức biến Ta thành một kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ rồi . Nó trộm nghĩ, nhìn những con rắn rít bò khắp phòng, nó từng bị chúng cắn nhưng bây giờ cứ mặc cho chúng cắn, dù đau thật nhưng không đau bằng cú roi của hắn mà nó cũng không có sức mà đuổi hết chúng. Từng hi vọng, chờ đợi thoi thóp, vơi dần sau những đau đớn, vỡ tan tành như thủy tinh. Haida thật sự tuyệt vọng.

- Ta không bao giờ cầu xin ! – Haida nói nghẹn cổ sang một bên nhìn qua bầu trời đen cùng lũ dơi kéo đàn lũ qua. Thèm khát tự do sa sỉ.

Hualic lắc đầu, lão bê cái khay vừa đứng dậy thì một lực cực mạnh tống vào cánh cửa ngoài làm lão sợ hãi rơi cái cái khay. Lão vội vàng cuốn gói ra ngoài khi nhìn Điện Hạ với đôi mắt trừng đỏ, hình như tâm trạng của Ngài không được vui, mà lão biết mỗi lần không vui thì Điện Hạ thường làm gì, hành hạ cô gái từng là phi tần của Ngài.

Tối đó, hắn quay về tiếp tục tra tấn nó, còn dã man hơn những ngày trước. Những roi da gai người quất vào người nó, hắn vờn nó như vờn mèo, sỉ nhục vào mặt nó. Từng dòng máu tươi chảy dài trên lưng nhỏ xuống chân nó. Nó thật sự rất đau đớn, đau đớn vô cùng về mặt thể xác nhưng khi chưa bị hành hạ, nó lại dần vụt về tâm hồn khi phải đấu tranh với thuốc độc của hắn. Nó đã rên rỉ, đã cầu khẩn hắn nhưng mỗi lúc như thế hắn càng mạnh tay. Một vài lần rồi nó cũng căm lặng, chịu đựng sự tra tấn dã man trên thể xác nhỏ bé của nó. Cơ ác mộng đó sắp thành sự thật, khi nó chết dưới tay hắn. Bây giờ đau đớn lẫn át, nó cảm thấy muốn chết cho xong, từng cơ thể không còn là của nó nữa, từng nhát roi như nhát dao cứa vào da thịt mỏng manh của nó. Vết thương hôm qua chưa khỏi đau hôm nay lại tiếp tục. Ba ngày đói lả bị tra tấn.

Nó không kiềm được, từ đôi môi sau tấm voan đen nhỏ ra máu tươi, nó đã thôi hét vì quá đau nhưng đau đớn, đói khát đốt cháy sức lực nó. Nó cảm giác tử thần đã đến, rất gần, có thể hôm nay cũng là ngày cuối cùng nó sống, ngày cuối cùng nó bị tra tấn như thế. Từ khóe mắt dòng nước mắt chảy ra, chỉ duy nhất một giọt nước mắt rơi xuống hòa vào máu tươi nhỏ xuống sàn. Giọt nước mắt lẫn theo những giọt nước mắt trên gò má đã khô ngày trước. Nó nấc lên và khóc nhiều hơn nữa, môi cắn chặt chịu đựng sự tra tấn của hắn. Sau khi đánh đập hả hê, hắn nhét viên thuốc vào miệng nó, hôm nay nó có vẻ sắp chết, hắn không để nó chết dễ đâu. Hắn tháo xích để thân hình nó rơi phịch xuống sàn, bây giờ có tháo hết xích thì nó cũng không có sức để chạy trốn nữa. Hắn bước ra khỏi căn phòng tù, có một cánh cửa duy nhất thông ra ngoài, hắn khóa, Cửa sổ là một mảng lớn gió vô cùng lạnh, vô cùng khát nghiệt lùa vào. Chỉ cần bước qua cửa sổ, nó có thể nhìn thấy căn phòng cung Đông nó từng ở, ngày đó hắn không đánh đập và nó còn là phi tần đường hoàng, hắn sẽ cho nó thấy cảm giác thoát ngay trước mắt nhưng không thoát được, dày vò từng tác tâm can của nó cho nó hối tiếc vì hành động ngu xuẩn của mình.

Ba ngày trời, hàng sáng, tối hấn tức giận lại cứ tra tấn nó, nhìn tròn roi cửa vào làn da tuôn máu của nó, nhìn nó đau đớn, gào thét, hấn chỉ nhìn. Những lúc hấn buông tay nhìn đầu óc nó rũ tụy, máu tươi chảy dài xuống chân nhỏ xuống đất, thân hình nhỏ nhắn treo giữa không trung. Hấn cũng chỉ nhìn bằng lạnh lẽo. Dần dần, nó không thét nữa, hấn càng đánh nhưng nó cũng không còn thét, máu từ môi cũng nhỏ xuống nhiều hơn, máu nhỏ xuống vết thương của nhiều hơn. Càng đánh, nó càng câm lặng, hôm nay hấn nhìn thấy nước mắt của nó, nhiều hơn thường ngày. Nó nằm co rúm rỏ trên sàn nhà lạnh ngắt với chiếc áo mỏng tanh sắp rách rưới phủ qua thân hình bầm dập rướm máu khắp nơi.

Hấn vuốt khuôn mặt dính máu cùng mái tóc bết mồ hôi bặm của nó, nhếch mép cười :

- Đó là cái giá của việc không phục tùng Ta ! Haida ! Dù cho Người là kẻ được Thiên Thần hộ mệnh nhưng nói cho Người rõ, những kẻ không nghe lệnh Ta thì chỉ có trả bằng máu thôi !

Haida nhìn hấn bằng đôi mắt hấp háy, mũi nó ngửi thấy vị máu từ chính cơ thể mình, Haida không còn nói nổi điều gì chỉ nghe thấy khi hấn quay lưng bỏ đi. Môi khô khốc, cổ họng khát đến nỗi không nói nổi. Nó không muốn chết, rất muốn sống nhưng nếu sống dưới tay hấn thì nó không chịu được. Nó không phải mẫu người gan trường, trung tiết hay gì đó. Nhưng nó thật sự không chịu nổi hấn hay sợ bản thân nó sẽ sa ngã theo hấn. Nó mặc kệ, cơn đau làm nó không nghĩ được nữa.

Nó nằm đó hai mắt hấp háy. Máu từ tay chân, lưng chảy ra ướt đầm hòa lẫn vào mồ hôi khô lạnh trong gió rét, nhìn vào cứ tưởng là xác chết, mà chắc nó cũng sắp chết thật rồi. Đó là một kết thúc. Nó ngất lịm trên sàn. Đêm tối khuya im dần, im dần....

...

..

.

Đêm khuya khi nó đang nửa ngất nửa tỉnh vì đau. Có một bàn tay chạm nhẹ vào má nó, một hơi ấm hiếm hoi giúp nó khỏi lạnh bởi cơn gió khắc nghiệt. Một lúc sau nó mở đôi mắt khi cảm thấy toàn thân dần ấm áp và có ai đó gọi tên mình, nó thấy một màu trắng nhạt đùng đục và hơi trong. Nó nhìn, dây thần kinh trong não nó kích hoạt mạnh làm mắt nó sáng rực lên, một hình hài nó không rõ nhưng mà cái hơi ấm trong vòng tay ôm ấp của người đó làm nó bớt đau hơn, dường như nó đã mong chờ biết bao nhiêu :

- Haida à ! Xin lỗi em ! Xin lỗi em ! Chúng Ta đi khỏi đây !

- Thiên...Thiên...Thần...! – Haida mấp máy không tin vào mắt mình nhìn đôi cánh trắng muốt, khuôn mặt mờ nhạt như linh hồn nhưng vẫn toát lên nét thánh thiện, đẹp đến không ngờ. Vẻ đẹp thánh thiện làm kẻ đối diện phải ngưỡng mộ, đôi mắt xanh biển. màu đẹp như đại dương xanh thẳm nước da trắng quỳnh cùng mái tóc vàng sậm ngả nâu, mùi thơm nhẹ nhẹ dễ chịu lan tỏa xung quanh Haida. Nó đã phải nhìn thấy máu và những điều đáng sợ trong nhiều ngày, ngửi thấy cả mùi máu tanh và cả máu của nó, đến cả những giấc ngủ chập chờn không biết rõ là ngủ hay bất tỉnh cùng ngập trong những cơn ác mộng. Nó sắp được cứu thoát, trong lòng nó dấy lên sự vui mừng, biết ơn vô hạn. Nó không biết vì sao nó không nghĩ ngờ, nhờ đâu lại là một cái bẫy nhưng ở người con trai đó có một cái gì đó làm nó tin chắc đó là Thiên Thần – Thiên Thần Hộ Mệnh của nó.

- Phải ! Nhưng đây chỉ là một phần tâm thức của Ta đi tìm em ! Ta sẽ đưa em khỏi nơi này, ráng lên !

Haida quên hết đau đớn, nó chồm người đến quàng tay qua cổ Thiên Thần, òa khóc, bao nhiêu ngày nó đã thành ra một con nhỏ tạp dịch như nô lệ để hấn thừa sức hành hạ. Bàn tay nó giữ chặt lấy vai cậu, hai mắt mở to để khẳng định rằng nó không mơ. Từng ngón tay chạm vào hình thể thực sự, nó nhìn thấy đôi cánh trắng sau lưng cậu; cảm thấy cậu rướn người lại kéo sát nó vào người. Tay cậu siết lấy thân hình gầy của nó, mùi thơm Thiên Thần thoảng mùi cây cỏ làm khuôn mặt nó hoạt động tốt hơn.

Thiên Thần đã đến....

Thiên Thần đã giáng thế ...

Thiên Thần của Haida...

Hi vọng của nó !!

Cái hình bóng đó vỗ về con bé, những vết thương lẫn máu trên người con bé chẳng khác nào vết thương chĩa vào tâm thức Thiên Thần. Tên khốn đó, sẽ có ngày cậu sẽ bắt hắn trả bằng máu của hắn, Haida thật sự có thể làm gì tổn hại đến hắn mà hắn nở tay hành hạ dã man như vậy. Bàn tay cậu run rẩy chạm vào cơ thể nó sợ rằng cơ hồ chỉ cần mạnh tay một chút nó sẽ đau đớn.

Về phần vì sao chỉ có tâm thức, vì Thiên Thần không thể thông hành qua kết giới quỷ nếu không được sự cho phép, song tâm thức có thể lén qua được. Hơn nữa Raphael – Thiên Thần Hộ Mệnh của Haida sau lần một mình chơi với Thái Tử Điện Hạ của Địa Ngục cùng quân tướng của hắn đã bị thương không nhẹ, nếu không muốn nói là trọng thương nặng. Hắn vì chưa giết được nên bắt cóc luôn Haida hòng muốn Thiên Thần lộ mặt, Raphael ngay sau khi tỉnh lại, sức lực vẫn còn yếu, chưa hồi phục hẳn chỉ có thể dùng cách này cứu Haida khỏi tay hắn. Một phần tâm thức không phải cơ thể cho nên không có nhiều sức lực, khả năng chiến đấu cũng kém cỏi nhiều, duy vẫn đủ sức bế bổng con bé bay qua cửa kết giới.

Haida cố di chuyển thân thể đau nhức như búa bổ nhưng sự thèm khát thoát khỏi đây. Haida cố di chuyển nhanh về hướng cửa sổ, hai tay nắm lấy tay Thiên Thần, đôi mắt không rời vì sợ Thiên Thần lại biến mất như cơn ác mộng hàng đêm của nó. Hai bàn tay Thiên Thần níu chặt lấy Haida, ánh mắt màu xanh nhìn Haida da diết yêu thương, Haida thật sự mừng vì mình đào tẩu, nếu không đào tẩu nghiêm nhiên sẽ tiếp tục ở cạnh hắn thì sẽ không trốn được, bây giờ chẳng có hắn, chẳng có ai có thể cản được rồi. Lòng ngực Haida phập phồng căng tràn hơi thở tự do.

Trong đêm khuya tại trại giam ở cung Đông tách biệt, hắn chỉ xích Haida lại nhưng Thiên Thần đã tháo hết dây xích và cả khóa cửa cứu nó. Cậu đã phải mất vài tiếng để quan sát lính canh mới trốn vào đây và phải tìm cách che chắn ánh sáng của Thiên Thần dẫn mùi từ dòng máu của cậu. Song Đông cung Thái tử dường như ít lính canh lui tới nên tiềm thức của Thiên Thần có thể dễ dàng đến. Bây giờ là quá nửa đêm, còn nhiều thời gian nhưng nhanh chóng vẫn tốt hơn. Raphael bế bổng Haida lên giữ con bé trong vòng tay rắn chắc của cậu, người con bé đầy máu và vết thương, khuôn mặt cũng mệt mỏi, hốc hác còn người thì gầy xẹp đi.

Lạy Chúa, sao người cậu yêu lại phải khổ sở như vậy vì cậu. Cậu thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt nâu của con bé vì cậu thấy mình thật đáng hận. Cậu đặt môi lên môi Haida, nó cũng biết phải phản ứng thế nào chỉ có cảm giác như người đỡ đau nhức và mệt mỏi nhanh chóng tan biến nhường chỗ cho vui sướng khắp khối, cứ như chuyện cổ tích, cũng được như công chúa ngủ trong rừng chờ đợi mối mơn. Sao cũng được, đôi mắt nâu sáng ánh lên niềm vui không che dấu quên hết nỗi đau thể xác, khóe môi cười tươi tắn.

Thiên Thần nhìn Haida, dù chỉ là một phần tiềm thức được xé ra đi tìm Haida nhưng cũng khiến Thiên Thần vừa chua xót vừa hạnh phúc khi nhìn thấy, đau đớn nhìn thấy cô gái vô cùng tùy tiện bị hành hạ dã man, từng vết thương dù liền vết trên người như cái bóp nghẹn con tim, máu và mồ hôi pha lẫn với những đau đớn dày vò thân xác bé nhỏ đó, chỉ vì hai chữ : Thiên Thần. Nhưng ngoài ra cậu cũng sung sướng theo bờ môi đang cười của Haida, cảm giác lần đầu tiên được nó nhìn thấy, được nắm tay nó. Thiên Thần đã luôn cố gắng đi tìm nó trong hàng chục tiềm thức chia nhỏ ra. Và cuối cùng một trong số đó đã tìm ra :

- Anh xin lỗi đã không bảo vệ được cho em !- Thiên Thần bế Haida dậy, chạm môi vào má Haida, vòng tay mình qua người Haida. Đôi cánh trắng chuyển động nhanh hơn khẽ vỗ nhẹ rồi bay lên không trung. Đôi tay nhắc bổng thân hình Haida lên. Một phần tiềm thức này không thể đưa Haida - một người sống qua được kết giới cũng như không thể tự tiện mở được kết giới nhưng ít nhất đưa Haida khỏi đây giấu tạm ở một nơi nào đó rồi chờ một Thiên Thần vẹn nguyên đến thông cửa kết giới của Địa Ngục đưa cô đi ! Để cô thoát khỏi đau đớn hành hạ chút đã ! Đôi cánh cố chuyển động nhanh nhất có thể, dù gì cũng chỉ là tâm thức, không phải sinh thể thật cho nên cũng không mạnh bằng.

Haida nói bằng chất giọng sù sùi , cổ họng đau rát nhưng vẫn cố nói :

- Anh đến là được rồi ! Em đã nghĩ...anh không đến ! – nó ôm chầm lấy cậu, nước mắt lăn chã trên khuôn mặt, môi lại dần cười. Nó mãn nguyện, chỉ cần có cậu, cậu đã đến, không bỏ rơi nó, thì nó đã mãn nguyện.

Một cảm giác quen thuộc hiển hiện trong Haida từng chút một, Haida thấy mình vô cùng mừng rỡ hướng đến cánh cửa sổ, khi bàn chân nhắc khỏi mặt đất theo Thiên Thần rồi cảm giác bay bổng trên không. Khóe môi mỉm cười, không biết đã bao lâu rồi nó không cười như vậy. Sắp được thoát khỏi đây, sắp được về nhà, không còn chịu tra tấn nữa. Đôi mắt Haida chú mục nhìn Thiên Thần, cảm giác ấm áp dễ chịu, phải Haida

cũng rất thích Thiên Thần dù không biết là tại sao, dù chưa lần gặp mặt. Bờ má mỏng manh ầm ập lại khi Thiên Thần đặt môi lên đó, Haida tựa vào vai cậu, thân hình mệt mỏi cố tìm chút bình yên để nghỉ ngơi, cảm giác đau đớn bớt đi rất nhiều.

- Anh yêu em ! – Raphel nói, cậu biết đây không phải lúc thích hợp nhưng cậu vẫn nói – đã như thế và anh vẫn luôn yêu em ! – chất giọng ầm ập đầy chở che khóa lấy tâm hồn người con gái bị tổn thương quá nhiều . Nhiều đến nỗi, chỉ cần có một cách mạo hiểm nhất để cứu bản thân, nó cũng sẽ làm bất chấp tất cả. Và cậu đến, đồng nghĩa với việc Haida cũng man lòng yêu và biết ơn vô hạn. Dù cậu là ai đi nữa ! Vòng tay nó thút chặt lấy cậu, cả thân hình rút vào người cậu như nó cũng yêu cậu .

Cơ thể nhẹ nhàng nhấc bổng lên từng chút một rồi trọng lực như biến mất, Thiên Thần kéo Haida bay lên. Hai tay Haida ghi chặt lấy vai cậu ta, cầu mong cho sự cứu rỗi bản thân. Đôi cánh chuyển động nhanh rồi bay mỗi lúc một xa, trước khi bọn quỷ kịp phát hiện. Cậu và Haida lơ lửng trên không trung với tốc độ ngày càng nhanh hướng thẳng lên bầu trời phía dưới là cung điện ma quái, cậu quẩn một lớp vải đen và phủ qua người Haida để cả hai lẫn vào đêm đen

Một vài ngày nữa, Thiên Thần sẽ hồi phục và sẽ đến đây, cổng kết giới chỉ cần mở để cho Haida có thể thoát ra, chỉ cần Haida ra khỏi Địa ngục. Chắc chắn khi Raphel sẽ đưa Haida về Thiên Đàng, nơi tràn ngập ánh sáng, nơi nó sẽ không bao giờ quay lại những cơn ác mộng này. Nơi nó hoàn toàn bình yên và vĩnh viễn là của cậu.

- Có thể tha thứ cho anh không ? – cậu hỏi ánh mắt có chút de dặt lẫn kì vọng.

- Anh đã bất chấp đến vì em ! Anh đâu có lỗi ! – nó nói dụi vào ngực cậu gạt những giọt nước mắt đi .

- Anh sẽ bảo vệ em. Suốt đời ! – Raphel nói đặt môi mình lên môi người con gái cậu đã yêu suốt kiếp và sẽ yêu bằng cả mạng sống của mình. Haida rút sâu hơn vào cơ thể. Chỉ mỗi cảm giác biết ơn của con bé lúc này cũng đủ làm cho nó thề sẽ gắn kết với Thiên Thần suốt đời . Cậu là người cứu sống nó cũng là người yêu nó nhất, một thử cảm giác rung động trời dậy trong lòng nó. Chắc chắn đây là tình yêu !- Haida nói khép hàng mi lại lạc mình trong cái hôn của cậu, nó không muốn nghĩ, chỉ muốn yên tĩnh.

Dù cậu có đi đến đâu, nó cũng sẽ đi theo....

Nó ầm ập , lòng không khỏi rộn ràng theo từng lời nói, mắt nhắm bắt từng ánh mắt của cậu, làn da cảm nhận từng yêu thương vỗ về của cậu. Con tim bao lâu nay bỗng dừng chậm một nhịp rồi đập điên cuồng. Haida không biết, nó chỉ muốn thoát khỏi đây . Thoát khỏi cơn ác mộng khủng khiếp này .

Đây là tình yêu vĩnh cửu...

14. Chapter 12 : Thiên Thần Yêu Em !

VOTE and MENT if you think i DESERVE it ! Thanks !

.....

The Mermaid Curse

Đêm tối, hắn không ngủ được, hay là hành hạ nó ít quá chẳng, hắn ngồi dậy cầm chiếc roi da thẳng tiến về phòng giam của nó, không biết con nhỏ có chết hay không đây, hắn liếm nhẹ mu bàn tay, có mùi mặn mặn. Đôi mắt nâu của con bé đó, càng đánh nó càng cảm ghét chứ không phục tùng. Sự khinh bỉ của nó làm hắn thấy bức bối. Các giác quan của hắn cảm nhận có sự bất ổn ở đâu đó, bước chân nhanh hơn nhanh hơn về phòng giam.

Hắn nhìn qua song chắn của cánh cửa.

Một người mặc bộ váy đen rách rưới, máu đen thẩm hòa chung sắc đỏ của máu, người đó đang được bế bổng trong vòng tay của một cái bóng trắng với đôi cánh trắng, trắng muốt thánh thiện đang tỏa ánh sáng mát mắt, như ánh sáng Thiên Thần. Rồi dần bay lên không trung. Một cuộc đào tẩu giữa đêm khuya, Thân hình tàn tạ kia được bế bổng lên lao vào không trung, rút vào trong vòng tay ầm ập của một kẻ thứ ba.... Hắn đã dự tính cho tên kẻ thù xuất hiện hàng chục lần, hắn sẵn sàng chiến đấu một trận kinh hoàng.

Nhưng khi hắn mở mắt khinh khỉnh nhìn Thiên Thần trong sáng bằng cặp mắt thù hận, kẻ đang vòng tay nhắc bóng thân hình. Hắn chú ý vào cái bóng gầy kia với khuôn mặt đầy nước mắt đang mỉm cười rưng rờ. Một nụ cười tỏa nắng và chân thật đến nỗi nó không thể tìm thấy ở Địa Ngục. Nhưng nụ cười đó lại dành ột kẻ tử thù của ác quỷ. Và những hành động tiếp theo cũng không thể tìm thấy ở Địa Ngục được. Một cái ôm đầy tình cảm khi Haida ngã vào vòng tay, hai tay con bé giữ chắc lấy cậu và Thiên Thần cũng thế, giữ chắc như sợ con bé sẽ biến mất .

Hắn nhìn thấy, đôi mắt mở to sánh đỏ, Hắn sẽ làm cho cái cặp đôi đó phải tan tát, không bao giờ có thể hòa hợp được, hắn bẻ làm cánh cửa nứt làm đôi rồi hướng nhanh về kẻ tù nhân đang tẩu thoát. Nhưng không hiểu sang bây giờ hắn chỉ muốn đứng ở đó nhìn hai người đó, có cảm giác quả tim lạnh lẽo trong lồng ngực khẽ nhói lên. Hắn là ác quỷ, chỉ có thể gây đau khổ, không bao giờ biết đau khổ. Vậy nghĩa là gì ?

Cảm giác mất đi một thứ gì đó !

Một thứ mà hắn không muốn đánh mất !

Bản năng ích kỉ đó, đã ăn sâu vào máu hắn. Hắn không rời rảnh để nhìn kẻ khác cướp món đồ của hắn dù rằng cảnh tượng có làm rung động lòng người thế nào ! Tại sao hắn lại phí hoài thời gian ở đây mà suy nghĩ những thứ vớ vẩn đó trong khi hai kẻ kia đang tẩu thoát kia chứ ?!

Haida khép mắt thở ra một cách trút được gánh nặng. Raphel di chuyển nhanh hơn phủ tấm áo choàng dày bảo vệ nó khỏi cơn gió lạnh. Bỗng một lực kéo mạnh lại làm cả hai lão đảo, nó bỗng chốc tụt khỏi vòng tay khi một lực giật mạnh khủy tay nó duy hai tay nó cố bám chặt lấy Raphel và cậu đảo người giữ chặt nó, đẩy mắt xanh ánh lên sự căm hận khi bắt gặp kẻ đối diện. Lực kéo mỗi lúc một mạnh, rồi giật mạnh làm Haida rơi khỏi tay cậu. Bàn tay Haida tuột khỏi Thiên Thần, trong ánh mắt Thiên Thần vô cùng hoảng loạn, có cả sợ hãi đau khổ khi tuột mất Haida, và cả Haida cũng thế, Thiên Thần lao xuống nắm lấy bàn tay nữu kéo của Haida nhưng rất nhiều nhất gờm chém ngang Thiên Thần. Thiên Thần lùi lại nhưng vẫn lao về phía Haida, từng nhát kiếm lạnh lẽo không thôi, Haida gắt lên nhìn thấy sự thất thế của Thiên Thần :

- Không ! Ngừng lại đi ! Thiên...Thần...

- Thả Haida ra ! – Raphel trầm giọng ôm bả vai đã bị trúng thương. Lần này cơ hội dường như là con số 0, vì đây chỉ là tâm thức, chiến đấu rất hạn chế.

- Không bao giờ ! Người yêu của Người sẽ vĩnh viễn không thoát khỏi tay Ta ! Người chỉ là tâm thức, đấu với Ta ? Thật không lượng sức ! – hắn chuyển người, thân hình lơ lửng trên không trung, một tay giữ chặt lấy con bé, một tay vung thanh kiếm rất nhanh. Haida dù không thấy rõ nhưng tim nó bỗng thất lại cơ hồ nó cũng có những dự cảm xấu !

- Raphel ! – nó gắt nhìn Thiên Thần dần thất thế. Một tay cố gỡ bàn tay bám như sắt trên eo nó, một tay cố vươn xa nhất có thể về phía Raphel !

Hắn càng lúc ra tay càng nhanh, càng tàn bạo. Đường kiếm càng nhanh càng dứt khoát, liên hồi như vũ bão; cắt ngang thanh đoản sát trong tay Thiên Thần rồi chém ngang qua giữa cơ thể. Haida khiếp đảm đến độ nó ngất đi ngược, mắt đã ngấn nước nhìn về phía một người con trai với đôi cánh trắng thánh thiện từng che chở nó; song từ chỗ Thiên Thần đã hiện hữu, hình ảnh khuôn mặt của Thiên sứ với ánh mắt xanh khác khoải nhìn nó chỉ tan ra như ảo ảnh tan.

Một làn khói trắng vô định hình trong chớp mắt.

Là giấc mơ đúng không, Haida sắp thoát rồi. Haida kịp nhìn thấy khuôn mặt Thiên Thần như sắp thét lên khi bàn tay muốn nắm tay Haida cũng tuôn ra thành khói. Đôi mắt mở to hãi hùng nhìn vào hình bóng tan biến, hơi ẩm chỉ vừa mới đây cũng tan biến theo. Một sự lạnh lẽo đáng sợ, khiếp đảm đến gai người bao quanh, nó chỉ muốn trốn chạy, muốn được bảo vệ, che chở. Những gì nó đã chịu đựng đã là cùng cực với bản thân nó. Bàn tay đang gờ ra chợt lác lõng. Cả thân hình đang bị giữ chặt trong vòng tay lạnh lẽo bỗng chốc kháng cự. Bao nhiêu hạnh phúc, bao nhiêu kì vọng cũng nhanh chóng biến mất nhường chỗ cho nỗi đau, Thiên Thần có phải đã chết hay không. Haida thừa biết ai đã phá hủy tất cả, Từ khóe mắt túa ra dòng nước mắt. Từ khóe môi bấy lâu kiềm chế không nói một lời thét lên :

- Không ! Không !! ...Thiên... Thần ! Ra...phel.... ! Đừng... bỏ ...em lại đây ! – nước mắt nhậ nhòa trên

khôn mặt cổ vươn về làn khói nhưng khi chạm vào chỉ là một làn khói âm ẩm tỏa ra, Haida càng lúc càng bị lôi xa đi Thiên Thần về lại mặt đất, khoảng cách lơ lửng trên cao bỗng lôi tụt xuống, về cái Địa Ngục nơi thể xác không một ngày lạnh lặn, tâm hồn không ngày bình yên đó.

Cứ tiếp tục gào thét, sự sợ hãi chồng chất bấy lâu này bùng phát, Haida hai mắt nhật nhào nhìn đắm đắm về phía làn khói, cả thân hình dù vô cùng mệt mỏi và đói khát cũng ra sức giãy giụa hết mức, nhưng nhanh chóng bị kéo tụt xuống :

- Đừng bỏ em lại đây ! Em không chịu nổi ! – từng tiếng thét hòa cùng tiếng nấc lên tức tưởi. Đau đớn sợ hãi hòa vào xé nát thân xác bé nhỏ. Chỉ biết dù có vẫy vùng cũng không thể nào thoát được –Em đau lắm– Haida tiếp tục nấc lên, dòng nước mắt tuôn trên khuôn mặt nhuốm mùi mồ hôi và máu, cả thân hình vẫy vùng cố thoát ra, bàn tay hướng về phía hình bóng đang tan thành mây khói. Trong lòng đau đớn không tả.

Haida có phải mãi mãi không thoát được.....

Từng giọt nước mắt rơi tí tách trên tay hần, Bàn tay hần rắn chắc vô cùng tàn nhẫn giữ chặt con người gầy gò, mặc cho thân hình kia có cố bao nhiêu sức lực cũng vô ích. Haida quá mệt mỏi, đói lả cộng thêm sự lạc lõng, đau đớn là một đả kích quá lớn. Từ khóe mắt không ngừng tuôn ra dòng nước mắt, ánh mắt đắm đắm nhìn về phía làn khói, đã tan ra từ lâu. Bao nhiêu ngày kì vọng chờ mong, đến khi Haida nghĩ dù chỉ là một ngày nữa cũng không thể chịu nổi. Không chịu nổi nữa. Khóe môi mấp máy từng từ đau nhói :

- Em ...đau lắm ! Làm ơncứu em ! Đừng bỏ em lại đây !

Từ lâu Haida không chịu nổi hần, không chịu nổi cách hần tra tấn mình cả về tâm hồn lẫn thể xác nhưng những kì vọng lớn vừa đến đã bị hần phá hủy.

Hai tay hần giữ chặt eo Haida, siết chặt đến nỗi biết nó đang đau. Nó đau nhưng vẫn cố vùng ra khỏi hần. Khi hần bước đến thấy Haida cùng Thiên Thần chuẩn bị rời khỏi, hần đã tức phát điên lao đến giữ chặt lấy Haida. Hần đã thấy Haida cười với Thiên Thần, một nụ cười chưa bao giờ hần thấy, chưa bao giờ dành cho hần; Haida bỏ đi không thêm ngoảnh nhìn dù chỉ một cái. Với Haida, hần chưa bao giờ tồn tại, chưa bao giờ là điều gì đó thật sự với Haida. Ngoài sự căm hận, khinh bỉ, xem thường hần. Haida đưa tay, đôi mắt nâu tràn ngập vui sướng, nhẹ nhàng nắm lấy tay kẻ thù của hần không chút do dự, nhẹ nhàng rút vào lòng cậu để cậu ôm ấp chở che; còn với hần chỉ khi ngoài chỗ phát tán Haida mới để cho hần vòng tay ôm ấp mình nhưng tuyệt nhiên chưa bao giờ ngã vào vòng tay hần, càng không bao giờ cười với hần. Khi nhìn thấy những hình ảnh đó, hần cảm thấy ghê tởm, ghê tởm thứ mà lũ-thánh-thiện hay gọi là “tình yêu”, song lại càng khiến hần ích kỉ muốn phá nát cái thứ đó. Giẫm nát những gì kẻ khác trân trọng để tận mắt chứng kiến họ sụp đổ, rơi vào bể thẳm của tuyệt vọng. Bản chất của quỷ làm hần tàn bạo hơn bao giờ hết, hần đã thắng, kẻ đào tẩu đã thất bại nhưng sao hần không có cảm giác hả hê nhìn kẻ thù quỳ lụy vậy, có phải có một thứ gì đó vẫn còn thiếu ?

Là ác quỷ, hần vốn vui vẻ khi bị ghét bỏ, sung sướng khi cướp đoạt hạnh phúc người khác như hần vừa làm. Nhưng bây giờ hần thấy vô cùng căm giận, hần hận Haida, rất hận, càng căm thù tên Thiên Thần, chỉ muốn đem gã đi băm nhỏ nếu có thể. Thân hình trong vòng tay hần thôi vẫy vùng chỉ khẽ run lên từng chút, hần thu nhỏ vòng tay siết chặt hơn nữa. Trong người hần dần xé giữa nhiều thứ cảm xúc, một vui vẻ khi bắt được tù nhân sắp trốn ngục lần nữa, phá nát hi vọng, hần thật sự đã đạt được, dần xé nát tâm hồn của nó. Nhưng ngoài ra hần còn hận Haida vô cùng, hận cái sự khác biệt trong cách Haida cười, ánh mắt Haida kinh miệt nhìn hần và ăm ắp dành cho Thiên Thần. Và cả khi cô ta thu người để tên Thiên Thần kia bề bồng mình lên, sao cô ta có thể như thế chứ !!!!!

Cô ta sao có thể đối xử trái ngược đến thế, hần là Điện Hạ, từ xưa đến nay hần muốn gì phải có cái nấy. Hoặc được dâng tận nơi hoặc tước lấy bằng quyền lực, sức mạnh hoặc bằng thủ đoạn. Hần không thua gì Thiên Thần, không thua gì cả ; không đẹp bằng ư, không giàu có bằng hay không quyền lực bằng; vậy tại sao cô ta không phục tùng hần mà lại vui vẻ trong vòng tay Thiên Thần. Hần có gì thua kém chứ, dù hần có đánh gãy chân cô ta, có tàn bạo cách mấy nhất quyết cô ta chưa một lần phục tùng hần. Vì sao, xưa nay hần chưa bao giờ gặp kẻ nào lì đến thế, rốt cuộc hần phải hành hạ cô ta cỡ nào cô ta mới chịu phục tùng hần. Hần siết chặt tay, cảm giác ích kỉ của ác quỷ khi giữ chặt Haida trong tay.

Đồ vật của hần nhất quyết không thể đem cho kẻ khác, điều đó sẽ sỉ nhục hần. Dù cho đó từng là của kẻ

khác nhưng khi hấn muốn thì phải là của hấn. Hấn ôm món đồ của mình, một món đồ đầy mồ hôi nhớp nhúa đầy bùn đất do mấy ngày tra tấn, món đồ của hấn run rẩy theo từng tiếng nấc lên. Khóc, thứ hấn rất ghét vì phiền phức nhưng cũng rất thích vì khóc khi có người đau khổ. Nhưng bây giờ nhìn Haida khóc, hấn lại càng ích kỉ. Nước mắt này là gì đây, không là vì sợ hấn là vì Thiên Thần kia. Chỉ là một phần tiềm thức của gã làm cho Haida khóc nức nở, trong khi hấn tra tấn Haida, nó cũng không khóc nhiều như thế. Hai chuyển người sang, bầu tay vào áo choàng, lần đầu tiên nó nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ bằng đôi mắt nâu đang ngập nước của mình; giọng khản đặc bởi tiếng nấc :

- Ta cầu xin ...Người ! Hãy thả Ta ...ra được không ? – Haida vòng tay níu lấy bàn tay siết chặt eo mình, cố thoát ra, cầu xin hấn. Lần đầu tiên Haida thật sự cầu xin hấn khẩn thiết – làm ơn...được không...Ta cầu xin ...Người !!! Thiên Thần của...Ta, Người...cũng đã...giết quá thảm rồi....Người vẫn...muốn bắt ...Ta sao ! – Haida nấc lên đôi mắt nâu long lanh ngấn nước nhìn hấn.

Hấn giữ chặt Haida, siết chặt bờ eo nhỏ nhắn gầy gò, kéo vai Haida trong bộ váy rách nát bởi đòn roi vào lòng hấn. Khu vực này hấn đã ra lệnh đuổi hết lính canh đi, nếu như tối nay hấn không đến, hoặc đã chỉ cần hấn tới trễ một chút hấn bây giờ nó đã vui vẻ trong vòng tay của Thiên Thần. Chỉ cần nghĩ tới đó, hấn đã muốn giết chết cả hai, khôn khiếp. Hấn bây giờ vô cùng vô cùng ích kỉ, kể cả trong suy nghĩ cũng không thích món đồ của hấn nghĩ về chủ nhân khác.

- Không ! – hấn gằng giọng sắc như dao - Ta tuyệt đối không tha cho Người !

- Tại sao ? – nó thét lên nước mắt ứa khắp mặt – Người...còn muốn gì nữa...! Ta chẳng...còn gì cho Người hết ! Thiên Thần của Ta c...ũng bị Người... ! Ta ...đã làm gì...mà Người ...lại hành hạ ...như thế ?

- Câm miệng ! – hấn nạt nộ vô cùng tức giận, Thiên Thầnhấn rất ghét cụm từ đó, ghét tên Thiên Thần nhưng ghét nhất là cái cụm từ “của Ta”, nó vĩnh viễn là đồ chơi của hấn, đừng mơ hấn có thể thả ra – Ta nói cho Người biết ! Người vĩnh viễn không thoát khỏi Ta !

- Người..nói đi! Người muốn... Ta làm gì thì mới chịu ...buông tha ! Ta sẽ làm tất cả.. chỉ cần buông tha... cho Ta ! Ta cầu xin... Người ! – từng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, mắt nó long lanh đầm nước mắt, nó cầu khẩn hết lời.

- Người chẳng làm gì được hết ! Người nên nhớ ! Ta sẽ không để Người đi ! Không cho Người chết ! – hấn bóp lấy quai hàm, gằng từng lời cảnh cáo - Người vĩnh viễn phải ở đây ! Vĩnh viễn thuộc về Ta !

Mái tóc nâu bết lại đầm mùi máu và mồ hôi nhưng với hấn làm chỉ cần nghe thấy có kẻ chạm vào mái tóc đó cũng làm hấn ích kỉ độc ác, hấn vừa ghét nhưng không muốn kẻ nào lấy đi món đồ này. Bờ eo nhỏ nhắn lọt thỏm trong vòng tay hấn, Haida từ từ tụt xuống vì tuyệt vọng, chân bị hấn nhấc khỏi mặt đất, khuôn mặt hốc hác phờ phạc chỉ muốn chết cho xong. Hấn nhìn Haida nhưng Haida không nhìn hấn, trong đôi mắt màu nâu sẫm sáng long lanh kia không hề có chút gì cho hấn. Nước mắt ngừng chảy, lần đầu tiên Haida cảm thấy đau đớn như vậy; một nỗi đau ăn sâu bám rễ trong lòng, kể cả nước mắt cũng không tuôn nổi, một nỗi đau quá đau để khóc. Một con người mệt mỏi, đuối sức cùng một sự chịu đựng đến cùng cực. Haida bây giờ chẳng khác nào rớt xuống tận đáy, một chút ánh sáng cũng không có, đến cả bản thân còn không thiết tha sống thì phải làm sao. Nó khiếp sợ hấn nhưng cũng quá mệt mỏi để đối diện hấn.

Đã chạm đến cùng cực thì con người ta dễ dàng buông xuôi. Nước mắt sẽ không tuôn nữa, thay vào đó là sự vỡ nát của con tim mà khoảng băng trong tâm hồn. Đôi mắt nâu đỏ trở nên vô hồn, nhìn vào khoảng không vô định. Haida hoàn toàn phớt hờ, hấn thật sự mong sẽ quay lại nhìn hấn chửi rửa hấn, quát tháo hấn, mắng hấn, đánh hấn cũng được, chỉ để hấn có cớ để hành hạ lại Haida. Nhưng Haida hiện tại không có một chút gì cho hấn, căm thù ư, mắng chửi ư, đánh ư, không có, có ích gì chứ ! Haida phớt lờ hấn như thể hấn chưa bao giờ tồn tại. Dù tay hấn siết chặt bờ eo, tay kia giữ vai nó còn ánh mắt nhìn nó tức tối nhưng nó chỉ đắm đắm nhìn về tìm kiếm Thiên Thần dù chỉ là trong làn khói mỏng như tơ.

Cổ nó nghẹo sang một bên, mắt vẫn thất thần nhìn đắm đắm vào khoảng không, bàn tay nắm lấy áo khoác van lơn hấn cũng vô thức buông lỏng. Nó bây giờ chẳng khác nào xác chết, một cái xác vô hồn. Hấn quan sát, cảm giác máu nóng trào lên trong người. Lúc này hấn vô cùng điên tiết lên khi thấy nó suýt đã trốn thoát bây giờ càng điên tiết gấp bội, chưa bao giờ hấn cảm thấy bức tức như vậy. Bàn tay siết chặt lấy khuôn mặt đang nghiêng sang nhìn vào cửa sổ, hấn bóp chặt quai hàm quay đối diện sang mặt hấn, hấn nghĩ nó sẽ đau và sẽ chú ý nhưng không, ánh mắt đúng là có quay sang nhưng cũng chỉ lơ lửng giữa khoảng vô

hồn nào đó trước khuôn mặt hắn. Ánh mắt vô hồn, tràn đầy tổn thương lạnh giá. Bàn tay ở eo càng siết chặt như muốn cho nó tắt thở, hắn tiếp tục găm ghè tên nó trong bọc tức, Hắn chỉ muốn vặn bẻ nát cơ thể này ngay tức khắc :

- Khốn kiếp ! Ta đang gọi Người đấy ! Có nghe không hả ! Hay người muốn chết !

Chết ư ? Cái chết đối với một kẻ phải sống cuộc sống đáng sợ hơn cả cái chết là một niềm vui đó người có biết không hả ! Nhưng liệu Ta chết rồi Người có buông tha cho Ta không Hay linh hồn của Ta e rằng cũng khó thoát ?

Thân hình nó hoàn toàn mềm nhũn ra thuận theo tay hắn. Hắn xốc nó đi thẳng về phòng. Hắn chửi rửa găm ghè tức giận

- Haida ! Người chết rồi à ! Dù Người chết thật hay giả chết, nếu dám tiếp tục Người sẽ phải hối hận đấy.

Nó không phản ứng, y như kẻ chết rồi, ánh mắt thì vô hồn, tay chân cũng nhũn ra buông thõng, mặc cho hắn lay chuyển. Hàng mi trên đôi mắt nâu chỉ khẽ lay chuyển, đồng tử chuyển động một chút rồi lại bất động. Những gì hắn nói, không có một chữ nào vào đầu nó. Và nó cũng dường như tê liệt vì kích động, nó không muốn nghĩ, không muốn làm, không muốn gì cả. Sống không muốn, chết cũng không muốn, hoàn toàn bất cần đời.

Hắn vặn vẹo cầm nó nhưng vẫn không có dấu hiệu gì của sự thức tỉnh. Chết tiệt ! Người định giả chết đấy à ! Định lơ Ta đến bao giờ ! Ta thật sự muốn quăng Người xuống cho quái vật ăn...Không, vẫn còn quá nhẹ nhàng..hay tự tay Ta xé nhỏ Người ra ! Hay từng ngày lóc từng miếng thịt của Người. Khốn khiếp ! Haida ! Người định cam lạng tới chừng nào hả ! Người đang thử thách sự kiên nhẫn của Ta đấy hả !

Hắn cuối xuống ấn mạnh môi nó vào môi hắn. Hắn hôn nó rồi lại buông ra. Nó vẫn không phản ứng, bình thường nó phản xạ rất dữ, chửi rửa, xô đánh, sỉ nhục, xua đuổi. Nó làm đủ mọi cách để đẩy hắn ra vì hắn biết nó ghê-tởm hắn. Nhưng bây giờ, nó thậm chí một cái liếc mắt cũng không có, tay chân cũng không kháng cự gì. Hắn bắt đầu có cảm giác mình đang ôm một cái xác. Hắn tiếp tục ấn môi vào môi nó thậm chí còn cắn mạnh vào môi nó nhưng nó cũng không phản ứng, là người chứ có phải sắt thép đâu mà không biết đau. Nó càng bất động, hắn càng quyết phá đến cùng; cái hôn mỗi lúc một dài hơn, mỗi lúc một cuồng nhiệt hơn. Nó thì dường như chẳng cảm nhận được những gì đang diễn ra, những gì nó nghe thấy hoàn toàn không liên quan đến nó, không hề phản ứng gì.

Hắn thì có cảm giác tức tối càng bộc phát nhưng cũng càng lúc càng dễ chịu hơn, lúc này vô cùng tức tối điên tiết nhưng bây giờ dường như được xoa dịu ít nhiều. Hắn hé mắt nhìn đôi mắt nó chỉ khẽ nhú lại bất đầu chuyển động chậm rãi, dường như con bé bắt đầu ý thức được rằng nó đã để tên ác quỷ đã phá hỏng cuộc đời nó và đang “trục lợi” như thế nào. Hắn không quan tâm nữa, vì cơ bản nó sẽ đánh chửi thế nào không quan trọng. Bây giờ hắn chỉ có hai chữ “độc chiếm”.

Hắn chỉ tiếp tục “công việc” đang dở, thường ngày đều bị nó chửi rửa làm cáng ngang; hôm nay hắn không thích bị cáng ngang nữa. Hắn càng lúc càng tiến sâu hơn, cái hôn có phần vô vấp và bá đạo hơn. Lưỡi hắn tách bờ môi mềm mại và bắt đầu càn quét; Hai mắt nó chuyển động chuyển từ nhú lại sang mở to hết cỡ.

“Tên khốn ! Người đang làm gì vậy !”

Hai tay buông thõng đập liên hồi vào hắn nhưng không ăn thua :

- Người có là Điện Hạ cũng không thêm biết ! Thả Ta ra ! Đồ khốn ! – nó bắt đầu phản ứng nhưng những lời còn lại đều bị hắn nuốt trôi, khóa môi không cho được dịp chửi mắng thêm lời nào.

- Dù muốn hay không, cũng không tới lượt Người quyết định ! – hắn thì ào cắn nhẹ thêm cái nữa vào môi. Tay hắn vuốt những sợi tóc bết mồ hôi ra để lộ chiếc cổ trắng sau lớp váy áo rách rưới. Thân hình nó đau nhức không tả, nó cũng dần đuối sức.

- Ta...không bao...giờ...một kẻ như..Người ! – đến cả hơi thở cũng đứt quãng. Nói không ra hơi.

Môi hắn trượt dài trên cổ. Nghe đến đó, hắn nửa tức giận, nửa lại lóe lên suy nghĩ thâm độc. Hơi thở hắn trượt qua cổ nó, chỉ nghe hắn rít lên :

- Nhưng nếu Người trở thành một kẻ như Ta ... - Haida nghe đến đó cảm thấy ớn lạnh song chưa kịp phản ứng đã thấy đau buốt ở cổ. Một tay vẫn giữ chặt thắt lưng không cho nó gãy dựa, một tay kéo chiếc cổ gần hơn.

Trong ánh mắt cam sậm chuyển sang sắc đỏ sắc sảo, một mùi tanh của máu, hơi hướm quỷ dữ sống dậy, bàn tay hắn siết chặt hơn nữa thân hình ốm yếu càng bị siết chặt đến đau nhức. Môi hắn chuyển động nhẹ nhàng trên cổ, hôn một cách si mê rồi Haida điếng người khi bị hai chiếc nanh của hắn cắn phập vào.

Haida thấy cổ mình đau nhói, từ mũi có cảm giác có mùi máu, Haida có thể thấy mặt kẻ ngay cổ mình. Cuối cùng hắn cũng sẽ hút sạch máu trong người Haida và nó sẽ chết. Tim Haida đập mạnh do sợ hãi nhưng tâm hồn đã buông xuôi, tay hắn lần lên kéo Haida vào dường như để hắn có thể hút lấy máu Haida dễ dàng hơn, bàn tay rắn của hắn giữ chặt của ngực để Haida lọt thỏm vào vòng tay hắn. Một mối, đôi lỗ, suy nhược Haida ngất đi. Hi vọng thức dậy cơn ác mộng này sẽ vĩnh viễn biến mất

Vĩnh viễn....

Biến mất ...

...

..

.

.

15. Chapter 13 : Nọc Quỷ

- Cơ thể công nương đang đào thải chất độc ra ! Thần....Thần...cũng không biết....nhưng quá trình đàothải đang diễn....ra chậm dần cho nên...vẫn có thể công nương sẽ bị biến đổi... !

- Được rồi ! Đi ra ! – Thái Y vội vã đi ra. Cô gái bị đánh đập dã man đã bị Điện Hạ truyền nọc vào cổ. Nhưng cô ta không biến đổi thành quỷ, kì lạ, cơ thể cô ta dường như đang đào thải chất độc ra ngoài. Tuy nhiên làn da lại trắng ra, đôi mắt nâu lại ánh chút đỏ, kể cả mái tóc cũng có pha chút đỏ. Màu sắc đỏ máu của quỷ. Không hoàn toàn nhưng cô gái đang từ từ chuyển đổi duy cơ thể lại đào thải phần lớn nọc độc

Hắn ngồi trên giường cạnh con bé nhìn y như “xác chết” , vết thương trên người cũng tự nhiên lành lành, da thì trắng hơn, tóc cũng dài hơn và chuyển sang chút đỏ như màu rượu. Haida nóng hổi bất tỉnh trên giường, đã hai ngày nay nó vẫn luôn trong tình trạng như người bị vùi trong băng sắp chết đến nơi. Hắn thả tay đi tay chạm vào cổ nó, hắn tự hỏi

“Cô ta là cái giống gì vậy ?” . Ngoài Thiên Thần ra không có kẻ nào có khả năng chống lại được nọc độc của quỷ. Là chống lại chứ không phải đào thải ! Hừ, lại còn là kịch độc của hắn nữa chứ.

Nó mơ màng tỉnh dậy, từ trong giấc mơ đã mơ thấy nó đào thoát thành công cùng Thiên Thần. Nhưng khi tỉnh dậy, cơn ác mộng day đặng không thôi. Thứ đầu tiên nó nhìn thấy là cặp mắt đỏ hân của hắn. Cơ thể nó rất lạ, có cảm giác như nội tạng đang di chuyển :

- Người cảm thấy thế nào ? – hắn hỏi thô bạo dùng một tay bẻ thốc nó dậy dù rằng cơ thể nó vẫn còn yếu ớt. Người nó nhũn ra cơ hồ không có xương sống dựa vào người hắn, nó chỉ có cảm giác đầu óc vô cùng mơ hồ, tay chân dường như không nghe theo nó- Người đã là quỷ !

- Người nói cái gì ? – câu nói đó liệu có phải giải thích cho biến đổi vô cùng kì quặc trong cơ thể nó. Nó mở cặp mắt nhìn hắn.

Hắn nhoen cười cầm chiếc gương đưa đến chỗ nó.

- Nhìn đi ! Mắt người ánh đỏ, tóc người cũng thế ! Da cũng trắng hơn ! Đó là biểu trưng của quỷ ! – hắn nói xoay gương về phía nó.

Nó nhìn thấy một cô gái với đôi mắt sưng sờ nhìn mình, cặp mắt nâu đúng là ánh chút đỏ, đúng là có dù chỉ một chút. Mái tóc dài bóng bệh xuống eo màu nâu sẫm đỏ như màu rượu nho. Da cô gái trắng . Một

cô gái quen thuộc đến đáng sợ. Nó trừng mắt nhìn không muốn tin vào sự thật, không có chắc chắn là lừa nó. Chiếc gương bỗng nứt ra một đường, Hấn cúi xuống thì vào tai nó :

- Thấy chưa, Người cũng bắt đầu có sức mạnh của quỷ !

Trong lòng phần nộ tìm ra nguyên do, nhớ lại lúc hấn kể vào cổ mình. Rồi nó nhớ đến lúc bỏ trốn, nhớ Thiên Thần tan biến theo mây khói. Giọt nước mắt bỗng chốc rơi xuống. Chất đỏ trong mắt được dịp ngày càng sậm hơn, Sự đau đớn, đau đớn dẫn đến hận thù là thứ làm nên quỷ dữ nhưng chất nâu cũng sánh lên như đang đấu tranh với sắc đỏ đó. Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt. Hấn kéo mặt nó lại, buộc đôi mắt vô hồn nhìn vào khoảng không định của nó phải nhìn hấn, nó bắt đầu khóc, làm sao nó có thể...thoát khỏi Địa Ngục khi bản thân nó cũng là một con quỷ chứ. Hấn vẫn giữ chặt lấy nhưng mắt nó nhạt nhòa nước không thèm nhìn hấn, đôi mắt đỏ đó, một thứ đỏ sánh lại màu cam rồi hấn giận dữ.

Cô ta sao lại nứt nở như thế, kinh tởm như vậy sao.

Hấn bóp chặt tay nó, siết cầm nó gần giọng :

- Nín ngay !

Nhưng những giọt nước mắt cứ từ đôi mắt sánh nâu đỏ kia tuôn ra. Hấn nói đầy tức giận :

- Ta bảo Người không được khóc ! Nghe rõ chưa !

Nó quay sang, cặp mắt nâu đỏ chiếu thẳng vào mắt đầu cầm hận :

- Người....muốn Thiên Thần...sao lại biến Ta thành một kẻ như Người !

- Sao ! Người kinh tởm à !

- Phải ! Ta kinh tởm ! – nó gần như điên lên được, nó hét văng lên, thôi khóc lóc mà vô cùng giận dữ - Ta không muốn thành một kẻ như Người ! Như Người ! – nó gạt phắt hấn ra vò tay vào tóc mà gào thét , chỉ thẳng tay vào hấn mà nguyên rủa – Ta căm ghét tất cả những gì thuộc về Người ! Sao Người không chết đi, không biến đi, không rút khỏi cuộc đời của Ta !

Chửi rủa xong, nó ngồi phịch xuống đất tiếp tục nấc lên.

Hấn trừng cặp mắt nhìn nó một tay ném thẳng nó vào tường rồi siết cổ nó, hấn giương nanh chỉ muốn giết nó ngay tại chỗ :

- Ta nói cho Người rõ ! Người ghét Ta ! Nhưng Ta là chủ nhân của Người ! Cuộc đời của Người ! Số phận của Người ! Thân xác của Người ! Đều là của Ta ! Người căm hận Ta nhưng nên nhớ Người-mãi-mãi-không-thoát-khỏi-Ta !

Hấn lấy dây xích trói nó lại phòng trường hợp nó bỏ trốn hoặc tự vẫn rồi tức tối bỏ ra ngoài. Con nhỏ chết tiệt.

- Cô ta sao rồi ?

- Điện Hạ.... ! Công nương...rất..không...khỏe !

- Các Người làm trò gì mà để như thế ! – hấn gắt lên. Đám lính canh, lẫn người hầu, thầy thuốc quỳ xuống run rẩy.

- Dạ....tại vì đã...mấy ngày không chịu ăn uống gì cả ! Lại...bị....tr.ới...

Đám lính lác khúm núm, chỉ thấy Điện Hạ vô cùng giận dữ mang gươm và roi đi. Chẳng lẽ lại thêm một người sắp ...chết dưới lưỡi đao đó. Mà lỡ sao này giết rồi có gì không hài lòng thì đám lính canh thì nữ chẳng phải cũng bỏ mạng theo sao.

Haida nằm trên sàn, cảm giác rút cạn cơ thể. Không muốn ăn uống cũng không ăn uống gì được. Chỉ cần nghe mùi đã muốn nôn ra.

Làm sao nó có thể thành một kẻ như hấn. Nó căm hận dòng máu quỷ chỉ muốn rút cạn máu mình ném đi. Trong đầu nó trỗi lên cơn tức giận lẫn những lời quỷ mị : Tại sao phải tức giận. Ta chẳng qua chỉ là chất xúc tác của con quỷ sẵn có trong Người. Nhưng quỷ thì sao chứ, xấu xa thì đã sao.

Nó hé mắt chỉ thấy cái cửa phòng bị một lực rất mạnh đập vào.

Hắn bước vào thì thấy nó nằm, mái tóc nâu rũ xuống buông dài xuống sàn, mặt trắng bệch ra nhìn giống như xác chết. Môi cũng tím tái, mắt thâm quầng, hai má cũng hóp lại. Bộ quần áo rách rưới mỏng tanh phủ qua cơ thể nhỏ bé gầy của con bé. Nhìn thì là thể nhưng bên trong lại càng đau đớn hơn, cảm giác con quỷ đang nhảy múa trong người nó, nó muốn giết người. Những đau khổ dằn vặt, cảm giác muốn giết người, muốn độc ác trỗi dậy trong nó. Tàn sát từng tác tâm hồn của nó. Nó bây giờ không còn sức để suy nghĩ quái ác mặc sức hoành hành.

Nó vừa hấp thu chất độc lại là kịch độc của hắn, dù cơ thể có đào thải nhưng thì miligam chất độc thấm vào cơ thể sẽ tạo nên những dị biến cấm sâu vào gen; thay đổi cả về thể chất lẫn tinh thần. Bản chất tha hóa trỗi dậy mạnh mẽ hơn. Nhưng một con quỷ non thì khó khống chế bởi bản tính thất thường theo bảo năng, đó là lí do hắn không muốn cắn độc cho nó ngay từ đầu. Vì hắn không muốn con mồi của hắn trở nên háu đói khát máu, rất khó thuần phục. Nhưng đêm qua, nhìn thấy Thiên Thần đem món đồ của hắn, hắn thật sự cảm giận, hắn không còn biết nó sẽ khát máu, háu đói thế nào, nọc quỷ đã truyền cho nó, nó là quỷ. Mãi mãi ! Là mãi mãi ! Sẽ rất đau đớn khi chạm vào Thiên Thần ! Cách duy nhất để xóa bỏ là cảm hóa trái tim quỷ dữ và các bằng chất máu từ Thiên Thần, những Thiên Thần tối cao quyền lực có thể làm được nhưng với nọc quỷ của hắn, độc nhất trong các loại độc thì cơ hội đó vô cùng thấp hơn nữa mầm móng dai dẳng bám sâu trong gốc rễ chỉ chờ cơ hội thuận lợi bộc phát. Khả năng có thể giải độc cho nó chỉ thể là một phần tỉ tỉ !

Hắn nhếch mép nghĩ : Phi tần của Điện Hạ Ác Quỷ Ta phải là một Ác Quỷ luôn chứ !

Song, Hắn trông không hài lòng khi nhìn nó. Bản chất con người yếu đuối đó sao vẫn chưa tắt hẳn, không lẽ kịch độc của hắn lại không thể thuần hóa nó hoàn toàn. Nhưng hắn muốn nó thành một kẻ như hắn, một giống loài giống hắn. Để tên Thiên Thần kia không còn chút tư tưởng nào đến món đồ của hắn.

- Thiên Thần sẽ lại tìm Người ! Nhưng Người tốt nhất đừng tư tưởng tới việc có thể thoát !

- Thiên Thần sẽ...đến ?

- Phải ! Tiềm thức của hắn đã đến nghĩa là hắn cũng sắp đến rồi !

Khuôn mặt ánh lên sự vui vẻ, đôi mắt sáng lại nâu. Hắn nói tiếp :

- Người không còn là người nữa ! Dẫu có mang Người về cũng không thể sống được ! Người bây giờ là Ác Quỷ ! Người chỉ có thể ở Địa Ngục – hắn khép mắt lại, môi vẽ lên một nụ cười quynh rũ mê hồn nhưng lời nói hắn tuôn ra chẳng khác nào nhát dao cứa vào tâm hồn vốn dĩ không còn lành lặn của nó – vĩnh viễn ở đây !

Câu nói của hắn vùi dập tất cả hi vọng của nó. Thật sự hết thuốc chữa rồi. Nó thật sự...không còn thuốc chữa nữa.

Khuôn mặt hắn vô cùng điển trai, một vài sợi tóc trắng rơi xuống chân mày rậm. Mái tóc trắng xòa buông dài xuống, rất lạ nhưng cũng rất đẹp. Khuôn mặt góc cạnh vô cùng hút mắt với bờ môi mỏng, một vẻ đẹp lạnh lùng. Bàn chất non dại của một con quỷ mới trong nó sánh lên, như ham muốn nhìn thấy kẻ khác giới. Bàn tay nó bầu lại kiềm nén, khống chế bằng những uất ức, nó rất hận hắn. Từ đôi mắt nâu pha đen sánh lên lấp lánh; Hắn cúi xuống nhìn dòng nước mắt lạnh tuôn khỏi mắt nó lăn trên gò má trắng trẻo rồi xuống cổ, tiếp tục lăn dài. Ác Quỷ không khóc, không bao giờ rung động ! Đó là điều tối kị nếu muốn sống. Phải thật lạnh lùng khát máu.

Nó khẽ rung mình khi chiếc lưỡi của hắn chạm vào cổ, một thứ âm ảm lạ. Một cảm giác mê hoặc chết người vừa làm nó ghê sợ, thù hận vẫn còn quá lớn đập trong cơ thể nó căm thù. Bàn tay nó siết lấy cổ hắn ra nhưng dù nó có là quỷ thì nó vẫn còn quá yếu với hắn. Lưỡi hắn di trên cổ nó liếm dòng nước mắt, hắn liếm nhẹ trên môi mình; vẻ vô cùng thích thú và mê hoặc, nó cũng không chống trả, nói đúng hơn vừa đuối sức vì mệt mỏi mấy ngày nay. Càng lúc, chất nọc quỷ trong người nó lần lượt làm theo bản năng nhiều hơn, dù khả năng kì diệu của nó là đào thải nhưng chất độc quá nhiều và quá độc, cơ thể không thể nào đào thải hết chưa kể nọc độc đó vô cùng ma mãnh ẩn tránh trong nhân các hồng cầu làm quá trình tìm kiếm đào thải gần như không thể diễn ra nữa. Hồng cầu trong máu di chuyển trong cơ thể truyền xuống các cơ quan và cả não bộ. Hắn thật sự bây giờ trong mắt nó vô cùng quynh rũ, hắn điển trai và từ hắn tỏa ra một chất

nam tính chết người. Nó nhúu mắt cổ trấn tỉnh bản thân, không lí nào nó lại sa ngã vì tên đại ác ma này. Tên đã hủy hoại cuộc đời nó bằng nọc độc chết tiệt của hần.

Suy nghĩ của nó bị cắt ngang, bụng nó bỗng đau nhức, quặn thắt lại, cảm giác như máu trong người đang chảy loạn xạ, nội tạng như bị ai cào cào. Nó rên rỉ vì đau nhức. Hần giữ chặt nó để nó dựa vào mình, hần biết rõ khi nạn nhân vị cảm, thì thoảng sẽ có những cơn đau, nhưng trong trường hợp của nó càng hiểm có, do cơ thể đào thải chất nọc cho nên nọc độc càng tấn công mạnh làm cho nó vô cùng đau đớn, cơ hồ như muốn phá cơ quan phòng thủ của đối phương để thâm tóm. Nó không chịu nổi, vòng tay gấp lại quanh bụng, đau đến ứa nước mắt, răng cắn chặt lấy môi dưới.

Trong đầu Haida bây giờ chỉ có nguyên rửa và nguyên rửa tên đáng ghét, hần lại làm gì thế này, độc chất gì đây, muốn nó đau tới chết à.

- Đau quá ! – Haida rên rỉ, mặt nó méo lại có cảm giác ai nó đang bóp méo từng bộ phận trong người nó.
- Ai bảo Người búống ! – hần nói bóp chặt lấy vai kéo nó vào người mình. Búống ! Đã đau vẫn còn sức đẩy hần ra cơ đấy !
- Tránh ra ! Tại Người mà Ta mới đau như vậy !
- Ai bảo Người bỏ trốn !
- Người muốn Thiên Thần ! Thiên Thần đến ! Vậy sao không thả Ta ! – Haida gắt, hần luôn miệng hăm dọa nó, vậy là lúc đó hần lại tráo trở như vậy.
- Ta nói đấu với Thiên Thần, không nói sẽ giao Người cho hần ! – hần gắt lên bực tức.

Haida bực tức tính nói gì đó nhưng mà cơn đau lại trỗi dậy không cho nó nói được. Hần tạm thời cũng không chấp vật nó, còn Haida chỉ có cần thấy mặt hần thôi cũng làm nó hận thù và điên tiết đến chết, nhớ tới cuộc đào tẩu của mình, chỉ biết đau lòng thở dài ra. Thiên Thần vẫn còn in hằn rõ trong đầu nó, từ lúc gặp càng làm dấy lên khao khát muốn bỏ trốn của nó. Nó cố giữ cho cái thân tàn tạ của nó tránh xa hần, phần cảm hận phần dè chừng. Vốn dĩ chẳng bao giờ nó được lành lặn khi ở cạnh hần, không bị hần đánh đập tra khảo, cũng bị hần ném vào tường.

Hần quan sát “nạn nhân” của mình. Trong đầu óc ma quỷ của hần, một loạt phân tích diễn ra cho đến khi hần đưa đến một lời buộc tội.

- Người đang nghĩ đến Thiên Thần ?

Nó không dám nhận, nhờ hần tức giận lên thì nó chết chắc. Haida chỉ lắc đầu phủ nhận :

- Không có !
 - Nói dối ! Người rõ ràng ngồi bên Ta mà đầu óc cứ nghĩ đến tên chết tiệt đó ! – hần lại tức giận.
- Hần là kẻ xấu tính, dễ nổi giận và kinh khủng nhất mà từng biết. Nó vội vã chối :
- Không có !
 - Còn dám nói dối à !

Nó định tiếp tục thanh minh khi nhìn thấy ánh mắt đỏ rực như máu đang trừng trừng nhìn nó. Nó không muốn bị đánh nữa đâu, nó đã đủ khổ sở lắm rồi.

Chưa kịp nói thì đã có một âm thanh giòn tan và nó la lên đau đớn. Cái cánh tay đang nắm gọn tay bàn tay hần giờ trở nên ngoặt ngoẹo, đang bầm tím sưng tấy, xương thì bị gãy. Tên khốn kiếp. Hần đúng là kẻ thù số một của nó. Nó đã đau đủ đường bởi mấy vết thương do hần gây ra, do nọc độc hần cắn vào mà bây giờ tay nó cũng gãy vì hần. Nó xuýt xoa cái tay gãy trong lòng tự hỏi nó đã làm gì nên tội mà lại thế này. Chỉ một giây nghĩ tới cũng bị hần bẻ gãy tay.

- Tay sao rồi ? – hần hỏi lạnh tanh, không hề có chút suy nghĩ hối lỗi. Nhìn hần không phải có ý hỏi nó có sao không mà là hỏi nó có cảm thấy đủ chưa hay cần thêm một lần gãy tay nữa.

Tất nhiên là đau rồi ! Đau muốn chết. Nó rất muốn mắng hấn một trận nhưng e sợ, nó còn muốn sống, chỉ sợ mắng xong, cái gãy tiếp theo không phải chỉ là tay nó. Hấn bước ra buông một lời lạnh nhạt cùng một cái liếc mắt sắc lẹm :

- Người mà còn tơ tưởng, lần sau cái gãy không phải là xương tay mà là xương cổ đấy !

Nó những tưởng mình đã uất tức đến thổ máu mà chết. Hàng lông mi nó sụp xuống, thấy hấn là bắt đầu chuỗi ngày đau khổ. Gặp hấn là sự kinh hoàng nhất đời nó. Hấn là cơn ác mộng dai dẳng, khủng khiếp hơn bất cứ cơn ác mộng nào nó từng thấy. Nó ôm tay gãy rúc người vào góc giường, mặt mày hốc hác đầy mồ hôi, cổ họng cũng khản đau vì la hét quá nhiều.

Nó mệt lắm....

Haida thiếp ngủ vòng tay ôm lấy một tâm hồn đang bị quỷ dữ tha hóa cùng thể xác đầy thương tích của mình. Tự hỏi....

Liệu có phải số phận có phải muốn nó phục tùng hấn suốt đời ?

Liệu có phải nó sẽ trở thành một con quỷ như hấn ?

....

..

.

Hấn thả bước, đứng giữa không trung nhìn mọi vật. Khóe môi nhếch nhẹ lên một chút lắm bầm pha chút thỏa mãn :

- Cũng biết sợ cơ đấy !

16. Mermaid Curse

.

.

.

.

Hấn ngồi trong thư phòng môn tay trên vành ly rượu

- Điều gì giết chết Thiên Thần ? Sức mạnh của Ác Quỷ ư ? Hay là...- ánh mắt hấn trở nên sắc đỏ thắm đượm chất cam, môi khẽ nhếch lên vẽ một nụ cười tuyệt mỹ - ...hận thù ?

.

Hấn buông tiếng cười man rợ rồi nâng ly rượu lên ngã người lên thành ghế sofa, uống một ngụm nhỏ rồi hấn nói :

- Tình yêu và hận thù chẳng phải là ranh giới mỏng manh hay sao ? Nếu Haida... - đầu hấn sượt qua hình ảnh của một cô gái tóc nâu - ...phản bội Người thì liệu bản chất Thiên Thần của Người có còn giữ được không hả Raphael ?

Hấn lại cười, nâng ly rượu. Cảm giác có thứ cảm giác gì đó len lỏi sâu thẳm , rất nhỏ, rất dễ tan vỡ bên trong mình :

- Người nghĩ Ta yêu cô người yêu bé nhỏ của Người ư ? Không ! Ta sẽ ném mùi vị lừa dối, làm cô ta si mê Ta rồi Người, Thiên Thần, tình yêu thần thánh của Người sẽ là lưỡi dao đâm chết Người !

Dĩ tâm lớn, tàn nhẫn và xảo trá. Thiên Thần nghĩa là không nhỏ nhen, ti tiện và thù hận.
Kế hoạch của hắn, toan tính khôn lường. Và cái kế hoạch đó đã đảo lộn ba con người dính dáng trong đó.
Hay vốn dĩ cuộc sống của họ vốn dĩ đã là một dấu hỏi lớn vẫn chưa có lời giải đáp .
Và câu chuyện này liệu sẽ có hồi kết
...như thế nào ?

.
.
.
.

17. Chapter 14 : Be My Mistress

VOTE and MENT if you think i DESERVE it ! Thanks !

JK

.....

The Mermaid Curse

Haida cảm nhận bản thân mình đang có một sự thay đổi lớn; nó dần thích nghi với khí hậu, cuộc sống cũng như cách đối xử ở đây. Nguyên nhân có lẽ là chất nọc quỷ, chỉ trong một ngày mà nó cảm thấy mình lạnh lùng, không còn sợ hãi cái nơi đáng sợ này như nó từng sợ suy nó vẫn không có can đảm giáp mặt hắn. Hôm nay hắn đi thị sát , thế là không biết có mục đích xấu xa gì lại mang nó theo.

Nó gặm nỗi đau cùng cái tay bị gãy ngồi trong kiệu cùng lên trên một con mamut to khủng khiếp và cái đến năm cái ngà; mỗi bước con vật di chuyển là nó lại phải cố giữ thăng bằng. Còn Điện Hạ ác quỷ ngồi cạnh bên mặc bộ giáp đen, phủ ngoài là chiếc áo choàng đen thường kì, đầu đội vương miện được chạm trổ; Haida cũng phải “vật lộn” với bộ váy lụa đen dài một cách khó hiểu và tấm voan đen phủ dài che cả khuôn mặt xuống đất:

- Ayda – nó đập thẳng cái tay đang gãy vào bộ giáp của hắn khi con mamut mỗi lúc một tăng tốc. Nó suýt xoa cái tay đau nhức . Đột nhiên, hắn quay sang quan sát nó và nói bằng chất giọng triều mến hiếm hoi :

- Haida, làm sao thế. Phải cẩn thận kẻo bị động .

Haida sững sờ nhìn hắn, hôm nay hắn đang toan tính gì đó hay sao mà tự dưng nổi lòng tốt thế này. Hắn quàng tay qua vai nó giữ chặt ở thắt lưng để tránh tình trạng nó lại ngã, nhưng với nó bây giờ chỉ có cảm giác không yên. Có cái gì đó rất kì lạ trong cách hành xử này; Haida đảo mắt nhìn khuôn mặt đang che kín qua lớp áo choàng, vẫn thấp thoáng một cái nhoe nhoẻn cười đầy ẩn ý. Nó cố gạt hắn ra nhưng càng gạt hắn càng giữ chắc, đành chịu đựng cho đến khi con Mamut dừng lại. Nó vén tấm màn nhìn ra ngoài.

Địa Ngục

Là như vậy à .

Từng đoàn quân lính đi qua lại canh gác trên phố, những dãy nhà cao phết màu đen thẫm; hầu như tất cả mọi thứ ở đây đều màu đen. Những kẻ ăn xin, những nô lệ và cả...gái điếm ! Có lẽ là một nơi tập hợp những linh hồn ác và là nơi tàn bạo hành hạ chúng, còn đáng sợ nhiều hơn so với chế độ La Mã cổ đại. Hắn dùng một tay nhắc bổng nó tiếp đất, cả chục met từ lưng con mamut và đối với nhẹ như bòn. Toàn bộ dân chúng hai bên quỳ rạp xuống . Cả đến mấy ngàn người chứ chẳng chơi. Đến bây giờ Haida mới cảm nhận được hết quyền lực của một Chúa tể như hắn.

Hắn cho lệnh đuổi hết lính canh và nhún chân bay đến đến một khu đồi vắng vẻ.

- Cái gì vậy ? – Haida suýt hét văng lên khi thấy mình đang lơ lửng ở độ cao trăm met, nếu chẳng may nó...rơi xuống thì chắc chắn sẽ nát như tương.

- Sao thế ? Không vui à ? – hấn bế bổng nó lên và cười, dù rằng nụ cười hấn rất đẹp song nó thấy bất an như thế nào cứ như thể là nụ cười “ban phước” trước khi giết người vậy. Gió thốc như bão trên cao và vô cùng lạnh, nó bắt đầu thấy chóng và hai quai hàm đập vào nhau

- Đi đâu đây ?

- Đến một nơi rất đẹp !

Không hiểu sao mỗi lời hấn nói đều làm nó liên tưởng đến chết chóc. Nó lắc đầu và hấn chau mày nhìn nó hỏi :

- Không thích ?

- Không...chỉ là – Haida cố thay đổi nét mặt mình -...hơi lạnh !

Hấn chuyển sang giữ nó bằng một tay, tay kia kéo chiếc áo choàng dày của mình. Nhưng Haida thì thà lạnh còn hơn là chết cứng, nó giãy nảy nói :

- Này coi chừng té... – chưa nói hết câu thì, hấn không biết cố tình hay vô ý lại giật mình trước câu la hét của nó thể là tụt tay. Bây giờ Haida đang rơi tự do xuống .

Người nó điếng lại cảm giác gió thốc ngược lên như tát nước mạnh và điều đáng sợ nhất là nó đang rơi tự do và sẽ bẹp nát trong vòng không tới hai giây .

Một lực giật mạnh lại, tim nó đập như suýt vỡ trong lồng ngực vì sợ hãi chẳng bù với hấn với tấm áo choàng thốc ngược để lộ khuôn mặt điển trai cùng một nụ cười nửa miệng, mái tóc trắng xóa dài trong tuyết.

- Đừng có giãy nảy nữa ! Không sợ té à ? – hấn lườm nó một cái rõ đáng sợ

“Con ngốc,muốn nát như tương hay cố tình né tránh đây ?”

- Sao bỗng dừng lại buông tay ? – Haida gắt lên, có phải hấn cố ý làm vậy không ?

- Ai bảo Người hét lên. Người nói với “ân nhân” vậy đó hả ?

- Chỉ là....tưởng Người muốn...giết Ta - nó khựng lại cổ bảo chữa

Hấn lườm nó một cái rồi quàng áo choàng dày của mình lên người nó; chẳng mấy chốc nó đã ấm trở lại. Haida đảo mắt nhìn hấn vẻ dò xét song nhẹ nhàng hơn ánh mắt nãy lửa ban nãy :

- Cảm ơn ?

- Hả ? – hấn vẫn bay với tốc độ chóng mặt song hấn nghe rất rõ song vẫn vờ hỏi lại

- Cảm ơn ! – nó hét lên, nó không thấy ngượng cũng không đỏ mặt như những gì hấn dự đoán, đơn giản vì Haida thấy nó cần cảm ơn hấn và nó không ngại khi nói ra điều đó.

- Chỉ vậy thôi à ? Ta đã cứu mạng Người đấy !

- Vậy Người muốn gì ? – Haida trợn mắt nhìn hấn , song cắn răng, bấm bụng nghĩ tất nhiên là mạng sống của mình quan trọng hơn chút sĩ diện ảo, cái mà làm Haida đáng lẽ phải ngượng lắm. Không biết cái suy nghĩ thực tế kia có phải là do nọc quỷ không.

Hấn chỉ tay vào má :

- Aaaaaaaaaa ! – Haida hét lên, đây là lần thứ hai hấn buông tay nó và chỉ giữ bằng một cánh tay , tất nhiên là nó không muốn suýt doắt lần nữa. Hai tay nó ôm chặt lấy cổ hấn, nơi mà nó đảm bảo có thể giữ ạng sống của nó . Nó chỉ có thể giữ hấn bằng một tay vì cái tay kia bị hẫ.

- Thế này thì phải trả gấp đôi ! – hấn nhắc nó lên bằng hai tay .

- Người muốn ăn tát hả ? – Haida hỏi; hấn suýt tí nữa đã đem nó ném thẳng xuống nếu không kịp ra sự ngờ nghệch đôi mắt tròn xoe nhìn hấn . Thì theo suy nghĩ của Haida, hấn chẳng phải luôn ưa thích những cái

xấu xa hay sao, hần từng nói hành hạ và thù hận giúp hần mạnh hơn, nên nó không nghĩ hần muốn một cái hôn mà một cái tát.

- Người muốn bị ném à ? – hần gắt, theo phản xạ có điều kiện, Haida ngay tức khắc giữ chặt cổ hần và hét văng lên :

- Không ! Có gì từ từ nói !

Hần nhõn cười, cảm thấy rất buồn cười. Song hần đành mặt lại, nếu không vì muốn thực thi kế hoạch chắc hẳn đã không ngần ngại bẻ gãy cái tay còn lại của con bé.

- Một cái hôn – hần cười ranh mãnh. Dám cá một đứa con gái bình thường nào cũng phải đỏ mặt trước câu nói ngọt ngào của một chàng trai có vẻ ngoài đẹp tựa Thiên Thần như hần.

Khác với những gì hần nghĩ, nó không khổ chịu cũng không buồn bực. Mừng vì thoát chết còn không kịp . Khi nó chắc chắn mình an toàn, nó rướn cổ lên hôn lên má hần. Sau đó hần còn nghe rõ giọng nó cảm râm rất nhỏ : “từ bao giờ lại quay về sở thích biến thái đó chứ”. Thật ra Haida cũng rất ngượng nhưng nó không quen ngượng trước mặt người khác .

Cái hành động tiếp theo, làm hần chỉ muốn ném nó xuống, song vì kế hoạch vẫn phải giả lơ không thấy . Haida đưa tay quẹt ngang chùi môi . Hần bay càng lúc càng nhanh, để gió rít qua con bé khiến Haida thi thoảng mím chặt môi vì lạnh, hai hàm đập vào nhau nhanh như sắp vỡ đến nơi.

Khi hần đáp xuống thả nó xuống đất.

- Chỗ này rất giống Thế giới loài người phải không ?

Hần chỉ tay về phía đồng cỏ màu xanh, sắc sáng hiếm hoi ở Địa Ngục những đám mây thoảng chút màu xanh trời pha chút xám đen đặc trưng. Đúng là có nét giống nhưng chỉ là một chút thôi, nhưng mấy thực vật hình như có gai mà nhìn cũng chẳng có vẻ “dễ chịu” như ở thế giới của nó. Nói chung là có đỡ song vẫn có chút gì hắc ám lắm; nghĩ thế nhưng Haida cũng gật đầu :

- Một chút ! Người định làm gì ở đây vậy ?

- Ara ! – hần nói .

- Ara ?

- Là tên Ta ! – Không ngờ có ngày hần lại phải khai tên thật với một đứa con nít mặt búng vào muốn văng sữa, lại hết sức yếu ớt . Mà còn là loài người nữa chứ; nhưng chẳng phải bọn con người thường hay gọi thẳng tên người yêu hay sao . Hần cảm thấy mình diễn rất đạt vở kịch, dù hần chỉ mới tìm hiểu về tình yêu của con người. Hần không thể tin là có đứa con gái nào có thể chống lại vẻ quyền rũ của mình, và cách đóng kịch rất thật của mình.

- Thì sao ? – Haida tròn mắt hỏi tiếp.

Hần thở hắt, Thiên Thần sao có thể yêu một đứa con gái ngốc như thế này. Dù chỉ là kế hoạch lừa cảm giá dối nhưng ngờ nghịch thế này làm hần mất kiên nhẫn ! Duy hần vẫn nhẹ nhàng nói.

- Hôm nay Ta chán nên muốn ra đây nghỉ ngơi đôi chút ! – hần nói tiến đến một góc cây to rồi ngồi dưới đó.

Ara tự cảm thấy làm trò trẻ con tình yêu của bọn loài người chẳng khác nào sỉ nhục hần; nhưng để thực hiện cái dã tâm của mình, thử một chút cũng không phí. Haida bước đến đứng trước mặt hần :

- Người ...định...giết Ta sao ?

Hần hé mắt nhìn nó; chẳng có chút lãng mạn gì cả. Con nhỏ này có phải là con gái không đây, rõ ràng là ở đây chỉ có hai người chẳng giống cặp tình nhân dạo chơi hay sao; sao nó cứ mở miệng là giết chóc chứ nhỉ.

- Không – hần bầm bụng nói – chỉ là hẹn hò !

- Hẹn hò ? – Haida hỏi lại, há hốc miệng còn đầu nó muốn nổ tung lên.

- Phải ! Có gì lạ lắm sao ? – hần nhướn mày hỏi.

- Tất nhiên là có à không....- Haida có cảm giác ớn lạnh, dường như hần sắp mất bình tĩnh rồi - ...hẹn hò – nó lí nhí nói , đời nó chưa bao giờ có hai từ này, càng không phải với kẻ thù không đội trời chung . Rõ ràng là cái gì đó kì lạ.

Hần bắt đầu vở diễn của một người tình và điều kì lạ hơn là Haida cũng bắt nhịp theo, ngồi trên tấm vải trải màu sáng có một cảnh tượng không hợp hoàn cảnh khi một cặp nam nữ màu đen bắt đầu dùng bữa, một bữa tiệc nhỏ trên tấm thảm được chuẩn bị kĩ lưỡng.

- Nay !

Haida ngẩng mặt lên nhìn hần sau một hồi chăm chú quan sát mấy món ăn, phần vừa đói nhưng vừa nghi ngờ rằng chúng....có độc.

- Thử món này xem ! – Haida định đón lấy chiếc muỗng súp thì tay hần song hần vẫn giữ chặt, rồi bằng chất giọng pha chút ngượng ngập, hần nói – há miệng ra .

Haida có cảm giác bụng cồn cào, còn màn nhĩ muốn nổ tung sau câu nói đúng chất một Hoàng tử từ trong truyện bước ra, một hoàng tử ác ma lạnh lùng lần đầu thể hiện tình cảm với bạn gái; song vẫn phải làm theo. Nó nuốt miếng súp đó không cảm thấy gì hết ngoài việc tim cứ đập thình thịch, đơn giản vì nó không biết hần lại toan tính gì. Sóng gần hần, có ngày chắc vỡ tim mất thôi.

Lát sau, hần cầm tay Haida đang cầm một lát bánh mỏng, cho vào miệng mình. Hần hành động kì quái, nói chuyện cũng kì quái. Lại còn cầm mảnh khăn ăn chùi môi cho nó nữa chứ còn Haida thì đóng băng hoàn toàn không cử động được. Có lẽ dòng máu quý của nó đang phải bó tay trong khi con người thì cũng chết đứng vì hành động của hần.

- Rất vui phải không, người yêu ? – hần hỏi nhoẻn môi cười, một nụ cười đẹp mê hồn với cô “người yêu” mới của mình, ánh mắt chút ngượng ngập song trù mẩn. Hần chống tay, miệng vẫn cười, ánh mắt thoáng chút buồn phiền đúng nghĩa – xin lỗi vì đã đối xử tệ với em !

- Anh...- nó nhìn hần thoáng chốc - ...cũng sẽ không thả tôi ?

- Đúng ! Nhưng hãy ở đây với tôi, tôi sẽ làm cho em hạnh phúc ! – một ánh mắt, một vẻ mặt, một cử chỉ. Hần vươn tay chạm vào má Haida, nhẹ nhàng như khăn định. Trong thoáng chốc, hần khinh ngạc với bản thân vì hành động của mình. Vì hần muốn đạt được mục tiêu không tử thủ đoạn hay hần diễn vở kịch quá hay. Hần cảm nhận mắt mình sáng chất cam dịu dàng, nhìn nó trù mẩn.

Nhưng Haida thì khác, ở vị thế gần như ngang bằng bây giờ. Khi bàn tay hần chạm nhẹ lấy hai má hồng hào của Haida, định vuốt nhẹ lên làn môi mềm mại thì khóe môi đó khẽ nhếch nhẹ lên như cười. Không phải là nụ cười chân thành dành cho Thiên Thần mà hần từng thấy mà là một nụ cười pha chút gì đó của quỷ. Nhếch nhẹ môi đầy sự thích thú lẫn đắc ý . Nhưng cái đáng nói hơn là ánh mắt nâu của Haida quan sát hần đúng một giây rồi nó sụp xuống , giọng đều đều :

- Tôi sẽ xem đó là một lời an ủi !

Xong Haida đánh mắt đi chỗ khác, khuôn mặt khó dò như thường lệ song có chút tự đắc .

Hần có cảm giác ánh mắt nâu ban nãy có thể soi thấu tim gan kẻ khác, nhìn thấy kế hoạch của hần. Vốn dĩ hần biết ánh mắt Haida đôi khi rất dối chân thật đôi khi lại giấu diếm một điều gì đó, song chưa bao giờ hần nhìn thấy ánh mắt sắc sảo như thế, nếu có thể nói là ánh mắt của Ác Quỷ vừa của Thiên thần, pha chút chế nhạo của ác quỷ lẫn sự chính trực của Thiên Thần trong đó song hai từ diễn tả chính xác nhất là :

Băng giá !

Vở kịch của hần hoàn hảo, xưa nay hần chỉ cần diễn một chút đã có khối kẻ mắc lừa, một bữa chiều hôm nay hần đã dàn dựng không thiếu sót, không lý nào Haida lại không bất ngờ. Có lẽ là do hần đã gây ra quá nhiều đau đớn nên con bé không tin. Hần suy đoán thế. Không sao , cho đến khi Thiên Thần đến, vẫn còn nhiều thì giờ .

“Cô ta là tuýp con gái gì vậy ?” hần đáp đố cả kẻ sách bực tức hỏi, tốn cả ngày hôm nay nhưng nhìn vẻ mặt cảnh giác của cô ta thì biết nếu tiếp tục thế này thì chẳng ăn thua. Hèn chi con nhỏ chẳng có thằng bạn trai nào , người như vậy thì ai mà thèm. Hần như thể này đã là sĩ nhục khi cả ngày đóng kịch tình tứ với

cô ta, nếu biết chả được cái tích sự gì, phí thì giờ vô ích. Cái bọn con người sao lại biết đến cái đáng ghét như tình yêu mà còn lại còn giở trò hẹn hò yêu đương vớ vẩn. Hắn đúng là khắc tinh của tình yêu. Là ác quỷ, càng ngày hắn càng thấy muốn giết hết những tình cảm mà bọn Thiên Thần kia trân trọng, càng nghĩ hắn càng muốn thực hiện cái dã tâm của hắn.

Hắn đảo mắt quyết định giữ vững kế hoạch gian xảo của mình. Làm sao چرا đồ con nhỏ nửa người nửa quỷ kia đây trong khi một Ác Quỷ thì làm sao biết đến thứ tình cảm đó chứ ?

Tại căn phòng ở gần Điện phía Đông. Có một cô gái tóc nâu ngồi trong phòng dùng cái tay lạnh lạnh chải mái tóc nâu dài sẫm chút đỏ như màu rượu nho lâu năm. Cô quan sát sắc mắt của mình, thoảng nâu pha chút màu đỏ lẫn một sắc sáng gì đó rất khó hiểu. Miệng cô không biết vì sao lại nhoẻn cười thâm hiểm, song chỉ một lát, cô vỗ nhẹ tay vào má mình. Dường như cô có cảm giác một cái gì đó đang dần thay đổi; song chính bản thân có cảm giác điều đó ngoài tầm điều khiển cũng như rất khó nắm bắt được.

.....

....

..

18. Chapter 15 : Evil Tricks

“Tên dã man chẳng biết thương xót gì hết” – Haida nghĩ, lúc tối hắn bước vào thấy nó ngủ, hắn đã lay nó dậy mà thậm chí còn vỗ ngay vào cái tay gãy của nó. Haida miếu mắt lồm cồm bò dậy, ngồi khoanh chân trên giường. Nó không biết thái y đã cho nó uống gì mà bây giờ nó ngủ say như chết, hai mắt cứ mở không lên. Người thì uể oải đòi nghỉ ngơi, dù gần như cả ngày nó đều ngủ :

- Có chuyện gì ? – “đêm khuya đêm hôm đến đây lại muốn giở trò gì ?”, Haida trộm nghĩ

- Haida là phi tần của Ta mà ! – hắn nhả từng lời pha chút tức giận lẫn châm biếm.

- Có ai tra tấn phi tần của mình không ? – nó hỏi vặc lại, không phải hôm nọ đã tra tấn rất dã man, đó là tù nhân không phải phi tử.

- Thế muốn ném mùi roi nữa à ? – hắn quay lại ánh mắt đánh lại, môi lại nhướn lên ranh mãnh trên gheo. “Con nhỏ này, không dạy dỗ là không được, đừng có được nước làm tối nhé”

- Người... ! – đồ tàn nhẫn, muốn treo Ta lên với cái tay gãy này mà đánh nữa à. Nó thật sự rất sợ ăn roi; đau buốt kinh khủng, nó không muốn quay lại đó chút nào. Liều thuốc an thần giúp chữa vết thương gây làm nó buồn ngủ khủng khiếp, nó dụi mắt rồi nói – không muốn !

Haida ít nhiều càng bị ảnh hưởng của chất kịch độc, từng chút một

- Xích vào nhanh ! – hắn nói gỡ thêm một lớp áo chỉ còn một áo đen dài, là lớp áo cuối cùng của hắn. Hai mắt nó mở to cảnh giác.

- Người cởi áo làm gì ?

- Nghỉ ngơi ! Sao hôm nay Người nói nhiều thế ? Mau xích vào

- Người chẳng phải có cả điện phía Đông...

Hắn rít lên bực tức; nó nuốt khan di chuyển cái thân hình không lành lặn xuống giường. Chẳng sao, cái ghế sofa cũng khá rộng rãi, nó cũng có thể ngủ ngon; chỉ là nó ghét nên từng lời đều tìm cách chống đối hắn. Sao hôm nay hắn thay đổi nhiều vậy, nhưng dù sao hắn cộc cằn vẫn đỡ hơn thái độ ban sáng, nghe khó tin quá. Hắn thộp cổ tay nó :

- Người đi đâu ? – chân mày nhướn lên ranh mãnh. Hắn biết vẫn có tình hồi.

- Thì đi cho Người nghỉ ngơi !
- Ai cho Người đi !
- Người chẳng phải vừa đuổi !
- Người lại định tìm cách bỏ trốn chứ gì ! – hần ném nó lên giường – nằm yên đó !

Haida quần người lại do cái tay đau bị động mạnh, đau đến ứa cả nước mắt. Nó ôm tay rên rỉ trong khi hần ung dung nằm xuống giường đệm chăn lông đất tiền, phẩy nhẹ tay cho các ngọn đèn rũ xuống vệt tắt. Nó càng ngày càng sợ hần, càng biết nghe lời, dù hận nhưng cũng chỉ dám rửa thẳm. Không biết là do nó đã chịu đựng cực điểm để rồi thành ra thế này hay là do chất nọc của hần. Có người gọi thế là nhút nhát, cũng có người gọi thế là không ngoan.

Sáng sớm hần bị đánh thức bởi một lực đập khá mạnh vào thắt giữa ngực mình làm hần ngã sang một bên. Đôi mắt đỏ rực mở ra ngay tức thì trừng nhìn kẻ đã đẩy mình, con nhỏ này, Người lại làm cái trò gì thế hả. Đồ bạo lực, từ trước đến nay chẳng ai dám chạm vào Ta đừng nói là đẩy Ta. Nhóc con !

Đêm qua, trong một căn phòng sang trọng ở Đông Nam cung điện gần Điện của Thái Tử Điện Hạ - con trai của Chúa Quý có hai người đang nằm trên giường rộng mấy met. Khoảng cách của họ đến hai ba met chứ chẳng chơi, một người đã ngủ say ôm cái tay đang bị thương của mình vùi trong đồng chăn mềm ấm cứng để tránh lúc ngủ vô tình thấy hay đụng phải kẻ thù nằm cùng giường. Cái người bị gãy tay đó ngủ say li bì không biết trời trăng gì cả, cuộn tròn lại như quả trứng vùi mình mình trong mền. Chả bù với cái “người” còn lại đang trần trở vô cùng khó ngủ, đúng là ác quỷ lúc nào cũng suy nghĩ những điều xấu xa, hận chỉ muốn băm nhỏ cái kẻ đang ngủ ngon lành kia, một đứa con gái theo hần là hỗn xược, không biết phép tắc, không thêm biết người đã cho nó mượn vai để dựa vào buổi sáng và là một đứa con gái vô cùng keo kiệt. Nhìn trần điện rồi nhìn ra cửa rồi đảo mắt nhìn qua bên kia thấy người cuộn tròn trong chăn y như một “quả trứng” vô cùng ấm, lâu lâu khẽ nhúc nhích theo cử động nhỏ và có cả tiếng thở cứ như gà con trong trứng sắp nở vậy. Hần quá buồn chán, thường ngày đều đi giết bao nhiêu là người, gần cả hôm nay chỉ ở trong điện tù túng cùng một người “bệnh tật” nên bây giờ rất ngứa ngáy tay chân.

Hần tiến lại chỗ nó quan sát, một khuôn mặt trắng trẻo cùng đôi mắt khép hờ đang ngủ ngon lành, hần vẫn chưa thấy rõ thì nó đã dịch người vào trong, xa hần một chút, hần bức bối có cảm giác bị xua đuổi lại tiến theo một chút, nó lại dịch người đi.

“Cô ta nên biết ai cũng có giới hạn, làm sao có thể ngủ ngon lành như thế chứ, thật là tức chết mà, nhưng mà...có lẽ thuốc quá nhiều chẳng nên làm cô ta lúc nào cũng mệt mỏi” - Hần lườm mắt nhìn con nhỏ đang ngủ, rõ ràng là ngủ mà vẫn chống đối, ban nãy cắt ngang thú vui của hần làm hần vô cùng vô cùng không vui, tuy rất muốn hành hạ nó nhưng mà tay nó cũng gãy vì hần rồi còn gì. Nó khẽ thở lăm lăm mắng hần trong mơ rút sâu hơn vào lớp vỏ của mình. Nhưng đang chuẩn bị trở người thì bị hần giữ lại. Hần cúi sát quan sát nó, thẳm nghĩ

“Tên Hầu Tước năm lần bảy lượt bắt Người, tất cả là do Người ngốc. Bây giờ nếu không phải là Ta mà là gã thì chắc chắn Người đã bị “ăn” sạch sẽ không thừa một miếng rồi ngay trên giường ngay bây giờ rồi”

Dù suy nghĩ hần rất kịch liệt song cái kẻ kia vẫn ngủ say, nước da trắng hồng hào chỉ khác ban nãy ở làn môi đỏ. Hần quan sát nó lại nhúc nhích dịch người nhưng không may cho nó rồi, đã dịch đến tường không còn chỗ để xê dịch nữa đâu, hần nằm xuống, tâm trạng thoải mái sau khi bắt nạt thành công dù trong lúc ngủ. Hần nhìn nó, như con cáo nhìn thấy gà, như nhìn thấy kẻ thù truyền kiếp, cơn khát ở hần bùng lên day dẳng thêm ăn tươi nuốt sống nó nhưng không, hần chạm tay vào vuốt nhẹ trên má nó, chỉ cần hần mạnh tay nó có thể nát như tương. Nó ngủ say như chết, cái loại thuốc băng ở tay cùng cái loại nó uống đường như có pha thuốc ngủ. Nó phải biết là ngủ rất nguy hiểm đặc biệt là với kẻ giết người không gớm tay như hần. Hần vỗ vỗ lên thành nó rồi luồn tay vào trong chạm vào cái nhìn mềm mềm âm âm, hần trượt tay dần và mò xuống eo nó. Hần thừa nhận rằng hần đang lợi dụng, vụ lợi, thế thì đã sao nào ? Chẳng có gì to tát. Lớp mền bị hần gỡ ra, hần có thể cắn cổ nó ngay lúc này nhưng thôi

“không tấn công lúc ngủ không được đẹp mặt cho lắm. Dù là ác quỷ nhưng vẫn là Điện Hạ đường đường” Hần kéo nó cùng cái tay gãy của nó sát vào mình và yên tâm ngủ, hần không sợ nó lại bỏ trốn.

Sáng, nó ngo nguậy, tay có vẻ bớt nhức nhưng mà cái gối của nó sau cứng thế này, nó dụi người rồi chớp mắt, trước mắt là một khuôn mặt điển trai vô cùng đang ngủ nhưng với một trình độ thẩm mỹ thấp kém như nó cùng với ngọn lửa tức giận trong nó, nó dùng hết sức đẩy thẳng cho xuống giường tội dám lại gần nó. Đến khi đó mới nhận ra suy nghĩ đi sau hành động nửa giây.

- Người làm cái trò gì vậy ? – hấn gắt.

- Vì...vì...sao lại ôm – nó gắt, mặt mày đỏ như gấc. Nó nhận ra hành động của mình chợt thấy ớn lạnh. Nó vừa động đến Ác quỷ...

Hấn nhìn nó, bàn tay hấn ban nãy đặt trên eo nó, chiếc đầm ngủ dài vẫn chưa chỉnh tề, nó mới ngủ dậy nhìn thấy hấn đã động tay ngay, mảnh vải ở eo bị kéo lệch để lộ một mảng da trắng trẻo. Hấn cứ nhìn nó hết một lượt. Hấn giật mạnh tóc nó, thầm mắng.

“Con nhỏ ngốc nghếch ! Người muốn chết hay sao mà ăn mặc như thế”

- Người muốn ném mùi đòn roi nữa à !

- Không...nhưng...- vẫn cố giữ chút sĩ diện, dù sao nó cũng là một đứa con gái, đầu thế để tên khốn kiếp đó muốn động là động được.

- Nếu Người còn dám giở trò lần nữa ! Ta sẽ bẻ chân người !

Bằng một tay hấn nhấc bổng nó lên rồi đem ra ngoài dù cho nó giãy giụa chống trả.

Bọn người hầu sáng sớm đã chạy đôn đáo mang bao nhiêu thuốc quý, được phẩm pha xuống hồ cho phi tần của Điện Hạ. Điện Hạ lần đầu sủng ái, tuy có qua đêm với nhiều người nhưng họ chỉ sống được một hay hai lần mặt trời mọc gì đó. Còn phi tần này đã mấy ngày, thậm chí nghe đồn còn bỏ trốn, cứ tưởng Điện Hạ nổi nóng đã giết chết cô ta; sáng nay thì một tay bế thốc người tình lên cho người hầu dặn phải chăm sóc cho cẩn trọng và Không Được Để Trốn Mất, trước mặt bâng dân thiên hạ, Điện Hạ dù mặc áo choàng cúi xuống không rõ làm gì nhưng dân tình ai cũng biết mà quay mặt đi khi Điện Hạ “cẩn yếu” vào tai Ái thiếp một cái, không quên siết chặt eo rồi mới đi. Nếu sống ở trong cung Thái Tử, tốt nhất biết thông minh và đừng làm tổn tại ái thiếp không thì mất đầu như chơi.

Hôm sau hấn đi công cán thế là cũng mang nó theo; Haida không biết vì sao hấn lại làm thế vì xét cho cùng một đứa gãy tay như nó thì đem theo làm gì chứ; có lẽ công dụng duy nhất là để cho đỡ buồn tẻ chăng. Hấn ngồi với nó trên một con ngựa có bộ lông đen nhánh, hình như cái gì ở đây cũng màu đen kể cả trang phục Haida vẫn đen như thường lệ.

- Hôm nay đi đâu vậy ? – Haida nhẹ giọng hỏi, cảm giác hơi bất tiện vì ngồi khá gần hấn.

- Thi thoảng cũng nên thị sát một chút ! – hấn nói bằng chất giọng dễ nghe, lại quay lại thái độ kì quặc ngày hôm qua. Haida vì bắt đầu thắm mệt, vì thầy thuốc đã cho uống nhiều loại thuốc có tác dụng gây ngủ trong việc chữa trị cái tay gãy của Haida. Nên bây giờ hai mí mắt nó suýt khép đến nơi. Haida quan sát hai bên, cảnh vật chỉ toàn màu xám ảm đạm.

Ác quỷ ngồi đằng sau nắm chặt cương vừa đi vừa thị sát xung quanh. Thật ra đó là đi xem xét dân chúng như thế nào, những tên tay sai thì tủa ra kiểm tra xem có kẻ nào dám cả gan phạm luật hay trốn thuế hay có ý định chống đối. Nhưng hôm nay hấn thấy bản thân chỉ chú tâm một nửa vào công việc. Vì cái sinh vật có thân nhiệt cỡ khoảng 13C ngồi trước, tuy đã tụt xuống ít nhiều so với khi còn là con người nhưng kể ra vẫn còn ấm với kẻ có thân nhiệt đủ bằng với nhiệt độ làm đóng băng. Haida bắt đầu rơi vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê; hấn đã cho gia tăng gấp đôi lượng thuốc ngủ trong thuốc điều trị giúp nó ngủ sâu hơn và cũng nhanh lạnh hơn. Chỉ trong một chốc, hấn nhanh tay chộp được Haida, suýt ngã ngựa vì ngủ gật. Đúng như hấn tính toán, con bé ngủ say như chưa từng được ngủ, dù ở đây khá ồn và cũng rất đông người. Hấn nhìn thời tiết bắt đầu trở lạnh, tuyết cũng bắt đầu rơi nhiều, sau đó kéo lại tấm áo choàng của mình phủ lại cho nó và kéo nó vào lòng và kéo cương cho con ngựa đi chậm lại đôi chút, ánh mắt càn quét kĩ lưỡng những vẻ mặt khả nghi lọt vào tầm mắt hấn. Haida cũng rúc vào ngủ thi thoảng còn cau mày vì trong mơ con bé vẫn thấy lạnh :

- Điện Hạ ! Phát hiện một kho tàng trữ vũ khí, phải giải quyết thế nào đây ! – Có một tên lính canh chạy đến báo cáo.

- Nhỏ tiếng lại, muốn chết à ! – hấn quắc mắt, dù rằng không nhìn thấy chính diện nhưng nghe giọng nói cũng đủ sợ rồi. Gã nhìn thấy công nương đang ngủ rất ngon trong vòng tay của Điện Hạ thì chợt hiểu ngay và rụt lại.

- Mang kiệu đến đây !

Gã nhanh chóng thu xếp một cái kiệu trống cùng một con lạc đà đến, hấn đặt Haida trong đó ra lệnh cho canh gác sau đó mình thì đi “thanh trừ” bọn phản động. Haida vẫn ngủ say trong kiệu.

Hấn bước vào hang ổ của bọn chúng, đánh ánh mắt xung quanh nhìn bốn tên chủ mưu đang bị trói; đang xử lí và xem xét hang ổ bọn phản động thì ở ngoài nghe ồn ã. Hấn chau mày rồi như chợt nhớ ra điều gì đó đã bay thẳng ra ngoài. Con lạc đà cùng chiếc kiệu mà Haida ở trong đó đã bị cướp đi; toán cướp là những tay thiện xạ đã bắn chết người của hấn. Đến lúc này các lính canh tập trung ở hang ổ lẫn tướng mới vỡ lẽ mà chạy ra. Con lạc đà bị đánh chạy càng lúc càng nhanh, bọn bắt cóc thì ra sức chặn những kẻ muốn giải cứu.

Haida vén tấm màn và bắt gặp một kẻ lạ mặt đang cười con lạc đà đi cảnh tượng hỗn độn, dân chúng dạt ra hai bên, ở hai bên là những kẻ cười ngựa chạy theo đang ra sức bắn bọn lính, nếu nó không lầm là người của hấn, đang rượt đuổi và hét to.

- Dừng để chúng thoát, công nương đang ở trên đó !

Nó nhanh chóng hiểu được vấn đề đang nghĩ cách trốn thoát thì một kẻ nhảy trên lưng con lạc đà và đẩy nó vào kiệu, kẻ đó nhanh chóng bước vào, trên lưng con lạc đà khổng lồ đang chạy như điên, nó chơi với cổ giữ thăng bằng. Kẻ đó nói :

- Nói cho Ta biết làm cách nào để giết tên ác quỷ đó – gã rít lên hai mắt mong lên nhe nanh như muốn ăn tươi nuốt sống nó.

Sau đó là con dao rất ngọt kề sát vào cổ nó với chiếc răng nanh đang giương ra. Cái gì thế này, vừa thoát khỏi hấn vậy mà....

- Không...biết !

- Nếu Người không nói, Ta sẽ giết Người !

- Ta thật sự không biết ! – nó hét. “Nếu Ta mà biết thì đây phải khổ sở thế này”

Gã giơ tay lên chuẩn bị chặt một bên tay nó cảnh cáo thì dùng chân đạp mạnh gã ra, làm gã ngã văng khỏi lều, nó mom mem bước ra trên cái lưng liên tục chuyển động của con lạc đà.

- Ta không biết !

- Đồ cứng đầu ! Người đứng lại đó ! – gã sẵn tới cầm lưỡi dao quơ tới. Nó né lấy song cũng hệt chân rơi khỏi con lạc đà, cao đến mấy met. Và Haida lần thứ hai trong vòng hai ngày đã lại bị rơi xuống đất, nhưng đám người ngựa nhón nháo phía dưới, trong một khắc nó nghĩ chắc mình sẽ bị giẫm chết bởi những con ngựa hung hãn đó.

Nó đập mình vào cái gì đó cứng cứng cũng mềm mềm rồi xé gió lướt đi tiếp. Cứ tưởng là tiếp đất rồi, may mắn cho nó là hấn nhìn thấy đã nhanh chóng phóng tới chụp lấy kịp nếu không chắc cũng bị ngựa dẫm chết chẳng chơi.

- Bọn ngu ! – hấn rít lên trước khi quơ tay sang ngang, dận dò nó – ôm cho chắc !

Haida vòng tay ôm chặt lấy hấn trong khi nhìn thấy mảnh lửa thì tay hấn bắn nhanh đến chỗ bọn bắt cóc, khi chạm vào người cứ như axit, làm cơ thể bọn chúng cháy đen, rên la đau đớn. Tiếp theo đó hấn giương cung tên lên thúc ngựa tiến nhanh hơn nữa và bắn vào bọn chúng, hai mũi tên trúng hai con quỷ đang hoảng loạn khi nhìn thấy đồng bọn chết gần hết. Haida thở hồng hộc, sau đó hấn phóng người khỏi ngựa và lơ lửng trên không trung. Nên nhớ rất hiếm ác quỷ có khả năng bay và hơn nữa nếu không có hấn đã nhanh tay bay đến chụp nó thì chắc nó đã toi đời rồi.

- Sao liều thế ! Nhảy như thế lỡ chết thì sao ? – hấn chụp hai vai nó hét văng lên giận dữ.

- Không...là tôi trượt chân vì né đao ! – nó đâu có ngu mà nhảy nhưng lúc nó sợ quá thì trượt chân nên mới té.

- Đồ ngốc, phải bám cho chắc chứ ! Nếu lúc đó Ta không tới là cô toi rồi ! – hấn hét lên, miệng quát tháo còn mắt long lên giận dữ.

- Sao lại mắng tôi, tôi cũng đâu có muốn thế ! Mà tôi nhớ trước khi ngủ còn đi chung với anh mà ! – nó chau mày.

- Chỉ là Ta cũng có công việc !

- Vậy sao lại ném tôi một mình ở đó rồi giờ lại mắng tôi !

- Còn dám cãi à ! – hấn bóp mạnh vào má nó. Sao lại có tên bạo lực thế này, nó là người bị hại mà, dám cá hấn đã cố tình hay đã quăng nó vào cái xô nào đó nên bọn bắt cóc mới lộng hành như thế - Ta cứu mạng Người mà còn !

- Ái ! Đau! Làm ơn thả ra ! Xin lỗi mà ! – nó méo mặt vì đau cổ gờ tay hấn ra, đau muốn chết.

Hấn buông tay nhìn hai má đỏ lựng lên đầy vết tích của hấn. Sau đó ghì chặt Haida vào lòng, quần áo thì xóc xếch, mặt thì trắng bệch thở hổn hển. Haida, dường như chẳng có được một ngày yên bình nào ở đây cả.

“Hừ, đúng là hôm nay Ta cũng sắp xếp một vụ bắt cóc song không phải bọn này. Ta đã lỡ tay giết chết rồi, nếu còn sống tra ra được ai thì chết với Ta. Tại sao Ta lại lo và mừng như thế ! chắc có lẽ vì ngăn được một kẻ suýt phá hỏng đại kế của Ta !”

- Từ nay Ta đi đâu Người đi theo đó ! Có bị bắt cóc đừng có trách !

- Biết rồi ! – Haida nói nở môi cười ; Lần đầu tiên, hấn thấy con bé cười mà lại còn cười tươi như thế - dù sao cũng cảm ơn ! – nó những tưởng mình nát dưới chân ngựa rồi chứ, xem ra cũng là nhờ có hấn.

Hấn quàng tay qua thắt lưng nó, lòng chợt dấy lên cảm giác gì đó, hấn chỉnh lại chiếc khăn trên mái tóc của nó

“Người là nam châm hút rắc rối đấy à” – hấn nghĩ, bước đi, tay vẫn giữ chặt con bé như sợ lại gặp phải chuyện không hay – “Ta ở cạnh Người thì chẳng kẻ nào dám đụng vào bằng không thì sẽ đổi bằng mạng của chúng !”

Hấn đi đến một khu lò chế tạo vũ khí, đến khi bước đến một pháo đài, nó nghĩ bên trong là nơi tối mật để chế tạo. Bọn quỷ mặt mày bặm trợn hồi hấn bước lại nói nhỏ với hấn :

- Điện Hạ à, đây là khu tối mật. Công nương của người....

- Sáng nay phi tần của Ta suýt bị bắt cóc nếu diễn ra lần nữa Người có dám lấy mạng ra đền không ? – hấn đánh giọng hỏi.

- Dạ....không...kính mời Chủ Nhân Điện Hạ cùng công nương vào !

Nói là khu luyện vũ khí nhưng chẳng khác nào mê cung, mỗi bước đi nhất cử nhất động phải theo hấn vì ở trong đây toàn là mật thất, cái bẫy khắp nơi. Trước bước đến khu tuyển lọc nguyên liệu thô sơ, muốn đến khu chế tác phải qua một đầm lầy và một dãy hệ thống bẫy khác nhau, phòng trường hợp có do thám vào, nếu không rành rẽ chắc chắn sẽ chết không thấy xác. Hấn quay sang nhìn phi tần của mình toát mồ hôi khi nhìn thấy một đường hầm lẫn một cái đầm lầy không thấy rõ bờ. Sơ xảy một bước là sẽ bị trúng khí độc hoặc nghiền nát mà chết, ban này phải vất vả lắm mới vào được bây giờ lại thêm một đường dài nữa. Hấn quay sang bế Haida lên :

- Ôm cho chắc !

Haida gật đầu, hai tay vòng qua cổ hấn, kéo tấm váy lụa dài lướt thướt lên cho hấn rõ đường đi. Đơn giản vì...mạng nó cũng nằm gọn trong tay hấn, nó chưa muốn chết; nếu biết có cái đường hầm dễ sợ thế này thì ở ngoài còn hơn. Mà khựng đã, hình như dạo gần đây Haida cũng bắt đầu quen dần với việc làm theo ý hấn, có lẽ vì hấn thích dùng bạo lực và vì hấn quá mạnh, Haida cũng quen dần với việc được hấn ôm bên mình. Nói thật thì một con bé ở thế giới không người thân toàn là kẻ thù thì việc ở cạnh hấn, dầu gì cũng

có đôi lúc hấn che chở cho nó, cũng là một điều đáng quý dù chẳng hấn có từng là kẻ nó hận nhất. Hấn đi nhanh theo mê trận, cảm giác những bước hấn khựng lại thì cái người hấn đang bế cũng ôm chặt hơn có vẻ vì sợ hấn sai bước. Những lúc như thế đáy mắt hấn lại ánh lên tia cười.

“Hay là thử thả cô ta xuống rồi xem phản ứng thế nào nhỉ, chắc là sẽ sợ xanh mặt”

Đi khảo sát một đoạn rất lâu để kiểm tra, tham vấn này nọ, cuối cùng dừng chân ở một căn phòng ăn nhỏ nhưng trong vẫn rất đẹp có lẽ dành riêng cho hấn

- Tướng quân ! Sáng nay đầu bếp phát hiện có nguy cơ là kẻ do thám nên đã lòi đi rồi ! Nên hôm nay chẳng ai nấu bếp cả, Điện Hạ lại đến đột xuất, làm sao bây giờ. Binh sĩ có thể nhịn đói nhưng mà nếu không có bữa trưa cho Điện Hạ...

- Sao không chuẩn bị từ sớm !

- Thần đã cố nhưng mà kiểm mãi không có ai biết nấu bếp ! Mả nếu làm ăn bậy bạ cũng không được...

- Vô dụng ! Lần này thì chết cả đám rồi ! Điện Hạ không chỉ đi có một mình, còn mang cả phi tần theo nữa !

- Hay là để chúng nấu một bữa !

- Nhờ là do thám bỏ độc vào thì toi à !

Chủ thống lĩnh lò vũ khí cùng đám tay sai nhón nháo hấn lên, một đời chỉ biết rèn vũ khí, giết người chứ nấu ăn có biết chút gì đâu, đây lại là khu tách biệt với khu dân chúng xung quanh pháo đài bao bọc, vào khó ra càng khó. Biết tìm đâu ra người nấu ăn phục vụ Điện Hạ bây giờ, hơn nữa nhìn sắc diện của Chủ Nhân dường như vẫn không vui chuyện ban sáng hơn nữa lại còn mang theo cả phi tần. Mà phi tần suốt ngày chỉ biết chưng diện, chỉ cần hờn dỗi vài câu chẳng phải đã đắc tội nặng hay sao.

- Các người làm gì đó, còn không mau bày dọn thức ăn ?

- Dạ....dạ...chuyện là...

Cuối cùng, tình huống thúc bách đành phải nói thật ra, vì an ninh ở khu vực rất nghiêm ngặt chỉ cần nghi ngờ là đã bị điều tra kỹ lưỡng.

- Vô dụng ! – Hấn gần giọng chẳng khác nào tử thần nói rằng “Người còn gì sấm hối không” – đến cả việc căn bản cũng không quản lý được quản lý kho vận của Ta cái gì !

- Chủ nhân ! Xin...cho thần...chuộc lỗi...

- Đối với Ta, không có khái niệm lặp lại ! – hấn chạm tay vào cán kiếm. Thật là mắt mặt trước phi tần, đến cả bữa ăn cũng không chuẩn bị được.

Haida đứng dậy sau một hồi im lặng, không biết con bé lấy đâu ra dũng khí đó nhưng chắc là vì nó không muốn thấy máu nữa, thật sự là thấy sợ vì dị ứng với việc đó. Dầu gì cũng chỉ là lỗi nhỏ thôi mà :

- Điện Hạ ! – nó mở miệng nói, gọi hấn bằng “Điện Hạ” – nếu không tìm được ai thì để cho tôi nấu cũng được ! – Haida vừa nói đã muốn cắn phải lưỡi, vốn dĩ Haida không phải người có thể nấu ăn thuần thục song vẫn có thể nấu. Nhưng cái làm nó suýt cắn-phải-lưỡi nhất là nó quên bég mất cái tay gãy của mình. Haida vội tiếp lời chữa cháy – và cần phụ giúp vì cái tay này – nó nhích cái tay gãy lên đôi chút.

Nhìn sắc mặt đờ đờ sát khí của hấn, Haida không biết có phải nó có quá liều lĩnh không, nếu hấn nổi giận chắc chắn nó sẽ tự tránh mình ngu dại mà đâm đầu vào. Song hấn tra kiếm vào bao vào hồi bằng chất giọng khinh khỉnh pha chút không tin :

- Cô nấu được à ?

Haida đảo mắt có chút tự ái :

- Một chút !

- Tốt, vậy đi làm nhanh đi ! Ta muốn nửa giờ sau phải có thức ăn !

Nếu có nguyên vật liệu thì cũng không phải khó song với cái tay gãy này thì rõ ràng là có vấn đề rồi.

- Nhưng tay tôi...có hơi gấp quá !

Một hồi sau nó đi vào khu bếp khá rộng và bắt đầu quá trình nấu với một cái tay kém lành lặn, đúng là không có gì trở trêu bằng việc đó. Đã thế trong khu quân sự này một nữ tạp dịch hay người hầu cũng không có, thì làm sao mà phụ giúp.

- Người rửa tay sạch sẽ rồi cầm cho chắc vào để Ta xắt ! – nó thở hắt đành gọi mấy tên quỷ giúp sức. Nó muốn tháo chiếc khăn voan cho đỡ vướng song hẳn nhất quyết không cho. Đã không cắt được rau củ quả mà bây giờ còn chẳng thấy đường nữa.

- Vâng...ạ !

Nhưng đúng là rất khó khăn, mở củ quả vô cùng nhàu nhĩ, làm gì có chuyện một người cầm một người kia có thể cắt cho đẹp được; họa chăng chỉ có đầu bếp chuyên nghiệp mới làm được.

Hắn bức bối nhìn tên quỷ khúm núm giữ củ quả trên thớt còn Haida thì cố cắt chúng theo cái cách có-thể-ăn được :

- Cút ! Cút xéo hết cho Ta ! – hắn quát, dù không hiểu vì sao song cả phòng bay biến hết cả còn ai trừ Haida !

Hắn nhìn nó chằm biếm, bức vì chưa bao giờ phục vụ lại tệ hại như vậy. Mà cái bức nhất là nhìn Haida và cái con quỷ khó ưa nào đó nhìn cứ như tình nhân cùng nhau nấu ăn không bằng.

- Tay gãy thế này thì làm ăn chứ !

- Cũng đâu phải tôi làm nó gãy ! – Haida lẩm bẩm đủ cho nó nghe.

- Ta sẽ giúp Người, nhưng nếu không hiệu quả thì ném cả Người vào chảo luôn đấy !

- Thế thì không làm đâu – Haida suy tính, đại gì để làm hắn hài lòng mà đặt cược mạng sống của mình chứ.

- Người...định chơi xỏ à ! – hắn nhướn mắt cảnh cáo.

Rốt cuộc kẻ yếu luôn bị đè bẹp thê thảm. Chẳng biết thế nào mới sống được với hắn. Haida cố gắng cắt mở rau củ ra dưới sự trợ giúp bất đắc dĩ của hắn. Nhưng thề là chả giống không khí lãng mạn trong phim như thế nào mà cứ như là nấu ăn với bom hẹn giờ mà không rõ bao giờ phát nổ vậy. Hiện tại Haida đang cầm một con dao rất to đến cầm cũng thấy khó nữa là chặt thịt; mồ hôi nhễ nhại trên trán nó, đúng là không thể làm được cái gì ra hồn với một cái tay thương tích. Nó chặt thịt mà như trút giận, hắn đứng ở cạnh khe cau mày

“Có phải cô ta đang giận thớt chém cá không đấy. Nhìn điệu bộ yếu đuối mà chặt thịt cứ như ...giết người không bằng”

Haida thả phịch con dao to xuống thớt xoay cổ tay, cái gì mà vừa nặng lại vừa cứng; đây có phải là thịt không, đúng là gà ở đây cũng day hơn gà ở chỗ con người.

- Chậm chạp quá ! Tránh ra !- hắn đẩy nó sang một bên.

“không ngờ Điện Hạ Ta lại có lúc phải đi nấu bếp, thật là xấu hổ. Ta chỉ muốn đem cái bọn phục vụ đem băm nhỏ ra thôi”

- Nhỏ một chút nữa !

Haida chỉnh lại.

- Làm cho đẹp mắt một chút !

Đến câu thứ ba thì nó không dám nói nữa khi có một ánh mắt quét qua chỗ nó, tiếp tục thì chắc cái trên thớt không phải là con gà mà là nó mất. Sau một hồi vật lộn ở căn bếp nóng bức cùng với mở nguyên vật liệu. Bây giờ bắt đầu nấu, Haida vừa đứng xào vừa nhìn đồng thịt mà hắn cắt, chẳng ngon mắt chút nào cứ vụn vặt làm sao ấy :

- Đừng đảo nhiều quá ! – Haida nhìn sang hần, y chang như tượng đá với tay chuyển động khuấy cái nồi canh. Nãy giờ xem xét phải liệt vào hàng ngũ mù về nấu ăn, rau củ quả thì cắt như là viên đá, chẳng biết để ném ai làm Haida phải vật lộn cắt lại. Bây giờ nhìn hần đảo nồi nhìn chả khác mấy với dùng roi đánh người.

Cuối cùng, nửa tiếng bây giờ thành một tiếng rưỡi cũng hoàn thành bữa ăn đơn giản nhưng chẳng biết có ăn được không ?

- Nhạt quá ! – hần chỉ tay vào môn súp và gắt sau đó chỉ tiếp vào món gà xào - Cái này thì quá mặn !

- Tôi thấy vừa mà ! – Haida ném thử rồi nói – chắc là do khẩu vị khác- hèn chi Haida lúc ăn ở đây cứ thấy có món thì mặn có món thì lại quá nhạt nhẽo, còn có món đắng ghê nữa.

- Dở tệ ! Mau đem đồ hết đi ! – đợi đồ ăn dâng tới bàn mức tới chén bây giờ hần bảo đồ tất cả. Hần tức giận định đập đồ cái bàn, đám lính thì khúm núm xếp càng vào.

- Khoan khoan ! – Haida bây giờ vừa đói vừa mệt lại thêm cái tay gãy, tốn công nấu nướng bây giờ bỏ thì tức chết – tôi đói lắm, phải ăn ! Nếu anh không ăn được thì đừng ăn !

Nói xong Haida ngồi xuống mức một muỗng cơm cho vào miệng, cho thêm một miếng thịt gà to chẳng do hần cắt. Bây giờ đói nên ăn cái gì cũng không đến nỗi tệ, thế là nó xua đám lính, kéo bị vạ lây, rồi ngồi ăn ngon lành.

“Cứ như chết đói không bằng”

Haida đảo mắt trong căn phòng chỉ có hai người, đúng là càng ngày nó càng thích nghi được với chỗ này, càng ngày càng không phiền phà chức danh “phi tần” và cũng bắt đầu chấp nhận hần. Dù rằng không thấy rõ mặt song Haida chống chiếc nĩa ăn xuống lấy muỗng mức một miếng khai tây cùng một miếng thịt gà nhỏ hiếm có đưa về phải kẻ đang khoanh tay đối diện.

Nó rõ ràng biết hần đói nhưng vẫn không thêm hần, vốn dĩ cả tuần nay hần chẳng ăn, hình như chỉ có nó là người thường xuyên ăn còn ác quỷ thì mấy ngày mới ăn một lần. Song nó nhìn sự nhượng bộ của hần chỉ khe giấu diếm mộ nụ cười : có lẽ là hôm nay làm việc nhiều nên hần cũng đói.

- Cũng được mà ! Ăn đi ! – Haida nói đầu nó xẹt qua hình ảnh của một cô gái xinh đẹp với mái tóc màu xanh biển song rõ chỉ là suy nghĩ vớ vẩn -..nếu có chuyện gì còn phải cứu tôi như ban sáng chứ !

Hần khựng lại quan sát người đối diện, môi vẽ lên một đường cong dịu dàng tuy có phần ranh mãnh. Ánh sáng nâu pha chút cam còn tay thì mờ mịt. Điện Hạ chẳng bao giờ chịu đói song không lẽ lại xiêu lòng trước lời nói này :

- Cũng là anh nấu ! Tôi làm sao ăn hết một mình được ! – Haida tiếp lời nhìn ác quỷ xấu xa kia rõ ràng là vẫn còn muốn giữ danh dự.

Cuối cùng thì cả hai cùng ăn, Haida cũng có phần ngon miệng hơn có lẽ không phải cảm nhận ánh mắt chòng chọc của hần khi đang ăn. Còn về phần thức ăn, có mặn một chút nhạt một chút song cũng không đến nỗi tệ, khoai và gà cũng rất vừa miệng.

Hần bằng điệu bộ của một ông hoàng chẳng khác nào Vua Louis XVI thời huy hoàng, hạ cổ ăn thức ăn thường dân, được đựng trong hai đĩa bạc trên bàn. Thế là, trong một nơi đáng sợ nhất mà còn người từng biết, ở một đất sặc mùi chiến khí và trong một căn phòng ngấm phải thông qua nhiều hệ thống mê trận, có hai kẻ, một vô cùng ngon miệng thưởng thức, một là chúa tể đang chiếu cố thưởng thức canh rau nhà nông đạm bạc. Song có cái gì đó khác với không khí ngột thở thường thấy.

Một cảm giác của sự chấp nhận và....bình lặng.

Sau bữa ăn đó, hần quyết định đi thị sát các khu vực còn lại, Haida vốn dĩ có thể một mình ở lại căn phòng riêng của Điện Hạ song hần lại có phần không an tâm thế là cứ lúi xệch con bé đi. Nó choáng ngợp trước các loại vũ khí hạng nặng, những thanh kim loại quý được đập mỏng rồi nhún vào nước pha lẫn với sức nóng kinh người từ lò rèn. Đến cả bọn quỷ cũng có phần e sợ song hần thần nhiên bước lại chỗ lò rèn rất lớn đầy lửa, Haida cảm thấy nóng đến ngạt thở. Nó níu ve tay áo của hần tỏ ý không muốn đến, hần mới khựng lại và chợt nhớ so với hần, Haida vẫn còn yếu ớt. Nếu đem Haida quăng ngoài quỷ giới chắc chắn

con bé sẽ không sống nổi, nếu không có sự bảo trợ của kẻ nắm quyền và sức mạnh tối cao như hắn. Hắn đành thả nó ra và tiến gần lại lò lửa đặt tay vào ngọn lửa cháy phừng phực và lôi ra một thanh kiếm đang nung đỏ. Sau một hồi xem xét tỏ ý hài lòng, hắn lại kéo một thanh khác ra. Đây là một thanh chủy kiếm nhỏ, dùng để đâm chứ không phải chiến đấu. Đoạn hắn quay sang, Haida nhìn hắn cùng thanh chủy kiếm bốc khói thì lùi lại, hắn thả ít cát qua thanh chủy thì lập tức không còn khói bốc lên nữa, cả thanh chủy sáng loáng lên màu sáng hào nhoáng rất bắt mắt :

- Giữ lấy !

- Để....làm gì ?

Hắn hít vào một hơi, “cho thì cứ nhận, còn phải hỏi”

- Ta không thích bắt nạt một kẻ không có tác sắc trong tay !

- Vậy là lấy thanh chủy này thì Người sẽ mạnh tay hơn ! – bỏ qua cách xưng hô xui tai ban nãy, Haida lầm bầm hỏi, đôi mắt sắc lên chút dè chừng.

Hắn nhướn cười, Haida quả là có suy nghĩ chẳng giống ai. Hắn được nước thì càng trêu chọc :

- Có lẽ thế !

- Thế thì Ta không lấy ! Ta chưa muốn chết !

- Được rồi ! Cầm đi, ta đổi ý sẽ đem Người ném vào lò lửa !

Bất đắc dĩ Haida đón lấy thanh chủy nhỏ gọn rất vừa tay cầm. Cảm giác có chút an toàn khi cầm nó như có vũ khí tự vệ. Thanh chủy rất tinh xảo, lưỡi kiếm sáng loáng với những đường vân tinh xảo, cán kiếm thì đơn giản hơn song hoa văn trên đó khá trừu tượng nhưng nói chung là rất đẹp mắt.

- Đẹp chứ ? – dù không thấy mặt song nó cảm giác hắn đang nhướn mày lên và cười bằng nụ cười đều giả. Song không thể phủ nhận được thanh chủy rất đẹp.

Nó gạt rồi siết tay trên thanh chủy. Lại phải đi qua mê trận để ra ngoài, hắn lại dùng tay xốc nó lên. Nó tự hỏi sao hắn có thể xốc nó y như thể nó chỉ nhẹ như một cái gối với hắn.

Hắn siết chặt Haida vì bộ áo váy con bé quá vướng làm hắn không rõ đường đi và hắn tự hỏi sao thân nhiệt của nó lại nóng như thế làm hắn cũng không cảm thấy dễ chịu như thường. Có lẽ là bị vạ lây.

“Đúng là day vào cô ta thì chẳng có gì là bình thường cả !”

Một cảm giác nhẹ nhàng len vào tâm khảm như một cơn gió thoảng qua, dù rất nhẹ, rất nhẹ.

.....

Bình yên quá chẳng ? Nhưng vốn dĩ cuộc sống ngoài những giây phút bùng cháy cũng có những khoảng lặng lúc cũng như vạch tim của con người . Song không phải bình yên, không gay gắt là nhạt; tùy theo cảm nhận của mỗi người. Tự hỏi liệu đó có phải là khoảnh khắc đáng lưu lại ?

Con người vốn dĩ không biết được điều gì sẽ xảy ra !

Và Haida cũng thế ! Cảm giác sợ hãi một mối, điên cuồng bấy lâu nay thì thoáng , tuy chỉ tạm thời, lắng xuống nhưng cũng là một kí ức trong cuộc sống !

Phải

Là như vậy đấy.....

Facebook của JK : [.facebook.com/jkei.dasandra](https://www.facebook.com/jkei.dasandra) (Dasandra Jkei)

Facebook của TMC : [.facebook.com/pages/The-Mermaid-Curse/546501492034458](https://www.facebook.com/pages/The-Mermaid-Curse/546501492034458) (The Mermaid Curse)

Contact với tôi và những người khác và nói về chủ đề bạn thích trên Facebook nhé ! (đường link có ở phần cmt hoặc trên Page của JK) . Tôi mong sẽ có nhiều cơ hội gặp bạn ở đó ! Yeah ! Add đi các readers thân mến !

.

19. Chapter 16 : Deep Blue Ocean

Delicate to song named “Fiction” of BEAST. The amazing song that inspire me ! Love it because it truly is !

JK

VOTE and MENT if you think i DESERVE it ! Thanks !

.....

The Mermaid Curse

Cả ngày hôm sau, sau khi trở về, hắn không gặp Haida cũng một lần, có lẽ như hắn bận. Tối hôm đó, nghe nói hắn ở thư phòng sẽ không đến, Haida cũng thoải mái đôi chút nhưng lại có cảm giác thiếu cái gì đó, có lẽ là hơi e sợ vì Haida chẳng phải đã bị bắt cóc một lần khi không có hắn đó thôi. Đến tối đến, khi Haida cùng cái tay gậy của nó đang lần mò đến giường chuẩn bị một giấc ngủ không bị quấy phá thì hắn dường như xuất hiện thoáng ập vào y như cơn gió đóng ập cửa phòng lại. Nhìn về thân nhiên đường hoàng của Điện Hạ y chang như đây là phòng của hắn, Haida chỉ còn nước ngậm ngùi mà cố vượt sự lo lắng lẫn bực dọc của mình mà an phận đi ngủ.

Cái liều thuốc an thần đó làm nó ngủ say như chết; mặc cho hắn có gây bao nhiêu tiếng động ồn ã đi nữa. Hắn ngược lại vô cùng không hài lòng, nó mở miệng một câu cũng không nói; bây giờ lại ngủ say không biết trời đất gì. Nó có biết là nó bây giờ chẳng khác nào “mỡ” treo miệng “mèo” không hả. Hắn đập mạnh vào cái bàn, nó vẫn không phản ứng; cái thuốc trị gậy tay kèm theo một lượng thuốc ngủ khá lớn. Mái tóc nó rũ xuống che khuất nửa khuôn mặt, nó nằm tận góc trong cách hắn khá xa, một tay ôm cái tay gậy. Hắn bước đến nhướn chân mày lên nhìn vào cái “thành quả” của mình. Đèn trong phòng đã tắt hết, sao lại có một đứa con gái hờ hênh thế này thân nhiên nằm ngủ chung giường với hắn. Hắn tuy tính về tuổi so với Haida là già dặn hơn rất nhiều vì một năm Địa Ngục bằng mười ba năm ở thế giới loài người; mà hắn đã sống ba mươi sáu năm rồi nên tính ra hắn đã sống hơn bốn trăm năm con người. Tuy nhiên, hắn có một đặc ân về khả năng bất tử, trừ phi có một kẻ đủ mạnh để giết hắn, hắn vẫn sẽ bất tử với bề ngoài như thiên sứ và giá trị thể và sức cuốn hút của ác ma, nhờ thế hắn trong mắt bọn nữ quỷ luôn là một niềm khao khát bởi hội tử tử : gia sản, quyền lực, vẻ bề ngoài và đi kèm mới ba thứ cuốn hút, đủ cho tất cả đàn bà sẵn sàng chết vì hắn, là một tính từ mang sức mạnh lớn gấp tỉ lần; tính từ ấy là một phép màu mang tên : “bất tử”, tức là vĩnh viễn không bao giờ tàn. Vì ở Địa Ngục ngày quyền lực hắn ngang hàng với hai Vương Tử và chỉ thua mỗi Chúa Tể Địa Ngục; còn lại dưới chân hắn là hàng tỉ kẻ phục tùng; nhưng so về sức mạnh hắn rất mạnh bởi sự tàn độc thâm hiểm và hơn hết là những khả năng trời phú của mình; tệ nhất là sẽ nắm giữ một phần ba thế giới bóng đen. Nhiều nhất là tương lai sẽ trở thành Chúa Tể Địa Ngục vào dịp lễ đăng cơ hai năm sau và trở thành Chúa Tể tàn bạo nhất ở đây. Hắn có quá nhiều ưu điểm cho đàn bà vây quanh, kẻ nào chẳng muốn đường hoàng bước lên ngôi vị Thái tử phi rồi lại đường hoàng tiến lên chức Vương phi cao quý; nữ hoàng của Địa Ngục vừa có tiền tài, quyền lực vừa có một người phối ngẫu vô cùng đẹp .

Nhưng cuộc sống đôi khi cũng có điều kì lạ, trong hàng tỉ đàn bà, con gái vây quanh lại có một kẻ thờ ơ đứng đưng như thế đó là điều hiển nhiên khi tránh né, phớt lờ hắn, cái thể loại có một không hai đáng bị rửa là ngọc. Và kẻ đó đang nằm ngủ ngay trên chiếc giường này, nên nhớ, hắn cũng là đàn ông, hắn lạnh lùng rất giỏi không chế song không phải lúc nào cũng làm được; hơn nữa quỷ giới là nơi gieo rất dục vọng vô độ. Tuy rằng hắn đối với Haida những ngày hôm nay là thủ đoạn, âm mưu tiêu diệt Raphel, Hậu Duệ của

Chúa Trời. Với khát vọng điên cuồng san bằng Thiên Đàng, biến thể giới loài người thành thể giới giống Địa Ngục, song hắn vẫn không chấp nhận thái độ của đứa con gái này. Suốt bao nhiêu năm qua, hắn đã quá quen với việc được phục tùng, mệnh lệnh là của hắn là điều khắc nhiên chính xác; quen thói chà đạp kẻ khác và được cung phụng. Nhưng hắn bây giờ trong mắt một đứa con gái mà theo định nghĩa của Haida là không-còn-gì-để-tiệc-nuôi thì thành một kẻ hiển nhiên bị phớt lờ. Và điều đó làm hắn rất không vui lòng.

Haida đang ngủ say, nó thậm chí còn không quan tâm có kẻ nào trong phòng; sau một ngày uống quá nhiều thuốc an thần và một ngày mất ngủ; nó nghiễm nhiên ngủ sâu đến mức khó tin, đã vậy một tay còn bị gãy. Còn Điện Hạ, nhìn chăm chăm vào đứa con gái gốc kia, cắn chặt răng bực tức hỏi :

“Sao người có thể ngủ ngon lành như thế hả ?” - Nếu hắn là một tên đòi bại thì sao, ở thế giới loài người chắc chắn nó sẽ không có đường thoát- “Rồi nhỉ, cô ta có gì cần gì Ta phải lo !” - Hắn búng tay nghĩ song nhìn cái con người ngủ ngon kia lại thấy có chút không vui, có lẽ là vì....quá yên tĩnh. Thường ngày nghe cô ta làu bàu chửi rủa hôm nay lại hiền lành say ngủ thế kia là sao. “Đang kiêu khích Ta đấy à, Haida ?”

Hắn búng nhẹ vào má nó, Haida không phản ứng ! Hắn búng thêm một cái nữa có phần mạnh hơn, phần má thoáng ửng đỏ vì ngón tay cứng như đá của hắn. Hắn lay và gọi khá to nhưng Haida chỉ khẽ lắc mái tóc cho phủ xuống khuôn mặt rồi lại ngủ tiếp. Hắn luồn hai tay xuống dưới lưng nó rồi kéo nó ngồi dậy y chang như đang điều khiển một con rối, cổ nó nghẹo sang một bên khi bị kéo dậy rồi thần nhiên ngã phịch vào vai hắn, người nó khẽ cử động để thoải mái hơn trong “tư thế” ngủ mới. Có lẽ là do thuốc ngủ quá nhiều, bây giờ chẳng khác người bị bất tỉnh là mấy, bạ đầu dựa đó.

“Đùa đấy à, cả ngày Ta đã rất mệt rồi còn làm trò gì thế này”- hắn nghĩ chỉ muốn hất mạnh nó văng ra như hắn thường làm. Hắn thừa biết nó sẽ không “làm phiền” hắn như bây giờ nếu hắn không tự tiện chọc phá một đứa con gái đã gặm-thuốc-an-thần cả ngày và ngủ say như nó; cho nên hắn cũng không gạt nó ra, để nó dựa vào người mình. Hắn nâng hai chân đang co ro lại để nó ngay ngắn trên người hắn để dễ ngủ. Trong căn phòng yên ắng và tối mù mịch, chỉ có tiếng thở đều đặn có Haida, hắn nhắm mắt lại miệng khẽ nhếch nhẹ lên. Đôi khi hắn tự hỏi vì sao hắn không thể nào thôi việc hành hạ, chọc ghẹo, bắt nạt nó dù cho nó có muốn thoát cỡ nào, nó kinh miệt, sỉ nhục hắn ra sao – đó là những việc trước đây hắn sẽ sẵn tay “ban” cho cái chết êm thấm. Nó càng muốn thoát, hắn càng phải hành hạ nó; nó càng im lặng né tránh, hắn lại càng không để nó yên. Quá đối mâu thuẫn !

Liệu có phải đó là bản tính ác độc của ác quỷ hay không ?

Nó cứ thể phả từng hơi phảng phất cho người hắn, tay vì thi thoảng bầu lầy khủy tay hắn. Nó không biết nó đang cho người kẻ bên muốn điên như thế nào, điên vừa tức nhưng cũng thoáng giễu cợt. Giễu cợt con bé sao có thể ngủ ngon lành như thế song sâu thẳm đâu đó cũng thoáng chút hài lòng khi nhìn thấy chút sự phục tùng hiếm có. Nó lại chuyển người dựa mỗi lúc một sát vào hắn cơ hồ như lạnh mà đúng là lạnh thật so với thể trạng con người của nó so với cái lạnh âm độ ở đây là quá lạnh, hắn kéo lại tấm chăn rồi nằm xuống vẫn giữ nó trong tay.

“Tốt nhất Người đừng trốn, Người là một phần của kế hoạch phá nát tên Thiên Thần của Ta”

...

Nó cựa quậy người cử động hai tay nhìn vào cái tay bị gãy của mình rồi nhìn sang tên bên cạnh. Nó cố tình chống cả khủy tay trên ngực hắn nhưng mà da hắn làm từ gì mà cứng thế này. Hắn vẫn không tỉnh, nó cố thoát ra khỏi tay hắn nhưng sao mà tay hắn cũng như gọng kiềng thế này. Nếu là người-bình –thường thì lúc ngủ phải thả lỏng ra chứ ai mà lại giữ cứng thế này.

- Nè ! – nó gọi, vỗ nhẹ nhẹ vào vai hắn. Nó muốn tống một cú thật mạnh như e rằng hắn sẽ nổi giận nhưng nó quả là phí hoài, hắn không sau một hồi nỗ lực cật lực trở mình, ôm chặt hơn y như ôm cái gối ôm vậy. Nó có tụt ra khỏi nhưng vừa vươn cái tay đau, vừa sợ hắn nổi giận rồi nó lại bị đánh chỉ dám cử động nhẹ nhàng.

Hắn không hài lòng khi thấy cái gối ôm có xu hướng chạy thoát và một vài tiếng động đang quấy rầy giấc ngủ ngon của hắn, khẽ gặm nhẹ.

Haida ngay tức khắc đông cứng lại. từ bao giờ nó lại sợ hắn nhiều như vậy chứ. Rõ ràng nó là người bị hại, sao không thể thần nhiên đấm hắn vài cái cơ chứ. Nó thừa nhận nó sợ đòn roi của hắn lắm rồi. Nó vật vờ

một hồi đành nằm yên chịu chết. Còn tên Ác quỷ, hẳn được nước làm tới; càng siết chặt hơn mà còn động vào cái tay gãy mới đau chứ, vùi mặt vào khoảng giữa mặt và cổ nó, phải từng hơi nhè nhẹ rồi ngủ say sưa ngon lành.

Giữa đêm hôm khuya khoắt, Haida hé mắt nhìn ra ngoài cửa sổ nơi có ánh sáng hắt vào, có một bóng đen đang di chuyển, nó ngót nhiên thấy sợ. Không biết vì lí do gì, đơn giản là vì buổi tối, nơi này thường không có lính canh, đáng vẻ đi rình rập kia chẳng phải đáng sợ hay sao. Hay là.....Haida thoáng nghĩ đến một người nó mong đợi. Thiên Thần ? Nửa sợ muốn né tránh nửa căn mắt trong đêm đen, lòng nôn nao tự hỏi liệu có phải là Thiên Thần. Nó cử động mạnh và nhanh hơn ngồi thẳng dậy chủ tâm đến nỗi gạt hần ra mà còn không hay biết, nhìn bóng đen hắc bóng ngay trước cửa phòng, có tiếng lạch cạch. Nó nuốt khan nhìn có kẻ cạy cửa phòng. Có lẽ nào ? Thiên Thần ? Nó mong đợi dù sợ hãi, nó càng chồm người qua bất chấp kẻ đang ngủ bên cạnh, khoảng cách độ chục met ra cánh cửa, mắt nó đã quen trong bóng đêm. Nó thật sự đang kì vọng, nhón chân xuống nền đất lạnh lẽo của sàn nhà. Nó đứng yên quan sát kẻ đột nhập vào. Ánh sáng trắng cùng đôi cánh trắng, khuôn mặt tạc tượng hoàn mỹ vẫn còn khắc sâu trong nó. Nó đang tái hiện hình ảnh đó, tim cũng đập rộn ràng trong lồng ngực nhưng một nửa bỗng dưng lạnh lẽo vô cùng; cơ hồ như không hề mong đợi. Thứ cảm giác đó diễn ra rồi nhanh chóng bị lấn át bởi sự mong chờ.

Đến khi cánh cửa bật mở. Không phải, nó nhận ra mình đã sai lầm. Sai lầm tai hại. Kẻ bước vào bịt kín mặt, ánh mắt đỏ hắc ám đó trừng mắt ban đầu thoáng ngạc nhiên song bây giờ lao thẳng về phía nó. Trong khoảnh khắc đầu tiên, nó sợ hãi né tránh rồi hét lớn. Kẻ đó nhanh chóng chế ngự được nó, giữ chặt hai chân trong khi cầm một lưỡi dao to thẳng chém vào nó. Chỉ trong vòng không đầy 4 giây từ khi nó nhìn thấy kẻ đó, đã sắp bị kết liễu. Sao nó có thể ngờ ngêch như thế, té ra nó không chết dưới tay hắn mà là tự kết liễu mình ư. Khi lưỡi dao đâm phập xuống, tim nó ngừng đập trong sợ hãi. Trong tích tắc có một bóng đen khác lao đến ngay trước ngưỡng mắt nó, rất gần; một mái tóc trắng ngay trước khuôn mặt nó. Một âm thanh rất ngọt nhưng làm nó điếng người, tim nó đập vào một nhịp nhói lên, con quỷ sáu bên trong tâm hồn nó nhảy nhót còn thiên thần trong nó thốn đau. Đó là âm thanh khi lưỡi kiếm kia ghim sâu và da thịt, mũi nó ngửi thấy mùi máu tanh, tai thì nghe tiếng rít lên chửi rủa của ai đó.

Chuyện gì đang diễn ra ?

....
..
..
.

Rồi một âm thanh lớn như tiếng đồ vỡ nát. Một chuyện diễn ra quá nhanh để nó có thể nhận biết, không đến 8 giây đã có một sự thay đổi chóng mặt ở căn phòng này. Bọn lính canh ập đến sau khi nghe tiếng đồ vỡ cùng tiếng hét của nó, báo động ở khắp nơi.

Dưới ánh sáng đèn, nó nhìn về phía một chiếc tủ gỗ cẩn đá rất đẹp ở góc phòng nay nát thành từng mảnh bởi một kẻ đang nằm chổng chơ trong vũng máu đỏ pha đen. Rõ ràng là bị một lực rất mạnh tác động vào. Một bàn tay siết ở eo nó mà đến bây giờ nó mới nhận ra và lực siết đó càng lúc càng mạnh làm Haida đau nhức. Bọn lính canh quỳ rạp xuống run như cây sậy:

- Điện Hạ ! Chủ nhân có sao... không... ạ ! Chúng...thần canh mật....không dám lơ....là nhưng...ả này....
- Phi tần của Ta suýt chút nữa đã chết ! Ba đời nhà bọn nội giám, binh sĩ các người đèn nôi không ! – hẳn quay sang quát nạt dữ tợn.

Trong vòng hai ngày diễn ra hai vụ việc, không thể tin được. Bọn chúng coi Ta ra gì chứ !

Ánh mắt hăng sắc đỏ rút kiếm khỏi bao nhìn bọn lính như nói : Có gì trần trối trước khi Ta tàn sát hết chúng bây.

- Chúng...thần...thật sự...không dám....tắc trách...Điện Hạ, Chủ Nhân...xin tha mạng !- chín phần mười đã cầm chắc cái chết, song vẫn van nài.

Haida bây giờ mới có thể hít thở bình thường, não bộ đông cứng bắt đầu hoạt động lại. Có phải....hắn vừa mới - “Hắn đỡ ỉnh ư” . Câu hỏi đập vào đầu Haida chẳng khác nào giáng một đòn mạnh. Tim nó thổn thổn, mắt thì hoa lên. Nó lắc đầu trấn tĩnh bản thân.

Hắn vẫn quàng tay giữ chặt nó, tay nó tự bao giờ đã đặt trên vai hắn, có lẽ do lúc quá hoảng sợ. Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nó đánh mắt sang nhìn hắn sau câu nói đó, nó nhận thấy tay mình có gì không ổn và mũi ngửi thấy mùi máu, khi dịch tay ra nó nhận ra tay mình thấm đỏ và bắt gặp một vết đỏ thẫm trên nền áo đen ở vai hắn. Là....máu ! Rất nhiều máu !

Nó nhìn xuống sàn lưỡi dao của cô ả đang nằm trên đó nhưng điều đáng sợ là nó ghim thủng qua cả nền nhà cứng hơn đá. Nếu lưỡi dao đó chặt vào nó chắc có lẽ nó đã bị cắt nhẹ nhàng y như một lát bánh ngọt rồi. Một cơn ớn lạnh, một cảm giác tội lỗi, một bản chất đê tiện xấu xa bùng lên rồi vụt tắt trong cơn người Haida, khi nhìn thấy máu. Trên vai hắn. Một kẻ mà bản chất căm thù trong nó chỉ muốn giết chết hắn .

“Chuyện chết tiệt gì ngoài thứ hỗn độ này đang xảy ra với mình vậy ?”

- Máu ! – nó bắt giác nhìn vào vai hắn. Máu rất nhiều. Rõ ràng là vết chém rất sâu. Hắn đang hẳn học nhìn bọn lính rồi đảo mắt sang nhìn nó, khuôn mặt nó có chút lo lắng, tím lại khi nhìn thấy máu, rất nhiều máu. Đường như chính hắn cũng không nhận ra mình bị thương. Nó nhìn sang bọn lính canh quỳ mọp run như cây sậy. Bất giác mở miệng ra lệnh :

- Ở đó còn ích gì ! Mau đem thuốc trị thương... - Haida nói chất giọng run run, cảm thấy có lỗi, lưỡi dao đó chắc chắn là “món quà” cô ả muốn tặng cho nó. Cô ả là một trong bốn phi tần được ban tặng. Một lính ngẩng đầu lên nửa muốn nghe lời nửa lại sợ sệt nhìn hắn. Haida nói :

- Nhanh lên ! Không thấy rất nhiều máu hay sao ! – việc đã ra vậy. Còn không mau giải quyết hậu quả thì làm gì. Haida gắt, lần đầu tiên nó gắt gỏng nư vậy .

Vốn Địa ngục, không phải một hai lần Điện Hạ bị thương, mỗi lần như thế, Hắn thường trút giận trước rồi mới chịu dưỡng thương...cho nên bọn lính sợ hãi chờ chết, vừa nghe Haida gắt đã cuống quýt cả lên.

Hắn ngồi trong phòng, sau khi băng bó xong vết thương. Haida nhìn hắn nửa cảm giác vui vẻ, hắn cuối cùng cũng bị quả báo nhưng suy nghĩ đó đã dập tắt, nếu không phải là đỡ cho nó. Giờ này nó đã chết rồi. Nhưng màHaida đảo mắt thoáng cả nghĩ “lòng tốt” của “ác quỷ”, có phải hắn không muốn nó chết dễ dàng như vậy...nhưng nếu thế thì cũng không cần tổn hại đến bản thân như thế. Nó ngập trong một mớ những câu hỏi, phỏng đoán, lí giải nhưng thật sự vẫn không hiểu được vì sao hắn lại trở nên tốt bụng một cách đáng-sợ như thế. Nó ngồi xuống đất đối diện hắn, môi mấp máy đủ cho hắn nghe :

- Cảm ơn !

- Vì cái gì ?

- Vì sao lại cứu tôi ? – Haida hít vào hỏi.

- Vì sao Người lại đứng đó cho ả giết ? – hắn gắt lên. Hắn bắt đầu tỉnh từ khi nó luồn khỏi tay và bước xuống giường nhưng mà sao nó lại liều lĩnh bước ra đó như vậy. Đầu hắn thoáng nghĩ và tìm được lời giải. Nó mong chờ Thiên Thần và hắn nổi giận muốn điên lên. Chỉ vì cái tên đó mà tính mạng cũng không muốn giữ à ! Thực tế chút đi, sao ngốc thế !

Haida không đáp, không dám nói, sợ hắn lại nổi giận. Hắn ném ánh mắt hẳn học sang nó rồi quay phắt đi.

- Vết thương thế nào rồi ? – Haida hỏi, rõ ràng con bé có chút hồi lỗi.

- Rất đau ! – hắn nổi óa quay sang quát nạt dù rằng vết thương này cũng không có gì to tát với hắn.

Haida lùi người lại trước phản ứng của hắn, khe nuốt khan rồi nó lí nhí :

- Tôi...tôi...xin lỗi !

Hắn hừ một cái quay đi, việc này cũng không ngoài dự tính của hắn. Hắn vốn biết có gián điệp của Vương Tử song không ngờ lại dám động đến cả phi tần của hắn; đúng là gan to thật. Hắn nén cơn đau ở vai rồi kéo nó đi khỏi phòng , căn dặn kẻ thân tín gì đó rồi đuổi hết lính gác người hầu đi . Haida chỉ lặng để hắn kéo đi, trong bóng đêm khi hắn cất bước đi nhanh về phía cung điện phía Đông, người con gái bị kéo theo

đó. Không hiểu sao khoe môi cô vẽ lên một nụ cười nửa miệng ngạo nghễ thâm hiểm khôn cùng, trái ngược hoàn toàn với bản chất chân thật. Ấu chẳng có cái gì sống lại, một cơn bão lớn bằng máu chiếm lĩnh âm thầm trong từng con người, ăn sâu cắn rứt và bóp chết bản chất chân thật, cái thứ đó muốn đòi lại những gì đã bị cướp đi theo đúng cái cách tàn nhẫn như khi những thứ đó bị lấy đi. Từ đôi mắt nâu ánh lên một sắc sáng trước khi Haida lắc đầu tự nhủ với mình : “Chắc là do bản loạn quá nhiều”

Sắc sáng trong mắt đó chứa đựng vẻ cuốn hút khó cưỡng nhưng báo hiệu một bản chất trái ngược.

Một sắc sáng có màu...như Đại Dương xanh thẳm ...

20. Chapter 17 : Half-blood

VOTE and MENT if you think i DESERVE it ! Thanks !

JK

.....

The Mermaid Curse

Haida lắc đầu xoa cơn chóng mặt vừa ập đến, Haida dần nhận thức được, nó biết cảm giác đó, biết rất rõ là chẳng khác; nhưng đôi khi con người tự cảm thấy xung đột cũng như cũng có những chuyện khiến họ không cam lòng để làm theo. Và điều làm nó khó chịu gấp bội đó là cảm giác không lí giải nổi suy nghĩ của mình; Haida là một người nhạy bén; nó hiểu rõ bản thân mình trong từng suy nghĩ hành động song đây là lần đầu tiên nó không lí giải nổi cảm giác quái gở của bản thân cứ như rằng đó là bản năng của nó mà lâu nay vẫn chưa bộc phát. Sao có thể phức tạp đến thế kia chứ ?

Kéo nó về Điện phía Đông của mình; Hân thở hắt ra bực dọc song nhìn thái độ của nó không hiểu sao lại thấy có cái gì nhẹ nhõm trong lòng. Hân kéo mạnh nó đi, bỏ lại căn phòng đồ nát. Hân ra lệnh bắt hết tất cả ba mỹ nữ kia giam hết vào rồi dặn dò gì với tên lính.

Nó ngồi trên giường ở cung điện phía Đông. Điện của Thái tử quả thật bắt mắt và đẹp, trần nhà cao hơn mấy chục mét, một chiếc đèn lồng treo tỏa ánh sáng dịu hòa cùng mới những vật dụng ở trong càng làm căn phòng ánh lên sự sang trọng không ngờ. Trừ họa tiết trang trí ra thì mọi thứ trong căn phòng đều đẹp lộng lẫy.

Hân nhìn Haida ngơ ngác ngác đảo mắt quanh phòng thì thoáng dè chừng nhìn hân.

“Thích thì ngồi đó mà nhìn cả đêm luôn đi” - Hân ngã người xuống giường, khó khăn cử động ở vai; lờ mờ sang cái kẻ lạnh lạnh đang ở cạnh lại rửa thắm : “Chết tiệt, vì cái con bé ngốc nghếch thấy chết mà cứ nhảy vào này mà Ta bây giờ lại phải chịu thay, biết đau thế này thì kẻ xác nó; vuốt giận, vì đại kẻ phải giữ vững, còn cả thế giới phải thuộc về Ta”. Hân thở ra điềm tĩnh rồi dường như cảm thấy mình chưa trả đũa kẻ bên cạnh, hân dịch người kẻ đầu lên người nó. Nó nhướn mày nhìn hân theo kiểu rất muốn cho hân một phát ra nhưng không dám. Hân khẽ nhếch mép lẩm bẩm :

- Ta mệt ! Người trông cẩn thận, đừng để tên nào bước vào !

- Um ! - Haida lẩm bẩm nói. Nó bây giờ cũng chẳng còn tâm trạng nào để mà ngủ, tim vẫn còn đánh trống trện, từ lúc ả xông vào cho đến khi nhìn thấy một vết chém sâu trên vai hân. Nó có một cảm giác có tội và biết ơn. Haida đảo mắt xuống kẻ đang kẻ đầu trên người mình. Hân quả thật đáng ghét, Haida hận hân đến thấu xương, những vết thương những lần tra tấn sỉ nhục, nó chưa bao giờ hết cảm hận nhưng một mạng sống của nó có phải cũng đủ xoa dịu nỗi hận thù đó. Không biết hân muốn gì mà lại cứu nó ? Nó lắc đầu gỡ bỏ mớ suy nghĩ bỗng bỗng nhìn kẻ đang ngủ say cùng lớp băng màu đen ở vai, kẻ đó gác đầu lên đùi nó. Bình thường nhìn hân là biết ngay ác quỷ, với cái nhếch mép lẩm ánh mắt sắc nhọn giết người; bây giờ thì giống như một bức tượng tạc thành từ thạch cao. Mái tóc trắng dài phủ dài trên giường và điểm nhấn là khuôn mặt đang yên ngủ với hàng lông mày trắng, đôi mắt dài, mũi cao cùng đôi môi mỏng

“Sao tên đại ác lại có sắc đẹp của Thiên Thần cơ chứ” - đến con gái như Haida còn phải thấy ghen tị với hân, hân đẹp như vậy đặc biệt là sở hữu hàng mi đẹp hiếm có. Thế mới biết đừng nhìn lớp vỏ ngoài mà đoán người.

“Đúng là trá hình” - Haida chợt nghĩ, “gượng đã, ít ra hân cũng cứu mạng mình, cũng không phải là xấu quá, đúng không?”

Hân khẽ chau mày có lẽ vì vết thương ở vai lại buốt lên song hân đã quá mệt để cần nhằn chỉ ngủ say. Haida vươn tay chạm vào tấm lưng rộng của hân vỗ nhẹ; đôi mắt nhìn khuôn mặt Thiên Thần đó. Nó biết bề ngoài và bản chất hoàn toàn khác song hân đã kịp kéo nó ra khỏi tử thần.

Hân dụi vào phần da mềm mại, hai tay giữ chặt thắt lưng nó, cặp mắt sánh cam hé mở, lưng cảm nhận từng cái vỗ nhẹ vào. Ánh mắt của Haida vẫn nhìn hân, đôi ánh nâu sáng hòa lẫn mái tóc dài màu nâu đỏ thoảng chút hương thơm nhẹ. Một cảm giác không quen, lạ lẫm song hân chỉ khẽ nhếch mép; Hân biết lưỡi dao đó có thể lấy mạng nó dễ dàng nhưng với hân thì không; đáng lẽ ra hân đã không bị thương nhưng vì thời gian quá ngắn không thể xoay trở kịp thời. Hân vừa bực tức vừa không; hân nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang buông thõng trên đệm giường của nó; chân mày khẽ dãn ra trước khi chìm sâu vào giấc ngủ.

“Bị thương một lần cũng không phải quá uổng phí”

“Mất trí à Haida” - một giọng sắc sảo giận dữ vang lên trong đầu Haida.

Haida day day vào thái dương nghĩ tới Thiên Thần, đôi mắt nâu hấp háy khẽ chớp; hình ảnh cậu nhanh chóng bị cuốn phăng đi thay bởi một hình ảnh của một gã tóc trắng. Trong không gian tối mịch của căn phòng. Người con gái đang ngồi đó với tâm tư hỗn loạn như trong biển lửa. Vốn dĩ bản chất tốt đẹp là một phần mạnh trong con người nó nhưng bây giờ Haida biết bên trong đó còn một con quỷ dữ, một bản chất tàn khốc, lạnh như băng giá; một bản chất ngủ yên suốt mười tám năm qua. Và bây giờ bùng cháy trong nó, từ đôi mắt cô gái tỏa một sắc ánh màu xanh sắc sảo. Suối tóc nâu đỏ buông dài biến chuyển mượt mà như dòng nước, uốn chuyển thôn dài giữa không trung, xỏa dài phủ xuống đệm giường sang trọng, trở màu hoàn toàn với mái tóc trắng bạch kim của một kẻ đang ngủ say. Sắc màu chủ đạo tông trung thống trị người con gái; cũng khuôn mặt đó, dáng vẻ đó song đôi mắt và mái tóc làm cô toát lên một vẻ đẹp không vượn bụi trần, một vẻ đẹp không thể cưỡng lại song ẩn chứa một bản chất tàn nhẫn đến lạnh người.

Một sắc xanh của biển cả. Từng móng tay bấm sâu vào lớp nệm dày cộm, từ sắc mắt xanh thoát lên vẻ thâm hiểm y như biển sâu muốn càn quét kẻ đang ngay trước mắt; thanh chủ mà hân tặng giờ đây lún sâu trong lớp đệm dưới sức mạnh của bàn tay gầy đang nắm chặt cán kiếm chỉ muốn cắm phập vào kẻ đang ngủ say. Đầu óc hỗn loạn muốn nổ tung ra được.

“Ta muốn giết!” - từ đôi mắt xanh tuyệt mỹ như đại dương sánh lên tia căm hận chết người. Tâm tư hỗn loạn giữa được và mất. Nên và không nên!

Suối tóc màu xanh mượt mà bây giờ trộn lẫn với sắc nâu làm làn tóc mang sắc màu quái dị cứ như hai thứ sắc màu đang đánh nhau trên mái tóc. Đôi mắt xanh trừng trừng, răng cắn chặt vào môi đến chảy máu; ghim gút vào khuôn mặt đẹp như thiên sứ kia song ánh mắt trượt xuống vai mà bắt gặp dải băng quấn vết thương rướm máu.

“Hân vẫn rất mạnh! Nếu đại đột sẽ tự đưa cổ vào tròng! Hân chưa đủ yếu!”

Cổ tay hân bỗng siết chặt lại cổ tay còn lại của Haida khi đang ngủ say. Haida nuốt khan có cảm giác như cơ thể đang bị rút kiệt; một cảm giác giải thoát len lỏi vào sâu trong con bé. Song trong đầu nó vẫn vang vọng suy nghĩ với chất giọng giết chóc: “tàn nhẫn nhất! Phải là tàn nhẫn nhất”. Haida lắc đầu, cảm giác cơ thể như vừa chạy hàng chục cây số cũng giống như máu đang rút khỏi đầu óc làm nó mơ màng không suy nghĩ được gì cả; nó vừa thấy mình hiểu bản thân, hiểu con quỷ trong mình hơn bao giờ hết nhưng vừa cảm thấy không hiểu. Quá phức tạp!

Khuôn mặt hoàn hảo kia mang sự thánh thiện song có cái gì trong sự biểu cảm ấy làm Haida suy nghĩ.

Nó hít vào chuyển ánh mắt sang sinh thể kẻ cự mình, hân trở mình dụi vào phần bụng nó, chân mày khẽ nhíu lại vì đau khi di chuyển. Nó đặt tay lên lưng hân vỗ nhẹ vào đó như dỗ cho hân ngủ. Nó là đứa vô

đạo nhưng bây giờ nó chỉ muốn gọi chúa ơi. Sao lại có ngày tôi phải đổ cho tên, đã hành hạ mình còn hơn cả chết, ngủ vậy hả ?

Sắc nâu dịu nhẹ trở lại buồng dài trong mái tóc và đôi mắt, Cơ buồn ngủ ập đến, dường như bản thân Haida dù chỉ trong thời gian ngắn cũng đã phải chịu nhiều hỗn loạn trong suy nghĩ. Nó rất mệt vào mỗi người, tựa trên gối và ngủ thiếp đi. Một tay đặt trên vai một tay nằm trong lòng bàn tay hằn, nó cứ ngồi thế mà ngủ.

- Ngủ ngon ! Ara !

....

Tam giác quỷ Bermuda, từ dưới đáy biển quái dị nhất ở địa cầu này; nơi mà không ít các nhà nghiên cứu thám hiểm tốn bao nhiêu công sức tìm lí do về sự bí ẩn của nơi này. Đó là một dấu ẩn với vài lời giải thích khoa học song giả thuyết là giả thuyết, thực tế lại là một chuyện khác. Con người vốn dĩ dù có lí giải được Bermuda với phát hiện hàng loạt các loài sinh vật dưới nước kì quái đến độ đáng sợ và các loại khí metan gây đắm tàu đi nữa, song có một điều mà con người không bao giờ biết được đó là dưới đại dương sâu thẳm, dưới cả lớp nền của đại dương nào là cổng thông quan vào thế giới bóng đen. Chỉ là cái cổng dẫn tới một không gian song song tồn tại cái nơi mà con người sợ hãi : Địa Ngục .

Dưới đáy biển tỏa lên một luồng sáng trắng nhẹ trong ngày giông tố ít tàu bè. Một con người, à, đúng hơn là một Thiên Thần, vì người thường không thể chịu được áp lực dưới biển sâu như vậy; sau một hồi như muốn cày nát cả đáy biển. Tất cả những gì anh tìm kiếm chỉ vẫn là con số 0 trên người; anh biết cửa thông quan của Địa Ngục nằm ở nơi đây nhưng phải được mở từ hai phía song cái tên thù địch truyền kiếp kia dường như đang thử thách kiên nhẫn của anh, vẫn chưa cho cánh cổng đó xuất hiện; một con người hoàn chỉnh cần phải bước qua một cánh cửa thông qua để đến thế giới âm, không có được khả năng lén lút như các tiềm thức linh hồn. Anh ngồi trên mỏm đá bàn tay hất tung đồng cát dưới đáy biển. Đáy biển lạnh thật; cái lạnh gọi anh nhớ đến một người con gái trong căn phòng giam với cơ thể đầy vết thương chiến đấu với hơi lạnh cắt da bằng hơi thở yếu ớt cơ hồ có thể biến mất đi lúc nào. Một cảm giác duy nhất cứ như mũi dao rạch lên da anh. Đau đớn ! Rất đau ! Một cảm giác thấy mình vô dụng, chỉ nhìn người mình yêu tổn thương . Anh bây giờ muốn cày nát cái Địa Ngục kia, vốn biết nó tàn nhẫn, vốn biết nó xấu xa nhưng tại sao lại có thể tàn nhẫn với một con người vốn dĩ đã chịu nhiều đau khổ như Haida, vì cô dẫn vật chưa đủ hay vì cô quá tốt nên mới phải chịu như thế. Cách đây hai mươi ba ngày, anh đã bị trọng thương nặng; nếu không phải có những Thiên Thần khác thì e rằng đã khó sống song khi trong bóng đêm đó anh đã kịp thấy một tiếng cười man rợ trước khi cô gái nhỏ với khuôn mặt đầy sợ hãi, muốn gào thét nhưng cơ hồ cũng không thể bị kéo đi . Kéo đến tận cùng của thế giới.

“Đồ hèn hạ, tất cả những gì Haida chịu, Ta sẽ trả cho Người gấp ngàn lần !”

Thiên Thần cũng có lúc nổi giận, nổi giận khi cô gái của mình bị cướp đi, đó là điều hiển nhiên. Dù rằng điều đó làm sức mạnh của anh suy giảm song tình yêu dành cho cô gái lại thôi thúc sức mạnh mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Tuy rằng chưa khôi phục sau trận thập tử đó nhưng nhất định anh phải cứu được cô ấy khỏi cái nơi tối tăm ấy. Từng lưỡi kiếm chém sâu vào lòng đất tạo nên những vết nứt dài trên nền biển, bầu không gian rã rúng động.

Vì sao lại là Haida ?

Vì sao cứ phải là Haida ?

Vì sao ?

.....

- Điện Hạ ? - có một cận thần gõ cửa gọi hần

Hần khi tỉnh dậy vào lúc sáng “Đúng là bảo nó coi chừng cũng như không ” song may mà không có gì . Hần thấy nó ngủ say như chết, hần nhìn xuống bàn tay mình vẫn giữ nguyên tay nó trong lòng, chân mày chau lại rồi thả mạnh tay nó ra y như phải bóng. Hần vừa lăm bầm vừa đặt nó ngay ngắn trên giường trước khi bước ra cửa :

- Chuyện gì ?

- Vương tử Danhem vừa đến ạ !

- Ta biết rồi ! Lui ra ! - hấn nhếch mép nói rồi thay y phục.

Haida tỉnh dậy, nó xoa bóp cái tay gãy, hình như đã lành lặn như cũ, vai và lưng mỗi nhử, cả đêm chẳng ngủ nghe được là bao. Nó đứng dậy nhìn quanh quất, lúi húi tháo dây băng ở tay ra, đúng như lời thầy thuốc nói, vết thương đã lành hẳn . Chợt có tiếng bước chân, Haida ngước mắt lên và trong vòng không đến hai giây sau nó cúi xuống nhưng với khuôn mặt nhanh chóng hồng lên, hai mắt mở to còn mồm miệng cũng há hốc ra. Hấn đang ung dung đi lại trong phòng với lớp áo choàng tắm dài gài hờ ở thắt lưng để lộ ra khuôn ngực rắn chắc. Nó thề nó không cố ý, cũng không có gì phải ngượng nhưng tự dừng lại đỏ mặt. Nó có thể thấy rõ một vết băng trắng trên bắp vai hấn và điều đó làm nó thoáng chút áy náy.

Lại có tiếng gõ cửa :

- Điện Hạ ! Vương tử Danhem chúng ta giải quyết như thế nào ạ ?

- Cứ để đó cho Ta ! - hấn nói nhếch mép nhìn khuôn mặt con bé Haida đang đỏ dần lên khi đang tháo lớp băng tay.

Haida ngẩng mặt lên, ánh mắt thoáng chút nghi hoặc. Danhem chẳng phải là người đã tiến cung bốn mỹ nữ kia hay sao. Nay một trong số ám sát người trong cung điện.

- Haida ! Người cũng thay quần áo đi !

Hấn lắc chiếc chuông ở trên bàn, nhanh chóng, những người hầu tiến vào và kéo nó đi giúp nó tắm rửa và thay y phục.

- Chuẩn bị cho cẩn thận trước mặt Vương Tử ! - hấn nhả từng lời, đám người hầu vâng dạ rồi kéo đi.

Hấn ngồi chống tay trên cằm, hôm nay hấn mặc một bộ trang phục đen dài phủ xuống đất, một bộ trang phục hoàn hảo như được tạo ra chỉ để dành cho hấn với chiếc áo choàng cài bằng kim cương đen, loại vải, chất liệu đến thiết kế tôn lên dáng vẻ cao ráo, vẻ đẹp khuôn mặt muôn phần làm người khác sững sờ. Mái tóc trắng bạch kim xõa dài, hết một bức tượng đẹp đến từng chi tiết. Hấn mơn tay trên môi, dự tính của hấn hoàn toàn chính xác. Suốt mấy ngày hôm nay việc hấn lui đến chỗ Haida vốn dĩ chẳng ai ngoài hấn biết. Đơn giản, hấn muốn chiêu dụ bọn ám sát lộ mặt. Đêm qua ngoài việc ám sát Haida, ở Đông cung còn phát hiện dấu tích của kẻ đột nhập.

Nếu phán đoán của hấn chính xác. Chúng muốn nhân lúc hấn ngủ sẽ ám sát rồi sẽ tiện tay giết luôn Haida sau đó vu oan cho nó. Song chúng không biết, từ ngày Haida trở về, hấn đêm nào cũng đến chỗ nó. Đêm qua, hấn đã sai bắt giam tất cả bọn mỹ nữ, dùng nhục hình tra khảo. Hấn không chỉ muốn moi móc thông tin, đơn giản, hấn biết rõ ai là kẻ đứng sau vụ này. Nhưng hấn muốn cho chúng biết Điện Hạ này không phải là người chúng có thể chạm tới, cũng như phi tần của hấn, chúng sẽ phải một cái giá rất đắt cho việc đó.

Một tên thân cận nhỏ to ngoài cửa :

- Điện Hạ ! Suốt hai hôm nay có một tên Thiên Thần cứ làm rúng động Bermuda ! Phải làm sao đây ạ ?

- Một tên Thiên Thần ? Trong như thế nào ?

- Dạ ! Người tỏa ra sức mạnh phi thường, bề ngoài cũng rất đẹp song lại vô cùng tức giận ! Chúng Ta sẽ cho người đối phó với gã hay sao ạ hay cứ mặc kệ !

- Được rồi ! Ta sẽ biết giải quyết !

“Đến rồi sao ? Người đến nhanh thế ?”

..

Hấn day tay trên thái dương nhớ lại hành động đêm qua của mình . Quá nông nổi ! Đại đột !

Đầu hấn thoát qua hình ảnh đầu tiên khi mới thức dậy; chân mày nhăn lên rồi cau lại thoáng vẻ không hài lòng. Hấn vội bước đến góc phòng kéo tấm màn bằng satin ra để lộ một ngăn tủ khóa ẩn, hấn áp tay mình vào đó và xoay khóa ẩn 13 lần ngược chiều kim đồng hồ và ra lệnh trong đầu. Khóa ẩn bật mở

để lộ một ngăn kín đằng sau; một quả cầu lửa lơ lửng trong tủ như mặt trời thu nhỏ tỏa ra sức nóng rực chẳng khác nào mặt trời thu nhỏ. Hắn đưa tay vào xoa quanh quả cầu để mặc lửa nóng như đốt trên lòng bàn tay, bèn từng ngọn lửa hung hãn qua kẽ tay; hắn kéo sáu tia lửa nhỏ ra và rít lên đầy ra lệnh :

- Ta - Chúa Tể địa vùng Foxephin, thế giới âm. Thông kết giới !

Ác quỷ Điện Hạ, hắn đã thông một bên cổng vào thế giới bóng tối, việc này đòi hỏi không ít năng lượng của hắn song kế hoạch vẫn kế hoạch; tham vọng vẫn là tham vọng.

Dưới đáy biển Bermuda, một ngày bão tố quá nhiều cho những đoàn nghiên cứu, từ đáy biển lóe lên chút ánh sáng dịu nhạt, sâu thẳm dưới lòng đại dương; một người con trai với mái tóc vàng nâu, nước da trắng như tuyết cùng bộ trang phục trắng bông trong từng làn nước biển ; thoát khỏi lực ép dưới lòng đại dương lần bảy sinh vật quái lạ trong đêm đứng trước cánh cổng thông quan dẫn qua thế giới song song . Kế bên anh là một người khác cũng bộ trang phục trắng sáng đẹp rực rỡ :

- Điện Hạ ! Quá liều lĩnh ! Như vậy không đáng; Điện Hạ còn phải nghĩ đến Thiên Đàng và loài người chứ !

- Hãy nhấn với David và cha Ta nếu Ta không trở về hãy để David lên ngôi, đó là một người tốt !

- Thần biết David là người tốt song....Điện Hạ ! Thần cầu xin Người ! Đừng dẫn thân vào nơi ấy ! Đó là...Thế Giới Bị Cấm !

Trên khuôn mặt hoàn mỹ như Thiên sứ của chàng trai kia thoáng vẻ khổ tâm; vừa khổ tâm vì cha mình; song, còn người con gái đó. Thì sao ?

Cô ấy đã làm gì sai đến mức bị bắt về nơi ấy dưới trướng một tên độc ác như vậy. Hắn đã thông quan tức là hắn muốn chiêu dụ cậu đến; chuyến này khó khăn trăm bề; vết thương kịch độc suýt nữa lấy đi sinh mạng cậu, cậu vẫn chưa khôi phục hẳn, chắc chắn không phải là đối thủ của hắn. Nhưng qua tiềm thức đi tìm người con gái của cậu. Những gì cậu cảm thấy chỉ là đau đớn vô bờ như ai rạch từng đường trên da thịt mình; hình ảnh người con gái tóc nâu với bộ váy mỏng tanh rách rưới che phủ cơ thể chẳng mấy lành lặn rướm đầy máu tươi nằm co ro trên sàn nhà dơ bẩn dưới cơn gió lạnh buốt âm độ của Địa Ngục. Từng hình ảnh như chết rồi của cô ấy cửa vào trái tim cậu, đau đớn buốt nhói khôn cùng.

Nợ. Quá nhiều. Yêu. Cũng quá nhiều !

Làm sao Raphel có thể an nhàn ở đây trong khi người cậu yêu vĩnh viễn không bao giờ trở về. Nhẹ lăm là cũng bị giam cầm ở Địa Ngục làm toi mọi cho Ara, nặng hơn là chết đi và vĩnh viễn không bao giờ thoát khỏi nơi ấy. Rốt cuộc cô ấy có phải chưa chịu đủ đau đớn hay gì khác mà lại bị bắt về nơi ấy; bị tra tấn dã man như vậy. Cậu phải đi ! Nhất quyết phải đi !

Sau cửa thông quan này, là tách khỏi thế giới loài người và đến một thế giới song song tồn tại. Sẽ có 13 cánh cổng chẳng khác nào 13 tử thần đứng chờ Thiên Thần. Vào 7 cánh cổng cuối sẽ là nơi bày binh bố trận. Coi như quà hân dành cho khách quý bước đến Thế Giới Bị Nguyên Rửa. Còn 6 cánh cổng kia sẽ mở sẵn cửa cho Thiên Thần, coi như là Chào đón !

Hắn chẳng phải đã tính sẽ lợi dụng Haida vào dã tâm của hắn hay sao, chẳng việc gì hắn phải thông quan cửa nghênh địch như vậy; nhưng có cái gì đó trong hắn thấy không ổn, có cái gì làm hắn thấy không an tâm. Còn lí do khác là do hắn cũng là vua của một phần thế giới, đã nói sẽ đấu với Thiên Thần; nếu Raphel thắng hắn sẽ trả tự do cho Haida, nếu thua thì số phận Haida vĩnh viễn thuộc về hắn.

Hắn quay lại ghé cảm giác năng lượng tiêu hao sau khi phải mở nhiều ải, hắn ngồi trấn tĩnh lại, hai mắt nhắm nghiền cố gắng khôi phục số năng lượng tiêu hao đi.

“Đúng là quá mệt mỏi với những gì có liên quan tới con nhỏ đó !”

21. Chapter 18 : Bermuda Triangle

Dear all, mình sẽ tạm post một thời gian ngắn vì hơi bận. Nếu muốn nhận được thông báo truyện thì các bạn hãy để lại sms trên wall JK hay trong truyện để mình có tên các bạn để tag vào khi quay lại và post chap mới !

VOTE and MENT if you think i DESERVE it ! Thanks !

JK

.....

The Mermaid Curse

Liệu sẽ mất khoảng bao lâu để Raphel có thể vượt qua 7 cánh cửa được phong ấn và canh gác kĩ lưỡng đó. Một tuần, có thể sớm hơn ? - Hắn lại suy tư, cảm thấy vừa quá lâu vừa gấp gáp, tâm trạng không thoải mái và càng ngày càng ngoài tầm kiểm soát làm hắn không ưng lòng; hắn gạt chai rượu, vật mà thấy chướng mắt, bể tan tành. Rồi nốc hết cốc rượu, chất cay nồng làm hắn bình tĩnh đi đôi chút. Bây giờ ngoài Raphel ra, hắn còn phải đối phó với tên anh trai cùng cha khác mẹ của hắn, Vương Tử Danhem. Chắc chắn chẳng mấy tốt lành.

Haida cố gạt tầm voan đen khỏi mặt mình “Sao cái bộ trang phục nào cũng có cái voan đen khó chịu này vậy hả”. Nó mặc một bộ trang phục hoàng tộc màu đỏ thẫm dài qua đầu, chất liệu mềm mượt, dễ chịu song thiết kế vô cùng cầu kì, nhấn ở thắt lưng nhỏ gọn rồi phồng xuống. Bộ trang phục kín cổ kèm theo tấm voan pha lẫn với họa tiết bằng chỉ vàng trên áo. Hắn chống tay nghe tiếng giày chạm vào sàn đá, trên nền đá đen sang trọng, một cô gái bước ra với bộ trang phục màu đỏ quý phái. Chân mày thoáng giãn ra, mắt sáng lên chút vàng cam rồi hắn đứng dậy quàng tay qua thắt lưng nó kéo đi.

Tại tư dinh riêng biệt hướng đông nam cung Điện Hạ

- Vương tử ! Cảm ơn đã quan tâm ! Ta và phi tần đều rất ổn ! – hắn ngồi bệ vệ trên ngai vàng, một tay vòng qua eo Haida ở bên cạnh, một tay cầm cốc rượu. Ánh mắt vô cùng thỏa mãn nhìn Vương tử đang điên lên vì tức giận. Tối qua, hắn đã loan tin rằng mình bị ám sát, rất nguy kịch ! Theo giáo luật thì nếu hắn chết thì Danhem sẽ kế thừa vương quốc của hắn. Song hắn đã chơi một vở đau, một cú lừa ngoạn mục !

- Điện Hạ vẫn khỏe mạnh là điều quan trọng rồi ! – Danhem già già cười, điệu cười giả tạo đến mức Haida ở cạnh còn cảm thấy muốn nôn.

Danhem đứng dậy nâng cốc rượu tiến về phía hắn chúc mừng, ánh mắt già hướng sang Haida xong lại nói :

- Có phải đây là phi tần của Điện Hạ ! – khuôn mặt đẹp trai trẻ tuổi chỉ tầm ngang với hắn, độ hai mươi là cùng, với mái tóc màu đen, nét mặt mang vẻ thật thà đó lại là lớp vỏ của một con quỷ, Danhem nhìn nó một lượt rồi lại cười, khoe nụ cười đẹp đến nao lòng của gã – Đường như Điện Hạ vẫn chưa phong danh chính thức !

- Phải ! Nhưng trong ngoài đều biết đây là phi tần của Ta ? Vương Tử có gì không thỏa đáng ! – người hắn bất giác căng cứng, hắn đứng trước mặt Haida, bàn tay siết chặt cổ tay nó, Haida có cảm giác dường như tên Vương tử kia đang toan tính điều gì đó.

- Không, chỉ là quan tâm muốn giúp Điện Hạ tránh những lời thị phi và “em dâu” cũng được danh chính ngôn thuận. Sao Điện Hạ không mở một buổi tiệc theo lễ Gafenso nhĩ ! Ta sẽ giúp Người chuẩn bị nhé !

Bàn tay ngay eo nó nhanh chóng siết chặt vào thành nệm, Hắn đứng dậy chen bước giữa Danhem và Haida. Hắn cũng mang một chiếc mặt nạ sắc mùi giả tạo nói :

- Sao có thể phiền Vương Tử chứ ! Phi tần của Ta vốn dĩ sau đêm qua vẫn chưa hồi phục hẳn !

Danhem y như một con rắn lách qua người hắn, tiếp tục điệu cười mê hoặc của gã nhìn Haida nhưng Haida bây giờ chỉ cảm thấy con người nham hiểm này đặc biệt cần tránh xa, gã ta không có vẻ không tàn bạo bằng hắn song về khoảng thâm hiểm, Haida dám cược gã chỉ ít cũng ngang ngửa nếu không muốn nói là nhìn gian xảo hơn nhiều :

- Đây chẳng phải là phi tần đầu tiên của Điện Hạ sao ! Là anh trai, quan tâm một chút cũng là điều phải làm ! Chưa kể Chúa Tể và Hoàng Hậu cũng rất quan tâm khi nghe về chuyện này. Ta vừa trò chuyện với họ, họ có vẻ hài lòng khi thông qua một buổi tiệc Gafenso !

- Có lẽ để sau này khi nàng ấy khỏe hẳn đã – Hấn đứng càng gần, Haida sợ sệt nép sau lưng hấn nhưng tên Vương tử không buông tha. Cảm nhận ánh mắt chòng chọc háu đói của gã, nó không khỏi lo âu . Hấn quàng tay qua vai nó, người hơi rướn lên trước, ánh mắt hấn đổ nhìn chòng chọc vào Danhem chẳng khác nào kẻ thù.

- Vua cha và mẫu hậu đêm qua biết được đã lệnh cho Ta phải điều tra vụ này tường tận ! Điện Hạ không muốn làm Vua cha buồn chứ ? – gã dẹo miệng, mắt ánh đỏ xảo quyệt. Hấn khựng lại, vụ việc này hấn ngờ tới nhưng không ngờ gã lại nhắm vào Haida với mục đích khác. Nói về chúa quỷ, không phải hay ho khi dạy vào ông ta song hấn vẫn ghì chặt cổ tay Haida không có ý nhường nhịn. Danhem kéo tay Haida – nếu không thì để Ta dẫn “em dâu” về điện Danhem mở tiệc Gafenso ngày mai sẽ mời Điện Hạ tham gia ! – gã cười ranh mãnh, vuốt nhẹ mái tóc của mình – hay để Ta xin ý kiến Chúa Tể - Danhem mở lòng bàn tay thả ra chút khói đen bao thành hình tròn.

Hấn bước đến phủ nhẹ quả cầu khói sắp thành hình đó rồi nói , Haida nhìn thấy hấn nổi gân xanh lên chắc chắn là rất tức giận :

- Vương Tử ! Ngày mai, mời đến bữa tiệc Gafenso ở vườn Hoàng gia Inrako lúc nửa đêm nhé ! – Hấn bước đến che chắn cho nó. Nó nép sau lưng ánh mắt nhìn về mặt đặc chí nham hiểm của Danhem, dù rằng nó không hiểu cũng không biết tiệc Gafenso là gì nhưng chắc chắn không phải là điều tốt lành gì.

- Người của Ta sẽ đến giúp một tay ! Tạm biệt, em trai !

Nói rồi trong khoảng khắc gã vụt biến mất, chỉ để lại làn khói đen buốt. Danhem có kĩ thuật di chuyển xuất thần. Dù khả năng chiến đấu thua xa hấn nhưng về môn nghề này gã vượt trội hơn.

Hấn quay sang nhìn tên thị vệ kẻ vừa bưng một ly rượu cho hấn. Một tay sai che giấu thân phận của hấn, hấn nói khẽ gì đó về mặt rất tức giận :

Hấn ngồi xuống ngai vàng : “Khốn khiếp. Danhem Người muốn làm gì vậy” . Hấn mở lòng bàn tay tỏa làn khói nghi ngút, một luồng gió thốc thẳng vào cửa chính điện vô cùng nhanh chóng, chiếc áo choàng bằng vải đen bay phấp phồng trong gió.

- Áyda – nó cố đứng vững thẳng bằng trên hai chân, gió mạnh như bão thốc vào. Hấn giảm lực rồi đánh mắt sang Haida. Vòng tay giữ nó, dường như nó quá gầy, chỉ cần hấn tạo ra gió lớn cũng đủ cuốn con bé đi.

Haida nhìn hấn hỏi :

- Gafenso là gì ? – giọng nó thoát e ngại, dường như nó cũng nhận ra có điều gì không mấy tốt đẹp dành cho nó.

- Bữa tiệc y nữ !

Y nữ ở đây có nghĩa là buổi tiệc kén chọn phi tần cho những người có địa vị. Khi một thiếu nữ trở thành phi tần của Điện Hạ thì thường sẽ có một buổi lễ sắc phong hoặc một Gafenso là một bữa tiệc y nữ. Nếu của buổi lễ sắc phong là một sự sang trọng, một bước tiến lên giàu sang trọng vọng thì Bữa tiệc Y nữ lại là sự trái ngược. Nếu thiếu nữ là kẻ có danh vọng, là con cháu của Hoàng tộc hay người có địa vị thì sẽ được sắc phong sau Lễ phong tước. Nhưng còn Gafenso, là một cuộc săn đuổi dưới danh tiếng một bữa tiệc. Một bữa tiệc y nữ nơi thiếu nữ đó phải tìm được Chủ nhân, tức là trong hoàn cảnh Haida phải tìm được hấn. Vì các y nữ vốn dĩ không có địa vị, là thường dân mà lại được chọn làm phi tần cho kẻ có chức vị như Haida không hề có danh tước được hấn đem về làm phi tần; trong khi hấn lại là Điện Hạ, là Vua một phần ba thế giới Địa Ngục.

Trong bữa tiệc này, nguyên tắc phái nữ bao gồm Haida sẽ nhảy với mười ba nam nhân khác nhau do chính Haida tự chọn. Và điều nhảy thứ mười ba phải chọn đúng Chủ nhân của mình. Nếu chọn sai thì thiếu nữ phải thuộc về người nam nhân thứ mười ba bất chấp kẻ đó là ai. Không phải dễ dàng khi tất cả buộc phải hóa trang, không được trò chuyện với nhau. Và còn sự “nhúng tay” của Danhem chắc chắn sẽ làm mọi chuyện khó khăn hơn.

Hắn thật sự chỉ muốn giết Danhem ngay nhưng mẹ của gã, Là Hoàng hậu cũng là “người tình” đáng kính của Cha hắn. Cả ba kẻ năm lần bảy lượt muốn trừ khử hắn vì nghi ngờ hắn là họa sẽ đoạt ngôi. Nhưng vì chưa có lí do thích đáng vẫn chưa tiến quân, phần vì hắn quá mạnh cho nên không thể tiêu diệt được, dù chỉ nắm 1/3 thế giới bóng tối song khả năng phi phạm của hắn là điều khiến bọn tạo phản lẫn Chúa tể phải dè chừng. Hắn cũng lại chưa muốn gây hấn với Chúa Tể cho nên tạm thời không động đến gã Danhem đó. Nhưng nếu Haida không danh chính ngôn thuận chắc chắn Danhem sẽ làm khó dễ con át chủ bài và sợ khi tên Thiên Thần kia đến chỉ kịp thấy xác nó thôi. Hắn đảo mắt, tập trung suy nghĩ cách đối phó, rất nhiều cách song cách nào mới là hay nhất đây . Điều quan trọng là làm sao để Haida không lọt vào tay kẻ khác.

Hắn mơn tay trên vành áo dày nhìn Haida và giải thích cho nó :

- Nhưng chẳng phải chúng ta chỉ là giả thôi sao ? – nó nhỏ giọng hỏi.

- Người có quyền quyết định sao ! – hắn trợn mắt bồng chốc nổi giận vô lý - Vả lại, nếu Người không phải là phi tần mà lại đêm hôm xuất hiện ở hiện trường thì chắc chắn Người sẽ bị đưa vào danh sách kẻ nghi ngờ và sẽ bị tra khảo !

Danhem dường như đã tính toán rất kĩ, cài Haida vào thế bí; trong hoàn cảnh này rõ ràng gã sẽ giăng một cái bẫy tình vi trong bữa tiệc Gafenso. Hắn lại vò nắm tay chỉ muốn giết chết gã ngay tại chỗ, vốn dĩ gã đã luôn là cái gai trong mắt hắn song bây giờ hắn tức giận đến mức có thể giết ngay gã cùng với mẹ của gã luôn thể.

- Là một bữa tiệc cũng mà ở đó người sẽ được khiêu vũ với 13 người trong đó người thứ 13 người khiêu vũ sẽ là Chủ nhân của Người !

Một dòng điện chạy khắp cơ thể điếng dần của con bé, không đùa chứ. Chủ nhân của nó. Cụm từ này nó vốn không tồn tại trong từ điển của nó. Haida càng không muốn tham gia.

- Người phải tìm ra Ta trong số những người hóa trang ở buổi tiệc nó nếu không muốn chết ! Nếu Người rơi vào tay kẻ khác, Ta không dám chắc kẻ đó sẽ giết Người theo cách nào đây – hắn nói thản nhiên nói tuy giọng có chút đặc lại. Đôi mắt sáng lại nhìn con bé đang đứng trước mặt với hai tay buông thõng.

Haida chính thức phải quyết định cuộc đời của nó bằng một bữa tiệc khiêu vũ. Và nó cảm giác có một khối đá vừa đè vào người nó, tại sao lúc nào nó cũng phải vướng vào các tình huống ngặt trở thế này chứ !

- Sẽ không có gì phải không ? – nó hỏi nhỏ như tự trấn an mình , xem nào, nó đã sống sót đến bây giờ là một kì tích. Hãy tưởng tượng nếu sống một kẻ chỉ biết có giết người thì thời gian nó sống hơn nửa tháng ở đây đã là kì tích rồi, phải ! Haida chưa muốn chết, dù bây giờ nó là nửa quỷ nhưng nó không muốn chết !

Không muốn chết !!!!

..

Danhem ngồi chống tay lên cằm :

- Hãy là cho hai kẻ đó không nhận ra nhau !

- Vương Tử ! Tại sao Người lại muốn như thế, thần chưa hiểu ý !

- Cô ta là phi tần đầu tiên của Ara chắc chắn hắn rất ưa thích cô ta ! Ta sẽ dùng thuật điều khiển cô ta để khi hắn sơ hở thì cô ta sẽ giết chết hắn. Mọi tội lỗi đều do cô ta gánh chịu !

- Thần đã hiểu, thưa Vương Tử ! Nhưng hắn không phải rất mạnh hay sao !

- Lần này Ta được cả sự hậu thuẫn của Chúa Tể lẫn Hoàng hậu, Người nghĩ Ta sẽ thua. Dù hắn có mạnh cách mấy dưới sức mạnh hợp lại của chúng Ta ! Người nghĩ hắn sống nổi chắc !

- Vương Tử quả nhiên lợi hại !

- Ta muốn nhổ sạch cái gai lần này ! Nhanh lên – Danhem quay sang hỏi tiếp - Bốn kẻ kia sao rồi ! Đã thanh trừ hết chưa ?

- Dạ....dạ....nhà tù ở đây được canh phòng nghiêm ngặt quá....nên... !

- Ta không bảo tên vô dụng như Người, gọi ác thần đến đây cho Ta ! - bàn tay đập mạnh xuống bàn làm cả căn phòng rung lên như động đất . Tên tay sai cuốn quạt bỏ đi nhanh trong khi Danhem với ánh mắt hân học rít lên – Ara ! Xem thường Ta quá đấy !

Trong lúc đó trong một thế giới song song, cầu nối giữa Bermuda và Địa Ngục .

- Hãy tránh ra nếu không muốn bị sát thương ! – một giọng nói đậm chất uy dũng phi chút bao dung vang lên !

Một người con trai khoác trên mình áo lụa santanh trắng lóa mắt, cả người toát lên sức mạnh lẫn nhân cách phi phàm, một nửa khuôn mặt che phủ bởi lớp một choàng để lộ một nửa khuôn mặt với mái tóc vàng nâu, sắc mắt xanh như bầu trời, nước da trắng toát lên vẻ thanh cao. Một thứ ánh sáng của Thiên Đường bao phủ quanh anh giữa bầu không gian nhơ nhớp của một đám quỷ sứ bao quanh và những quái thú ẩn nấp trong bóng đen đáng sợ của Địa Ngục; Thiện và Ác giao nhau. Một lưỡi kiếm hướng xuống trên bàn tay của người khoác chiếc áo lụa santanh khẽ chuyển động; những hung thần canh giữ cửa xông vào từ lưỡi kiếm lẫn đôi mắt tỏa ra màu đỏ như máu tươi trái ngược với ánh sáng trắng; bóng trắng chuyển động càng lúc càng nhanh. Raphael tuy vẫn chưa khôi phục nhưng bản thân là Điện Hạ của Thiên Đàng, sức mạnh vốn dĩ vượt trội; hung thần tuy đông song không dễ dàng đánh bại được anh. Thứ ánh sáng ấy làm bọn chúng lóa mắt, hơi ẩm tỏa ra làm chúng bồng rất. Anh, là hiện thân của những gì thánh thiện nhất, là Chúa Trời tương lai. Từng chuyển động nhanh đến mức khó mà nhìn thấy, từng luồng sáng lẫn vào bóng tối. Một trận chiến ác nghiệt kéo dài đến hàng giờ đồng hồ cho đến khi xác các lính quỷ chất đầy bốc lên mùi tanh của máu.

Qua được một cánh cổng nữa, một Thiên Thần thanh khiết ngồi trên mỏm đá, vượt qua tất thay ba cổng trong đó một cổng vắng tanh, hai cổng còn lại với trăm lính và hai con quái thú hung hãn. Anh cắn tay và mảnh vải, tay kia băng bó vết thương trên bắp tay mình. Vuốt lấy mồ hôi lẫn máu dính trên trên người; bàn tay chạm vào sợi dây chuyền được đan lồng với sợi dây chuyền được đan lồng với hình thánh giá ở cổ, đó là sợi dây chuyền vàng với chiếc mặt đơn giản có hình tròn như đồng xu. Sợi dây chuyền của Haida

Trên khuôn mặt đầy mồ hôi và dính cả máu của Raphael, hiện lên một đường nét vui vẻ, anh luôn vui mỗi khi nhớ lại vì sao mình lại gặp Haida.

Tạm gác lại hiện tại phức tạp, bước về mảng kí ức sống động, đáng yêu của Raphael và Haida của hai năm về trước

.....

2 năm trước,

Trong một ngôi trường trung học, cũng như bao trường trung học khác, có những cá thể rất nổi tiếng , đại diện là những nam thanh nữ tú hay còn gọi là hotboy, hotgirl. Cậu nam sinh nổi bật với vẻ ngoài điển trai, dù mặc trang phục gì cũng là tâm điểm chú ý của mọi người; song khác hẳn với những gì người ta suy nghĩ: hotboy đồng nghĩa với ăn chơi sát gái. Cậu nam sinh đó với tính tình rất tốt, vô cùng tốt, có thể nói là mẫu hotboy âm áp như từ phim bước ra; chỉ thiếu mỗi đôi cánh cửa thì đủ cho người ta quỳ lạy gọi bằng Thiên Thần thôi .Ừ, mà cậu là Thiên Thần thật ra, cậu chỉ tạm thời giả dạng làm học sinh bình thường trong vòng một tháng tức khoảng hai năm ở thế giới loài người. Cậu ấy đang đứng ở sân sau nhằm nhai một chai coke sau một hồi ra sức trốn tránh mấy trăm cặp mắt “như camera” của của bạn nữ khác mà nói cho giống phim truyền hình là các fan nữ. Hãy tạm bỏ qua các khung cảnh lãng mạn như phim Hàn, sân sau của trường đầy rác và lá song nó là một chỗ trốn thích hợp; cậu thò tay vào túi lấy điện thoại

Keng.

Một âm thanh thanh toát rồi vật hình đồng xu vừa từ túi cậu rơi xa và bắt đầu lăn. Chết rồi, là đồng xu của cậu. Không lẽ nào lại phí phạm chỉ vì lỡ đánh rơi, nhưng đồng xu đang cách khe cổng gần đó không tới ba mét.

“Thôi tiêu mất đồng tiền các rồi ! Chúa ơi , tha lỗi cho con” – vừa cố gắng nhặt cậu vừa tiếc .

Phịch

Nói chính xác là chỉ cần lệch 2 mm nữa là mất đồng xu rồi, đồng xu bây giờ đang nằm dưới đôi giày của một ai đó. Một cô gái đang đứng ở một tư thế vô cùng thiếu nữ tính, có vẻ như cô ấy cố tình nhón chân quá đà để đạp lên đồng xu. Cậu vì nhún người nhặt tiền suýt nữa cũng đã bị chân cô gái đó dẫm lên. Trong khi cậu vẫn còn đứng hình vì hai tư thế rất hoàn cảnh, một người là rướn người chỉ thiếu bò ra đất để nhặt tiền, một cô gái khác mặc váy nhón chân lên trước, chưa kể tay cô ấy còn cầm một chổi. Cô ấy rất rút chân về nhặt đồng xu lên phúi phúi, xem xét rồi quay sang chỗ cậu.

- Cửa cậu hả ?

Lúc này cậu vội phúi lại gối quần và đứng thẳng dậy theo đúng cử chỉ của một hotboy. Trên phù hiệu của cô gái đó ghi Haida – lớp 10E, là lớp giỏi chuyên khoa xã hội.

Haida chu môi xem xét đồng xu kì lạ trước khi trả lại cậu, đúng là nó có thấy đồng xu nhìn rất đẹp rất lạ song cũng không hồi khi kịp nhớ lại công việc mình phải làm; song đó không phải là đồng xu thường có xuất xứ từ Thiên Đàng, đó là đồng xu dành để thả xuống dòng sông khi các Thiên Thần cầu nguyện cho loài người. Là đồng xu bị.....Haida vô tình đạp lên, liệu cái này có được xem là xúc phạm không nhỉ.

Haida nhìn cậu, theo phản ứng thường niên của bọn con trai với Haida là chắc chắn sẽ cảm ơn qua loa rồi bỏ đi, nhưng cậu nam sinh này cứ thờ người ra đó. Haida khẽ chau mày rồi quay lại công việc quét sân, chả là hôm nay bị phạt do tội đi trễ suốt cả tuần cho nên phải quét dọn cả sân sau :

- Cảm ơn !

- Không có chi ! – Haida đáp ngay tắp lự như phản xạ. Tiếng chổi quét xoèn xoẹt trên nền nhà bỗng dừng lại; Haida quay sang nhìn cậu nam sinh nọ, vẻ khó hiểu lộ rõ trên khuôn mặt.

“Cậu ta gì mà cứ như chết đứng vậy ? Nhìn rất đẹp trai nhưng có phải là bất bình thường không ? Hay mặt mình nhìn tếu lắm hay sao ?”

Về phần Raphael, thật ra, cậu chỉ cảm thấy buồn cười, nhớ lại cách cô ấy đạp chân lên đồng xu quý giá của cậu mà buồn cười nhưng không thể cười ra mặt được nên chỉ nhìn chăm chăm đầy thú vị. Có vẻ khá thú vị khi lần đầu tiên có một người bình thường nhìn thấy được đồng xu của Thiên Thần mà lại là vô tình đạp lên nữa chứ :

- Cậu....có gì à ? – Haida hỏi quay sang nhìn cậu....trong đầu nó hiện tại chỉ thấy cậu ta rõ ràng rất ưa nhìn nhưng có gì hơi....đều !

- À không ? Sao cậu lại phải quét sân ?

- Vì tôi trễ học ?

- Vậy à ? Nhà cậu xa trường à ?

- Không ! Thi thoảng tôi trễ xe buýt, thi thoảng dậy muộn ! – cô ấy vừa đáp vừa tiếp tục đẩy đồng lá về góc sân.

- Um...để tôi giúp cậu !

- Không cần đâu ! Cũng xong rồi ! – Haida mỉm cười với cậu ta. Tim cậu chậm đi một nhịp, đây đâu phải là lần đầu tiên gặp con gái đâu, mà cậu là Thiên Thần mà ! Cậu đâu phải người bình thường chứ !

Xong xuôi, Haida đặt chổi vào góc sân, rửa tay rồi bỏ đi , xong quay sang hỏi Raphael :

- Có chuyện gì à ? – sao cậu ta sững bước đi theo nó.

- Tôi mời cậu uống nước nhé, để cảm ơn vì đã nhặt dùm tôi !

- Không cần đâu !

- Cậu không đồng ý thì tôi ngại lắm !

Bất đắc dĩ Haida gật đầu đi theo cậu ta, cậu ta đặt hộp sữa mát lạnh vào tay Haida sau đó cả hai thông thả đi :

- Tại sao....-Haida sau một hồi im lặng -...tôi có cảm giác hình như mọi người đang nhìn mình !

Không nhìn cũng lạ, tự dưng hotboy sánh bước cùng một đứa con gái nào đó, chẳng phải hotgirl, cũng đáng yêu đấy nhưng không nổi tiếng trong trường cho lắm mà hình như có chút ...tai tiếng nữa . Raphel gần đầu cũng không biết giải thích thế nào !

- Tôi cũng không rõ ! Mà cậu tên gì ?

Haida quay lại ngần ngừ nhìn rồi đáp :

- Haida ! Còn cậu ?

Haida không biết tên cậu ! Cậu đã quá quen với việc các đứa con gái biết tên mình thậm chí kể cả người cậu chưa bao giờ gặp, cậu ho khẽ che giấu sự bất ngờ rồi đáp :

- Raphel Yako !

Haida đảo mắt, cái tên này nghe quen quen, hình như có nghe mấy đứa bạn nhắc đến, xong cô nhóc quay sang nhìn những cặp mắt chĩa vào mình rồi quay sang nhìn cậu. Nhớ ra rồi ! Thôi rồi ! Cậu ta đúng là hotboy khối 11 với thành tích học tập khủng, làm mưa làm gió ở trường bao lâu nay. Haida có cảm giác như tự cắn phải lưỡi, có phải này giờ nó đang tự đặt mình vào tâm điểm của sự chú ý không ? Nói chuyện với hotboy khối 11, e rằng không còn sống tới mai mất. Một người đã đủ “nổi bật” rồi bây giờ còn dính tới thêm một hotboy có độ “sát thương cao” thì càng nguy hiểm hơn. Chả là, từ đầu năm 11 vào trường, Haida đã bị một nhân vật nổi không kém Raphel, cậu ta cũng thuộc dạng rất được hâm mộ trong trường này “cách mặt”. Không phải là chuyện tình học đường hay gì cả mà là “cách mặt” theo đúng nghĩa đen; Chính nhờ cậu ta với cái tên rất kêu là Hirashi.

Với Hirashi, Haida là một đứa vô cùng phiền phức; trong lúc nó giặt khăn lau bảng rồi trong lúc hấp tấp chạy về lớp vì sợ trễ giờ đã va phải cậu ta, báo hại chiếc áo trắng cậu ta bị dính một vệt nước từ chiếc khăn mà đảm bảo cả ba năm đi học cậu ta cũng chẳng thêm đụng. Đó cũng không phải lí do chính, lúc đó dù Haida đã xin lỗi cậu ta song cậu ta đã hét lên thế này :

- Tránh ra ! Con nhỏ nhìn thật đáng ghét ! – vậy “cái tội” thứ hai của Haida đó chính là không-hợp-nhân với cậu ta vì cậu ta đã phản tiếp một câu xanh rờn thế này – Tôi không muốn thấy khuôn mặt đáng ghét như cô !

Và cái trường này học sinh cũng rất đoàn kết, hâm mộ cũng hâm mộ tập thể, ghét cũng ghét tập thể, thậm chí tẩy chay cũng bị tập thể tẩy chay. Và Haida từ đó chính thức bị đưa vào danh sách bị tẩy chay chỉ vì một việc rất nhỏ nhảm nhí như thế. Nhưng gần đây sự việc có phần được xoa dịu thì lại bắt đầu cảm nhận ánh mắt chòng chọc của hai cô cậu một học sinh được khá nhiều người biết đến, chỉ khác ở chỗ: một nổi tiếng và một tai tiếng.

Đến bây giờ Raphel vẫn còn buồn cười khi nhớ đến khuôn mặt méo xệch của Haida khi nhớ ra cậu là thành-phần-nguy-hiểm mà một học-sinh-đang-bị-tẩy-chay-không-nên-day-vào. Hai môi chúm chím nhanh chóng há hốc ra rồi mím chặt lại , ánh mắt nâu vui vẻ nhanh chóng dờ ra, mặt thì lúc đó nhìn vô cùng ngố. Hết nhìn xung quanh rồi quay lại nhìn Raphel, cậu thề lúc đó, nhìn con bé rất buồn cười và cậu chỉ muốn véo vào hai má phớt hồng của con bé.

Haida sau khi ý thức được, tìm cách cứu-rỗi bản thân. Nó vội qua quýt cảm ơn rồi rút nhanh với vẻ mặt cúi gằm sợ bị để ý, con bé chạy nhanh đến nỗi cậu vẫn chưa kịp phản ứng gì. Nhưng cực điểm của việc bị tẩy chay là trong lúc cúi gằm mặt và đi nhanh như bị rượt thì lần thứ hai lại xảy ra việc mà đáng-ra-không-nên-xảy-ra-lần-thứ-hai. Haida va phải tên hotboy Hirashi hay gì đó, hộp sữa đã đập lên áo tên đó và lần của nó, chưa kể nó còn dẫm lên phần sữa chảy xuống đất và vấp té.

“Thật là ê mặt ! Thật là.... !”- đó là tất cả những gì Haida nghĩ khi nghe tiếng xì xào lẫn tiếng cười vang khắp nơi và cái tên đang đứng như trời trồng trước mặt Haida với hàm răng cắn chặt, hai mắt trừng nhìn nó như muốn lái xe tung nó ngay tại chỗ. Haida dù rằng là một đứa con gái không dễ bị bắt nạt song bắt gặp ánh mắt đó cũng phải nuốt khan. Hiện trạng là có một đứa con gái mặc váy đang bị trượt chân, trước mặt là một cậu học sinh đẹp trai và nổi tiếng nhưng rõ ràng là cậu ta chẳng có ý định đỡ cô gái đó. Và xung quanh là một đám học sinh thích thú cười cợt, nếu hàng trăm ánh mắt hình trái tim hướng tới Hirashi thì hàng trăm lưỡi dao nhọn báng chỉ về Haida. Haida cũng không để tâm lắm, tất cả những gì nó nghĩ bây giờ là :

“Ôn chúa ! May mà con không bị rách hay tốc váy gì đó !”

Haida kéo lại váy , chống tay và đứng dậy, Haida cũng đã quá quen với việc như vậy nên cũng chẳng buồn lòng vì sao chẳng có một ai tốt bụng kéo nó , thì một bàn tay chìa ra kéo khủy tay của nó và đỡ nó đứng dậy. Haida quay gật đầu cảm ơn thì nhận ra mình thật sự sẽ bị đám nữ sinh trường này giết mất khi nhận ra Raphael đang đỡ nó dậy:

- Xin lỗi ! – nó lí nhí nói với Hiroshi – vì tôi....

- Lại là cô à ! Mau biến đi cho khuất mắt tôi ! – tên Hiroshi hét lên, gườm mắt nhìn nó rõ cay nghiệt – tôi không muốn thấy khuôn mặt đáng ghét của cô ! – Haida thề là nó không hiểu vì sao bọn con gái lại thần tượng một tên xấu tính, cẩu bần như vậy và bây giờ nhìn cậu ta cứ như muốn giết người vậy chứ đâu có đẹp trai gì , và cậu nói Hiroshi nói ra cũng mang tính sát thương không kém duy chỉ nói đủ cho nó nghe – còn để tôi thấy cô lần nữa, tôi sẽ giết chết cô đấy !

Xong rồi tên đó lấy khăn tay của một trong số con gái vây quanh hấn lau sữa rồi bước đi khi đám con gái vây quanh hỏi rằng :

Anh có sao không ? Có sao không ? Để em lau giúp cho ?

Raphael nhìn thấy Haida ngơ ngốc ra với cái đầu khê lắc như : Unbelievable !!!! (Không thể tin được !)

- Cảm ơn cậu ! – Haida quay sang nhìn Raphael rồi thất thiếu bước đi – không phải lúc nào cũng có người giúp tôi ! – Haida phải

Và Raphael bắt đầu chú ý đến Haida, một cô nhóc đã dùng chân đạp lên đồng xu của cậu, là tâm điểm của việc bị tẩy chay, hai lần va phải thành phần nổi bật của trường, dính đầy sữa trên áo đang vừa đi vừa vuốt lại mái tóc nâu ngắn. Cậu thừa nhận rằng dường như Haida là một đối tượng cần được giúp đỡ , nhưng ngoài ra có cái gì rất khác làm cậu chú ý. Không hẳn là yếu đuối song cũng hẳn là dũng cảm, Haida lơ lửng đâu đó giữa hai điểm và cộng thêm lập dị.

.....

Raphael đứng dậy tiến nhanh về phía tối mịch , một trăm dặm tiếp theo sẽ có một cách cửa khác.

Ở Địa ngục,

- Điện Hạ ! – một tên lính canh hốt hải chạy đến – bốn...tù nhân đều chết hết rồi ạ ?

- Thế à ? – hấn đảo mắt nhìn sang, bình thần đến lạ lùng – như thế nào ?

- Dạ...sau khi tra khảo, vẫn còn sống, không hiểu sao sáng nay đến đã phát hiện người xám đen, tắt thở mà chết ạ ! Chúng thần...chúng thần....

- Được rồi, hãy nghiêm phạt bọn lính gác vì tội đó ! Ta sẽ không truy cứu !

- Điện Hạ ! Tạ ơn Người ! – tên tay sai bay biến đi. Hôm nay Điện Hạ đang vui à, bình thường rất dữ tợn, động tí là giết người. Haida ngược mắt nhìn hấn, khê lắc đầu, đầu chột nghĩ

“đúng là gieo gì gặt nấy” sau đó con bé thở ra chút lo âu :

- Còn bữa tiệc y nữ thì sao ?

- Người lại đây !

Nó nhón chân bước đến, tự hỏi sự thần nhiên của hấn. Hấn vòng tay qua eo nó kéo nó lại gần hít hà mùi thơm ở cổ. Nó đông cứng lại, mắt trợn to đảo mắt xuống nhìn hấn, khoe môi giần giật. Dù không phải lần đầu hấn làm như thế song nó vẫn không quen với sự gần gũi quá đáng. Ở gần hấn có một sự thay đổi chóng mặt, đôi khi ôm ấp y như để làm tự vui lòng hấn và ngay sau đó bị đem ra đánh đập để tự thỏa mãn sự bực tức của hấn. Nói chung hấn luôn đặt mình ở vị trí số một, không mần đến cảm xúc người khác. Haida có cảm giác nó bây giờ y như nước hoa cứ lòi ra cho hấn ngửi. Hay là, giống như trong tiểu thuyết mà nó từng đọc,hấn đang ngửi mùi..máu hấn nói tiếp :

- Gafenso ! Người chỉ được khiêu vũ không được nói cũng không thấy mặt ! Cho nên hãy tìm cách đi !

- Sao lại giúp Ta ? – Haida nói, chợt khựng lại “giúp”, có phải đơn giản vì hắn chưa muốn để mất mỗi câu. Nó thì lại chưa muốn chết, ở cạnh hắn, tuy đáng sợ nhưng vẫn khá hơn là rơi vào tay của Danhem đúng không.

- Ta tốn công sức bắt Người đến để cho kẻ khác “hưởng” à ! – hắn cộc cằn nói, tay khẽ nâng cằm nó xoay qua xoay lại. Đời thì làm gì có cái gì “miễn phí” chứ.

- Vậy bây giờ làm sao ?

- Hãy tìm cách nhận diện Ta !

Nhận diện ư ?

Nó quan sát từng centimet trên khuôn mặt hắn rồi tóc hắn. Nói thật là nó nhớ quá rõ khuôn mặt hắn, có lẽ do quá khiếp sợ cho nên nó nhớ rất rõ, rất kĩ đặc biệt là đôi mắt. Sự lạnh lẽo của hắn. Nó không muốn nhưng bây giờ tình hình cấp bách rồi. Tay nó mơn lên tóc hắn, khẽ se nhẹ sợi tóc, nó sẫm soi hắn đến nỗi hắn có cảm giác mình là vật cổ vừa được một nhà khảo cổ đào lên và quan sát thẩm định. Tay nó mơn trên tóc rồi trên mặt, hắn khẽ chau mày. Từ xưa đến nay số người thấy được khuôn mặt hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay và hầu hết đều....không còn trên đời này rồi. Còn chạm tay vào mặt hắn chắc chỉ một đứa-bất-cần-đời-không-còn-gì-để-mất như nó thôi. Nó quan sát hắn khẽ thở ra, đường nét hoàn mỹ này gọi cho nó một người cũng hoàn mỹ không kém : Thiên Thần. Nhưng thôi, nó phải lo cho tánh mạng trước khi muốn gặp Thiên Thần. Tay nó trượt trên cổ hắn rồi trượt trên tay, cuối cùng nó mở lòng bàn tay và chạm vào làn da bên trong. Nước da trắng và cứng như đá hoa cương. Mái tóc cũng trắng bạch kim. Hắn cảm thấy hơi khó chịu trong người, khi nó nhìn chăm chăm như soi từng tiết tủy trên khuôn mặt hắn. Nó cuối người xuống, chân mày hắn khẽ chau lại tự hỏi về khoảng cách gần đến kì quái này; nó không làm gì cả chỉ đơn giản là hít vào một hơi một mùi thơm rất nhẹ và đặc trưng của hắn mà nó phát hiện tối hôm qua. Hắn bắt giác thở mạnh ra, đưa tay vờ vờ lông tóc màu nâu của Haida, bàn tay sau đó luồn vào gáy nó kéo nó vào rất mạnh trước khi hôn nó.

“Đó là lỗi của Người, ai bảo Người khiêu khích làm chi” nhưng Haida cũng không phản ứng, nó không mắng, không đánh chửi gì cả, nó chỉ buông lỏng hai tay xuống hoàn toàn không kháng cự để hắn tự do muốn làm gì thì làm. Haida lúc này có cảm giác như mình đã nợ hắn một lần cứu sống, phần lại khắp khối, phần thì biết có phản kháng cũng không làm gì nổi hắn nhưng một phần khác thì đang cười thâm hiểm khó lường, nói chung là phức tạp vô cùng. Bàn tay hắn thít chặt ở eo nó ép vòng eo nhỏ nhắn của nó vào người mình. Hắn thì tâm trạng thay đổi đến chóng mặt duy tự hỏi vì sao Haida không hề phản đối như thường khi; hắn thả nó ra sau một hồi cảm giác Haida sắp hết hơi :

- Người...- Haida hai má hồng lên, mắt thì long lên. Dù rằng đã nhường nhịn hắn song cái gì cũng có mức độ, sao hắn lại hôn dài đến thế chứ. Hắn chỉ nhoen cười đa tình vuốt nhẹ bờ môi đỏ của nó.

- Chuyện gì ? – hắn phả từng hơi phảng phất qua cổ nó, mắt nheo lại vẽ lên một điệu cười trêu ghẹo. Đêm nay, nó đã dựa vào hắn báo hại hắn khó ngủ; có vay có trả, bây giờ hắn sẽ trả cả lãi cho nó.

Bao nhiêu lời trách mắng tắc nghẽn, có lẽ là quá giận không biết bắt đầu từ đâu cũng không biết giữa nói và không nói. Một thứ cảm giác khó chịu lại vang lên trong đầu nó. Nó chỉ muốn vung tay tát mình mấy cái cho tỉnh táo.

Haida chỉ hít vào một hơi rồi bình tĩnh lại đoạn giương mắt nhìn hắn đang ôm eo mình cơ hồ như hắn đang thích thú chờ đợi một sự trả thù của nó, song tất cả những gì hắn thấy chỉ là khuôn mặt tĩnh lặng như mặt hồ, đôi mắt nâu thoảng chút gì đó giấu diếm rồi cũng dịu lại nhìn hắn.

Có tiếng gõ cửa cắt ngang bầu không khí , nó cũng vừa hoàn tất công việc “ghi khắc” hình ảnh của hắn vào. Có tiếng gõ cửa :

- Công nương ! Mời Người đi theo chúng tôi để chuẩn bị Gafenso !

Hắn bắt đầu hơi lo lắng, bữa tiệc có sự tham gia của một trăm nam nhân gồm Hầu tước, Bá tước, cả người trong Vương tộc ở các địa vùng lân cận. Chắc chắn Danhem đã bày mưu tính kế ở đó. Một mối họa lớn, gã rõ ràng toan tính rất nhiều và tham vọng cũng không nhỏ. Vòng tay của hắn vòng qua vai , tay hắn trượt dần trên mái tóc xuống mặt rồi cổ rồi xuống eo nó như đang “nhận diện” nó.

- Nếu Người còn muốn sống ! Người nhất định phải tìm ra !

Khi con bé bước đi rồi, hắn vẫn ngồi bất động, cảm giác trong lòng dâng lên hai từ :

“Không nổi !”

22. Chapter 19 : Gafenso - A Party Of Blood

“Chapter 19 : Gafenso - a Party of Blood” cho các độc giả đã vote và comment ủng hộ The Mermaid Curse and especially dedicated to Scruzio Tokarev for her really nice dedications (Must read on Wattpad and The supporting actress) and also her support for me (“like button” 100 times for your feedback and comment) ! Thank you so much my buddy ! You rock ^^

VOTE and MENT if you think i DESERVE it ! Thanks

JK

.....

...

The Mermaid Curse

Haida bước chân ra khỏi căn phòng, nó không biết nó nghĩ gì, với nó cũng không có sự khác biệt lớn giữ việc nó có nhận ra hắn cũng như rơi nhằm vào tay kẻ khác. Vì bao nhiêu lâu ở cạnh, nó sợ hắn và cũng không biết hắn sẽ ỉnh sống bao lâu. Vì hắn là kẻ tàn bạo nhất mà, vậy có nghĩa là việc nó rơi vào tay kẻ khác cũng không phải là điều gì quá đáng sợ so ở lại với hắn, đúng không ? Nhưng tối hôm nọ, hắn đã cứu nó còn gì ? Dù hắn nhằm mục đích gì đi chăng nữa song vẫn là nó vui lòng.

Hơn nữa, Haida còn việc vẫn chưa làm với hắn, một sự việc tưởng chừng đã vùi chôn trong quá khứ, một điều không mấy tốt đẹp. Một cảm giác ớn lạnh trôi qua, Haida cảm giác có cái gì đó đang thay đổi nhanh đến chóng mặt trong con người mình, cảm giác tha thứ lần bị tha hóa xấu xa bám riết lấy nó thì thoáng trôi dạt cào xé tâm tư của nó...

Với Haida, hắn thật sự rất khó dò, đôi khi cảm thấy hắn đang toan tính gì đó, dường như thì thoảng hắn lại như đang quẩn rũ nó; nó không thích hắn nhưng cũng không cảm ghét hắn như xưa nữa, Haida có giác quan rất nhạy song bản thân nó đôi khi phớt lờ phán đoán của chính bản thân mình vì nó e sợ, e sợ hắn. Hơn nữa bây giờ nó cảm thấy mình...rung động. Là Rung động !

Chỉ là rung động thôi, một phản ứng tự nhiên khi đứng trước người khác giới, song chỉ là trò lừa của hoocmon và não bộ. Mỗi lúc như thế, lại có giọng nói nhắc nhở nó, phải thật cẩn trọng, vững tâm với kế hoạch của riêng nó. Nghĩ đến đây, Haida khẽ quay đầu về phía căn phòng nó, cảm giác bản chất tự tin thâm hiểm vừa tồn tại trong bản thân khẽ rung động, không an tâm khi xa một ai đó !

Lúc đó ở tại căn phòng, Hắn ngẫm nghĩ - “Gafenso. Một cái bẫy giết người”. Vốn dĩ Gafenso đã là một buổi dạ hội không mấy tốt lành, xưa nay rất hiếm người có thể tìm ra được chủ nhân của mình. Những kẻ không tìm thấy người-mà-chung-đáng-lẽ-phải-tìm-thấy khi thuộc về chủ nhân mới, chịu nhiều uất ức và phần lớn bị bức tử do mang tiếng là không-đủ-khả-năng, không đủ tin cậy để tìm ra chủ nhân của mình và thuộc vào hàng “không xứng đáng để sống”. Đây phải dễ khi tìm ra một người trong tổng thể hóa trang giống nhau y đúc chứ. Đó chưa kể một người không có phép thuật trong tay như Haida cùng một âm mưu dè tiện của Danhem thì việc khó càng khó.

Ngoài mớ suy nghĩ rắc rối đó, hắn còn đang bận tâm về chuyện khác, cái đầu óc và bản năng con quỷ sôi sục, đầy cảnh giác và không bao giờ ngủ trong thời gian gần đây đã bắt đầu cảnh báo từ vài tuần nay. Cảm giác cái gì nguy hiểm đang cảnh báo hắn, hắn là kẻ đặc biệt xuất sắc, hắn luôn dự tính, đạt được tham vọng cũng như không ít lần xử lý những nguy hiểm sắp xảy ra và bây giờ hắn cảm thấy bất an !

Đầu hần thoáng nghĩ tới một cảnh tượng của một đứa con gái chết cạnh một vũng máu, là Haida; quả thật đôi khi hần muốn giết chết con bé. Hần là một kẻ theo chủ nghĩa cá nhân và chủ nghĩa hoàn hảo, tức bản thân hần là trên tất cả và mọi thứ hần muốn đều phải nằm trong tay hần và chắc chắn chỉ có thể thuộc về hần. Tiền bạc, quyền lực là những thứ hần đã giành giật bấy lâu nay, chỉ cần hần chỉ một ngón tay là có kẻ chết, vàng bạc kho báu mỗi năm tiến cống cũng đủ cung phụng cho hần hàng trăm năm. Song có một thứ hần có cảm giác chỉ tạm thời, đó là Haida, vốn dĩ con bé không thuộc về nơi này, dù rằng mang nửa bản chất quỷ dữ song tên Thiên Thần chắc chắn sẽ không buông tay và sẽ làm khó dễ hần. Ban đầu hần chỉ muốn lợi dụng, còn vạch sẵn một kế hoạch mượn tay Haida giết chết kẻ thù của mình, song bây giờ có lẽ lòng tham vẫn chưa thấy đủ, hần còn muốn bắt con bé ở đây vĩnh viễn cho hần hành hạ, chà đạp, sai bảo. Nếu như hần nói không thả Haida thì chẳng phải cơ hội để hần giết được Raphel cũng như lần chiếm Thiên Đàng là quá ít ỏi hay sao; lòng tham của hần, logic của hần không cho phép việc đổi chất lệch lạc như vậy.

Nhưng hơn hết là về bản thân hần, dạo này hần có phải quá quan tâm đến Haida hay không, là một thái tử quyền hạn, người hầu, nhân tình không biết bao nhiêu mà nói song lại phải bày đặt trò “hẹn hò” trẻ con của bọn con người, lại còn phải phụ nó nấu ăn, nghĩ đến đã thấy rõ mình vô cùng xuẩn ngốc đi làm cái việc mà một bậc Vua Chúa chẳng bao giờ làm; chưa kể rằng còn đã tổn hại bản thân cứu nó. Cho dù đó chỉ là vở kịch che mắt người ngoài, đánh lừa cảm xúc của nó, là một kế hoạch được tính toán sẵn vì hần biết Raphel sẽ không dễ yên khi người cậu ta yêu lại tay trong tay với hần, lúc đó Raphel và cái lớp vỏ Thiên Thần đó sẽ mục ruỗng từ từ; nên nhớ :

Ghen ghét, đố kỵ là thứ vũ khí hoàn hảo giết chết Thiên Thần !

Ban đầu hần nghĩ mọi chuyện sẽ rất dễ song Haida dường như khôn ngoan hơn hần nghĩ, thái độ mập mờ khó đoán. Dù hần cố gắng thể hiện nhưng bản thân cũng có hạn, những việc tốt đẹp đó trong từ điển của hần không hề có, chưa kể đôi khi hần còn thấy đó là sự sỉ nhục với hần. Dù rằng nó chỉ là lợi dụng chỉ cần Haida mắc bẫy và đến với hần. Nhưng kế hoạch không biết đã tiến triển tới đâu song dạo này hần cứ phải hao tâm tổn sức vì đó làm hần có cảm giác không an tâm.

Ara là kẻ độc ác nhất, chưa từng biết lo nghĩ cũng như để mắt trông chừng bất cứ thứ gì, mọi thứ cứ theo ý hần trôi tuột vào tay hần nhưng Haida bắt đầu dấy lên trong hần sự suy nghĩ, cảm giác muốn độc chiếm nó vĩnh viễn. Nhưng hần thấy “món đồ” ưa thích này phải trả một cái giá không nhỏ lại không có gì đảm bảo, cũng như có thể làm ảnh hưởng đến bản chất đê tiện xấu xa của hần, hần không muốn như cha hần, ông ta vô cùng chiều chuộng bà vợ thứ ba của mình, là mẹ của Danhem, để mặc bà ta thao túng. Một mẫu đàn bà xấu xa kinh điển, tiến lên bằng nhan sắc cùng sự gian xảo. Với bà ta, hần khiêm nhường hai phần, căm ghét ba phần và khinh bỉ năm phần.

Đó là tấm gương trước mắt, hần không muốn mình sẽ như thế, bản thân hần trước giờ luôn xem đàn bà là chỉ thú vui, một đêm rồi giết. Tàn bạo như cách cha hần đối xử với mẹ hần, từng là Hoàng Hậu của Địa Ngục này. Hần không thích bọn đàn bà, đó là sự cản trở trong bước thăng tiến của hần, căm ghét những kẻ chỉ biết lợi dụng cho bản thân. Dù chỉ là không thật lòng hay là tạm thời, hần đều không thích. Song Haida lại bắt đầu có ảnh hưởng với hần và hần rất không hài lòng vì điều đó, càng trễ thì càng khó cho nên trong lúc hần vẫn còn đủ nhẫn tâm, hần sẽ gạt bỏ cái gai này đã bắt chấp Raphel có làm gì đi chăng nữa. Dù hần đã rất tốn công sức đưa Haida về đây, cũng bao nhiêu lần dẫn sự tức giận, tàn bạo của mình không sát hại nó vì Haida lúc đó trong mắt hần là một món hời lớn. Một mạng con người tầm thường đổi lấy mạng sống của Hậu Duệ Chúa Trời là một cái giá đáng đổi chát, hơn nữa Raphel lại là hậu duệ duy nhất, tức là xét về mặt sức mạnh lẫn quyền lực sau khi đăng cơ là cao nhất ở Thiên Đàng. Thậm chí bây giờ hần còn nghĩ cái giá cho Haida còn hơn thế nữa vì tình cảm Raphel đối với Haida không đơn thuần như sự che chở mà là tình yêu ! Song, trong lúc một mình tỉnh táo, hần nhận ra bản thân mình thay đổi và một kẻ đặt bản thân mình hàng đầu, hần đã là một kẻ máu lạnh, tàn bạo, nhẫn tâm, thâm hiểm nhất và hần hài lòng với bản thân vì điều đó, việc bị tác động thay đổi là điều không thể chấp nhận. Bây giờ chỉ có cách là...

Giết chết Haida !

Đối với hần món đồ hần không thể sở hữu thì đồng nghĩa không kẻ nào sở hữu cho nên cách tốt nhất là đập đổ. Càng lúc hần càng nghĩ việc “thanh trừ” Haida là cần thiết, thậm chí còn cần thiết hơn cả việc xử lý Danhem song phải tự tay hần giết thì mới có thể cho hần an tâm rằng mối lo âu, suy nghĩ đã bị dẹp bỏ hoàn toàn. Khoảnh khắc ngọt ngào giả tạo đã diễn ra, hần sẽ phải sạch hết, dù rằng không ảnh hưởng đến

địa vị quyền lực nhưng. Hắn không thích việc bản thân mình xem nhẹ điều đó, điều đó chẳng khác nào hắn cũng cùng chủng loại với con người, những kẻ tôn thờ thứ chúng gọi là : Tình yêu ! Một thứ mà hắn luôn đập đổ suốt bao năm nay.

Cái qui tắc tàn nhẫn đó từ lâu đã tồn tại ăn sâu vào máu hắn

“Tình cảm là thứ phải chết !”

“Mỗi thứ đều có cái giá nhất định, không thể phí hoài quá nhiều ột thứ không tư lợi cho bản thân”

cũng như “Ăn không được thì đập đổ”

Cho nên việc trở thành một món đồ hắn quen dùng cũng như việc khả năng tồn tại càng thấp. Dù hắn có chút “không nữ” song chút “không nữ” và mềm lòng lại là cảnh báo, thôi thúc việc phải xử lý ngay mỗi suy tư của hắn. Giết Haida đồng nghĩa hắn phải tập trung quân lực, toan tính đến việc Thiên Thần chắc chắn không bỏ qua, cho nên chỉ còn cách giết luôn cậu ta thì mới yên. Thông tin cho biết Raphel chỉ đến đây một mình chẳng khác nào tự chui đầu nộp mạng, việc lấy mạng cậu ngay tại cung điện của hắn không phải là không thể dù rằng Raphel được sự bảo trợ trực tiếp của Chúa Trời.

Nhưng khoan đã...hiện tại hắn còn một kẻ phải đối phó, Danhem, tên ác quỷ chỉ biết trốn sau lưng và bày trò ma mánh, nhưng cũng không thể xem thường vì đã có đến những hai người anh cùng cha khác mẹ của hắn đã bị Danhem thanh trừ một cách gọn nhẹ. Mục tiêu bây giờ gã hướng tới là hắn chứ không ai khác, cho hắn càng cảnh giác hơn. Cũng như hắn không muốn thấy kẻ giết Haida là ai khác ngoài hắn. Món đồ do hắn mang về đây cũng phải do hắn tự tay xử lý chứ !

Cái nụ cười ác quỷ lại nhếch trên khóe môi hắn, tâm trạng cũng lạnh hơn song không hắn quay về vẻ tàn ác thường thấy được. Trong những lúc thế này hắn liếc mắt về phía một tù nhân trong khu tạm dịch, máu từ cơ thể kẻ xấu số phụt ra như bị hàng chục lưỡi dao cắm vào, việc thấy máu chảy thấy kẻ khác văng vãi luôn là động lực cho sự tàn bạo, sôi sục con quỷ trong hắn. Hắn cất bước đi chuẩn bị cho bữa tiệc Gafenso, bọn lính chỉ lặng lẽ thu dọn xác chết kẻ tù nhân và lo biến đi càng nhanh càng tốt vì chúng biết chủ nhân chúng hôm nay không được vui !

.....

Sau hơn tiếng đồng hồ chuẩn bị. Nó trước được trang điểm kĩ càng, sau vận một bộ trang phục lộng lẫy phủ dài giống như các nữ bá tước thời cổ. Trong căn phòng được xông mùi hương ngào ngạt, mùi hương có mùi rất lạ như mùi lá thuốc làm Haida có chút nghi ngờ nó nhằm mục đích gì khác. Khi bước ra ở chính điện nơi buổi khiêu vũ tổ chức, Haida nhận ra đây là một cái bẫy Danhem giăng sẵn dù không biết mục đích gì nhưng chắc chắn để Haida lạc người trong buổi tiệc này. Cùng lúc đó cùng mấy chục cô gái được trang điểm ăn vận chẳng khác gì Haida và tất cả những người trong buổi tiệc đều đeo mặt nạ. Nhưng điều đáng sợ là tất cả nam nhân trong buổi tiệc đều mang che kín khuôn mặt, đều cũng một dáng người và....cùng mái tóc trắng như hắn.

Nó bước vào bữa tiệc nhìn xung quanh, không khỏi bàng hoàng lo sợ, nó không tìm được điểm khác nhau gì giữa những con người này thì làm sao có thể xác định ra hắn. Dù trang phục của những người đó có khác đôi chút nhưng dáng người lẫn mái tóc đều giống hắn y hệt.

Danhem cùng mỉm cười nhìn nhân vật nữ chính rõ ràng đang hoang mang. Cô ta xoay vòng hết nhìn người này đến quan sát kẻ khác. Kế hoạch của gã là thế, thậm chí trong khi chuẩn bị hắn đã xông hương hoa ngào ngạt vào phòng để át đi mùi hương đặc trưng của nó. Gã tự tin vô cùng với kế hoạch bịt mắt người này, chỉ cần nó không vào tay hắn thì những kẻ còn lại đều là tay chân của gã cả.

- Dâng ly rượu này cho hắn ! Phải làm cho khéo, đừng để hắn nghi ngờ !

- Đây là gì vậy ạ ?

- Một chút kích thích bản năng con quỷ của hắn ! Do Hoàng Hậu đích thân lấy từ Cung điện của Cha Ta – Danhem cười, tình dục là thứ làm lu mờ sự tỉnh táo không phải sao, chỉ sợ lúc uống xong, hắn sẽ lên giường với bất cứ con đàn bà nào bất chấp đó có phải là phi tần của hắn hay không. Loại dược liệu bị cấm song Hoàng Hậu muốn thanh trừ mối họa để con trai bà ta có thể ung dung ngồi lên ngai của Chúa Tể cho nên

không ngần ngại pha chế ! Loại dược liệu tuy cực mạnh song phải so với sức mạnh của hần, có lẽ công dụng sẽ giảm đi nhưng chắc chắn vẫn có tác động.

Hần neho mắt quan sát, từ kiểu áo đến màu tóc cũng giống y hệt, dáng người cũng thế là làm sao tìm ra con bé; đúng là theo nghi thức Gafenso thì phải giả trang cho giống nhau, đúng là như thế, song hần cảm nhận không ít ánh mắt thăm dò của nhiều kẻ trong căn phòng này. Còn về các y nữ, có giống cũng không thể giống như như đúc như vậy. Muốn sử dụng khả năng giả trang hoàn hảo như vậy, Danhem đã phải tập trung không ít dược liệu lẫn sức mạnh. Rõ ràng kế hoạch của gã không hề dễ nuốt chút nào. Mùi thơm ngào ngạt đến cháy mũi kia thật làm hần càng khó tìm ra Haida, tại sao bọn y nữ lại có mùi hương giống nhau như vậy, không phân biệt được đâu là quý đâu là Haida. Bọn “người giả” hành động không chút sơ hở, cư xử bình thường. Một cặp đầu tiên đã ra nhảy rồi, cặp thứ hai, thứ ba. Hần quan sát một y nữ mặc áo tím. Mái tóc nâu pha đỏ, màu mắt nâu và nhảy với cô ta.

Người thứ nhất, thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Một bữa tiệc quá đổi nặng nề với nó. Vừa bế tắc vừa bị hành hạ trong đôi giày cao và chiếc áo thắt chặt ở eo làm nó khó thở. Từng đợt âm thanh du dương, từng chàng trai nó chọn ra nhảy điệu valse với nó đến thứ ánh sáng hoa lệ thi thoảng đổi màu sắc cũng chỉ làm tim nó căng cứng hơn thôi. Một bầu không khí yên lành giả tạo đến muốn buồn nôn, nó thừa biết bữa tiệc chỉ là lớp vỏ che mắt cho âm mưu của Danhem nhưng không rõ là gã sẽ còn giăng bao nhiêu bẫy đây !

Thời gian dần trôi, từng người ra nhảy. Haida có cảm giác bế tắc, nơm nớp lo âu, ánh mắt lo lắng đảo dặt nhìn quanh, rốt cuộc là vì cái gì mà giống nhau như đúc. Vốn dĩ nó rất muốn hét lên gọi hần song cái mặt nạ chết tiệt này không làm nó nói được. Ngậm ngùi suy nghĩ trong tâm trạng rối bời đó và tiếp tục bữa dạ vũ chết chóc.

.

..

...

Đến Người thứ mười ba. Thời hạn đã đến 12 giờ đêm !

Bầu không khí nhộn nhịp ngớt nhiên ngừng lại, các y nữ đứng một hàng, các nam nhân tóc trắng đứng đối diện, kẻ cầm ly rượu, kẻ đứng chỉnh lại áo, kẻ lại đông cứng lạnh lẽo. Mỗi người mỗi kiểu không biết đâu mà lẫn. Bây giờ Y nữ sẽ chọn nam chính nhảy với mình và với Haida là phải chọn chính xác, nếu không chắc chắn Danhem sẽ không để nó yên. Và bây giờ nó cũng vô cùng mơ hồ, không biết quyết định ra sao. Haida bây giờ run như cây sậy nó cùng đám y nữ ngấm ngấm hồi lâu. Giữa mười hai người nó vừa nhảy, có nhiều điểm chung lắm. Mắt đỏ, tóc trắng, dáng vẻ, trang phục y hệt nhau. Nó nhắm mắt lại hít thở đều, trấn an bản thân. Nhìn lên chiếc bàn hoa mỹ đặt 102 chiếc thẻ bài nhỏ có hình của 102 nam nhân tham dự bữa tiệc và bắt đầu chọn. Nó nhìn một nam nhân tóc trắng, đang khoanh tay, ánh mắt kiên định không nhìn y nữ nào. Dáng vẻ lạnh lùng bất cần đời, nó nhón gót bước đến, bàn tay nó vươn ra sắp chạm vào tấm thẻ bài của kẻ đó. Nó khựng lại và lại quan sát những nam nhân kia và nó ngừng lại ở một người. Kẻ đó nghiêm nghị, thi thoảng đánh ánh mắt lơ đãng xung quanh, cả thân hình đứng yên sau tấm choàng đen dính đá đỏ thẫm, một bức tượng sống. Tim nó đập thình thịch, lo sợ. Nó nhấc thẻ bài lên và các y nữ khác cũng làm theo, không có ai trùng lặp với ai. Người nam nhân vẫn thẳng hoặc diu Haida ra và tiếp một điệu Valse.

Khuất sau tấm rèm, có tiếng nói đầy hả hê :

- Cô ả lắm rồi ! – Danhem nhoen cười quan sát mọi sự qua khán đài, vẻ mặt đắc thắng nhìn sang tên tay sai.

- Vương Tử, tên đó là ai vậy ?

- Người đoán thử xem ? Là một kẻ sống sót sau trận Iamta ! Anh trai kẻ hần đã giết chết !

- Cô ta quả thật khó bề rồi ! Vậy bây giờ chúng ta làm sao đây Vương Tử !

- Cứ cho hần mang cô ta về, “ăn uống” no nê, nói hần cho cái này vào thuốc ăn của cô ta, phần còn lại, Ta sẽ tính !

- Vâng, Vương Tử !

- Quản lí cho kĩ ! Coi chừng tên đó bị mua chuộc ! Dù Ta không cho là thế song phòng bị vẫn hơn !

- Thần đã rõ thưa Vương Tử !

Bằng một điệu Valse, nó chẳng còn tâm trạng đầu mà nhảy nhót. Người cũng đã chọn, chỉ còn chờ đến đêm xem chiếc mặt nạ thì còn may ra. Kể đó dịu dàng nhảy với nó, quàng tay qua eo, ngọt ngào y như cặp tình nhân mới yêu. Và những cặp đôi khác cũng thế. Dù nhảy nhưng nó chẳng còn tâm trạng đầu mà tận hưởng. Càng lúc nó càng nghi ngờ sự lựa chọn của mình, càng quan sát cách hấn nhảy vô cùng điệu nghệ, dịu dàng như vậy. Không phải là tên hay dùng đòn roi đánh nó, Haida toát mồ hôi lạnh, lòng nơm nớp lo sợ.

Bữa tiệc kết thúc, Danhem bước ra và nói vài câu :

- Y nữ đã quyết định Chủ Nhân của mình và Chủ Nhân cũng đã nhảy với các Y nữ ! Bây giờ mời mọi người cùng bạn nhảy về nghỉ ngơi ! Ngày mai tất biết kết quả !

Kể lạ mặt quàng tay qua eo dịu dàng cùng nó sánh bước đi. Nó nghĩ nó lầm thật rồi. Nó ngoái đầu lại nhìn những dòng người túa ra, những nam nhân tóc trắng. “Hắn ở đâu kia chứ ?” Cũng có thể hắn lầm tưởng một đứa y nữ giống nó không biết chừng. Haida dần trở nên run sợ, nó không thể bước đi, nó không thể chết một cách như vậy được. Nó khựng lại ánh mắt đảo dáo dác nhìn ra dòng người cố gắng tìm ra một kẻ quen thuộc trong những nam nhân tóc trắng, kẻ đi cạnh nhận thấy sự do dự của nó, bàn tay kẻ đó siết chặt eo rồi đẩy nó đi bằng ép buộc. Kể lạ mặt diu nó vào phòng chỉ lạnh lẽo buông lời bằng chất giọng y hệt hấn song lại đẩy lên cho nó sự sợ hãi :

- Thay y phục đi rồi chờ !

Nó nuốt khan, nó lầm thật ư. Hấn bình thường rất hung dữ, nạt nộ cơ mà. Vậy là nó đã sập bẫy của Danhem, phải làm sao bây giờ.

Kể lạ mặt bước ra sau khi đóng kín cửa phòng của Haida lại.

- Vương Tử căn dặn Người hãy cho cô ta uống thuốc này ! Còn tối nay, chỉ cần không để cô ta phát hiện, phần còn lại tùy ý Người !- gã nhếch mép nói đầy vẻ gian tà nhìn Cerop, tên anh trai của kẻ tử thù của Điện Hạ Ara.

- Được rồi ! Dâng tới miệng đại gì không hưởng ! – Cerop nhoẻn cười gian tà sau tấm mặt nạ rồi bỏ đi.

Cerop quay vào phòng nhìn Haida, nó đang mặc một áo lụa đen thắt ở eo phù chiếc áo phủ ngoài, lột bỏ bộ váy đầm vướng víu kia ra. Bờ eo nhỏ nhắn dù không cố tình nhưng phô trước mắt hấn. Làm hấn bất đầu thấy khát, hấn bước tới trước ánh mắt dè dặt của nó. Haida vẫn nhìn chăm chăm vào mặt nạ của hấn. Bàn tay hấn vuốt trên mái tóc trắng rồi nới lỏng cavat ở cổ.

- Nàng sao thế ! Mệt à ? – Cerop nói bằng chất giọng châm biếm pha lẫn chút đùa bỡn rồi phẩy nhẹ vạt áo cho ngọn đèn vụt tắt, cả căn phòng chìm vào bóng tối. Hấn ung dung mở mặt nạ ra.

Nó điếng người bờ môi mấp máy. Nó đã sai lầm to rồi ! Câu nói đó, chất giọng đó, nó biết đã nhầm thật rồi. Cái tiếp theo nó làm là rút ra một chiếc khăn trắng vào hấn mà đâm song phản xạ của Cerop nhanh nhạy hơn Haida nhiều, nhanh chóng lôi nó lên giường, tay bịt chặt miệng, tay kia khóa chặt tay nó, cả thân hình cứng như đá. Rồi hấn hôn nó nhiều đến mức làm nó muốn nghẹt thở, nó không nói được gì cả, dù chỉ một câu cũng không. Tay chân muốn giãy giụa nhưng Cerop quá mạnh, tay hấn chẳng khác nào gọng kềm giữ chặt lấy nó.

- Buông... “Ta Ra!”- câu nói của nó bị cắt ngang một cách thô bạo bởi làn môi của hấn. Hấn bá đạo nhưng cũng làm nó liên tưởng đến một người, một kẻ căm ghét cũng từng đối xử với nó thế này.

- Yên nào ! Con mời bé bỏng của Ta ! – hấn nói cuối xuống hôn lên cổ và cắn nhẹ vào làn da mềm mại của nó. Hấn thật sự khát muốn chết mà nó càng giãy giụa chẳng khác nào càng kích thích hấn.

Ngoài cửa một con quỷ gian xảo đang vâng lệnh chủ nhân nó theo dõi Cerop và Haida, chỉ cần con bé lầm tưởng Cerop chính là Điện Hạ, chắc chắn sẽ ngoan ngoãn mà “đưa cổ vào trồng”. Những gì Cerop phải làm là làm-những-gì-mà-Điện-Hạ-và-phi-tân-cùng-làm-mỗi-đêm. Chỉ cần ngọt ngào với cô ta một ngày chắc

chấn cô ta sẽ không nghi ngờ gì cả. Gã đứng ngoài nhìn đèn trong phòng vụt tắt, khỏe miệng nhếch cười, không có âm thanh chống cự gì cả. Những gì đang diễn ra chỉ là sự im lặng, gã có thể “đánh hơi” thấy bản năng của quỷ đang hoành hành trong căn phòng nọ. Trong căn phòng đó, có một người đang vô cùng hoảng loạn nhìn cái gã đang tự do hoành hành trên người mình, miệng thì bị bịt chặt, muốn kêu la gào thét đều vô ích cả. Nó bất giác trong cơn hoảng loạn lại rên rỉ tên hắc nhưng chẳng ai nghe thấy.

Có một người mong hắc ghê gớm nhưng xem chừng đã vô vọng rồi !

Còn gã quay về với chủ nhân Danhem của mình và nói :

- Vương Tử yên tâm ! Thần đã kiểm tra, cô ta dường như không có chút gì nghi ngờ cả ! Còn rất “ngọt ngào” là đằng khác.

Danhem cười khoái trá, gã cùng vừa quan sát căn phòng của Điện Hạ.

- Còn về chỗ kia sao ạ ?

- Hắc vớ phải Protta, chẳng khác nào trợ giúp cho Ta !

- Vương Tử nói quận chúa Protta Vrandra Kersio ! Ắ quận chúa chuyên chiêu dụ nam nhân – gã tay sai nhướn mày, khinh bỉ nói.

- Phải ! Thứ dược liệu đó công dụng hơn Ta nghĩ ! Xem ra hắc cũng tầm thường có thể ! – Danhem nói kèm theo một cái nhếch mép, với kỹ thuật nhào nặn giả trang tốn bao nhiêu công sức của gã, cộng với Protta, một ả lãng lơ, trắng hoa vô độ, liệu có thể không bằng được phi tần yêu quý của hắc hay sao. Phi tần đó lọt vào mắt xanh của một tên chà đạp nhan sắc kẻ khác chỉ có thể khi cô ta là “cao thủ” trên giường thôi. Mà Protta cũng không phải tay vừa gì, dù rằng thuộc dòng tộc cao sang nhưng cô ả lại vô cùng nổi trội trong tình trường.

Cả căn phòng im hơi lặng tiếng như thế, đủ biết tên Điện Hạ kia không nghi ngờ rồi. Trong căn phòng của Điện Hạ, một nam nhân sau khi uống say bí tỉ thì, đang “ăn” sạch sẽ một kẻ khác. Thỏa mãn bản chất con quỷ đói khát của hắc, quần áo bị hắc xé rách rưới, luôn miệng gọi người đàn bà cạnh hắc là, phi tần, rồi tiếp tục tận hưởng cơ thể trắng trẻo của cô ta.

Còn căn phòng kia, Haida đang ra sức cắn vào tay kẻ đối diện, cái tên đáng ghét, chỉ muốn giết chết gã cho xong. Vô cùng sợ hãi và giận dữ, nó cố bấu tay để kẻ kia ra và cắn vào tay gã song có phải không biết đau không chứ mà gã cứ bám riết lấy nó. Con bé thì làm sao mạnh bằng gã đàn ông kia được, vừa cố đâm đá vào thân hình cứng như đá kia mà muốn bật khóc.

Móng tay nó lún sâu vào vai gã nhưng sao gã không suy suyển gì cả dù nó ra sức cắn hắc rồi cào cào .

“Chết tiệt thật, sao bọn này, đứt dây thần kinh cảm giác hay sao !! Khốn kiếp ! Ta không muốn tên khốn khiếp này ! ”

..

“Em trai à, chỉ trách sao lại ngán đường của Ta ! Ta buộc phải thanh toán cả Người thôi ! Cứ thỏa thuê cho đã rồi chuẩn bị chết luôn trên giường nhé ! ” – Danhem nghĩ bật cười giả lã.

- Bây giờ thì rút !

Danhem đã dự trù kế hoạch. Haida ngày mai sau khi đã được Cerop cho uống dược liệu, những gì nó sẽ làm là hành động theo sự điều khiển của gã. Haida và Protta sẽ đổi vai, cái ngoại hình giống nhau y đúc đó khó mà làm ai nghi ngờ được, khi đó Haida sẽ tiếp cận Điện Hạ tự tay giết chết hắc. Còn Danhem, gã sẽ rút để lại một hiện trường đầm máu, phỉ tay hết tội lỗi cho Haida. Danhem vốn dĩ cũng muốn lợi dụng Protta để thủ tiêu ngay cho khỏi phiền phức, song, gã không tin tưởng Protta, cũng như không muốn bị nghi ngờ mình có liên quan vì sợ dĩ gã là người sắp xếp buổi tiệc. Còn nếu để Haida ra tay. Gã cùng đám người của gã hoàn toàn vô can, không liên quan. Sau đó Haida cũng sẽ bị thủ tiêu để bịt đầu mối. Một kế hoạch được bày ra bởi cái đầu độc địa của gã đã thành công một nửa. Giờ chỉ còn chờ Haida “xử lý” nốt Điện Hạ là xong. Mà dù Haida có phát hiện ra mình bị lừa cũng không sao. Cerop đủ sức dùng vũ lực nhét thứ thuốc đó cho cô ta. Nói chung là kế hoạch mưu sát đó chỉ còn chờ vào thời gian mà thôi. Và toàn bộ Vương quốc của hắc sẽ là của gã. Kế hoạch của gã thâm độc ở chỗ, ở những bữa tiệc Gafenso, y nữ chỉ hóa trang giống

nhau, còn khuôn mặt thật được giấu sau lớp mặt nạ. Còn trong bữa tiệc này, tất cả đều có khuôn mặt giống Haida y đúc, bằng phép thuật giả trang, Haida dù lúc nào cũng phủ tấm khăn voan đen, song với cặp mắt sẫm soi của tên Vương Tử, cũng đủ nhìn thấy dung mạo thật của con bé. Việc giả trang đòi hỏi nhiều công phu phức tạp hơn nữa lại cho số lượng lớn cho nên gã không ngần ngại giết chết chục kẻ xấu số để lấy sức mạnh của chúng thực hiện dã tâm của gã. Sau đó chỉ cần bịt hết chứng cứ thì sẽ không có ai nghi ngờ, gã sẽ ung dung ngồi lên ngai vàng của vương quốc này .

....

Mọi chuyện diễn tiến lại, cho đến một ngày sau.

Một tin động trời chấn động cả Địa Ngục, toàn dân bàng hoàng. Người thì nghĩ nó là một cái bẫy nhưng là một cái bẫy cũng khó vì nó khá hoàn hảo. Một người quyền lực ở Vương Quốc chiếm một phần tư diện tích, chết ngay trong cung điện của mình, mà lại cùng với một người thân cận nữa. Ai dám nghi ngờ. Dấu tích cũng không có. Chỉ biết một trong những kẻ quyền lực nhất Địa Ngục bị giết hại. Bởi nguyên nhân được kết luận. Bị chính những kẻ tội tử cạnh thủ tiêu. Nhưng thủ phạm cũng đã chết, cũng chẳng khẳng định được gì, cho nên cứ tin vào những gì đã được Vương tộc điều tra đi.

Một cái chết vốn dĩ là sự che đậy hoàn hảo bởi một âm mưu được suy tính kĩ càng, một cái đầu đầy độc địa. Một vở kịch, lớp mặt nạ vô can đến hoàn hảo.

.....

Hãy đảm bảo các bạn đọc Đủ Các Chapter kể cả Chap nối : Mermaid Curse !!!! Vì nếu không sẽ gây khó hiểu, nhé ! The Mermaid Curse hiện có tổng cộng 22 phần !

23. Chapter 20 : Checkmate

The Mermaid Curse

Mọi chuyện đều có một lớp vỏ bọc và bản chất thật sự, vấn đề là lớp vỏ và bản chất đó có thật sự giống nhau ?

Sau khi thông báo chính thức về một vụ thảm sát hoàng gia thì khắp nơi từ, đông sang tây, bắc sang nam đều kinh ngạc . Tất cả thần dân của phải nhón nháo như thế nào, khắp nơi bàn tán xôn xao, buồn có, vui có song chỉ có một duy nhất một câu hỏi vẫn chưa được giải đáp.

Vì sao ?

Dù rằng đã có một cuộc điều tra qui mô lớn do chính Chúa Tể ra tay điều hành, còn Hoàng Hậu, bà ta thừa biết ai là kẻ đứng sau vụ này nhưng ai có thể chứng minh chứ . Rốt cuộc phải kết thúc với câu trả lời là nạn nhân bị chính tay của mình thủ tiêu do tư thù riêng. Dân chúng lẫn cả thế giới tạm chấp nhận song rõ không ít nghi ngờ, nạn nhân nổi tiếng thâm hiểm đâu thể chết dễ dàng như vậy,vậy nếu xét về phương diện duy nhất là bị một kẻ thanh trừ, vậy cái kẻ ra tay đứng đằng sau vụ này thì có thể chắc chắn một điều, rất đa mưu, họ không tìm thấy chút gì khả nghi tại hiện trường chỉ biết nạn nhân bị giết rất dã man. Khắp nơi bàn tán, đưa ra giả thuyết song chỉ dừng lại ở câu hỏi : Ai ? Nghĩ đến đây thì không dám nghĩ nữa, cái mạng thường dân và lính lác thì tốt nhất cứ y như bề trên mà nghe chứ đừng nên biết nhiều, cũng đừng nên xúc xiểm bề trên nếu không muốn có ngày cả gia tộc chết yểu thì cũng đừng trách ai ác.

Có câu : Curiosity kill the cat (sự tò mò giết chết con mèo) – ý nói nhún mũi quá nhiều vào chuyện không liên quan có thể chết thảm, đây là lúc vận dụng triệt để câu nói, cứ im miệng mà làm, đừng bàn ra tán vào nếu không muốn Một-kẻ-nào-đó giết thảm

Bọn lính canh lẫn dân thường sau khi nghe bàn tán về chuyện việc, trao nhau những cái nhìn đầy ẩn ý và bàn tán thì thầm những giả thuyết đằng sau đó, chín trên mười người đã phải nuốt nước bọt nhìn về phía Tây Nam, nơi đó là Vương Quốc mang tên Luxephin, với vị vua độc tài không ai dám nói tên cũng như

chưa ai nhìn thấy mặt. Một vị vua tự xưng được kính nể vạn phần không chỉ bởi thần dân của mình mà còn bởi toàn bộ dân chúng cả thế giới âm này, ngay sau cái chết Danhem.

Không phải là tự nhiên, mà đúng là thế.

Đằng sau đó là cả một câu chuyện dài !

.

Quay lại 4 giờ sáng trong ngày xảy ra vụ thảm sát,

Tại cung điện Dohamer thuộc lãnh địa Danhem , vượt qua hai chục lớp lính canh và giết vài kẻ nhún-mũi-vào-chuyện-không-nên-nhún-mũi, một thanh kiếm rất ngọt để ngang cổ Danhem khi gã đang tạm trung sức mạnh và điều khiển một cái xác cách đó vạn dặm:

- Bất ngờ chứ ! – đằng sau lớp mặt nạ dương dương một nụ cười nửa miệng.

- Người....Người....! – khỏi phải nói là bất ngờ thế nào, Protta ả đàn bà ở cùng phòng với Điện Hạ đã nói rằng hắn sau khi “ăn” xong thì hiện tại ngủ say như chết, Haida cũng đã uống thứ thuốc đó và bắt đầu làm theo sự sai khiến của Danhem.

- Ta có quà cho Vương Tử đây ! – tiếp đó, hai nhát kiếm tỏa sức mạnh kinh người chặt đứt một tay và một chân gã, vô cùng đau đớn. Điện Hạ Ác Quỷ nhếch mép cười, mắt ánh lên tia nhìn chết chóc.

Độc ác không chưa khiến hắn được kính sợ vạn phần như thế, con cáo già Danhem ý có Mẹ gã nên sắc lão, trong khi anh trai cùng cha khác mẹ với hắn , đứa con thứ nhất của Chúa Tể và một hoàng hậu quá cố khác, cũng phải nể hắn mấy phần. Các lãnh chúa hàng năm đều phải cống nạp. Không phải chỉ vì hắn mạnh, không phải chỉ vì sự tàn bạo của hắn mà còn hơn cả ở sự đa mưu, túc trí.

- Lính đâu ! Bắt hắn lại ! Bắt hắn ! – Danhem hét song tuyệt nhiên không thấy ai

- Nói sao nhỉ, hơn một nửa đang ở Bắc điện xử lý một việc bá vợ nào đó – hắn tất nhiên dùng kế nghi binh để tập trung số lính, Danhem lại muốn giấu giếm kế hoạch nên không để nhiều người bảo vệ mình – số còn lại thì ...chắc chúng cũng đang chờ gặp Người đây?

- Ý Người là....- Danhem bây giờ mới biết mình đang đùa với lửa, thấy quan tài mới đổ lệ chỉ tiếc là : Quá Muộn !

- Chúng đang chờ Người ở thung lũng Engan đây !

Thung lũng Engan: theo truyền thuyết là nơi các con quỷ sau khi chết sẽ bị giam cầm ở đây, vĩnh viễn không siêu sinh thoát khỏi Địa Ngục. Sau một ngàn năm, sẽ có một kẻ thống trị Engan đến và thẩm xét xem kẻ nào nên giữ lại bắt đầu kiếp sống mới, kẻ nào sẽ bị tiêu diệt vĩnh viễn, song đó tận cùng của thế giới và theo truyền thuyết là nơi đáng sợ nhất ở đây

- Em...trai...à không Điện Hạ...người làm gì vậy ! Là Ta, anh trai của Người đây mà ?

- Đúng là anh trai nhưng sao....Ta không thể giết Người à ? Ta chắc Người đang rất bất ngờ vì sao Protta nói Ta vẫn nằm ngủ say trên giường nhưng lại xuất hiện ở đây chứ gì ?

Chết cũng phải biết nguồn gốc, Danhem không tin được, không tin được , gã đã dàn xếp kế hoạch hoàn hảo như vậy, làm sao hắn có thể . Sự sợ hãi quện cùng tức giận, rốt cuộc thì sơ hở ở đâu, rốt cuộc là hắn làm cách nào được. Rốt cuộc vẫn thua hắn, tức giận vô cùng, gã dùng tàn lực đấu với hắn nhưng quá chênh lệch, nhanh chóng bị hắn cửa thêm mấy nhát cắt đứt động mạch, máu chảy khắp nơi.

Cái mặt nạ trắng khê rung lên như đang cười :

- Nếu Người chịu an phận, Ta sẽ còn cho Người biết chút đỉnh, song thế này thì mang cái câu hỏi đó xuống Engan đi nhé ! Vĩnh biệt – cùng lúc đó hắn ra tay giết chết Danhem , thân xác gã bị sức mạnh của hắn làm cháy xém chỉ còn một cái xác chỉ thấy mỗi mặt.

Thật đáng sợ !

.

Một kế hoạch quá cao tay song vẫn còn sơ hở, có lẽ Danhem đã phải trả giá bằng mạng sống của gã, đúng như Ác Quỷ nói, quả là một bất ngờ ọi người, đặc biệt là Hoàng Hậu, mẹ gã. Haida vẫn còn nghe khắp nơi bàn tán về chuyện này, kể cả trong cung điện cũng xì xào bàn tán. Ánh mắt nó nhìn sang kẻ đối diện, có lẽ Haida là người duy nhất biết cái chết của Vương Tử đó. Một con bé loài người, lại vô duyên vô cớ, trở thành phi tần của một Ác Quỷ quyền lực, và lại vô duyên vô cớ, day vào một vụ sát hại một con quỷ quyền lực khác. Nhưng điều Haida lo sợ bây giờ, chính là ở nó, thái độ bàng quang của nó, lạnh lùng đến kì lạ. Nó có cảm giác chất nọc quỷ đó đang ăn sâu vào nó, khơi gợi con quỷ bấy lâu nay ngủ yên trong nó. Nó lạnh lùng, không chút run sợ nhìn hấn vạch ra kế hoạch hoàn hảo của mình và nó cũng thừa nhận mình “góp chút” công sức vào việc đó. Nó cũng giả vờ theo y kế hoạch của gã, để gã hao tâm tổn sức chuyên chú vào kế hoạch gần như hoàn hảo của mình, chỉ là “gần như” thôi, trước khi hấn, Điện hạ Ara cùng một đám tướng thân cận trong đêm đi xử lý nhanh gọn cả đám. Nó làm việc đó cũng chỉ cứu lấy mình khỏi âm mưu của tên Vương Tử đó – đó là một cái cớ hoàn hảo nhưng tội ác vẫn là tội ác, sát nhân vẫn là sát nhân, đồng mưu vẫn là đồng mưu. Nhưng bây giờ ngay cả khi nó đứng trước bản thân mình và tự sỉ vả mình là kẻ sát nhân. Nó cũng không thấy đó là đáng sợ. Nhưng chính cái sự lạnh lẽo đó lại là nó sợ, dường như nó đã biến thành một cái gì đó-không-thuộc-chúng-loại-loài-người nữa.

Cách đây vài tháng, nó vẫn người tốt, có hơi tự tin nhưng quả thật là nó không bao giờ làm tổn hại đến ai. Nó luôn tự hỏi vì sao kẻ ác không hề cần rút khi đã gây bao nhiêu chuyện xấu; vấn đề ở chỗ tốt-xấu là quan niệm của tập thể không phải của họ; cho nên họ không hề cảm thấy việc mình làm là “xấu” và đáng phải “cần rút”. Haida bây giờ cũng đang trong tình trạng đó, nó không cảm thấy cần rút, nhưng chính cái suy nghĩ thần nhiên đó làm Haida lo lắng.

Hấn tiến lại chỗ nó, nhìn bộ mặt khổ não, với hấn đó là chuyện hết sức bình thường. Cuối cùng hấn cũng vít được cái gai trong mắt, hấn có một cái cớ ngoại phạm hoàn hảo cùng phi tần.

Thêm một vài chi tiết trong kế hoạch của hấn, đó là trong khi Danhem sau bữa tiệc nhanh chóng dùng thuật dịch chuyển về cung điện của mình cách đó hàng ngàn cây số. Hấn đã phải vất vả không ít để đến được cung điện của Danhem trong vài giờ ngắn ngủi, kĩ thuật dịch chuyển của hấn giỏi song không bằng Danhem vì thế hấn đã phải sắp xếp thời gian một cách hoàn hảo để tránh bị liên can. Sau khi Danhem về cung điện của mình chờ thời cơ để giết chết tên em trai cùng cha khác mẹ, lúc trời vừa sáng, Danhem bắt đầu điều khiển Haida thủ tiêu tên Điện Hạ Ara, song gã không ngờ người gã điều khiển không phải Haida và kẻ gã muốn giết lại đứng ngay sau lưng mình. Khi đang hao tâm tổn sức vào điều khiển “con rối” ở khoảng cách khá xa thì hấn và đám tướng lĩnh đã giết sạch bọn tay chân rồi giết luôn cả tên chủ mưu. Xong xuôi, hấn nhanh chóng rút đi trong êm thấm và ung dung nằm trên giường cùng phi tần khi một tên lính hốt hơi hốt hải chạy vào báo Vương tử Danhem bị sát hại đêm qua. Haida cũng mặt lạnh diễn cho nốt vở kịch của hấn, tuy vẫn chút tội lỗi song trái ngược với kẻ bên cạnh thần nhiên nhếch mép :

“Giết người chứ có gì to tát đâu ! Ra tay thế vẫn còn nhẹ chán !”. Hấn bây giờ ra lệnh truy sát tất cả những kẻ trong bữa tiệc Gafenso hôm đó, đặc biệt là nữ giới, đều phải chết. Hấn không cho phép kẻ nào nhìn thấy dung nhan thật của phi tần của hấn, dù rằng Haida có thể sẽ sớm thôi được hấn tự tay “chăm sóc” nhưng vĩnh viễn hấn đã mặc nhiên xem Haida là món đồ của hấn lúc sống hay kể cả khi nó là một-cái-xác-không-hồn mắc kẹt ở Địa Ngục vĩnh viễn.

Hấn nâng cổ nó lên, nhìn sâu vào đôi mắt màu nâu đỏ, hấn hỏi - một sự “ban ân phước” cho kẻ “lầm đường lạc lối” :

- Tự vệ có phải là cái tội không ?

- Um...không !

- Phản kháng có phải là cái tội không ?

- Cũng...không !

- Muốn sống yên ổn có phải là cái tội không ?

- Không !

- Vậy tại sao phải dày vò mình bởi những cái-không-phải-là-tội chứ !

Haida ngẫm nghĩ, cũng có lí. Nhưng có nhất thiết phải giết người không. Hấn nhìn qua nó sắp mở miệng nói gì đó. Hấn lại nói tiếp.

- Nếu không giết hấn, không đời nào hấn dễ yên. Người cũng biết đúng không ! Nếu Người không giết hấn, hấn sẽ giết Người !

Haida hít vào thở ra, tuy là có ác thật nhưng quả thật là như thế. Tuy nó cũng đỡ phần nào, không tự dằn vò nhưng chung qui lương tâm dường như cũng có chút căn rứt. Hấn bế thốc nó lên, ôm ở thắt lưng nó, phả từng hơi vào cổ nó.

- Ta cứ tưởng Người không nhận ra Ta ? – hấn hít hà mùi hương ở cổ Haida. Kéo con bé dựa sát vào mình – cứ sợ Người không qua được bữa tiệc đó !

Hấn sợ mất, Là sợ ! Cái cảm giác hấn chưa bao giờ trải qua. Hấn chưa bao giờ sợ, cũng như bao giờ mất. Quá lạ lẫm nhưng sau khi nắm chặt Haida trong vòng tay hấn mới biết hấn đã sợ mất nó dường nào. Khi hấn gặp con bé sau bữa tiệc Gafenso, hấn đã ngay lập tức muốn con bé phải dính chặt với mình.

- Sợ ư ? – nó thở hắt nghĩ “Là lo lắng hay ...lợi dụng đây ?”

- Thế Người không sợ nếu không tìm ra Ta à ?

- Cũng có một chút ! – Haida đảo mắt nhớ lại cú lừa ngoạn mục hôm qua.

Ng ngoạn mục đến nỗi đến Haida còn phải mắc lừa, nhớ lại vẫn còn cảm giác tim đập chân rung. Haida nuốt khan nhớ lại diễn tiến trong buổi tiệc

.

Nếu sau buổi Gafenso bình thường, khi về phòng, Chủ nhân sẽ gỡ lớp mặt nạ của Y nữ để xác nhận có đúng là phi tần của mình không.

Song buổi tiệc đó, có đến cả chục Haida với khuôn mặt y xương, dù bất cứ y nữ thì khi gỡ lớp mặt nạ ra cũng đều là khuôn mặt của Haida cả thôi. Họa chăng phân biệt chỉ có thể qua lời nói song không được quyền nói. Hấn biết âm mưu thâm hiểm của Vương Tử và đã ngấm ngấm sắp xếp một sự tráo đổi nhanh gọn. Trong khi Vương Tử lao tâm tốn sức vào kế hoạch gian tà của gã, làm sao để làm cho Haida hoàn toàn bó tay trong việc tìm ra ai là Chủ nhân thật và làm sao để hấn cũng không phân biệt được ai là phi tần thật, phi tần giả. Thì hấn và thuộc hạ đã sắp xếp buổi tiệc một cách hoàn hảo bằng những điệu nhảy, âm nhạc và quan trọng hơn hết là ánh sáng. Những ánh sáng dịu nhẹ huyền hoặc, thi thoảng sáng lên rồi tắt rồi chuyển màu để làm đẹp cho bữa tiệc là lúc để hấn thực hiện kế hoạch đánh tráo của mình. Danhem luôn theo dõi nhất cử nhất động của hấn. Và cho dù hấn có hòa vào chục nam nhân tóc trắng, song về trang phục với những nét thiết kế khác nhau chẳng khác nào vật chỉ điểm. Trong lúc ánh sáng dịu nhạt, huyền hoặc hòa tắt đi nhường chỗ cho những điệu nhảy thì chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn tất nhiên cũng sử dụng một số thủ thuật cao tay khác, hấn và thuộc hạ đã giết chết một trong những tên xui xẻo đứng gần đó và khoát lên mình bộ trang phục của tên đó, trong khi thuộc hạ của hấn ăn vận bộ trang phục của hấn. Danhem chỉ để lạc mất hấn trong vòng không tới 5 giây nhưng đó có lẽ là sai lầm lớn nhất đời gã. Gã không ngờ mình đã bị phản kích bởi đòn của mình.

Bình thường Danhem có thể “đánh hơi” được kẻ nào là kẻ nào, song vì e ngại hấn, kẻ có khả năng nhận diện còn vượt bậc hơn gã, cũng phát hiện ra sự “bất thường đến kì quặc” trong bữa tiệc và sẽ vạch trần âm mưu của gã. Nên Danhem đã bằng mọi cách, dù tốn kém, che lấp hoàn toàn những đặc điểm để “đánh hơi” điển hình là mùi hương Haida nghe thấy khi xông vào căn phòng , nhằm tạo ra những con người giống nhau y đúc đến mức gã chỉ có thể xác định được qua bộ y phục khác nhau. Song đó là hành động đưa cổ vào tròng của gã.

Hấn sau khi hoán đổi thoát khỏi sự quan sát lẫn âm mưu chia cắt của gã. Hấn đóng vai người khác và đi lùng sục Haida, trong khi Danhem chĩa tầm ngắm vào kẻ khác mà không hay biết và ngấm ngấm điều khiển dòng người tách Haida và kẻ-tưởng-chừng-là-Điện-Hạ kia ra thì hấn ung dung tìm kiếm con bé. Có thể nói đây là dĩ độc trị độc.

Tất nhiên không dễ dàng gì tìm ra Haida nhưng cuối cùng hấn lại phát hiện ra bởi những đặc điểm buồn cười đến không ngờ. Chắc không ai ngờ, một phi tần của Điện Hạ khiêu vũ kém, lại không quen ăn mặc

những bộ trang phục thế này. Nhưng cái ấn tượng nhất của Haida với hắn, chính là ánh mắt, đôi mắt nó không đẹp song ánh mắt đôi khi biểu lộ hoàn toàn cảm xúc không chút giấu diếm, đôi khi lại lạnh băng đến kì lạ. Và ít nhiều hắn có cảm giác đó là nó, có lẽ phần cũng vì nọc độc của hắn cũng đang chảy trong người nó. Ánh mắt thoáng sợ sệt lẫn lạnh lùng nhìn quanh, không phải ánh mắt nầu nhìn hắn sắc mùi tình ái.

Còn Haida, khi nó đang ngồi xuống ghế chà xát hai chân vào nhau vì bị hành hạ trong đôi giày cao gót. Ánh mắt nó nhìn quanh dò xét, tìm kiếm, thì có một kẻ bước đến ra giấu mời nó nhảy, nó quan sát kẻ đó rồi gật đầu. Còn vì lí do vì sao nó chọn hắn như thế này. Vốn dĩ theo logic mà nói nếu là phi tần, người phụ nữ được sủng ái của Điện Hạ thì đường nhiên sẽ yêu chiều. Những điệu nhảy nhẹ nhàng quyến rũ của các nam nhân tóc trắng là hiển nhiên, khi hai người tình nhảy với nhau nhưng vốn dĩ Haida và hắn chưa bao giờ là tình nhân đúng nghĩa của hắn. Và có một kẻ khác, cái cách kẻ đó bóp mạnh vào eo đau nhức lẫn sau khi kết thúc điệu nhảy, kẻ đó không biết vô tình hay hữu ý đập vào cái chân vốn dĩ không mấy dễ chịu của nó, làm nó liên tưởng tới quãng thời gian kinh khủng đã bị hắn hành hạ.

Nhưng khi nó đã chọn, sự dục dăng của hắn làm nó sinh nghi. Không phải vô tình hay hữu ý mà hắn làm thế, đơn giản vì hắn biết người Haida chọn sẽ bị theo dõi và hắn bắt diễn vở kịch một mình, một tên quỷ tay sai của Danhem, chỉ có dục vọng ngu xuẩn theo lời gã. Hắn nhận lọ thuốc độc và đóng vở kịch Điện Hạ-phi tần nhằm che mắt tên tay sai. Và không hề bị phát giác.

Về phần hắn, đúng là đóng kịch nhưng cũng có chút lợi dụng nhưng nhờ đó lại càng thật dễ qua mắt Danhem. Hắn ban đầu chỉ vì muốn thực hiện dã tâm song khi thấy nó, không biết vì sao lúc đó hắn lại thô bạo với nó như vậy, thô bạo lời nó lên giường, thô bạo hôn nó, thô bạo xé rách áo váy nó, thô bạo kéo nó vào lòng. Đơn giản là vì, hắn rất hài lòng, rất vui là đằng khác khi nó đã nhận ra hắn, vì nó không lọt vào tay kẻ khác ngoài hắn. Trong một khoảnh khắc, hắn đã e sợ Haida sẽ chọn nhầm, e sợ rằng hắn phải bỏ tất cả đi tìm con bé. Nhưng còn một điều làm hắn vui hơn nữa. Đó là :

Haida khóc thét lên được sau bàn tay thô bạo kia, khi hắn trượt tay trên cơ thể nửa kín nửa hở kia. Quá tối, nó không thấy gì cả, vừa bị hắn bịt miệng vừa bị “giở trò”. Nó đã nguyên rửa :

- Tên khốn kiếp, thả Ta ra ! – Haida bấy giờ vẫn không biết hắn chính là Điện Hạ.

Hắn vẫn vồ vập hôn lấy hôn để, mặc Haida muốn nói gì thì nói, dù tay bịt chặt miệng nó song hắn vẫn nghe từng lời nó nói, song những cái hôn, cảm giác nhớ nhung, lo âu làm hắn cứ vồ lấy nó.

Trong vòng nửa ngày trước, hắn còn suy nghĩ phải giết nó bây giờ thì lại ôm ấp nó, đôi khi hắn không hiểu cái thứ gì đang diễn ra nữa :

- Ara...! nó trong lúc quá hoảng, không biết sao lại gọi tên cái kẻ mà nó thường xuyên bị ám ảnh ra – Người bây giờ ở đâu hả ? Chết tiệt ! – nó nghiêng rằng, dù sợ hắn, căm hận hắn nhưng nếu hắn ở đây chắc chắn nó sẽ không phải bị làm nhục như thế này. Nó cắn vào vai gã vươn tay luồn trong cái quạt tay cầm theo rút ra một thanh chủy nhằm thẳng gã mà đâm. Nhanh như cắt, cái kẻ đang vui mặt vào cổ nó chộp lấy khuỷu tay và ngăn mặt dậy :

- Người nói cái gì ?

- Ara – nó vô thức lặp lại – tên chết tiệt mau thả ra ! Ara chắc chắn sẽ giết người !

- Gọi tên hắn làm gì ? Từ bây giờ Người không phải là phi tần của hắn mà là của Ta !

- Làm phi tần của Người thì Ta cần lưỡi chết cho xong – nó chưa muốn chết nhưng vẫn nói cứng.

- Còn làm phi tần của hắn thì sao ! – không hiểu song dù trong bóng tối không nhìn thấy, Haida vẫn có cảm giác hắn đang nhếch mép cười

- Dù sao Ta thì làm phi tần của Ara còn hơn Người !

- Người chấp nhận làm phi tần của hắn ! – hắn nhấn nhá nói cười ranh mãnh.

- Đúng ! Còn hơn....- nó vừa nói đến đó thì bao nhiêu lời còn lại đều trôi tuột theo cái hôn của hắn.

- Người đang nhớ hắn à ? – sau khi buông Haida ra, hắn tiếp tục vờn nó.

- Ta...Ta...- “nhớ” à, “nhớ à” Haida chớp mắt lia lịa, đầu nó nghĩ “ chỉ là lúc cấp bách, thì hấn có thể cứu giúp thôi nhưng nhớ...nhớ thì...Khoan nhưng lúc này có phải là lúc nghĩ mình có nhớ hay không, lo cứu cái thân trước đã” – Ara không thích ai chạm vào người của mình, tên đáng ghét, mau thả Ta ra !

Hấn lại cúi xuống phả từng hơi qua cổ nó, thì thảo :

- Xem ra Người cũng hiểu rất rõ gu của hấn ! Rõ ràng là đang nhớ hấn ! – hấn càng nói, mặt nó càng đỏ lên, không biết là vì tức hay ngượng. Người nói là Ta nhớ một tên suýt nữa giết chết Ta, nhưng ít ra Ta thà chết còn hơn bị Người ép uống.

Hấn lại cười, một điệu cười nhếch mép pha với đôi mắt khê sánh cam lại. Nó nhìn chất cam trong đôi mắt, cơ thể như có một luồng điện, cái màu mắt đỏ rất quen mà.

- Haida ! Không nhận ra cả Chủ nhân của Người sao !

Haida trợn mắt, cái gì mà rối rắm thế này, cái điệu cười lẫn ánh mắt sánh cam đỏ, nó từng thấy ở hấn. Quen thuộc quá ! Không lẽ....

- Hay đang cố tình “phô diễn” trước mặt Ta ? – hấn hỏi giọng trêu chọc.

Bây giờ Haida chính thức không biết phản ứng như thế nào. Shock vì nhận ra kẻ nói là ai, shock về cả câu nói. Shock đến nỗi không nói thành lời, không biết vì bất ngờ, tức giận hay vui mừng, có lẽ là cả ba thứ đó:

- Là.... – nó đỏ lười ra nhìn hấn.

- Rõ ràng là đang phô diễn ! Không cần đâu ! Dẫu gì Người cũng là phi tần của Ta !- hấn nhướn miệng cười thâm hiểm, chân mày nhướn lên, ánh mắt thì gian xảo, vừa nói vừa kèm theo cười khùng khục. Còn Haida thì vừa tức vừa ngượng.

Đó là điều làm hấn thấy hài lòng. Song Haida có hài lòng hay không lại là chuyện khác.

.

Nó mấy lần nghĩ lại đã muốn cắn vào lưỡi, tự nhiên lại nói sảng bậy trước mặt hấn. Không chỉ có Danhem bị mắc lừa mà chính nó cũng bị hấn lừa trắng trợn như vậy. Mà cũng đâu phải chuyện gì lạ, cũng đâu phải lần đầu tiên bị hấn đem ra làm trò chứ. Dẫu sau vẫn thấy tức, dù có bết giận hấn đôi chút.

.

Cùng nó diễn một vở kịch qua mắt Danhem, đùa một chút với nó; cuối cùng hấn cũng thả nó ra sau khi nhận được mấy cái liếc xéo muốn rách cả mắt; Haida ngồi dậy chỉnh chu lại váy trong khi hấn chau mày chú mục ra phía cửa sổ, nhìn xuyên thấu qua lớp tường xem động tĩnh. Trong phút chốc hấn kéo nó nằm xuống còn mình thì nằm đè lên, nó thề tim nó sẽ vỡ ra vì đập quá nhiều, hơi thở hấn phả ngang trước mặt nó nhưng nhìn khuôn mặt cảnh giác của hấn, nó nhỏ giọng hỏi :

- Có chuyện gì vậy ?

Hấn dùng tay bịt miệng nó không cho nó nói rồi trước con mắt sững sờ của hấn, bàn tay kia hấn cào nhẹ một đường làm bộ vấy rách toạt ra một mảng, Haida trừng mắt đập tay liên hồi vào người hấn, miệng cố gào thét.

- Im ngay ! Hồng bét bây giờ ! – hấn càng ra sức giữ cho nó im lặng nhưng nó hiện tại đang hét rất to. Buộc lòng hấn phải ngưng cơn bức xúc của nó, thật ra cũng có một chút lợi dụng. Thì sao, hấn vốn dĩ chẳng phải người tốt dù có là lợi dụng cũng không phải vấn đề.

“Chết tiệt, không phải nữa chứ” – haida thoáng nghĩ khi hấn cúi xuống chặn việc nó la hét bằng một cái hôn, giờ nó mới biết cảm giác đó, chẳng lãng mạn như phim chút nào chỉ là cảm giác bị ...lợi dụng song rõ ràng là rất có tác dụng trong việc giữ Haida im lặng.

Haida lúc này mới để ý cái bóng đen ngoài cửa nhưng không đầy năm giây sau thì một đám người đâm chết cái bóng đen đó rồi gõ cửa bước vào. Hấn nhanh chóng chộp lấy cái áo choàng khoác qua người nó trong tình trạng váy áo đều rách rưới và bọn họ bắt đầu hành động trong vài giờ với một chút sự giúp sức của nó. Kết quả thì vô cùng mỹ mãn.

Tại kết giới Địa Ngục, cổng số 8,

- Mở cổng ! – hai thanh kiếm đan chéo như gọng kiếm trước cổ hung thần . Bóng đen trước mặt trong rõ mặt thả lỏng hai bàn tay với những móng tay dài cùng lúc thứ âm thanh rền vang trong khi cái cổng cứng từ từ mở. Bóng trắng chuyển động nhanh về phía cổng qua chiều không gian khác .
- Hắn ta là ai vậy ? – trong trong số những tên hung thần bị thương nhẹ, số còn lại nằm la liệt , không chết song thương thích không phải nhẹ .
- Hậu Duệ của Chúa Trời ! Cực kì lợi hại ! May là hắn chưa giết chết chúng ta !
- Thần Tiên không thể đến Vùng đất cấm này !
- Nếu không muốn Điện Hạ lấy mạng thì tốt nhất là im miệng và làm tiếp đi !

Cổng số 9, bỏ trống

Thương tích cũng không nhẹ, Raphel chùi máu ở mép môi, đôi cánh trắng khép lại và anh ngồi xuống đất , máu rỉ ra ở cánh tay và chân. Sức mạnh cần được khôi phục để chiến đấu cho những cổng tiếp theo. Ba ngày chiến đấu liên tục với những kẻ canh giữ 5 chiếc cổng địa ngục bày binh bố trận hoành đủ làm cho anh tiêu hao sức lực quá nhiều.

- Haida ! – hàng mi khép lại, cái tên đó mỗi lần nhắc tới cậu lại có cảm giác phức tạp, vừa vui vừa buồn bã rồi lại nhớ . Không biết con bé giờ như thế nào, hai tay vuốt khuôn mặt, cảm giác sợ hãi quay lại khi nhớ lại cảnh con bé bị đánh bầm dập. Nhưng ngoài ra anh còn lo sợ một chuyện khác , khỏe môi anh mấp máy – anh sẽ đến ngay, chỉ cần...chỉ cần em an toàn !

.....

Hope you enjoy that !

VOTE and MENT if you think i DESERVE it ! Thanks !

JK

24. Chapter 21 : Angel's Memory

Vote and Comment if you think i deserve

Chapter này sẽ nhẹ nhàng vì tôi muốn dành nhiều hơn cho những chap sau ! Chủ yếu về Raphel và Haida.

JK

...

The Mermaid Curse

Quay lại thời điểm hai năm trước của Raphel và Haida, lúc đó Haida là một nữ sinh trung học bình thường ở Kyoto, Nhật Bản ; còn Raphel theo trách nhiệm phải xuống đó xem xét tình hình chung bằng cách vào vai nam sinh trung học khoảng hai năm.

Trên vỉa hè, vượt qua những người đi bộ, một cô nữ sinh mặc váy đang chạy , phía trước đó là chiếc School Bus đã lẩn bánh chạy :

- Khoan đã ! Chờ tôi với ! – Haida càng lúc chạy càng nhanh, chẳng khác nào đang chạy đua nhưng chiếc xe bus mà không có dấu hiệu ngừng lại ngày càng lẩn bánh nhanh bỏ xa cô nữ sinh. Đám học sinh từ cửa kính sau của xe bus hò hét , trên đùa nó.

- Chậm quá, nhanh lên nào ! – đám học sinh hò hét. Dù đang mặc váy nhưng rõ ràng vẫn đang tăng tốc để “đuá” với xe bus.

- Đứng chạy ! – Haida hét chạy song song trên vỉa hè song được một lát đành phải chấp nhận số phận cuộc bộ đến trường. Nó chống hai tay xuống khủy chân, thở dốc .

Có tiếng ai tắc lưỡi :

- Thiếu nữ tính quá ! Cậu định tập chạy cho kì vận động của trường à !

Haida ngẩng mặt dậy “ai mà nói móc người khác thế này”, gập ngay nụ cười tỏa nắng ấm như mặt trời của Raphael , rõ ràng không có ý chọc ghẹo nó, cậu ta đi một chiếc xe đạp địa hình loại mới nhất. Nhìn cậu ta với mái tóc nâu sáng, đôi mắt màu xanh hòa với nụ cười ấm áp, Haida không phải là “fan” của cậu ta nhưng cậu ta rất, rất đẹp trai đặc biệt là nhìn vô cùng năng động pha lẫn chút thư sinh trong bộ đồng phục. Haida bỗng chốc không biết nói gì, nó chỉ nhìn cậu ta, tự nhiên tay đưa lên vuốt lại mái tóc.

- Cậu có bảy phút để đi đến trường !

Haida nhớ lại “trách nhiệm” của nó, xóc cặp lên và chuẩn bị chạy, xe buýt thì tốn năm phút nhưng đi bộ phải đến hai mươi lăm phút. Cứ thế này, nó chắc chắn mình sẽ về nhất trong kì vận động ở trường mất. Và nó chạy, cậu ta đạp xe tà tà theo :

- Nếu cứ chạy như thế thì ít nhất cũng mất mười lăm phút !

Haida nhìn cậu ta:

- Cậu ở đây làm gì ? Trêu chọc tôi à ? – nó cảm râm

- Định cho ai đó quá giang nhưng xem ra không cần thiết rồi ! – cậu ta thở dài ra bộ khổ não xong buồn bã đạp xe từ từ đi . Haida vẫn nghech ra nhìn cậu ta, về khoảnh này thì Haida cực kì “chậm tiêu”, nó không hiểu được những lời bóng gió. Có lần một nam sinh mới nó đi chơi, vì cậu ta nói bóng gió cho nên Haida phải nghĩ đến mười lăm phút mới hiểu ý cậu ta . Haida lúc này đang nghĩ cậu nói về người khác chứ không phải nó.

Raphael đạp đi một đoạn, hình như có gì trật với kế hoạch của cậu, đáng lẽ ra một cô gái phải gọi cậu ta lại nhờ cậu ta chở đi chứ. Nhưng Haida thì cứ thông thả đi vì nó nghĩ : trước sau gì cũng trễ, có trễ thêm cũng chả sau.

- Nay, cậu định tới trưa mới tới trường à ! Lên đây tôi chở cho !

- Cậu chở....tôi ? – nó tròn mắt hỏi lại

- Nhanh lên, tôi mà trễ giờ vì cậu thì biết ! – “thì ra Haida ngốc thật đấy” Raphael nghĩ cười với nó.

Haida nhanh chóng đến chỗ cậu nhưng xe của cậu ta không có yên sau làm sao đây. Rốt cuộc Haida đứng trên thanh để chân, hai tay giữ lấy vai cậu ta :

- Chắc chưa ? Tôi đưa đây ! – thế là cậu bắt đầu đạp hết tốc lực.

- Chậm lại ! Ghê quá ! – khi bạn đứng trên ở yên sau xe thì tốc độ là vấn đề khác.

- Vậy thì bám chắc vào ! – bình thường cậu không hay chạy nhanh như trễ giờ rồi, phần cũng muốn chọc ghẹo người đằng sau cho nên cố tình đạp rất nhanh.

- Cậu muốn tôi bám ở đâu nữa hả ? – Haida hét nhìn Raphael lạng qua một chiếc xe, không có yên thì bám ở đâu, leo lên lưng cậu ta chắc.

- Tôi tăng tốc đây ! – Cậu ta không đếm xỉa tiếp tục lạng lách qua một chiếc xe nữa. Haida cảm thấy mình thật sai lầm khi leo lên yên xe cậu ta, đúng là “trao trứng cho ác” , không biết còn sống được tới ngày mai không nữa.

- Chậm lại đi ! Tôi sợ ! – hai tay nó bám chặt lấy vai cậu, đầu khê cúi xuống – tôi chưa muốn chết chum đầu !

- Tôi sẽ chạy chậm lại với một điều kiện !

- Điều kiện cái gì ? Cậu đang giỡn đó hả !

- Thôi vậy ! – Raphael bểu môi, cậu đánh tay lái rất ngọt nghiêng xe một góc hai mươi độ tăng tốc và sắp bắt kịp cả chuyến bus của trường. Cậu lại lượn qua lần nữa, lần này sự can đảm của Haida đã đi tống hết, cảm giác chỉ cần cậu đánh xe lần nữa thì chân nó sẽ tụt khỏi bàn đạp luôn mất.

- Được ! Được ! Làm ơn đừng kéo tôi té với cậu ! – Haida gạt đầu lia lịa, nó biết không đến nỗi chết nhưng nó chưa muốn chà người xuống đường và mấy cái xe hơi đang lăm le tiến lên thì xem ra hơi....nguy hiểm.

- Tôi biết cậu sẽ đồng ý ! – Raphael không kiềm được nhe răng ra cười.

Haida thì tự rửa mình ngốc, khi không leo lên xe người ta để rồi bị đe dọa. Con bé nuốt khan nhìn xe đi chậm lại, cũng sắp đến trường rồi.

Chiếc xe phanh kít lại trong sân trường, Haida bước xuống , chân nó cồng, tóc thì rối sau chuyến đi xe nhớ đời của cậu ta. Vừa kịp giờ, Haida nhìn sang cậu ta hẳn học, bị cậu ta chơi một vỏ mà. Rốt cuộc cậu ta ra điều kiện gì đây ? Cùng lúc đó một chiếc xe hơi hầm hố tiến vào sân trường, nói chính xác là lao thẳng về phía con bé, có ai nói là nó vừa mới bị đem đi đua xong rồi chuẩn bị được “tặng” thêm một chiếc xe không. Chiếc xe phanh lại cách nó không tới 10 cm, Raphael chạy nhanh đến giật khủy tay con bé kéo ra khỏi mũi xe rồi quay sang lườm kẻ lái xe. Qua cửa sổ xe để mở, một kẻ đẩy gọng kính mắt lên. Rồi tên đó nhả ra từng từ đáng ghét :

- Lần sau đừng có đứng trước cổng chắn đường người khác như vậy !

Nó vẫn còn cứng họng chưa nói được gì chỉ nhìn cái tên học sinh cùng cái xe hơi của hắn lái vào bãi đỗ.

- Cậu không sao chứ ! Sao lại đứng tần ngần ra đó !

- Không sao ! – nó quay lại lườm chiếc xe cùng tên chủ nhân đáng ghét. Hiroshi đẩy cửa ra dưới con mắt của những nữ sinh, ai chẳng muốn có người yêu vừa giàu vừa đẹp. Haida tự dưng ớn lạnh khi thấy mấy con mắt cũng đang “lia” sang Raphael và nó. Hiroshi chuyển sang nhìn nó và Raphael theo kiểu “lại-con-nhỏ-phiền-phức-giờ-còn-đi-bám-trai”, xong Haida nhanh chóng phát hiện những ánh mắt đầy vẻ “quan tâm” của các nữ sinh khác. Lần này chính nó tự đưa mình vào rắc rối, mau là có tiếng chuông báo vào học :

- Cảm ơn cậu ! Vào lớp rồi ! Gặp lại sau nhé ! – nói rồi Haida rút nhanh đi trước khi lọt tiếp vào tầm ngắm của thiên hạ. Sao nó lại bất cẩn như thế chứ.

Giờ ra chơi, Haida vẫn thường lệ, ngủ gục trên bàn .

Cốc

Cốc

Chọc

Chọc

Nó ngẩng mặt lên sau những tiếng gõ trước mặt bàn và cái gì đó chọt vào má mình . Không chỉ mình nó mà còn cả lớp, với những con mắt nhìn vào theo kiểu đang hỏi “có-phải-Raphael-đến-vì-con-nhỏ-quê-mùa” đó không ? Và hiện tại Haida đang nhìn cậu như muốn hỏi “what-are-you-doing-here ”(cậu làm gì ở đây ?) và trước khi nó có cơ hội mở miệng cậu đã hồ hởi kéo nó đi. Nó nghĩ mình sẽ bị đám nữ sinh dẫm chết nếu cậu ta bỏ đi ngay bây giờ !

- Cậu làm gì vậy ?

- Sao ? Cậu đã hứa với tôi một điều !

- Tôi ...biết cậu là hotboy, nhưng có cần phải gây chú ý như vậy không – Haida lăm bầm, tay vờ kéo tóc nhưng thật ra là đang che mặt khi cảm nhận ánh nhìn chòng chọc của đám con gái. Vốn dĩ con bé bị tẩy chay, chưa bị đánh hội đồng nhưng có hướng này mà tới thì chắc có đấy .

- Này ! – cậu giữ chắc khuôn mặt, không cho nhìn dáo dạt nữa – vào chủ đề chính đi !

- Tôi đã phải chờ cậu sáng nay, cậu không có gì trả ơn cho tôi à ?

Nó nhếch mặt ra nhìn cậu, trả ơn bằng cái gì bây giờ ?

- Tôi biết là cậu sẽ như thế ! – Raphel tặc lưỡi xong quay sang nhìn Haida ra vẻ buồn bã .

- Cậu thích gì nào ? – nó hơi bối rồi hỏi cậu

- Tortilla chip ! – cậu hồ hởi nói.

- Tortilla của cậu đây ! – Haida chuyển cho cậu ta bịch Tortilla còn mình ôm Raffle định bỏ đi .

- Cậu đi đâu ?

- Về lớp !

- Tôi ăn một mình sao ?

- Đại khái là thế !

- Cậu trả ơn tôi thế à !

- Chứ cậu muốn gì ?

- Share nào ! – cậu ta mở cả hai bịch Tortilla và Kettle rồi trộn với nhau.

“Ôi không, khoai tây của tôi !”- Haida không thích món bắp Tortilla chút nào hết, nó thích Kettle, món khoai tây, nghiền khoai tây là đẳng khác.

- Này ! Cậu ăn một mình được không ?

- Cậu không thích tôi ? – Raphel hỏi thẳng, nhìn có vẻ rất tổn thương, có lẽ vì cậu là Thiên Thần nên chưa bao giờ bị ghét bỏ.

- Không ! Chỉ là tôi chưa muốn...bị fan của cậu đè bẹp ! – Haida nói, đây là chuyện hết sức cấp bách, liên quan tới vấn đề sống còn thật đấy, nó từng chứng kiến một cô bạn trong lớp bị đánh bầm mắt vì tội dám “lén phén” xung quanh hotboy. Cậu kéo cổ tay nó và trốn ra sân sau, chỗ đầu tiên cậu gặp nó. Vẫn toàn lá là lá, song ít hẳn sự soi mói thường ngày.

- Ăn snack bắp của cậu đi !

- Tôi thích khoai tây !

- Vậy tại sao tại sao muốn ăn Tortilla !

- Tôi thích Tortilla nhưng bây giờ thấy khoai tây ngon hơn !

WTH !!!!

- Theo nghiên cứu chỉ thấy, những người thích ăn khoai tây chiên theo chủ nghĩa hoàn hảo ! – Haida cười giơ ngón tay cái lên rồi lấy ình miếng khoai tây.

- Còn những người thích ăn snack bắp thì sao ?

Haida mơn tay dưới cằm ra điệu suy tư :

- Chắc là những người thích đua xe và lạng lách !

Raphel mím môi cười rồi thêm vào :

- Và hơn nữa rất đẹp trai và tốt bụng ! – cậu ta đẩy một hộp sữa cho nó

- Tự tin vô đối ! – Haida cảm rằm đủ cho cậu ta nghe

- Cậu trông không có vẻ là người cầu toàn !

- Sao cậu biết !

- Vậy để tôi hỏi cậu một câu để kiểm chứng nhé ! – Haida gật đầu, Raphel tiếp – mẫu bạn trai của cậu là gì?

Haida đáng ra sẽ không trả lời những câu nói riêng tư thế này nhưng mà nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của cậu ta cứ như cậu ta đang khảo tra nhân chứng như trong mấy phim hình sự vậy; Haida nhướn mày hết đáy mắt sang trái rồi hướng sang phải, ờ thì, đó giờ chưa nghĩ kĩ về cái này song con bé đáp :

- Bình thường như người khác và thích tôi là được !
- Haizz ! Vậy mà nói là người theo chủ nghĩa hoàn hảo !

Haida đâm ra tự ái, chu môi nói :

- Kệ cậu, đó là quan điểm của tôi !

Cậu ta vỗ vào trán con bé và giật lấy bịch bánh sau đó nói :

- Cậu tốt nhất nên yêu ai vừa đẹp trai, vừa học giỏi, vừa tốt bụng ấy ! Biết tại sao không ? – cậu ta nói một tràng nhìn Haida mở to – vì cậu vừa không đẹp, không nữ tính , cậu học ẹ những môn tự nhiên và hơn nữa cậu cần ai đó đủ tốt chỗ cậu đi học nếu không muốn quét sân mỗi ngày !
- Nè nè ! Không đẹp là chuyện của tôi, học dở mấy môn tự nhiên thì sao, tôi học lớp chuyên khoa xã hội mà ! Mà làm gì có ai mà hoàn hảo như thế ! Mà có đi nữa cũng chẳng thích tôi ! – Haida hậm hực nói ột miếng snack bấp vào miệng nhai, đúng là con gái ai cũng từng mơ tới chuyện công chúa, hoàng tử nhưng thực tế chút đi, kinh nghiệm sống 16 năm qua cho thấy : Đời không phải là cổ tích !!!!
- Tôi nhận ra cậu không chỉ không đẹp, không nữ tính, học dở môn tự nhiên, chuyên đi học muộn mà còn mù nữa – Raphael chẹp miệng nói ra vẻ khở não rồi dứt cho con bé một miếng khoai tây trong khi nó sắp có hiện tượng “biểu tình” sau câu nói của cậu.
- Ý cậu là sao hả ! – Haida cố nuốt trôi rồi quay sang lườm cậu ta .

Rầm, một tiếng ai đó đập vào thanh gỗ.

- Nè, mấy người kia ! Mấy người nói lớn quá đấy không cho ai ngủ hết à ! – từ trong lớp học cũ, một nam sinh bước ra.

Haida suýt chút tắt thở khi nhìn thấy cái mặt khó ưa đó, đúng là oan gia ngõ hẹp !! Hiroshi, tên đó đúng là khắc tinh của nó. Tên đó vuốt khuôn mặt còn ngái ngủ rồi nheo mắt nhìn cho rõ rồi tiếp tục phán một câu :

- A, con nhỏ với khuôn mặt khó ưa !
- Tên ác tặc kia ! Cậu nói ai khó ưa hả !
- Cô đó ! Con gái gì mà trốn ra đây nói chuyện với con trai, mặc váy mà còn chạy. Cô đúng là đứa kinh khủng nhất tôi từng biết !
- Cậu...cậu...- Haida cảm giác tay và mặt mình nóng ran, tay bóp chặt lại nhìn tên đó. Sao trên đời lại có tên khó ưa như vậy chứ.
- Nè ! Cô ấy như thế nào xen gì tới cậu !
- Tôi đang nói cô ta, cậu mới là người đừng xen vào chuyện người khác !- Hiroshi cười khẩy nhìn Raphael.

Raphael nắm chặt tay tiến lên gườm Hiroshi, chưa bao giờ cậu thấy tức giận như vậy, đặc biệt khi Haida nắm chặt hai tay, con bé dường như sắp khóc đến nơi.

- Cậu nghĩ cậu là gì hả ! Cậu là ai mà có quyền phán xét tôi ! – Haida nói bằng chất giọng đứt quãng kiềm nén để không khóc, không được khóc.
- Ô ! Con nhỏ cuối cùng phản kháng rồi à ! Chắc chắn, Hiroshi cúi xuống ngang tầm Haida vì tên đó rất cao và nhìn vào mắt Haida – cô sắp khóc đấy à, có cần tôi ượn khăn tay không ? – tiếp tục cười khẩy.
- Này, cậu quá đáng rồi đó ! – Raphael không nhịn nổi định đẩy Hiroshi ra.

Cùng lúc đó là

Bốp ! – một cái bạt tay vào khuôn mặt Hiroshi là mặt tên đó lệch đi một chút. Haida đã tát cùng lúc nước mắt con bé chảy xuống mặt, con bé là đứa mau khóc, dù rằng nó cũng buồn lời cậu ta nói nhưng mà nước mắt cứ chảy ra . Haida chùi giọt nước mắt vô cớ lăn trên má rồi nói kèm theo một nụ cười ngạo nghễ :

- Giữ khăn tay đó mà che mặt đi ! Kéo người ta biết hotboy vừa bị tát đấy !

Haida nói rồi kéo Raphael đi, Haida biết mình vừa chọc vào ổ kiến lửa nhưng không nhin nổi nữa. Hiroshi bây giờ vô cùng tức giận, hai tay nắm chặt lại nhìn kẻ quai quả bỏ đi rồi gắt :

- Cô ...đứng lại đó ! Con nhỏ chết tiệt !

Haida đi càng lúc càng nhanh hơn, cũng có chút e sợ nhưng cũng buông lời chọc tức cậu ta :

- Việc gì tôi phải nghe lời chứ ! – rồi bẻ ngoặt và khúc cua may mà hắn không có ý đuổi theo.

- Haida, cái tát của cậu không nhẹ đâu !

- Sáng suốt chút nữa nhờ tên ác tặc đó mà tôi phải nằm viện, tôi mà có chuyện gì thì hắn nuôi tôi cả đời chắc ! Khó ư !

- Đưa điện thoại cậu đây !

- Làm chi ?

- Nhanh ! – raphael lấy điện thoại rồi nhấn nhấn gì đó sau đó trả lại- tôi lưu số của tôi vào rồi, chỉ cần nhấn phím #1 có thể gọi cho tôi ! Cậu như thế này thế nào cũng có chuyện.

- Tại sao tôi gọi cậu thay vì gọi cảnh sát – Haida tròn xoe mắt vô tội hỏi.

“Vì tôi là Thiên Thần !!!”

- Vì vì...cậu nói nhiều quá chỉ cần làm như vậy là được ! Nè lau mặt đi ! – xong Raphael dúi khăn tay vào tay Haida rồi bỏ đi .

Để lại con bé hoàn toàn chả hiểu gì .

- Cậu vừa mù lại vừa ngốc ! – Raphael lẩm bẩm nói trong khi đó ở sau dãy hành lang một người nhoèn cười khó hiểu

Đúng như phỏng đoán , cuối giờ Haida được tham gia “hội kín” để dần mặt khi dám trò chuyện với hotboy :

- Haida ! Raphael chỉ là thấy cô tội nghiệp thôi ! Đừng có mơ tưởng ! – một cô nữ sinh uống tay quanh sợi tóc vàng hoe, rất đẹp song ánh mắt lại vô cùng khinh thường nhìn con bé. Dần mặt rồi cảnh cáo.

Haida nhìn cô sau một hồi nghe diễn thuyết trong đầu chỉ toàn có mấy cụm từ : Bla..bla..bla... rồi nói :

- Cô nói xong chưa ! Tôi phải về ! – nói rồi nó bước đi

- Mà...

- Thích gì thì gặp thẳng Raphael mà nói ! Đừng lảm nhảm trước mặt tôi !

- Nói nhẹ nhàng không biết nghe ! – con nhỏ vung tay tát vào mặt Haida

Bốp – ngay sau đó Haida vung cái bạt tay rất mạnh vào con nhỏ làm nó suy suyễn.

Haida quắc mắt nhìn con nhỏ cùng lúc khác mấy đứa khác bắt đầu nắm tóc giật áo nó và đánh nó.

- Thế nào ? Đau chứ ! – con nhỏ với mái tóc vàng xóc cổ áo Haida hỏi – nếu mày hứa từ nay sẽ tránh xa Raphael và cầu xin tao thì tao sẽ tha cho !

- Mấy người nghĩ mấy người có quyền xen vào tôi à ! Tôi gặp ai là chuyện của tôi ! Tôi thích ai là quyền của tôi ! – Haida dù bị đánh song lại vung tay tát con nhỏ tóc vàng một cái rõ mạnh.

- Con khốn này !

Đúng lúc đó thì có người xông vào, Raphel hôm nay chờ con bé để nói một chuyện , song mãi không thấy nó về nên đâm ra lo ngại. Cậu nghĩ Haida vốn nhất bọn fan chắc đang bị bọn họ dọa nạt nên vội vàng đi tìm nó , đúng như cậu đoán. Nó đang bị đánh “hội đồng” trong phòng thể dục của trường.

- Mấy người ! – nắm tay cậu run lên nhìn Haida ngồi trong góc chịu đòn – mấy người nghĩ mấy người là ai mà can dự vào chuyện của tôi ! Các người chuẩn bị cuốn xéo khỏi trường này đi !

Cậu gần giọng rất muốn tát cho chúng mấy cái xong lại lo lắng cho Haida hơn, cậu đến về dìu nó lên, nó đỡ hẳn có lẽ là do chịu đòn quá nhiều . Haida chùi máu ở môi, suýt xoa vết thương ở tay chân, trước khi bỏ đi, Haida tặng mỗi đứa mấy cái tát vào hai bên má . Còn nói:

- Mấy người thấy sao ! Cảm giác bị tát thế nào ? Nếu không muốn bản thân ăn tát thì đừng tát người khác ! Và đừng nhún mũi vào việc của tôi, rõ chưa !

Mấy ngày sau đó, cậu ta ngày nào cũng đến tận nhà đón Haida đi, lần này thì Raphel đổi sang chiếc xe máy và luôn trong tình trạng cứ mười phút gọi điện cho nó để đảm bảo nó an toàn :

- Cậu không cần đến đâu ! Tôi ổn ! – Ngày nào Haida cũng nói thế song ngày nào cậu ta cũng đáp :

- Tôi không muốn cậu bị đánh vì tôi nữa đâu ! Nhanh lên, tay chân như vậy mà đi cái gì ! – cậu vừa nói vừa nhìn mấy miếng băng trắng trên tay nó, lòng xót vô cùng.

Và từ đó, cậu nhận ra mình thích con bé thật, dù rằng nó không hiền lành hay nữ tính theo đúng nghĩa , là người theo chủ nghĩa thực tế nhưng cậu lại thích rất nhiều, có lẽ vì nó đáng yêu và cũng rất thật lòng .

.....

Raphel đưa lòng bàn tay lên, tỏa ra một thứ ánh sáng mạnh; trận chiến với hắn chắc chắn lành ít dữ nhiều. Lần trước đấu tay đôi với hắn, cậu đã bị trọng thương nặng, về mặt chiến đấu thì anh không thể bằng hắn. Dù rằng hắn là ác quỷ xấu xa, dễ tiện với Thiên Thần thật sự nhân cách không đáng giá song phải công nhận hắn thực sự có tài. Từ lúc hắn đăng cơ làm Vua địa vùng Luxephin, đó từng là một vùng cằn cỗi, nghèo nàn, tụt hậu, quân đội dưới cả âm, sau mười năm lên ngôi, Luxephin bây giờ là vương quốc hùng mạnh. So với “cái rồn” của Địa Ngục, Vương Quốc Iphotrice, nơi Chúa Quỷ ở thì đúng là còn thua, song với các nước lân bang thì hơn hẳn. Hằng năm đều có cống nạp từ các nước chư hầu, hơn nữa sức mạnh của hắn mới là cái đáng nói và hắn còn có dòng máu bất tử. Rốt cuộc cái gì có thể giết chết một tên như vậy chứ ?

Liệu trên thế gian này có thể giúp Raphel đối phó với hắn hay không chứ ?

Đầu anh ánh lên một suy nghĩ song nhanh chóng xua đi, có lẽ không hắn là bất bại song nếu sử dụng “thứ vũ khí” đó thì đối với Raphel còn tệ hơn việc phải giết hắn. Thứ vũ khí đó không thể xuất phát từ anh mà phải là từ hắn, dĩ độc mới trị được độc.

Quay lại hiện tại ở Địa Ngục,

Cung điện Luxephin

Hắn đang thưởng thức thành quả của mình, bằng ánh mắt vẫn sắc lạnh duy sánh cam nhìn sang Haida, con bé đang ngồi gần đó với ánh mắt dăm chiêu nhìn ra ngoài. Hắn chợt nhíu mày, ánh mắt chuyển sang sắc đỏ rực đầy căm phẫn và bức tức, rồi hắn tiến tới giật mạnh tay Haida đến mức nó tưởng tay mình sẽ gãy lần thứ hai. Thái độ của hắn thay đổi hoàn toàn so với ban nãy, bộ mặt ác quỷ, ánh mắt như nhát dao đâm vào kẻ đối diện. Nó nắm rõ ánh mắt đó hơn ai hết, đó là một sự cảnh cáo, ánh mắt nó thường thấy trước khi nó bị đánh, chẳng khác hẳn quát “Người đừng mong Thiên Thần có thể cứu Người ! Ngừng cái suy nghĩ viển vông đó đi !”. Đúng là nó có đang mong chờ nhưng sao hắn có thể biết được chứ.

Khuôn hắn chợt đành lại quan sát nó hồi lâu rồi bỏ đi, hắn mím chặt môi- “Phải thật tàn nhẫn! Phải giết chết cô ta ” .

Hắn bóp trán lật từng trang cuốn Demon Rule (Luật của Quỷ) , cuốn sách sau đó bị xé nát nằm chồng chơ dưới sàn.

“Chỉ cần Người giết cô ta, đâu có khó ! Ara, bàn tay Người đã giết bao nhiêu kẻ rồi nay con nhỏ đó cũng không giết được ư !”

“Tốt nhất là Người câm miệng lại để Ta nghĩ !”

“Cô ta không đơn giản như Người nghĩ đâu, thù giết lắm còn hơn bỏ sót, giết phức cô ta đi, đàn bà con gái thì thiếu gì”

“Chết tiệt !” – hắn đập hết bàn ghế dạt ra rồi đẩy cửa bước nhanh ra không gian đen sẫm . Tâm trạng bức dọc cùng nỗi lo lắng lại trĩu nhau. Với Haida, hắn phải ổn định lại bản chất của mình và ra tay mới được.

25. Chapter 22: Being Human

The Mermaid Curse

Khuôn hắn chợt đánh lại quan sát nó hồi lâu rồi bỏ đi, hắn mím chặt môi- “Phải thật tàn nhẫn! Phải giết chết cô ta ” .

Hắn bóp trán lật từng trang cuốn Demon Rule, cuốn sách sau đó bị xé nát nằm chỏng chơ dưới sàn.

“Chỉ cần Người giết cô ta, đâu có khó ! Ara, bàn tay Người đã giết bao nhiêu kẻ rồi nay con nhỏ đó cũng không giết được ư !”

“Tốt nhất là Người câm miệng lại để Ta nghĩ !”

“Cô ta không đơn giản như Người nghĩ đâu, thù giết lắm còn hơn bỏ sót, giết phức cô ta đi, đàn bà con gái thì thiếu gì”

“Chết tiệt !” – hắn đập hết bàn ghế dạt ra rồi đẩy cửa bước nhanh ra không gian đen sẫm .

.

Gió tuyết lùa vào lạnh buốt đến cắt da, cả ngày hôm đó và ngày hôm sau, nó không thấy hắn xuất hiện cũng không đến tìm hắn, Haida không hiểu sao bản thân nó lại thấy bồn chồn và hơi mong đợi hắn; dù rằng nó vẫn còn vừa sợ hắn, vừa ghét hắn song lại vừa mong hắn .

Nó chống cằm tự hỏi : rốt cuộc thì mình với hắn ta là cái gì vậy chứ ?

Tính đi tính lại, cũng hơn 3 tuần rồi vẫn không thấy Thiên Thần đến, nghĩ đến đây thì mặt nó xị xuống, có phải từ khi nó mất tích không ai nhớ gì tới nó không, kể cả Thiên Thần cũng vậy; không biết anh ta có làm sao không ?

Còn phần hắn, nó cũng tự hỏi hắn đang nghĩ gì vậy, bây giờ hắn bận lắm chẳng ? Mà không biết hắn có định giết nó hay gì không ? Haida lắc đầu tự nhủ : “Tại sao dạo này Ta cứ lo nghĩ về hắn vậy chứ ! Bỏ đi ! Bỏ đi ”

.

- Công nương ! Điện Hạ mời cô đến Điện phía Đông ạ ?

- Được ! – nó đứng phắt dậy, bụng nó chộn rộn, phải thú nhận là nó thấy vui khi nghe hắn gọi nó, có lẽ vì ở đây nó chẳng có gì để làm ngoài việc đi qua đi lại ở trong điện, cũng không có để nói chuyện nên hắn nghiêm nhiên trở thành người duy nhất nó tiếp xúc. Song cũng có chút âu lo, tâm trạng không đơn giản mà phức tạp. Haida sải bước chân nhanh chóng tiến về điện phía Đông, tiếng giày chạm vào sàn đá càng hối thúc nó đi nhanh hơn.

Nó gõ nhẹ và đẩy cửa bước vào :

- Đóng cửa lại ! – một giọng lạnh nhạt ra lệnh. Haida thoáng chút không an tâm song làm theo.

- Ara...- nó gọi nhẹ như hơi thở của nó nhìn quanh căn phòng tối om như mực, nó thích bóng tối nhưng không phải là kiểu như thế này.

- Đừng gọi tên của Ta ! – hần tiến ra từ góc tối trong căn phòng, dáng vẻ lạnh lẽo và đáng sợ như lần đầu tiên nó gặp hần, nó vẫn còn bị ám ảnh về lần đó. Ánh mắt đỏ lừ xoáy sâu vào nó làm con bé trong nó run rẩy. Trong một chớp nó bị lôi nhanh về phía tối trong căn phòng, hai chân bị kéo lê trên sàn nhà , đôi mắt mở to kinh hoàng không biết chuyện gì đã xảy ra bàn tay thép của hần bóp chặt lấy cổ nó, chỉ có cảm giác bị nhấc lên lơ lửng và cổ bị siết nghẹt thở chỉ bằng một tay của hần. Haida không hiểu, hoàn toàn không hiểu thái độ thay đổi chóng mặt của hần; mới hôm nọ vẫn còn bồn chồn với nó, hần chẳng phải còn muốn lợi dụng nó hay sao, nó đã nghi ngờ về thái độ tốt đẹp của hần song không hiểu nổi vì sao hần thay đổi chóng mặt như thế. Nhưng sao bây giờ lại giết nó và trong mắt chẳng có gì gọi là đùa giỡn hay chỉ là răn đe cả . Bằng một tay hần bóp mạnh hơn cổ nó giơ nó lên cao, nó dùng tay cổ gỡ tay hần ra, cảm giác thiếu hụt không khí đến dần, nó vẫn là nửa người nên căn bản nó vẫn phải thở để sống tuy có thể sống không cần không khí trong thời gian lâu hơn con người một chút thôi.

Hần sẽ giết nó,ngay bây giờ, hần không muốn thấy máu của Haida cho nên sẽ siết cổ nó chết. Hần đã mất một ngày để bình tĩnh, hần sẽ giết nó nhanh nhất có thể, càng lâu thì càng khó cho nên ngay khi nó vào hần siết cổ nó, chỉ cần một lát, Haida sẽ chết và sẽ không thể cản trở gì nữa. trong tâm tư của hần. Hần cảm nhận sinh thể trong tay hần đang giãy giụa, hai tay con bé bấu lấy hần cố gỡ ra, oxy rút dần khỏi con bé. Haida sẽ chết, nhanh thôi ! Càng hoảng sợ thì càng chết nhanh chóng.

- A-ra – nó vừa ho vừa nói đứt quãng. “Có chút nào con người còn sót lại không trong hần không” , nó khấn thiết nhìn hần vì biết rằng chống cự với hần cũng chỉ vô ích, cảm giác chết dần chết mòn đến rất nhanh khi mặt nó dần xanh lại, giọng lạc đi và tay chân cũng bủn rủn - A-ra - đôi mắt nâu sẫm lại nhìn hần uất hận, có một lớp màn mỏng long lanh trên đôi mắt, là nước mắt, khóc .

Vì sợ hay bị tổn thương ?

“Không thể tin được là mình còn thấy buồn vì không có hần ...Không gặp luôn càng tốt ! Mình đúng là điên ! Bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ, hần sắp giết mình rồi ”

Hần thật sự, bây giờ, đang rung động, con quỷ thôi thúc hần tiếp tục, chỉ một chút thôi Haida sẽ chết. Hần nguyên rủa cái ngày mình đã cho Haida biết tên, mỗi lần nó chỉ cần mở miệng vào gọi Ara thì hần ngay lập tức hướng về phía nó không cần biết là nó nói gì. Cái cảm giác quái gỡ đó lại quay về, hần không cam lòng khi nhìn thấy con bé đau đớn, càng không thích bị nó ghét bỏ; dù rằng hần từng hành hạ nó tra tấn nó thâm song tự bao giờ lại không muốn nó đau, lại không muốn ai giết chết nó, lại càng không muốn ai sở hữu nó ngoài hần. Khuôn mặt xanh xao, đôi mắt nâu nhìn hần uất hận, buồn bã rồi cụp lại như thể nó sắp chết, bàn tay cấu chặt cánh tay hần cũng sắp buông lỏng.

“Mau nghĩ cách thoát đi chứ !” – một giọng nói vang lên trong đầu nó

“Hần quá mạnh ! Vả lại Ta...”- suy nghĩ chống chế của Haida cũng đứt quãng theo lượng oxy trong người nó.

Tử thần đang đến mang nó đi; rất cuộc, hần tự hỏi mình đang làm cái gì thế này, hần sắp giết chết cả người con gái của hần. Nhưng càng xôn xao hần lại càng muốn giết chết nó, vì Haida là người đầu tiên làm hần suy nghĩ nhiều như vậy khi sát hại. Nếu hần không giết nó chỉ sợ có ngày người gặp nguy hiểm sẽ là hần, thà giết lầm còn hơn bỏ sót. Đôi mắt vẫn nhìn hần đầy khấn thiết trách móc, hần rất muốn nhắm tâm, muốn lờ Haida đi nhìn chỗ khác, chỉ cần một chút chắc chắn nó sẽ chết. Bàn tay nổi gân xanh giơ lên cao bóp chặt cổ hần, song bàn tay lại buông lỏng nó ra và Haida cúi gập người và ho khùng khục; hần vẫn đứng đó nửa muốn ôm nó, nửa muốn giết chết nó ngay bây giờ. Một con quỷ không chấp nhận những ràng buộc, một kẻ quyền lực tàn bạo như hần không thể để ai làm chậm đường tiến thân, càng không thể vì một kẻ mà tổn hại bản thân mình. Hần không thể nảy sinh tình cảm với nó, “tình cảm” là từ hần đã sỉ nhục bấy lâu nay không lẽ nào lại thay đổi như thế.

Không thể.

Haida đặt tay lên cổ đỏ hần, thở lấy thở để rồi nhìn hần, hần vẫn nhìn con bé, ánh mắt vẫn đỏ rực khát máu, con bé nhìn tổn thương vô hạn, không hiểu sao nó lại cảm thấy đau khi biết hần muốn giết nó.

Cảm giác tổn thương ấy là cái quái gì vậy ?

Đường như với nó, hấn bắt đầu là người thân quen và việc hấn làm tổn thương nó cũng ảnh hưởng ít nhiều. Nó sợ hấn, luôn sợ hấn nhưng vẫn thấy đau. Nó ho khan :

- A-ra...có chuyện...gì vậy ? – nó theo bản năng càng tránh xa hấn.

Hấn xúc nó dậy bằng hai tay, lý trí hấn sai khiến hấn phải ra tay, song một cái gì khác lại bảo hấn ôm nó vào lòng “Ta rất lý trí ! Rất lý trí !” – hấn gằn giọng

- Ta nói đừng có gọi tên Ta kiểu đó ! – đôi mắt đỏ xoáy thẳng vào nó như tử thần, môi hấn mím lại, giọng hấn gầm ghè- Haida ! Người thật sự làm Ta khó nghĩ ! Không còn cách nào khác, Ta sẽ giết chết Người!

Haida nhìn hấn ánh mắt nâu đầy hoảng sợ cứ nhìn chăm chăm vào hấn vẻ không tin được, từ trong sâu thẳm nó có chút nhói lên như tổn thương đan xen với sự căm hận kẻ sát nhân đang đứng trước mặt . Lần đầu tiên hấn cảm thấy “tội lỗi”, cảm thấy không vững tâm vào việc :

- Chết tiệt Haida ! Đừng nhìn Ta với ánh mắt đó ! Ta căm ghét ánh mắt đó ! – hấn gằn giọng quát nó. Nói đúng hơn là bây giờ nhìn thấy ánh mắt đó làm hấn không nở xuống tay

Song con bé vẫn chết trân, vẫn nhìn hấn chăm chăm, Haida không chạy vì nó biết hấn đã truy sát thì nó không thể thoát, nó đã bao giờ thoát được đâu. Nhưng đó chưa phải là nguyên do chính, Haida chỉ cảm thấy có cái gì buốt trong lồng ngực là thứ cảm giác đáng ghét mang tên : tổn thương khi bị ruồng bỏ, bị hắt hủi. Ánh mắt ban đầu sợ hãi dần kiên định rồi như vỡ nát ra, bây giờ tràn ngập hai từ mà hấn chưa bao giờ biết, là “tổn thương” !

Đúng là cũng sợ chết, rất sợ và rất căm thù, Haida cũng cảm thấy đau. Nó đúng là toan tính song cũng có chút hi vọng, chút biết ơn và cũng gần gũi với hấn hơn từ khi hấn cứu mạng nó, song bây giờ hấn lại muốn lấy mạng nó. Nó không cam lòng !

- Rốt cuộc thì tôi đã...làm gì sai ? – làm gì sai hử, nó đã toan tính và lên một kế hoạch cực kì tinh vi. Haida và hấn là kẻ thù truyền kiếp, nói nó không làm gì sai là lời nói dối trắng trợn nhưng mà Haida không cách nào bằng lòng được. Nó không chấp nhận sự thật. Không muốn !

- Người – hấn không biết phải trả lời thế nào – vì Người chưa bao giờ Người thuộc về nơi này, chưa bao giờ biết phục tùng Ta ! Ta căm ghét điều đó và Ta sẽ giết chết Người ! – hấn nói bàn tay bóp chặt bả vai nó, cứ như đạo hấn bẻ gãy tay nó khi đôi co. Haida cắn răng thấy đau nhức, có lẽ nó sẽ chết trong tình trạng xương cốt đều gãy hết không biết chừng.

Haida bàng hoàng không nói được gì, đúng là nó như thế nhưng gần đây nó không nhắc đến Raphel nhiều nữa, thật ra, nó đã thích nghi ở đây và sự tuyệt vọng của nó đủ lớn để nó thôi chờ đợi rồi. Đôi mắt sánh lại lóe lên một tia nhìn khó hiểu rồi dịu xuống, nửa ranh mãnh nửa phảng phất một thứ cảm giác đáng ra không thuộc về nơi này. Từ môi nó bật ra bằng chất giọng yếu ớt :

- Tôi là của anh ! Anh muốn vậy chứ gì – Haida vẫn nhìn hấn, ánh mắt trầm xuống nhìn rõ từng đường nét của hấn, bất giác hai tay hấn cứng đờ ra, hấn không phủ nhận hấn có lo âu khi nghĩ đến điều này vì hấn sợ mình mềm lòng, hấn lo ngại bản thân mình mong chờ, đôi mắt mở to ánh mắt sánh cam quan sát nó vẫn cứng đờ không nhúc nhích , nhìn chăm chăm vào mặt nó. Haida cũng đang nhìn hấn, một cái nhìn sâu thẳm vào mắt, nhìn từng đường nét trên khuôn mặt hấn rõ đến mức hấn có thể thấy hình ảnh phản chiếu của mình qua đôi mắt nâu sáng đó, ánh mắt soi vào đáy lòng , khóe môi mấp máy không ra tiếng- ...sẽ ở lại với anh !

- Haida, Người....- hấn bây giờ đang thở, tim trong lồng ngực bỗng dưng đập mạnh.

“Không được, không được để mắc lừa ! Phải giết chết cô ta ! Không được mềm lòng ! Hãy xé nát cô ta ra đi !”

“Khốn kiếp ! Ta không thể !”

“Ara là kẻ tàn bạo, độc ác nhất, có nhớ cách Chúa Tể đối xử với mẹ Ta không !”

“Nhưng Haida...Ta không nở giết Haida !”

Ánh nâu xoáy sâu vào hân, xoáy sâu vào cái khát vọng muốn chiếm hữu, muốn ôm ấp Haida trong hân. Ánh nhìn chắc nịch gọi lại trong hân một nhịp đập ở tim, về kí ức với Haida. Tim hân chậm đi một nhịp, cảm giác bức tường hân đã xây dựng bấy lâu nay đổ xuống. Chỉ vì một người là Haida.

- Chứng minh đi ! – hân gần giọng tuy đã có chút dịu lại - nếu cô có thể chứng minh được, tôi sẽ tha cho cô ! Nếu không thì cô tốt nhất nên tự sát hoặc là....- “cô có thể nói làm sao tôi có thể biết cô có phải vật sở hữu vĩnh viễn của Ta hay không ? Vĩnh viễn là của Ta”

Haida thoáng chút suy nghĩ , nó từ từ quan sát rồi chạm những ngón tay thon dài vào khuôn mặt hân, chạm vào lớp mặt nạ không cho hân nói hết câu mà đã chặn hân lại-“nếu mà nghe hân nói tiếp chắc nó không đủ dũng cảm làm tiếp”. Haida nuốt khan quan sát hân rồi gỡ chiếc mặt nạ đó ra, bàn tay ấm của nó chạm vào lớp da lạnh lẽo trên khuôn mặt hân, hân vẫn không phản ứng chỉ cứng đờ nhìn nó. Sau đó trước sự bất ngờ của hân, nó rướn người lại đặt môi mình lên môi hân. Là cái hôn đầu tiên nó chủ động, cuồng nhiệt và mãnh liệt. Hai mắt hân mở to vì bất ngờ, Haida, Haida của hân, thật sự nó đã thay đổi, vì cái gì mà thay đổi nhiều đến vậy chứ. Con bé vòng tay qua cổ hân kéo hân lại gần mình trong khi vẫn hôn hân. Tuy thoáng chút dè dặt. Từng ngón tay thon dài chạm vào gáy và luồn vào mái tóc trắng của hân kéo hân lại, hàng mi cụp lại phủ qua đôi mắt nâu sáng thường ngày.

Hân kéo nó ra, bây giờ đầu hân muốn nổ tung hỗn lộn rất nhiều suy nghĩ giữa phải và không, đúng và sai, muốn và không muốn. Còn Haida nó cắn chặt vào môi, hai môi hồng đỏ vì hôn nó nhìn chăm chăm hân, vừa âu lo vừa dò xét. Nó vừa nói gì vậy – “Nó là của hân ? Nó thuộc về hân”- không, nó là kẻ tham sống như vậy, nó đã làm gì vậy

“Hôn ? Haida ơi là Haida, người có tính táo không vậy ? Có dám chắc chắn không mà nói vậy hả Haida !!!! Người đâu phải đùa khoác lác hay nói dối đâu” – bàn tay nó rút ra khỏi vai hân như chính nó cũng cảm thấy bất ngờ, bàn tay luồn vào trong mái tóc nâu nhưng người bắt đầu tỉnh táo lại. Hân nhìn thấy thái độ của nó, đôi mắt mở to không nhìn hân, dường như Haida đang sững sốt với bản thân mình, nó sẽ đổi ý, nó sẽ thả để hân giết nó còn hơn ở đây với hân, nó sẽ thay đổi.

Trong lúc này, hân không bỏ sót thái độ gì của nó, hân không thể giết, cũng không thể buông nó ra. Hân tiếp lại ép nó vào tường trong khi nó vẫn còn bàng hoàng trong mớ suy nghĩ của mình : “Có phải trong lúc hoảng quá đã nói càn không hả Haida ! ”

“Nhưng Ta chưa muốn chết ! Vả lại...Ta...Sao ta lại nói điều đó hả , Haida ơi là Haida ! Nếu sau này nhờ có gì thì chắc hẳn cho Ta chết ngay tại chỗ mất ”

“Nhưng Ta đâu phải đùa hay nói bừa ! Hay là... ! Không thể nào ! ”– nó ngập trong mớ suy nghĩ đúng và sai, bị chính lời mình nói làm cho rối trí . Hai tay hân chộp lấy vai nó bóp chặt gáy nó ép nó quay lại nhìn hân, từng hơi thở nóng của nó phả qua vai hân, nó vẫn tròn mắt nhìn đang rối loạn, phân vân, sau đó nghe hân rít lên :

- Em là của Ta !

Haida tròn mắt nhìn hân suy nghĩ hoạt động hết công sức khi nghe câu trả lời của hân, tay hân siết chặt cổ tay nó còn tay kia kéo nó về phía mình. ; Haida vẫn tròn mắt nhìn, nó không đẩy, không chống cự chỉ để yên đó. Hân bắt đầu hôn lên bờ môi tươi tắn của nó, mang tính chiếm hữu nhưng quyến rũ chứ không phải nhạt thếch với như hôn người khác. Haida giật mình khi thấy nó đang bắt đầu hôn đáp hân song nó không còn đủ tỉnh táo hay nói đúng hơn là nó mệt mỏi phải sống là một kẻ toan tính và thù hận; bây giờ nó sẽ sống theo những gì nó muốn. Bàn tay nó mềm nhũn ra nắm nhẹ lấy lớp choàng của hân rồi chạm và khuôn mặt hân; sau nó luồn vào mái tóc trắng. Hân cũng cảm thấy rất dễ chịu, một cảm giác đáng chết len lỏi vào người hân nhưng hân thừa nhận là hân thích thứ cảm giác nếu không muốn nói là si mê.

Bàn tay hân không khóa cổ tay nó nữa và đẩy vai nó vào phía hân rồi trượt dần xuống thắt lưng nhỏ nhắn của Haida . Môi hân trượt dần xuống cổ, xương quai xanh ; Haida thở ra một cách dễ chịu, nó cảm giác nó đang giải tỏa những dằn vặt bấy lâu nay. Mắt nó mờ sương rồi chảy ra một giọt nước mắt màu xanh nước biển, nó tì cằm vào mái tóc trắng của hân rồi siết chặt vai hân. Bờ môi mím chặt bởi sự ghen ngào trong nước mắt khẽ dần ra tươi tắn.Nó cúi người xuống vuốt khuôn mặt điển trai của hân rồi đặt lên môi hân một cái hôn. Lần này nó không giật mình hay sợ hãi nữa và chỉ hôn hân một cách ngọt ngào .

Thi thoảng cuộc đời cũng như việc tung đồng xu, nó không chỉ ra đâu là quyết định đúng, đâu là quyết định sai nhưng khi tung đồng xu lên không trung thì bản thân sẽ biết mình thật sự muốn điều gì....

...

.

JK muốn truyền được nhiều đọc giả tìm hiểu hơn cho hay VOTE cho The Mermaid Curse nhé ! Hay VOTE cho các chapter bạn đã đọc và yêu thích !!! Thank All !

Chap mới vào tối thứ 6 , CN (đủ số)

VOTE ! VOTE ! VOTE !!! - JK

26. Chapter 23 : Helpless Love

Khi những kẻ tử thù phải lòng nhau. Khi những định kiến về cái ác - cái thiện, ranh giới giữa ánh sáng và bóng tối không còn là điều quan trọng. Khi những người trong cuộc không rời mắt để quan tâm đến mọi người nói gì, đúng là gì sai là gì mà lần đầu tiên sống chân thành vì bản thân mình.

Đó là một sự mở đầu không dự đoán. Có thể tiếp tục.

Nhưng cũng có thể là kết thúc !

Từng vạt sáng phẳng phất qua tấm màn cửa tấm cửa kính, quá yếu ớt để được gọi là nắng song cũng đủ sáng để vượt qua cái bóng tối thường ngày ở Địa Ngục. Ánh sáng nhạt màu đỏ tỏa ra từ đám mây ít xám hơn thường ngày, trườn xuống chạm vào mái tóc nâu pha sắc trắng xóa dài trên tấm đệm.

Haida đang nằm trên giường rất êm, cảm giác rất thoải mái , nó có thể cảm giác gió mơn qua làn da tạo cảm giác hơi se lạnh. Từng sợi tóc rủ qua cổ trải trên đệm giường, chỉ có cảm giác duy nhất là eo mình nặng nề, tâm trạng hiện tại vẫn không rõ ràng, có lẽ vẫn còn mơ màng sau giấc ngủ nhưng chung qui lại rất tốt . Haida còn thấy tay mình đang vòng qua một cái gì đó hơi rắn, hơi lạnh và lại rất quen thuộc. Nó hấp háy cặp mắt vẫn còn buồn ngủ, siết chặt cái vật thể đó trong vòng tay cho tỉnh táo rồi dụi mắt . Nó lơ mơ nhìn thấy một làn môi mỏng , một chiếc mũi cao rồi thấy một hàng mi dài vẫn đang khép lại, tìm nó bắt đầu đập dồn dập. Haida hướng mắt trượt xuống dừng lại ở đôi môi, nó tự dưng cần nhẹ vào môi mình, ánh mắt trượt xuống tiếp định hình cái vật thể mình đang vòng tay qua. Haida nuốt khan thấy tay mình, nó đang rất tự nhiên vòng tay qua một vòm ngực rắn chắc của hắn.

“Mình biến thái ! Haida ! Biến thái ! Nhìn cái gì mà nhìn chằm chằm chứ” – Haida sau một hồi cố sức “gỡ” ánh mắt của mình khỏi khuôn mặt thiên sứ và thân hình trần truồng của hắn, nó vội chống tay xuống giường ngồi bật dậy, mái tóc nâu rủ qua tấm lưng trắng và phủ qua bờ eo nhỏ hoàn toàn không có gì che đậy, Haida nhìn sang chủ nhân của cánh tay đang vòng qua thắt lưng nó, dù rằng đang ngủ nhưng hắn vẫn có một nét sắc lạnh và quyến rũ, nếu là thường ngày chắc chắn nó sẽ tự rửa mình đi, hắn đúng là rất đẹp, đẹp hơn cả bất kỳ chàng trai nào mà nó từng thấy nhưng hắn quá ác độc, tàn nhẫn . Thì đã sao, ác quỷ nào chả thế nhưng thi thoảng Haida lại thấy hắn rất tốt và có đôi chút...đễ thương với nó.

Nhưng Haida bây giờ, nó chống tay xuống hơi ngã người ra sau nhìn hắn, hắn vẫn đang ngủ, mái tóc trắng hòa cùng những sợi tóc nâu tạo thành những gam màu lẫn lộn trên giường. Ánh mắt nâu của nó quan sát từ hàng chân mày, đôi mắt, chiếc mũi đến môi rồi xuống cổ, tut xuống khuôn ngực rắn chắc để lộ ra; đôi mắt thoáng chút tỏ vẻ sắc lạnh pha chút mềm mại. Hắn thật sự rất điển trai, một vẻ cuốn hút không thể chối cãi, nổi bật với mái tóc trắng, nước da trắng, chân mày nâu, chiếc mũi cao và làn môi mỏng. Một vẻ đẹp trai toát lên sự cao ngạo, bất cần đời chẳng khác nào bức tượng tạc. Đôi mắt nâu quan sát hắn phẳng phất một sự ảm áp, si mê song một chút buồn , nó vuốt một sợi tóc trắng xóa xuống khuôn mặt hắn, nó không hiểu sao mình lại như thế, chỉ là một cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều so với lần đầu nó gặp hắn. Haida nhìn xuống giường, đầy những mớ vải nhưng chẳng còn cái nào nguyên vẹn.

Phải, cuối cùng chuyện đó đã đến ! Nhưng tới theo một cách khác với những gì nó đã nghĩ.

Nó vuốt ngược mái tóc nâu dài ra sau nhớ lại đêm hôm qua, là con gái tất nhiên không khỏi ngượng.

Đúng là có chút ranh mãnh; Haida đã quyến rũ hắn, nói đúng theo nghĩa. Vì nó chưa muốn chết, vì nó toan tính, bản năng ác độc trong người không khỏi vui sướng. Song Haida xô mạnh những suy nghĩ đáng ghét đó sang một bên cân nhắc kĩ càng lại bản thân mình; nó đã không đẩy hắn ra, tại sao vậy ?

“Mình không xô ra ! Mình đã....” – nó bịt hai tai lại rồi cắn chặt vào môi, vùi mặt vào chăn vì ngượng. Nó hít vào sâu rồi quay người lại và tiếp tục nhìn hắn, những ngón tay chạm vào mái tóc trắng vuốt nhẹ xuống trán, xuống má rồi trượt xuống vai hắn. Nó chống tay cúi xuống gần khuôn mặt hắn, ánh mắt nổi buồn rồi nó áp má lên vai hắn một cách từ tốn như sợ hắn sẽ thức dậy vào cái gắt như mọi khi, từ khoe môi hồng hào nói mấy từ :

“Ara !”

Hàng mi khép lại, Haida vẫn còn buồn ngủ nên nó vòng tay qua vai hắn rồi nhắm mắt lại ngủ, hít vào một mùi hương quen thuộc và hơi lành lạnh

...

Hắn thấy nhẹ tay cho lớp màn cho kín thứ ánh sáng nhạt đó, e rằng chỉ cần một chút ánh sáng thì ai đó có thể thấy được người đang nằm trong vòng tay hắn, căn phòng vẫn tối om, cái kẻ nằm trên vai hắn vẫn đang ngủ say như chết, ngón tay hắn lần lên chiếc cổ trắng trẻo của nó chỉ cần bấm nhẹ cũng đủ cho nó vỡ mạch máu mà chết nhưng hắn chỉ mơn nhẹ tay trên cổ vuốt mái tóc nâu của nó, những sợi tóc mềm mượt lành lạnh. Hắn lần tay lên vai, kéo nó vào, hít vào mùi hương nhẹ nhàng của Haida.

“Chẳng phải Ta luôn giết tất cả các kẻ đã ngủ với Ta hay sao ? Sao không giết cô ta ? Sao lại còn thân thiện vuốt tóc ?”

“Ừ, là ngoại lệ !”

Chỉ cần hắn muốn hắn có thể giết chết nó bằng sức mạnh của hắn, kể cả lúc hắn siết cổ nó; hắn vốn có thể làm nhanh thôi kể cả trước khi nó kịp nhận nhưng dường như lại có gì rất khó, hắn không hề muốn điều đó. Hắn đủ tàn nhẫn để giết bất kì ai nhưng Haida thì không .

Hắn cúi xuống đặt môi lên má rồi trượt xuống môi nó, bàn tay nhẹ nhàng vòng qua eo nâng nó lên rồi rồi kéo vào người hắn, nó đang co người lại vì lạnh, Haida chịu lạnh rất kém đặc biệt là vào thời tiết ngày càng lạnh thế này. Con bé khẽ động dậy, bàn tay nó để trên ngực bây giờ vòng qua cổ hắn, nó thức dậy và bắt gặp ngay nụ cười của hắn. Nó đã quá quen với kiểu cười nhếch mép hay nửa miệng của hắn song bây giờ hắn đang cười, đúng nghĩa, rất đẹp ! Làm nó đông cứng lại trước hắn, bàn tay lạnh ngắt của nó chạm vào lồng ngực hắn; hôm nay hắn lại ấm, ấm hơn nó còn nó thì cứ như que kem ướp lạnh vậy nhưng khoan đã, nó nhìn xuống giường và nhận ra bộ váy nó mặc tối qua bao gồm cả hai lớp váy đã nằm chổng chơ trong tình trạng như mớ vải vụn rồi, nó quay lại nhìn mình và bắt gặp ngay cặp mắt của hắn . Hắn vừa nhìn vừa nhếch mép cười về gian tà, vội vã kéo tấm chăn lên vòng qua người, thật ra Haida không chỉ sợ về gian tà đó mà là vì thật ra bây giờ nhìn hắn rất....nam tính. Nó đỏ mặt nhìn thân hình trần của hắn, Haida xin thề nó không phải là kẻ háu sắc nhưng phải nói rằng thân hình của hắn cực kì chuẩn. Từng cơ bắp săn chắc pha với nước da trắng, vừa nhìn Haida có cảm giác tim nó sắp nổ tung ra vì đập quá nhanh. Mặt càng lúc càng nóng lên .

- Nhìn kĩ hết chưa ? – hắn nhìn Haida, nó đang co người lại giữ tấm chăn quấn quanh người, duy hai vai trần vẫn còn phô ra trước mắt hắn . Ánh mắt nó ngượng ngịu nhìn về phía nó rồi nhìn hắn. Nó cắn vào làn môi đỏ hồng của mình rồi quay mặt đi vì ngượng. Hắn vươn tay véo nhẹ hai má của nó rồi kéo nó về phía mình vì nó đáng yêu quá . Chạm vào làn da, Haida ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhẹ, nó nuốt khan cũng có chút sợ hãi và e ngại nhưng không hiểu sao môi nó lại dần ra cười khi cảm nhận vòng tay hắn siết chặt lấy nó còn khuôn mặt hắn thì ngay trên mái tóc của nó

- Em...

- Ta rất vui ! – hắn nói về chắc nịch , đẩy cằm nó lên, nhìn vào đôi mắt nâu sâu thẳm của nó. Hôm nay mắt hắn là màu đỏ nhưng không phải như thường ngày, vào đỏ sáng còn xung quanh có ánh vàng, rất đẹp .

Rất hút mắt.

Haida gật đầu vẫn còn ngây ra như con ngốc, mắt vẫn đăm đăm nhìn hấn . Hấn lại đặt môi trên hôn, nó nhận ra trong ánh mắt có chút gì sánh lên vui vẻ và tiếp đó thì nó không thể suy nghĩ gì thêm nữa cho đến khi hấn buông nó ra vào thì thảo từng lời nhẹ nhàng ấm áp qua bờ môi nó :

- Đáng yêu quá ! – Hấn buông lời nói dịu dàng, có lẽ là lời khen đầu tiên làm nó cười tươi đến híp cả mắt. Hấn kéo nó vào lòng, vòng tay ấm áp qua thân hình nó, đôi mắt khẽ khép lại. Haida dựa vào vai hấn, cảm giác có điều gì rất kì lạ đang diễn ra trong nó.

.

Hấn bước vào thay quần áo sau khi xoa tóc nó đến rối bù cả lên , Haida vẫn ngồi trên giường, nó lấy đỡ một chiếc áo của hấn để mặc, đầu gối nó cũng không muốn bước ra gọi người hầu trong tình trạng áo váy chẳng có cái ngoài nguyên vẹn; Môi không hiểu sao tự khắc vẽ nên một nụ cười tươi tắn, cười đến híp cả mắt lại , nó lắc đầu chỉnh lại tóc xua đi cảm giác ngượng nghịu của mình. Ánh mắt nâu thường ngày sánh lên chút ấm áp hiềm hoi, một kiểu ấm áp giữa mùa đông lạnh lẽo. Nó đang mượn đỡ cái áo của hấn để mặc, nó không nghĩ đó là ý hay khi bước về phòng mình trong tình trạng quần áo không có gì nguyên vẹn nên quyết định ở lại trong phòng hấn.

Hấn bước ra, tự dưng thấy lòng ấm áp khi thấy một đứa con gái ngồi duỗi chân trên ghế sofa, cô ấy đang mặc chiếc áo trắng của hấn nhưng chiếc áo bây giờ nhìn hết như chiếc đầm ngắn để lộ đôi chân thon thả trắng trẻo. Đôi mắt sáng nâu, hai má phớt hồng, bờ môi tươi tắn cùng mái tóc nâu uốn lượn dài tới eo. Cô ấy vẫn nhìn ra ngoài, trời đã bắt đầu có tuyết rơi nhiều. Hấn bước đến thả người xuống chiếc ghế sofa đối diện tự dưng thấy một cơn mệt mỏi ùa đến trong người song tâm trạng lại vô cùng phấn chấn.

Sau đó Haida cũng vào thay y phục, tất nhưng toàn là mượn đỡ đồ của hấn. Nó bước ra và ngồi ngay cạnh hấn , hấn ngã người lên vai nó còn tay thì luôn xuống nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của nó. Hấn không nói và Haida cũng không nói gì cả. Cả hai chỉ ngồi im lặng rất lâu.

Haida chau mày quan sát hấn rõ ràng nhận thấy hình như hấn đang mệt thì phải :

- Sao vậy ? – nó bước đến chỗ hấn

- Không ! Chỉ là...- hấn nhoeo điệu cười nửa miệng ngạo nghễ thường ngày -...hơi đói !

Haida nắm bắt từng biểu hiện của hấn. Chân mày nó chau lại, vẽ lên sự lo ngại rõ ràng trên khuôn mặt :

- Anh mệt ở đâu à ? – giọng nó lo lắng hỏi

Hấn bật cười rồi quay lại điệu cười ngạo nghễ thường ngày :

- Em....nghĩ Ta có thể mệt à ? – giọng nói hấn nhẹ nhàng hơn hấn thường ngày.

Bỗng chốc hấn thấy nó nuốt khan rồi mặt nó đỏ lên. Hấn vừa gọi nó bằng gì ?

Em ư ? - Haida ngượng, nó đang ngượng song nó nhanh chóng lắc đầu và quay lại nhìn hấn, hấn áp tay lên má nó giữ cho khuôn mặt nó nhìn hấn và nói :

- Hãy nhớ lời hứa của em ! – rồi ôm chầm con bé vào người, một cơn chóng mặt ùa đến với hấn, vòng tay hấn siết chặt nó đến nghẹt thở song nó vẫn không phản ứng, bàn tay phân vân đưa lên vòng qua lưng hấn. Haida muốn hỏi nhưng nó không thể hỏi.

Đây là ôm sao ? Ấm áp một cách đáng nguyên rủa !

Hấn thật sự rất vui, tâm trạng rất dễ chịu thoải mái nhưng Haida lại có chiều suy tư, Haida nhìn hấn dùng bữa sáng, ánh mắt vui vẻ nhưng xen lẫn có chút gì đó, có lẽ nó chưa quen lắm với hấn và hình như đang bận suy tư điều gì đó . Hấn thoáng cau mày nghĩ đến việc liệu nó có đang nghĩ tới Thiên Thần hay không ?

- Em đang nghĩ gì vậy ?

- Không có gì ! – nó chối

- Nói dối ! Em nghĩ có thể qua mắt Ta à ! – hấn bỗng đứng nổi càu, bàn tay kéo mạnh cổ tay nó đe dọa. Nó đang hối hận hay nó đang về tên Raphael kia ?

- Không...em...anh có chắc sẽ ổn không ? – Haida nhỏ giọng hỏi.

Hấn nhìn nó, không lẽ Haida đã đoán được gì đó, không lẽ nó đang lo lắng gì đó ? Lo lắng cho hấn ư ? Hấn cũng đầu đầu không kém song bây giờ mọi chuyện để thử hấn. Hấn sẽ dành lấy thứ hấn muốn, môi lại tự khắc vẽ lên nụ cười nửa miệng :

- Em lo cho Ta !

- Em nghiêm túc ! – Haida day tay trên thái dương, vẻ nghiêm trọng.

- Không cần biết ! Chỉ cần làm những điều Ta muốn là được !

Haida nhìn hấn, hấn quả thật suy nghĩ rất biết nêu cao ham muốn bản thân song cũng không phải là hoàn toàn xấu. Môi nó gượng cười.

Một giọng nói ma mãnh vang lên trong đầu nó rồi một giọng nói khác át lấy : “Ta có thể khi Ta muốn ! ”

Bàn tay vươn ra nắm nhẹ cổ tay nó rồi buông ra, nó nghe tiếng lanh canh của kim loại bèn nhìn xuống cổ tay mình, một chiếc vòng ôm chặt lấy cổ tay, màu vàng chói lóa :

Haida ngẩng mặt lên nhìn hấn rồi nuốt khan tự hỏi : Hấn cũng biết tặng quà ư ?

- Không có gì là miễn phí đâu ! – hấn nói nhìn thấy vẻ mặt của nó, thật ra rất vui lòng song vẫn tỏ ra lạnh lùng – Chủ nhân luôn phải ban một món quà cho phi tần của mình !

Haida nhìn hấn, dù rằng hấn lạnh lùng nói vậy nhưng cũng đủ làm nó thấy vui, vì xưa nay Haida ít khi thân thiết với ai cho nên nhận được quà thì càng ít. Miệng tự khắc cười tươi lên, nụ cười rất xinh rất đẹp làm hấn dao động. Nụ cười đó vốn dĩ trước đây chỉ với Raphael , hấn chưa từng nghĩ nó sẽ cười như thế với hấn nhưng nó đã cười. Chân mày hấn dần ra, ánh mắt chăm chăm nhìn vào nó rồi hấn đưa tay vuốt nhẹ trên bờ má phớt hồng của Haida. Có thể nó không đẹp, không quyến rũ, không có thân hình bốc lửa nhưng rất đáng yêu, vậy mà có lúc hấn từng căm ghét và muốn tàn phá đến cùng. Song bây giờ hấn vẫn chống cằm nhìn nó vui vẻ ăn uống, nghĩ đến một điều gì đó, hấn gọi tên hầu cận và nói :

- Hãy thanh toán tất cả những người trong buổi tham dự buổi tiệc Gafenso !

- Cả nam lẫn nữ ạ ?

- Phải ! và nhớ, thanh toán luôn bất cứ kẻ nào thấy mặt phi tần của Ta !

- Dạ ! Thưa vâng !

Haida tới lúc này thì há hốc ra nhìn hấn, những kẻ nào nhìn thấy mặt nó đều phải chết ư ? Đó có phải là lí do lúc nào trang phục của nó cũng bao gồm lớp vải voan che kín cả mặt không chút. Hấn là thế, hấn không thích ai chạm vào món đồ của mình, nhìn cũng không thậm chí cả nghĩ cũng không được.

- Điện Hạ, mật thám thông báo ở Địa Vùng Iphotrice có chuyện rất lạ ?

- Nói tiếp đi !

- Các tướng lĩnh hai ngày trước đã được triệu tập tại cung điện Iphotrice nhưng trong buổi họp và tiệc tùng dường như còn có sự ra mặt của Đường Kim Hoàng Hậu !

- Tình hình quân đội thế nào ?

- Điện Hạ ! Theo mật báo thì các Hung thần Iphotrice bắt đầu triệu tập linh hồn và quân đội bao gồm các tướng đứng đầu cũng di chuyển về cung điện của Chúa Tế.

- Triệu tập các tướng của Ta lại đây ! Phải thật kín đáo ! – Hấn nhìn vào tấm bản đồ chuyển động về về sự di chuyển tới trung tâm Iphotrice không khỏi lo lắng.

Iphotrice là Vương Quốc quyền lực bậc nhất ở Địa Ngục hơn cả Lucephin của hấn vì đó là nơi của Chúa Quỷ cùng Hoàng hậu. Việc điều binh khiển tướng là chuyện bình thường, chiến tranh không phải hiếm song

việc triệu họp tất cả các tướng lĩnh và di chuyển quân đội dù rằng kín đáo nhưng rõ ràng số lượng và qui mô không hề nhỏ nhưng cũng không đủ lớn cho việc khiêu chiến. Rốt cuộc là có chuyện gì, hắn tự hỏi mẹ đàn bà được gọi là Hoàng Hậu đó có phải lại toan tính xúi giục chuyển đi, chẳng hắn vô cùng cay cú sau bị việc của Danhem. Nếu như người bà Hoàng Hậu nhắm đến là hắn, e rằng Luxephin bây giờ vẫn còn quá non trẻ so với Iphotrice.

Nếu đem hắn và Hoàng Hậu đặt trên bàn cân thì lệch lạc, như vẫn xưng tụng, Điện Hạ Ác Quỷ xét về lực đấu lực thì chắc chắn hơn bà ta vài bậc, trí đấu trí trí thì có thể ngang nhau. Song nếu đem so sánh quân đội của Iphotrice and Luxephin thì rõ ràng Luxephin vẫn chưa thể sánh bằng. Hắn đã làm Vua được hơn mười năm nhưng so với Chúa Tể thì khoảng thời gian đó chỉ bằng một phần mười, chưa kể lúc hắn đăng cơ làm Vua, dưới sự thúc giục của mẹ Hoàng Hậu, Chúa Tể đã cho hắn làm Vua ở một vùng đất nghèo nàn, lạc hậu, quân đội chỉ ở cả mức dưới không ! Dù rằng hắn rất giỏi, trong khoảng thời gian ngắn đã đưa Luxephin tiến xa, thành một quốc gia hùng mạnh so với các nước cùng tầm, hàng năm cống nạp các nơi đều phải đến. Nhưng nên nhớ Chúa Tể và Hoàng hậu cũng toan tính việc giữ gìn ngôi vị bằng cách này cách khác đẩy mạnh địa vùng Iphotrice, xây dựng quân đội, sử dụng quyền lực sát nhập bành trướng và với lịch sử lâu đời thì vẫn mạnh hơn Luxephin nhiều. Nhưng chưa bao giờ có chuyện Chúa Tể lại giao chiến với con của mình; hơn nữa dù là Iphotrice hay Luxephin thì vẫn là một đế chế, việc gì phải đánh nhau.

Đầu óc phân tích và phán đoán của hắn đoán rằng có chuyện bất thường mà kẻ thúc giục chẳng ai khác là Hoàng Hậu rõ ràng là có toan tính. Haida đứng sau tấm rèm lắng tai nghe tất cả, cảm xúc lẫn lộn song nó bỏ đi trong khi hắn đang bàn bạc với các tướng lĩnh của mình.

Ở cổng thành, một kẻ ngang nhiên gõ cửa, chỉ cần nhìn đã biết là kẻ thủ của ác quỷ, một Thiên Thần ngang nhiên liều lĩnh dẫn thân vào hang cọp.

Con người ấy liệu có phải đến quá trễ ? Liệu có thể khơi dậy trong Haida cái gì đó làm con bé thay đổi ?

Hướng bước chân ra vườn, chợt nghe phía Nam có tiếng nhốn nháo, có tiếng ngựa và cả binh lính cả tiếng gươm đao. Nó chạy tới, không lẽ là có kẻ nào bạo gan như vậy, từ đằng xa, giữ một đám lính vây quanh ra sức cản một kẻ, kẻ đó vô cùng nhanh nhẹn vận bộ trang phục trắng, sáng loáng, sắc sảo làm chính con bé chói mắt, có lẽ vì đã lâu không thấy màu sắc nào sáng như thế. Tất cả tướng lĩnh đều tập trung ở chỗ Điện Hạ bàn bạc hết rồi, tự dừng lại đầu rơi xuống một tên quá mạnh lại là Thiên Thần, chưa kể làm sao kẻ đó có thể đến Thế giới bị Nguyên Rửa này chứ. Haida nhận ra sự quen thuộc đó dù không rõ mặt nhưng mái tóc nâu sáng, ánh mắt xanh biếc như da trời thì khó mà lẫn được :

- Nói cho Ta biết Haida, cô gái loài người các người giam giữ hiện ở đâu ? – Raphel một tay lia mũi kiểm xung quanh đám lính bao vây, tay còn lại kẻ sát cổ một tên quỷ trong có vẻ có hiểu biết đôi chút.
- Con người...Điện Hạ không chứa chấp con người...- tên đó run như cây sậy nói.
- Nếu Người không khai, buộc lòng phải giết chết Người !
- Khoan...đã...đúng là có một cô gái nhưng...cô gái là quỷ...đã được sắc phong làm phi tần của Điện Hạ !
- Sắc phong là phi tần sao – Raphel tưởng mình nhầm nhưng linh cảm báo cho anh biết đó là Haida. Không lý nào ? Con tìm anh như có cái gì làm ngại ngại. Không đúng, một con quỷ như hắn không thể nào có thể sắc phong một cô gái loài người lên ngôi vị công nương. Chưa kể cô gái đó lại là người được anh để mắt. Đó là điều cấm kị, đó là điều không thể nhưng nhìn vào khuôn mặt kẻ phát ngôn, một nỗi bất an dấy lên. Haida, Haida của anh, không thể nào, không thể nào lại là phi tần của tên ác quỷ kia được !!!

27. Chapter 24 : Do God Create Love ?

Bước chân Haida càng tiến nhanh hơn về chỗ ánh sáng đó, tiến mỗi lúc một nhanh hơn như người mắc kẹt lâu ngày dưới tuyết tìm được hơi ấm. Haida chạy nhanh đến giữa đám người hỗn độn, sự mừng rỡ đập trong người nó càng lúc càng mạnh; như một sự chờ đợi đã thành hiện thực vậy.

Haida tiến lại căng mắt nhìn Raphel qua tấm voan đen, đám lính nhất loạt nhìn về người tiến tới kể cả Raphel

- Công nương ! Nguy hiểm đây, xin đừng xuất hiện !

- Công nương , xin đừng tới !

Raphel buông lơi hai thanh kiếm, nhìn người con gái mặc váy đen lẫn phủ voan đen trước mặt. Khác với lần trước anh thấy, Haida khi đó đầy vết thương trong bộ váy rách rưới mỏng tanh không đủ ấm. Bây giờ cũng là cô ấy, với bộ váy đen dài phết đất, chứng tỏ cô ấy không bị hành hạ nhiều như trước và ngược lại sống khá tốt là đằng khác; nhưng điều đáng sợ là. Bộ quần áo màu đen thiết kế tinh tế, sắc sảo tôn lên những nét đẹp của người con gái với tấm voan đen che mặt kiêu sa kia, tất cả là những thứ lụa cao cấp chỉ có bậc Đế Vương mới có thể sử dụng, kể cả đôi giày kiêu sa cô gái đó đang mang ở chân tôn lên dáng người mảnh khảnh của cô ấy cũng đỉnh đá quý, tất nhiên là rất đắt giá. Người cô ấy tỏa ra mùi hương liệu dịu nhẹ nhưng dưới sự cảm nhận của Thiên Thần, mùi hương con người rõ ràng đã bị thay thế một phần bởichất nọc quỷ. Nước da trắng hơn, khuôn mặt ấy vẫn rất xinh xắn và bây giờ lại ánh lên chút gì đó, dù chỉ một chút : quyến rũ, sắc sảo – những đặc tính của quỷ dữ, mái tóc ngắn giờ dài đến thắt lưng, màu nâu chocolate rất đẹp chợt sánh đỏ dưới nắng. Người con gái đứng trước mặt anh thật sự rất xinh, một vẻ đẹp vẫn thuộc về Thiên Thần song phảng phất chút quyến rũ của bóng đêm. Một cảm giác tê rần buốt nhói xuyên suốt con người anh, song anh vẫn nghĩ dù cô ấy có là quỷ thì tình yêu của anh vẫn không đổi.

- Haida ! – Raphel bước tới, tay có những vết sẹo lẫn vết thương, khuôn mặt thánh thiện mệt mỏi do bao ngày chiến đấu giờ bừng sáng lên khi nhìn thấy nó. Niềm vui hiện hữu trên khuôn mặt Raphel làm nó cảm thấy day dứt, cảm thấy mình tội lỗi, khi anh phải đối diện với cái chết, dấn thân vào một thế giới bị cấm, một thế giới bị nguyên rủa của Thiên Thần, thì Haida lại đang vui vẻ bên hắn.

Haida thấy tim nó thắt lại, nó không phải là Haida của anh, không phải Haida của ngày xưa và đang thay đổi hay đang nói đúng hơn trở về bản chất thật của nó. Nhưng Haida chỉ đứng đó, bị đường nét hạnh phúc của anh làm xiêu vòng, Raphel bước tới, hai thanh kiếm đánh keng xuống đất vòng tay của anh kéo con bé vào lòng. Là người đầu tiên anh yêu và vẫn yêu say đắm. Cảm giác ôm nó trong vòng tay làm tâm hồn anh thấy thanh thản, dễ chịu, ấm áp những kí ức ngày xưa quay lại rất mực ngọt ngào. Dù rằng đây là địa ngục nhưng không sao, anh chỉ cần Haida, như vậy là quá đủ.

Haida cảm nhận vòng tay ấm áp, có thể cảm giác hai từ “hạnh phúc” đang lan từ Raphel sang mình song không đầy một giây tràn trong những mềm lòng, rung động, những mơ tưởng thoáng qua nếu Haida bỏ trốn với Raphel thì chắc chắn nó sẽ sống hạnh phúc; ngay sau đó là một cơn buốt nhức chạy dọc toàn cơ thể tiếp theo đó là Haida bị văng ra xa khỏi cậu, mạnh đến nỗi đẩy cả vòng tay đang siết mạnh của cậu ra, cứ như Haida và Raphel là nam châm trái chiều nhau. Haida bị hất mạnh ra như có ai đẩy nó và một vòng tay khác vòng qua quanh nó, siết chặt và cứng như thép. Haida thấy người mình bị bao bởi hai vạt áo dài nói chính xác là vạt áo choàng của hắn, cơn bỏng rát như bỏng ở tay cũng vơi đi phần nào nhưng không hiểu sao tay và người lại bỏng rát như thế :

- Đáng tiếc. Haida vĩnh viễn là của Ta ! – một giọng nói ngạo nghễ pha lẫn tức giận dữ dội vang lên.

- Haida ! – Raphel cũng cảm giác sự việc vừa ra lo lắng nhìn Haida. Tại sao con bé và anh cứ như hai thái cực không bao giờ chạm vào nhau –“cảm giác đó cứ như là....”- Raphel lắc đầu không dám nghĩ tiếp nữa-“...cảm giác đó giống như sự xung lực khi Thiên Thần và Ác Quỷ chạm vào nhau”

Hắn xốc hai tay quanh eo nó rồi bế nó lên xem xét như đang kiểm tra món đồ ưa thích của mình có bị làm sao không. Hai vạt tay áo cháy xém khăn voan cũng thế, Haida hiện tại chẳng khác nào bị một cú giáng mạnh vào người lại còn nóng nữa. Từ cánh tay đỏ tấy như bị nóng và càng ngày càng buốt, hắn gỡ tấm khăn voan của Haida chỉ để lộ một phần khuôn mặt và đặt môi mình lên môi nó nhẹ nhàng , hắn hôn nó; bàn tay nó ôm lấy cổ hắn đơn giản vì Haida thật sự đau như bị bỏng và cái hôn của hắn làm cơn đau dịu đi thấy rõ ,và thế là, giữa một đám lính quỷ mị, Ác Quỷ âu yếm phi tần của hắn để mặc một người con trai với con tim nát ra từng mảnh khi thấy người mình yêu trong vòng tay kẻ khác.

Cảm giác đau !!!

Đau ghê gớm !!!

Haida sau khi bớt đau, bắt đầu tỉnh táo, nó nhớ lại Thiên Thần và đẩy hấn ra, nó biết anh sẽ rất đau và nó không muốn làm anh đau. Nhưng tay hấn giữ chặt gáy của nó, hấn gần giọng đủ cho nó nghe :

- Đừng hòng bỏ trốn đấy !

Haida lắc đầu, nhìn lại Raphel, khuôn mặt đau khổ ánh mắt nhìn nó trách móc quệnh vào một nỗi đau và nhớ nhưng không xiết; mà chỉ cần nhìn thôi cũng đủ để nó thấy thất lòng .

Tàn nhẫn ! – chỉ hai từ đó khi thôi, Raphel nhìn thấy ánh mắt Haida nhìn mình lộ chút thương cảm song nhanh chóng quay đi nhìn lại tên Ác Quỷ khốn khiếp đó, thản nhiên để hấn ôm ấp. Raphel đau đớn, có cảm giác như mình là người thừa, là một kẻ bị dứt bỏ, trong lồng ngực như có vết thủng lớn rút kiệt sức của anh.

- Lui hết ! – hấn nói cho đám lính canh rút lui hết chỉ còn lại ba người trong không gian rộng lớn ở pháo đài.

- Người...Người đã làm gì Haida hả ? – Raphel chỉ tay về phía hấn, tay siết thanh kiếm tiến lại chỗ hấn; tất cả những gì Raphel muốn làm là bấm vào hấn ra rồi mang Haida đi bất chấp việc nó có thích hay không thích.

Hấn tắc lưỡi về bốn cột nhìn anh :

- Nhưng ở đó đi, Người đang làm Haida đau đấy !

- Đau...?

- Một việc cơ bản, Người không nhớ sao ! Thiên Thần và Ác Quỷ vốn không chạm vào nhau ! Haida dù chỉ một nửa quỷ song Ta không muốn phi tần của Ta bị đau chút nào ! – nói rồi hấn vòng cánh tay lẫn vạt áo dài còn lại qua vai Haida che cho nó khỏi sức nóng lẫn ánh sáng tỏa ra từ Raphel, thật ra là đang giấu trước mắt người con trai. Giờ Haida mới biết vì chạm vào người anh nên nó đã đau như thế, có lẽ vì anh quá mạnh so với nó. Hấn có cảm giác vô cùng vui sướng khi cửa nỗi đau vào anh không hấn vì hấn muốn tận diệt anh bằng sự căm thù nhưng mà hấn không thích có mối liên hệ nào giữa người con gái của hấn và kẻ khác. Hấn nhất định không cho phép. Hấn ghen tuông và ích kỉ. Hấn kéo nó áp má nó vào ngực mình, nhìn Thiên Thần ngạo nghễ, hấn không quan tâm liệu Thiên Thần có bị tổn hại nếu trong lòng anh dấy lên sự căm thù tình địch hay không mà chỉ muốn anh cách xa nó càng xa càng tốt . Vì Haida từ thời khắc này, hấn chỉ muốn nó là của hấn thôi.

- Buông Haida ra !

Hấn nhếch mép cười :

- Buông Haida ra ngay ! – Raphel thét lên, sức chịu đựng của anh đã cực đỉnh. Việc tồi tệ nhất Raphel nghĩ khi đến đây là có thể cả hai sẽ chết nhưng bây giờ có một việc còn đau đớn hơn nữa là người con gái ấy đã khác, cô ấy không còn yêu anh nữa. Hấn vẫn ôm chặt Haida, một tay nắm chặt thanh kiếm dường như nhận ra Raphel sắp sửa tấn công.

- Cho em...một lát ! – một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên bên tai hấn. Hấn nhìn Haida , khuôn mặt nó phảng phất một nỗi buồn song giọng nói lại rất nhạt. Hấn thả Haida xuống. Nó tiến tới chỗ Raphel, không đến gần mà đứng cách xa anh, có thể khi Thiên Thần và Ác Quỷ đến gần nhau thì Thiên Thần tỏa ra một luồng khí sáng còn Ác Quỷ tỏa ra hơi lạnh buốt trong luồng khí đen, cũng giống như Haida và Raphel bây giờ hai màu sắc đối nhau giữa không gian. Dù rằng về cơ bản Haida vẫn có thể quay về với Raphel, vẫn có thể yêu anh vì nó vẫn còn một nửa con người, nó chỉ yếu ớt nhưng vẫn sống được ở thế giới con người .

Nhưng đứng trước Raphel bây giờ, Haida nhận ra nó thật sự đã là một kẻ tàn nhẫn như ác quỷ, tình cảm nó đối với Raphel nhạt thối, chỉ có sự thương cảm chứ không có tình yêu. Nó không biết bây giờ nó yêu ai nhưng đối với Raphel, có lẽ nó đã từng có tình cảm với anh nhưng bây giờ thì...không còn nữa. Nó đã dần thích nghi cuộc sống ở đây, quen dần với hấn, đến mức nó không nhận ra rằng mình không thấy phiền khi ở với con người hay ở với hấn. Dầu gì ở trái đất nó cũng không có người thân, nó nói bằng chất giọng nhạt đến tàn nhẫn:

- Anh....hãy về đi ! – người con gái xinh xắn, người con gái anh yêu bây giờ đã nói bốn từ phủ phàng, đau đến mức anh phải ngã quỵ xuống. Bọn ác quỷ, hung thần không làm anh ngã xuống nhưng người con gái này và sự tàn nhẫn của cô ấy làm anh rất đau. Nỗi đau chĩa vào da thịt, như dây gai quấn lấy con tim buốt lên từng hồi. Haida cũng chẳng vui vẻ gì, nó nghĩ nếu anh đến sớm hơn thì mọi chuyện đã khác nhưng bây giờ với Haida chỉ có hai từ : Quá trễ !

Nó không trách bù lại còn rất thương cảm, nó biết anh đau ghê gớm, nó biết nó đáng ghê tởm, nó dẫm lên tấm chân tình của anh nhưng nó, nó không biết nữa, nó chỉ là muốn ở lại đây. Không hẳn vì yêu hấn sâu sắc nhưng như thể rằng bản chất của nó là ở đây, đây mới là nơi nó sống chứ không phải là thế giới kia dù rằng nơi này là nơi đáng sợ , kinh khủng và Haida từng ước hàng tỉ lần mình thoát khỏi đây nhưng từ từ , nó nhận ra đây dường như mới là thế giới của nó.

Hắn bất ngờ không kém nhìn Haida. Nó đang đứng đó nhìn Raphel quỵ xuống vì đau khổ, bàn tay con bé nắm chặt lại, đôi mắt nhìn Raphel phủ màn sương rồi nước mắt lăn dài trên má song tuyệt nhiên vẫn phẳng phất một sự cứng rắn.

- Vì sao ? Anh không tin ! Tại sao hả Haida ?

Haida cúi xuống, nó đang thấy nóng rất lên được nhưng mặc kệ, bàn tay vươn ra cơ hồ sắp chạm vào khuôn mặt anh nhưng không, đôi mắt phủ sương buồn bây giờ trở nên lạnh lẽo, nó nói đủ cho anh nghe :

- Đây mới là thế giới của em !

Trong phút chốc, ngỡ ngàng, bàng hoàng xen vào nhau :

- Vì sao hả Haida ! Anh và em đã từng rất hạnh phúc mà ! Em vẫn hạnh phúc khi là con người mà !

- Em không biết nhưng bây giờ em không muốn đi.

Từng đường nét sâu trong Raphel nhưng hấn thêm sự thất vọng trên khuôn mặt, anh nói :

- Vì nọc quỷ đó, nó đã làm em thay đổi ! Anh có thể cứu em, có thể làm cho em trở lại bình thường như xưa ! – giọng Raphel nói, chất giọng ấm áp bao quanh lấy người nó, Haida cảm giác như mình đang sống lại ngày của một Haida hồn nhiên và yêu đời thậm chí còn hơn thế nhiều, cảm giác hạnh phúc như người sắp chết được cứu vớt, hai người bị còng lạnh tìm được lò sưởi; đôi mắt màu xanh nước biển dạt dào tình yêu nhìn nó, nửa đau khổ, nửa kì vọng. Với Haida, bây giờ việc làm tổn thương anh là điều nó không có gan làm, nó thật sự đã do dự trước những lời lẽ của anh. Ở Raphel, chỉ cần nhìn sơ cũng biết, anh yêu nó, yêu nó gấp ngàn lần so với nó yêu anh. Với Haida, Raphel giống như thiên đường, giống như bờ vai vững chắc, giống như cái ôm ấm áp, giống như một tương lai ngập tràn hạnh phúc mà ai cũng mơ tới. Raphel áp tay lên gần má nó, nó có thể cảm giác làn da ấm áp của anh. Anh nói tiếp, môi nở nụ cười hiền cho sự tha thứ, ánh mắt dạt dào yêu thương và khẩn thiết :

- Và chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi ! Ara, hấn không thể yêu em vào bảo vệ cho em ! Ác Quỷ chỉ biết có bản thân chúng thôi Haida à ! Chỉ có anh là người yêu em nhất trên thế gian này....Haida !

Ánh mắt ngập tràn hi vọng – “ không lí nào mới xa nhau một tháng em đã thay đổi như thế. Ba năm trời, anh đã luôn bên em, yêu em hơn bất kì ai trên đời” . Haida nghe Raphel nói, ánh mắt nó nhìn cậu rồi quay sang hấn.

Hấn cũng nghe anh nói.

Hấn không thể yêu ?

Không thể bảo vệ Haida ?

Hấn có thể hay không chứ ?

Trong phút chốc hấn cảm giác một mớ suy nghĩ phức tạp chồng chéo lên nhau, hấn nhìn Haida, ánh mắt con bé nghi hoặc nhìn hấn. Hấn không muốn mất ! Không muốn mất ! Hấn là ác quỷ, hấn ích kỉ, thâm độc, đề tiện là tập hợp những thứ xấu xa nhất nên hấn cũng tham lam, không muốn để mất Haida ! Ánh mắt ghi chặt vào nó không biết ngấm ý nghĩa gì .

Haida quay lại nhìn Raphel, đôi mắt xanh thăm âm áp nhìn nó :

- Lúc anh vẫn còn trong vai trò là học sinh cấp ba, anh đã yêu em, em cũng đã chấp nhận. Sau đó em đã bị tai nạn suýt chết ! Chính hấn đã gây ra điều đó, hấn muốn em chết ! Lần đó em mất rất nhiều máu, cơ hội sống sót chỉ là số 0 ; anh đã quay về làm Thiên Thần để mới có thể cứu em. Nhưng khi em tỉnh lại, em đã mất đi mảng kí ức trong suốt năm đó. Nhưng không có nghĩa là anh không ở bên em. Anh luôn luôn yêu em, Haida ! Hơn bất kì ai trên đời – đôi mắt xanh đó xoáy vào nó làm cho nó thấy bản thân mình thật đáng sợ, thật đáng bị ghê lạnh. Anh đã hi sinh cho nó, đến mạng sống cũng không tiếc. Vậy mà nó....

Haida bây giờ chính nó là khuy xuống đất, hơi thở hổn hển gấp gáp, tại sao lại khó xử như vậy. Đó đặt tay lên ngực, cảm giác con tim đang bị bóp nghẹn. Hấn đã muốn chia cắt hai người sao, chính hấn đã bắt người yêu thương nó duy nhất trên cõi đời này về làm Thiên Thần, một loại không thể thấy bằng mắt thường ở thế giới con người. Sau khi Haida tỉnh dậy, bạn bè có người thì giúp nhưng phần lớn nó bị tẩy chay, bạn trai nó cũng không nhớ đó là ai nữa nhưng cũng biệt tăm biệt tích. Vậy tất cả điều đó là do hấn gây ra sao ? Tại sao lại tàn nhẫn như vậy chứ ?

Một giọt nước mắt rơi ra từ đôi mắt nâu của nó, tâm tư dần xé rách nát như mớ vải cũ.

- Haida, em yêu. Em từng yêu anh rất nhiều ! Em nhớ đúng không ? – đôi mắt xanh xoáy vào nó, nó có cảm giác mình thật xấu xa khi đối mặt với anh. Raphel rướn người lại đặt lên môi nó một cái hôn, đôi mắt nó từ mệt mỏi sang bất ngờ dần to nhìn anh hôn lên môi nó, đầu tiên là tim đập dồn dập sau đó nó chỉ thấy nóng dần ở môi và mặt. Nó là quỷ không thể chạm vào Thiên Thần được. “Chúa ơi, Raphel, anh làm em nghẹt thở ! Em là một con quỷ xấu xa, anh hãy tránh xa em đi” Haida bóp chặt tay trước lồng ngực, tình cảm xưa quay về trong chớp mắt.

Rốt cuộc Haida là người đã là kẻ thế nào ? Tất nhiên nó biết nó từng yêu và tình cảm đó vẫn còn, nhưng dường như tình cảm đó không còn đủ mạnh nữa

- Đủ rồi ! – một bàn tay giật phắt Haida lại và kéo nó vào người mình rồi ghì chặt lấy nó.

Haida thở gấp, cảm giác nóng gắt ở cạnh Raphel trở nên lạnh hơn và dễ chịu. Hấn không chịu nổi, dù rằng hấn có làm bao nhiêu chuyện xấu xa nhưng hấn vẫn muốn Haida thuộc về hấn. Hấn không thể đứng nhìn Raphel thuyết phục nó rồi đến lúc nào đó nó sẽ lại bỏ trốn hấn nữa. Hấn ôm nó, tì khuôn mặt vào ngực nó và thở, cảm giác có Haida trong vòng tay hấn làm hấn vừa vui vừa sợ. Với hấn, Haida bây giờ thì một người rất quan trọng, quan trọng đến mức hấn sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì để giữ lại, hấn rất sợ con bé xiêu lòng trước Raphel, rất sợ bất kì ai mang nó đi xa khỏi hấn. Hấn hít vào, cảm giác hơi ấm của nó, mùi hương dịu nhẹ của nó, cảm giác tay mình vẫn giữ chặt thắt lưng nó.

- Buông cô ấy ! Bỏ bàn tay dơ bẩn của Người ra khỏi Haida của Ta ! – Raphel giơ thanh kiếm và chém tới.

- Haida ! Tuyệt đối. Ta không giao cho Người ! Khốn kiếp ! Người dám hôn Haida của Ta, Ta sẽ băm vằm Người ra ! – hấn ghì chặt Haida vào người, mạnh đến nỗi Haida thấy nghẹt thở. Tay kia hấn rút ra thanh kiếm có chạm trổ hình sao năm cánh của Địa ngục.

Âm thanh kim loại chạm vào nhau, khi hấn đỡ đường kiếm, một tay vẫn giữ con bé trong tay :

- Nếu Ta thắng, Ta sẽ mang Haida đi !

Vừa nói , Raphel vỗ đôi cánh trắng lơ lửng trên không, trên tay là hai thanh kiếm chạm trổ tinh tế tỏa ra màu đỏ, Ara đang đứng đó, tay cầm một thanh kiếm dài tỏa màu xanh sẫm. Hấn đẩy nhẹ nó ra và thì thầm : “Em tránh xa đi, nguy hiểm lắm !” – trước khi cả hai vệt sáng đỏ nhạt và xanh sẫm lao vào nhau quện lấy nhau chẳng khác nào pháo sáng khổng lồ . Bắt đầu đánh nhau. Haida lùi lại, sức mạnh tỏa ra như lửa thiêu đốt như lạnh như băng bạt qua không gian như có bão lớn.

Hai kình địch đánh nhau trên không trung tạo nên những luồng sức mạnh đến nỗi Haida cũng không thể đứng vững, nó lùi lại, mỗi lần hai thanh kiếm chạm nhau là y như rằng âm thanh lớn đến đau cả tay, khoảng đất dưới chân họ lồm xồm xuống với những đường nứt nẻ như có động đất. Ngang tài, ngang sức, Ara càng lúc càng nhanh, chém tới tấp đến vài tiếng sau, một âm thanh gãy nát, một trong hai thanh kiếm của Raphel đã gãy đôi trước lực đánh của Ara .

- Ara, vì sao Người cứ chen vào giữ Ta với Haida vậy hả ? Đến Jane cũng chết thê thảm dưới tay người, có phải Người rất muốn phá hoại tình cảm của Ta ! – Raphel vừa tấn công dồn dập vừa hét .

- Ta không quan tâm ! Haida bây giờ là của Ta !

- Người giết Jane Elevatur của Ta ! Bây giờ nhẫn tâm chiếm đoạt luôn Haida sao !

Chân mày anh nhíu lại rồi bắt đầu phản công, rất nhiều vòng lửa lao về phía Ara, một mảnh giáp áo bị lung lay lộ cánh tay bị chảy máu, vết thương khá sâu. Mảnh giáp rất chắc là làm bằng kim loại rất chắc chắn nhưng sức mạnh của thanh kiếm trong tay Raphael phải nói là sức mạnh thuần khiết của Thiên Đàng !

Haida cắn chặt vào môi, ngã xuống, cuộc đối thoại chớp nhoáng của hai người làm nó thấy đau. Nó đã rất đau khi nhìn thấy Raphael, bây giờ nó cảm giác tim nó đang buốt lên, nó bấu chặt áo trước ngực, cắn chặt môi và thở dốc, miệng hỏn hển nói : “Ta có thể chịu được ! Jane, Ta bây giờ là Haida ! Haida Giura !” . Nó cắn môi đến chảy máu chờ cơn đau nhói qua đi rồi nhìn hai người chiến đấu như muốn giết chết nhau. Hắn đã bị trúng thương trước đòn tiến công điên loạn của Raphael dù Raphael về cơ bản cũng không lành lặn gì. Nó nhìn vết thương của hắn nhỏ máu ra, vết thương cũ hôm bị ám sát chưa lành lại có vết thương mới, cũng ở bả vai phải, đã từng đỡ một nhát đâm cho nó. Lòng thất lại, nó thật sự đang rất tàn nhẫn với Thiên Thần nhưng quả thật nó còn có thể tàn nhẫn hơn nữa ! nó biết nó không xứng đáng cho tình yêu của anh nhưng người nó cần bây giờ...không còn là anh nữa !

- Ngừng lại ! – tiếng nó hét bị âm thanh của gió thổi phăng đi. Nó tiếp tục hét, hét muốn khản cổ nhưng không có hồi đáp, hai người nó cứ như muốn giết chết đối thủ ngay trong tức khắc, sức mạnh đến nỗi Haida chỉ đứng gần bị dạt ra đằng sau, tiếng hét của nó như ở chế độ im lặng hoàn toàn – Ngừng lại đi ! Raphael ! Ara !

Hai cặp mắt dí vào nhau , hai thanh kiếm đan chéo trước mặt chỉ muốn chặt đứt đối phương. Họ sẽ bị trọng thương mất. Haida chạy ra gần bãi chiến trường hét :

- Ngừng lại ngay !- nó hét nhìn hai cặp mắt , một đỏ như máu, một xanh như trời hướng xuống, nó vớ thanh chủy rạch một đường trên tay áo phụt ra.

Mùi máu tươi xộc vào làm Ara thoáng chùng lại. ánh mắt hắn chuyển xuống dưới, hắn có thể thấy một vết máu đỏ tươi chảy dài trên cánh tay nó và nhỏ giọt xuống sàn đất lồm chồm ; Raphael cũng nhìn theo; cả hai người họ hướng mắt về nó rồi thu kiếm , Haida vẫn trên đà chuẩn bị rạch thêm một đường trên cánh tay nữa; nếu nó không nghiêm trọng vấn đề thì hai người đó sẽ đánh nhau tới chết. Thật tâm bây giờ nó không muốn ai chết cả.

Raphael đáp xuống tiến nhanh đến chỗ nó, hét :

- Em điên à ! Sao lại làm vậy !

Nó nhìn rõ hai người họ, chẳng ai lành lặn vết thương trên bả vai, cánh tay đủ cả. Cảm giác tội lỗi với anh làm nó thấy thất lòng nhưng khi nhìn thấy vết thương của hắn, nó lại đau nhói lên. Nó từng ghét hắn nhưng bây giờ sự ác cảm đó đã biến mất thật rồi.

Nó chỉ thấy rất đau vì hắn thôi, tại sao vậy hả Haida ?

Khi nhìn hai người giết nhau, Haida thật sự lo lắng, nó không muốn Raphael chết, không muốn anh hi sinh thêm vì nó nữa . Nhưng nó biết nó lo lắng hơn ột người khác và nó hiểu trong lúc như thế này thì ai là người nó muốn :

- Raphael ! Em không thể xa đi ! Tha lỗi cho em !

Trong đôi mắt xanh sáng sảng sương mờ như nước, Haida biết nó vừa bóp nát trái tim anh, nó xấu xa và đáng khinh bỉ nhưng nó không muốn quay về, tình cảm nó dành cho Raphael không còn mạnh mẽ như ngày xưa nữa.

Nó đã bỏ chạy sau khi nói, nó không đủ can đảm nhìn anh, nó biết anh đau khổ. Giữa khoảng sân trống, một người con trai khụy xuống, cảm giác đau thấu tim gan, cảm giác tình yêu mình nuôi dưỡng đã bỗng chốc chỉ là làn nhớ. Càng nhớ thì càng đau, Raphael cầm chặt thanh kiếm dưới đất, rất muốn chạy đến ôm lấy Haida thậm chí là bắt cóc luôn càng tốt nhưng anh biết, Haida là đứa vững tin thế nào, cứng đầu ra sau. Tất cả chỉ là vô ích !

Haida ngồi một góc, gặm nhấm cảm giác tội lỗi. Raphael. Đã hi sinh vì nó quá nhiều và cuối cùng nó tàn nhẫn như thế với anh. Nó co người lại ngồi vào một góc, nó tự hỏi mình có điên không khi chọn ở đây thay vì nắm lấy tay anh. Nó ở đây với một con quỷ và bỏ mặc một Thiên Thần; nó bỏ đi một người yêu thương nó hơn tất cả mọi thứ trên đời để đến với một kẻ luôn hành hạ nó nhưng Haida đã thay đổi, nó đối với Ara là vừa ghét vừa yêu. Nếu nói về thù, Haida phải ở lại để trả thù, còn nói về yêu thì Haida cũng không thể bỏ hẳn đi.

Ara bước đến nhìn nó dựa vào cửa sổ, bàn tay nắm lấy cổ tay nó kéo vào người. Để cho nó dựa vào vai mình, thân hình nhỏ nhắn run rẩy lên. Haida đang bấn loạn, nó căm ghét bản thân nhưng lại vì bản thân mà bỏ Raphael đi. Nó vòng tay qua cổ hắt tự nhủ rằng : nó có tự tin khi ở lại với hắt ? Nó biết bản thân mình thay đổi đến chóng mặt nhưng nó thấy mình muốn ở cạnh hắt. Lần đầu tiên trong cuộc đời nó thấy mình thật sự cần một ai đó, dù rằng người đó có thể không tốt với nó bằng Thiên Thần nhưng nó lại cần hắt hơn ai hết.

- Raphael sao rồi ? – nó hỏi bằng giọng sùng sục !

- Đã cho Hung thần hộ tống về nhưng nửa đường thì có Thiên Thần đến mang đi ! – Ara nói đưa tay vuốt má gạt nước mắt nó đi. Hắt cảm giác cổ họng nghẹn đắng, hắt đã nghĩ hắt chỉ có thể dùng vũ lực ép Haida, chưa bao giờ hắt nghĩ Haida có thể thật tâm chọn hắt thay vì Raphael nhưng nó đã làm thế. Hắt tiếp lời – Chuyện Ta muốn giết chết em...

- Em không muốn nghe ! Bây giờ, em mệt lắm !- nó lắc đầu quày quay, giọng nổi cũng trầm xuống. Vòng tay bế nó lên, Haida im lặng một hồi rồi nói :

- Anh...bị thương mà !

- Chỉ hơi đau một chút ! Không sao !- hắt nói hôn lên má nó trấn an, đôi mắt nâu chú mục từng nét trên khuôn mặt hắt. Lựa chọn này nó sẽ không hối tiếc. Hắt ngồi xuống vẫn bế nó, hai tay co lại kéo thân hình có vào sát người hắt, hắt cuối đầu dựa vào mái tóc của nó. Trên chiếc mặt nạ quỷ màu trắng vô hồn, từ đôi mắt đỏ chuyển sắc cam bỗng như phủ một lớp nước.

“Anh sẽ bảo vệ em, Haida” – khoe môi hắt mấp máy, kéo Haida dựa vào lòng mình.

Haida đẩy người ra nhìn hắt bằng đôi mắt ngập nước, môi nó mấp máy:

- Quá khứ của em là Jane....Là Jane Elevatur ! Đứng đầu tộc tiên cá ! Anh có biết không ? Chúng ta là tử thù của nhau !

.....

28. Chapter 25 : Jane Elevatur And Haida Giura

Quay ngược thời gian,

Gần một tuần trước,

Haida đi quanh cung điện, nó đang sục sạo tìm kiếm kết giới thật ra được giấu ở đâu nhưng đám người hầu, lính gác đứng là cứ bám theo nó không để nó riêng tư được nửa bước. Haida nhân lúc họ sơ hở chạy bán sống bán chết, nếu họ nói cho hắt biết nó có mưu đồ trốn thoát chắc chắn nó sẽ không có đường về. Nó đã vô tình bước vào căn phòng cấm mà không biết, nơi đó có một tầng băng lớn, bên trong có một người. Một người con gái có nước da trắng hồng, từng đường nét trên khuôn mặt rất mực dịu dàng, đáng yêu, đôi mắt cô ấy khép lại như đang ngủ song khi Haida bước lại gần, nó nhận ra cô gái không có chân, cô ấy có....đuôi cá song lại không có vây. Mái tóc của cô gái xanh mượt như biển cả bỗng bồng bềnh trong lớp băng đóng kín. Nhưng Haida không còn tâm trí đâu nữa mà chỉ chú mục vào khuôn mặt thanh tú đó của cô gái vì...cô ấy có nét hao hao giống nó ; khi nhìn thấy từng đường nét khuôn mặt đó, trong đầu nó xẹt qua một cái tên : Jane Elevatur cùng một đồng hình ảnh hỗn loạn cùng âm thanh điên cuồng .

Một cú nhói ở tim Haida khi nó nghe nhắc đến từ “Jane” . Jane Elevatur , một cái tên, một quá khứ, một bóng hình, một sự ám ảnh. Một sự ám ảnh của bản thân nó ngay chính quá khứ của nó.

Jane Elevatur sinh ra là người kế thừa một thế giới dưới biển song thế giới đó chẳng khác mấy với địa ngục, nơi tình yêu là thứ cổ tích sa sỉ đắt tiền.

Tiên Cá là một tộc tiên dưới Đại Dương – một giống loài huyền thoại được xưng tụng dưới cái tên – Người Cá; Nhưng Tiên ở đây không phải như Thiên Thần hoàn toàn mà họ buộc lòng phải làm một vài việc xấu để sinh tồn. Ví như việc hàng ngày phải bắt những người con quý thủy thủ để duy trì giống nòi, tộc Tiên chỉ có thể duy trì giống nòi nhờ vào những sinh vật siêu nhiên như Thiên Thần hoặc Ác Quỷ song Thiên Thần lại ở quá xa nơi họ sống nên họ đã phải bắt những nam nhân ở quý giới để phối ngẫu . Tộc Tiên Cá có rất nhiều truyền thuyết về tình yêu đích thực song khi kẻ phối ngẫu của họ lại là những con quỷ xấu xa, dục nhục không hề biết đến tình yêu thì “tình yêu” trở nên dần xa lạ. Trong thời kì đầu, Tộc Tiên Cá luôn giữ lại những con quỷ phối ngẫu sống ở dưới Đại Dương bằng một loại phép thuật có thể để quỷ sống dưới nước mà không cần thở vì họ hi vọng sẽ có thể chung sống hòa bình cũng như có thể loại bỏ bản chất xấu xa của những con quỷ. Song việc thật sự rất khó khi bản tính xấu xa là khả năng sinh tồn và là sức mạnh của quỷ, những con quỷ chịu an phận với những Tiên Cá phối ngẫu của mình mà luôn mong muốn thao túng quyền lực Tộc Tiên và muốn sở hữu càng nhiều phụ nữ. Do đó, Tộc Tiên Cá chỉ còn cách tự bảo vệ mình bằng việc sau khi phối ngẫu thì....lập tức giết chết những con quỷ đó. Từ thế hệ này sang thế hệ khác, đó là một việc hiển nhiên và cấp thiết.

Nọc quỷ tuy nhiên cấy sâu vào máu Tiên Tộc hết từ thế hệ này đến thế hệ khác cũng tạo nên sự ảnh hưởng, Tộc Tiên cũng phần nào lạnh lùng và tàn nhẫn như ác quỷ, song bản chất tốt đẹp không phải là không có. Ngoài việc tàn sát quỷ giới thì cuộc sống dưới Đại Dương là một sự bình yên qua hàng ngàn năm, không có chiến tranh, chỉ có hòa bình và mọi người đều sống bình lặng với nhau. Tuy có lạnh lùng trong đối xử và tàn nhẫn đối với quỷ giới, song tộc tiên vẫn luôn lưu giữ giai thoại về sức mạnh của tình yêu đích thực. Song bên cạnh đó cũng có những lời sấm truyền về sự nguy hiểm của tình yêu.

Jane vẫn còn trẻ, mơ mộng và đặt niềm tin vào truyền thuyết và huyền thoại đó, vẫn tin rằng một ngày nàng tiên cá có thể tìm được tình yêu cho chính mình . Cô tin vào tình yêu và vượt qua cuộc sống bình lặng để tìm vật trong truyện cổ tích đó. Jane Elevatur là người thừa kế quyền lực của tộc tiên cá và nắm giữ khả năng mở kết giới giữa thế giới tộc tiên dưới biển ở Địa Ngục với Atlantis ở Địa cầu.

Atlantis là thành phố bị mất chìm sâu dưới đáy biển

Jane đã thi thoảng đến Địa Cầu vì sự tò mò của mình và ở đó cô đã gặp hai người một trong đó là người được mệnh danh là vị thần của tình yêu, là nơi nuôi dưỡng cho vẻ đẹp tâm hồn đó và một người kia là người thay đổi định mệnh cả đời cô . Jane đã yêu thiên thần – những người nuôi dưỡng tình yêu - Raphel, ngay từ lần đầu tiên cô thấy anh. Tình yêu Raphel dành cho cô không bao giờ nhạt, mãi sâu đậm như Raphel dành cho Haida bây giờ, cứ như số phận đã gắn kết họ với nhau.

Nhưng một ngày, một thảm kịch đã xảy ra, một lưỡi dao cắt đứt số phận của hai người đó....vĩnh viễn. Điều đó làm nhiều người rĩ tay nhau rằng : Tình yêu trong Tộc Tiên là điều cấm kị.

Khi Raphel chột vật khốn khổ tìm Jane khắp Đại Dương bao la, tìm cách qua được kết giới Địa ngục thì tộc Tiên đó đã bị tàn sát. Tàn sát. Giết hết. Jane Elevatur và tộc tiên đã phải gánh chịu thảm họa đó. Một thảm kịch chia cắt tình yêu của đôi trai gái của hai dòng tộc huyền thoại và chuyện tình của họ là một bí mật chỉ có vài người biết. Và kẻ đã rắp tâm hủy hoại tất cả, không ai khác ngoài Ara – Điện hạ Ác Quỷ - tàn bạo và nhẫn tâm !

Thời khắc Haida nhìn thấy Jane cũng là lúc quá khứ và thù hận sống lại. Hai cuộc đời của Haida và Jane hòa lại làm một chảy trong dòng máu của nó. Haida từ đó đã dấy lên sự căm thù, khắc vào trong xương tủy. Một cái tên, một quá khứ làm một đứa con gái hiền lành trong sáng như Haida hóa thành một kẻ mù mờ, thâm hiểm. Thật ra Haida cũng dự định bỏ trốn khỏi đây, vì theo những gì nó nhớ thì Jane có thể thông được kết giới dưới biển song Haida đã thử, dường như nó không còn sở hữu khả năng đặc biệt đó, thậm chí đến thở dưới nước vẫn còn kém xa với hân thì làm sao tìm ra nơi đáy biển để thông kết giới chứ .

Haida quyết định ở lại và đã lên kế hoạch, một kế hoạch hoàn hảo, một công cụ duy nhất để giết chết hân. Từng bước tiếp cận, từng bước một lấy lòng tin để thực hiện dã tâm của mình. Về kế hoạch của Danhem

so với cái đầu thông minh của Haida cũng chỉ là hàng tép rìa, không đáng nói tới. Nhưng đời không phải là bản đồ chỉ dẫn, cứ làm theo là đúng. Kế hoạch hoàn hảo tuy về mặt logic không hề có chút sơ hở song sơ hở lại nằm ngay ở bản thân người suy nghĩ ra nó.

Tình yêu của hắn, hắn có thể không rõ nhưng Haida thì có, nó thậm chí có nhắm mắt, bịt tay cũng vẫn biết rằng con tim hắn đã dần dần thuộc về nó. Dù biết hắn là tử thù nhưng có những lúc nó viện cớ “thực hiện dã tâm” để đáp lại tình cảm của hắn. Mặc cho những giờ phút hãi hùng trước sự thâm hiểm, tài tình của bản thân, rằng dần dần hắn đã trở nên gần nó hơn, dễ dàng cho dã tâm của nó hơn ; Haida không nhận ra rằng nó cũng dần yêu hắn. Một loại tình yêu không phải cuồng nhiệt như bão, không phải tình một đêm dễ có chóng chán và khắc sâu vào trong lòng nó. Haida như bị xé nát bởi tình yêu và sự căm hận. Haida vốn dĩ là một người chân thật, chân thật đến mức lập dị, đôi khi nó tươi cười ôm hắn, đôi khi nó lo lắng cho hắn – nó đã trấn an mình rằng nó không hề yêu hắn mà chỉ để thực hiện kế hoạch tiếp cận hắn; song hành động của nó làm ột con quỷ tinh ranh như hắn cũng không phát hiện được chút giả tạo nào, vì đơn giản Haida chưa bao giờ giả tạo, nó đã thật lòng mình lo lắng và quan tâm cho hắn. Thật đến mức nó còn không nhận ra là mình đã đưa luôn tình yêu cho người khác. Hai con người này đều toan tính và thâm hiểm song không ai hiểu rõ bản thân mình mà chỉ chăm chăm đối phương, không ai trong họ biết mình yêu người kia mà chỉ tới lúc Raphael bước đến, họ mới biết, sự gắn kết này không phải đơn thuần chỉ là do số phận.

Song, tình yêu của Ara và Haida, không biết nên gọi mỗi tình chân thật hay chỉ sự ích kỉ. Đó là một tình yêu mang bản chất chung của Quỷ Giới và Tộc Tiên Cá: bản chất ích kỉ và tham vọng trong tình yêu và sở hữu . Ích kỉ đến mức chỉ muốn hắn là của riêng nó, tham vọng tới mức sẵn sàng xô ngã tất cả kẻ cá quá khứ chỉ để có hắn. Hai từ đó : ích kỉ, tham vọng ;

Haida có thể bị nguyên rửa suốt đời khi yêu kẻ thù của dòng tộc Tiên của mình, một kẻ phản bội lại người đã yêu nó còn hơn cả bản thân họ. Phải, Haida, bây giờ là người của bóng đêm, yêu một tình yêu cũng có tổ chất của bóng đêm, Haida yêu hắn như yêu chính bản thân mình, tất cả sỉ nhục, tất cả lễ thói, quá khứ của Jane, bản thân , dòng họ tộc tiên, niềm tin về cổ tích, huyền thoại đã bị Haida đạp đổ tất cả. Nó lãnh đạm và lạnh lùng đến mức không quan tâm đến bất cứ thứ gì trừ khát vọng của bản thân mình . Nó để chân trần bị những mảnh thủy tinh của cái gọi là lẽ đúng, cái gọi là quá khứ của mình đến chảy máu mà thản nhiên chạy về phía hắn, Haida không còn để tâm đến điều gì khác ngoài hắn.

Cũng giống như Ara, tình yêu dành cho Haida cũng bắt nguồn từ sự ích kỉ và tham vọng của ác quỷ. Ích kỉ muốn giữ nó lại, ích kỉ làm tổn thương nó để nó không bao giờ bỏ trốn, ích kỉ trói Haida suốt đời bên hắn . Còn tham vọng của hắn còn lớn hơn tham vọng hắn từng toan tính dùng Haida đã chiếm đánh Thiên Đàng. Ích kỉ và tham vọng nhiều đến mức vô lý, nhiều đến mức hắn có cảm giác bản thân mình thay đổi đến chóng mặt, làm cho hắn lao tâm tổn sức tìm cách thoát khỏi. Song bản chất xấu xa đó và tình cảm của hắn đã thắng. Hắn không thể buông Haida ra nữa.

Vậy tình yêu này tự lúc nào. Từ khi hắn suýt bị tâm thức Thiên Thần mang Haida đi hay là từ khi hắn lần đầu tiên hôn nó .

Nhưng,

Đó là bí mật của hai người họ !

Rốt cuộc thì...

Hai con người đó, hai thế giới khác nhau, âu có chung bản chất của ác quỷ nhưng lại nảy nở một thứ cảm kị. Một tình yêu !

Tình yêu đó phải chăng bị cấm cản và nguyên rửa ?

Hay là hạnh phúc ?

..

Haida đẩy người ra nhìn hắn bằng đôi mắt ngập nước, môi nó mấp máy:

- Chúng ta là tử thù của nhau ! – Haida cắn vào môi nói kiềm nén cơn xúc động, nó không muốn giấu hay nói cách khác là không nỡ giấu hắn, dù rằng kế hoạch của nó quá tàn bạo và nằm trong khả năng của nó,

nó có cơ hội để giết hắn , song bây giờ nó không hề muốn hắn tổn thương, nó không thể xuống tay . Nó nhìn hắn bằng đôi mắt mông nước, chờ đợi , nó thật sự rất sợ hắn đổi ý, sợ bị hắn ghét bỏ .

Hắn sẽ không còn bên nó nữa...

Nó nửa muốn hắn chấp nhận, nửa muốn hắn đẩy nó ra xa vì nó quá nguy hiểm, nó sẽ làm tổn hại hắn

- Ta biết ! Nhưng không thể buông tay em ! – hắn nói, chỉ tám từ , có lẽ đó sẽ là một trong những từ quan trọng nhất của cuộc đời của nó. Haida cảm thấy cổ họng mình nghẹn đắng, hắn đã biết vậy mà vẫn không giết nó. Ara biết nhưng thậm chí vẫn để nó bên mình. Hắn vuốt những giọt nước mắt khỏi má nó rồi kéo nó vào người, cảm giác lòng hắn chùn xuống nhiều khi thấy Haida khóc. Hắn đã nghi ngờ, ngấm ngấm theo dõi, hắn biết Haida là Tiên Cá. Khuôn mặt của Jane, hắn chưa bao giờ quên, hắn đã rất muốn lờ nó đi, rất muốn mình tàn nhẫn hơn, lợi dụng nó để đạt được mục đích thâm độc của mình. Nhưng rốt cuộc thì sao, hắn đã không thể, những lúc hắn đánh nó dã man và cười man rợ nhưng điệu cười đó không thật một chút nào. Hắn luôn có cảm giác có đá đè lên người mình khi nhìn những vết thương rướm máu của nó. Nhìn nó nằm co người trong nhà giam bẩn thỉu với những vết thương chồng chất lên vết thương, con quỷ như hắn đã biết đến bốn từ đáng chết : Đau vì người khác !

Những lúc nó bỏ trốn, hắn không chỉ thấy danh dự mình bị chà đạp mà hắn còn thấy lạnh lẽo vô cùng, hắn đã rất cô đơn và quen dần với sự cô độc đó đến thần nhiên. Cô độc không phải là một sự buồn bã mà điều hoàn toàn bình thường phải có trong cuộc đời hắn , song khi Haida tìm cách bỏ trốn, hắn đã có cảm giác như mình bị hắn hù. Cảm giác lạnh lẽo hơn băng tuyết âm thầm độ làm hắn căm giận nó, truy sát nó và hành hạ nó. Cốt chỉ muốn nó không dám bỏ trốn người, cốt chỉ để giữ nó bên mình. Hắn biết mình rung động trước nó và con quỷ trong hắn không cho phép, không được phép có tình yêu trong quỷ giới. Hắn càng tỏ ra mạnh bạo, tàn ác hơn nhưng khi đối diện với Haida, cái lớp vỏ đó bị nó lột trần. Hắn thêm khát được nó mong chờ như khi Haida còn mong chờ Raphel, được nhìn thấy nụ cười tươi tắn của nó dành cho Raphel, được Haida rút vào lòng một cách mong chờ sự chở che. Nhưng Haida đúng là một tảng băng, nó chưa bao giờ nhìn hắn, chưa bao giờ xem hắn là điều gì chứ đừng nói là ngang hàng với Raphel. Mặc cho hắn cho nó mặc bao nhiêu trang phục đắt tiền, trang sức cao quý, mặc cho kẻ hầu người hạ, sống trong nhung lụa. Nhưng Haida chỉ thần nhiên đạp qua những cái đó rồi bước đi, không thêm dành cho hắn chỉ một cái liếc mắt. Nhưng hắn không thể buông nó ra, hắn vẫn cứ khư khư ôm nó dù bị nó đẩy, vẫn hôn nó dù nó thấy ghê tởm hắn. Nhưng cuối cùng, hắn cũng như Haida, chối bỏ tình cảm bản thân và muốn giết chết đối phương. Kế hoạch tinh vi sử dụng Haida của hắn đã thay đổi cuộc đời hắn. Từ những lúc đóng kịch hẹn hò vớ vẩn, đến cả lúc hắn cùng nó nấu ăn,...hắn đã buông thả mình theo cảm xúc thật cho bản thân. Hắn nói với bản thân mình đó là vở diễn, chỉ là đóng kịch song chưa bao giờ là vở kịch ! Vì hắn thật lòng ! Là hai từ bị nguyên rửa trong quỷ giới : Thật Lòng !

Đó là một quá trình với những tâm trạng phức tạp, hai con người đó đến từ hai thế giới khác nhau song giống nhau đến kì lạ. Giống về cả toan tính, mưu mô, giống về thủ đoạn, đều không biết mình có tình cảm với đối phương mà lại cảm nhận tình cảm đối phương một cách rõ như ban ngày.

Haida vùi người vào lòng hắn, sau những tiếng khóc bây giờ bật lên những tiếng cười khúc khích. Hắn cũng cười, tự thấy bản thân hai người, dù có thông minh, độc đoán với kế hoạch hết sức mưu mô nhưng rốt cuộc tình cảm của mình lại không hề nhận ra. Hắn cười nhưng bỗng dưng có một bàn tay đưa lên gỡ chiếc mặt nạ trắng toát của hắn ra rồi khuôn mặt Haida trở nên gần đến kì lạ. Con bé đặt lên môi hắn một cái hôn.

Hắn là người duy nhất có thể giữ con bé, không phải là Raphel !

.

- Điện Hạ ! Ngài có thư từ Chúa Tể !

Haida ngồi trên giường nhìn hắn xem xét bức thư, vẻ mặt thoáng chút âu lo rõ ràng rồi hỏi tiếu hân cận ngoài cửa :

- Quân đội của Iphotrice như thế nào rồi ?

- Dạ...một số đang tập trung ở thủ phủ Iphotrice, một số đang ở biên giới gần bìa Black Forest .

- Ở cảng Inpho thì như thế nào ?

- Dạ, cũng có nhưng kì lạ là lại đông hơn thường ngày, có lẽ là để chào đón Người !
- Hãy truyền lệnh tập hợp của Ta tới các tướng tại Chính Điện !
- Dạ thưa Điện Hạ ! Thần xin lui !

Haida nói chồm người nhìn vào một cuốn giấy với những từ nghịch ngoạc bị hắt quăng sang một bên rồi nhìn sang tờ giấy hắt đang cầm. Giống như một tấm bản đồ song lại có thể cử động, có những chấm xanh và đỏ đang di chuyển, là địa đồ vùng Luxephin và Iphotrice.

- Có chuyện gì vậy, Ara ? – nó hỏi vẫn chú mục vào tấm bản đồ quan sát, Haida không rành rẽ những thứ này cho lắm lại không biết những phương tiện thần tốc ở đâu song lại có một vài suy nghĩ gì đó trượt qua nó.
- Chúa Tể muốn Ta đến thủ phủ để nhận quyền cai quản Dohamer, tiếp quản cho Danhem ..nhưng phải mang theo phi tần mới sắc phong !

Đôi mắt đỏ của hắc đảo quanh rồi sánh lại, mọi chuyện dường như không đơn giản như thế, rốt cuộc là có toan tính gì đó chăng ?

.....

Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, mình đã nhận được rất nhiều vote và comment tích cực suốt thời gian qua (khoảng 3 tháng) !

Thật sự là JK rất vui, mặc dù không thể đi cảm ơn từng người nhưng JK luôn biết rõ những bạn đã luôn ủng hộ (thậm chí là nhớ rõ từng comment và vote luôn đấy !!!!!).

Đối với những bạn đã vote và comment cho hầu hết các chap thì không có gì để nói ngoài việc cảm ơn các bạn rất nhiều và xin hãy tiếp tục ủng hộ mình.

Với những đọc giả mới, JK cũng hi vọng các bạn yêu thích The Mermaid Curse. Các bạn ngoài comment , hãy Vote cho những chapter mà các bạn thấy thích nhé !

Vote ủng hộ của các bạn là động lực duy nhất của JK và rất có ảnh hưởng đến việc post truyện cũng như giúp rất nhiều cho The Mermaid Curse !!!!

Thank all and Have a good day.

JK

29. Chapter 26 : The Silent Battle

For Jae Hee, thank you for all you do for TMC. Wish you all the bests

TMC

Haida nói chồm người nhìn vào một cuốn giấy với những từ nghịch ngoạc bị hắt quăng sang một bên rồi nhìn sang tờ giấy hắt đang cầm. Giống như một tấm bản đồ song lại có thể cử động, có những chấm xanh và đỏ đang di chuyển, là địa đồ vùng Luxephin và Iphotrice.

- Có chuyện gì vậy, Ara ? – nó hỏi vẫn chú mục vào tấm bản đồ quan sát, Haida không rành rẽ những thứ này cho lắm lại không biết những phương tiện thần tốc ở đâu song lại có một vài suy nghĩ gì đó trượt qua nó.
- Chúa Tể muốn Ta đến thủ phủ để nhận quyền cai quản Dohamer, tiếp quản cho Danhem ..nhưng phải mang theo phi tần mới sắc phong !

Đôi mắt đỏ của hắn đảo quanh rồi sánh lại, mọi chuyện dường như không đơn giản như thế, rốt cuộc là có toan tính gì đó chăng ?

- Em ? – Haida tròn mắt hỏi

Hắn gật đầu, tiếp tục phân tích mục Hoàng Hậu đó đang toan tính chuyện gì vậy chứ ! Rõ ràng đây không phải chuyện bình thường.

Hắn cho tập hợp các tướng sĩ bàn bạc hồi lâu rồi lát sau quay lại chỗ Haida, nó đã ngủ, kế bên là cuốn giấy sắc phong cho hắn, không biết vì cái gì mà nó cứ nhìn chăm chăm vào cuốn giấy và tấm địa đồ đó. Hắn vuốt mái tóc nó nhìn Haida ngủ say trên ghế sofa, hôm nay nó có lẽ trải qua quá nhiều cảm xúc. Bàn tay thô ráp chạm vào trán xuống má nó, hắn tự hỏi vì sao nó lại chọn hắn, liệu nó có chắc chắn với mình không. Liệu có cô gái nào bỏ rơi Hoàng Tử trong mơ đi chọn một ác quỷ không. Dù rằng hắn giàu, quyền lực và cũng rất thu hút song hắn biết cái Haida yêu hắn không phải là điều đó mà là vì hai từ “thật lòng”, còn hắn, hắn thích bản chất bí ẩn nhưng đôi khi lại thật thà của nó, thích cả sự nghe lời nhưng bướng bỉnh của nó. Nói sao nhỉ, Haida xem ra rất đa nhân cách song nó luôn tôn trọng nó và cứng đầu với quyết định của mình và điều đó làm hắn thấy hắn thật sự rất có ý nghĩa với nó.

Haida khẽ cựa quậy, mắt hấp háy nhìn hắn :

- Em ngủ quên ! Vết thương của anh thế nào rồi ? Để em thay băng ! – Haida ngồi dậy kéo chiếc rổ bằng lá đựng bông băng và thuốc chuẩn bị sẵn .

- Em băng tẹo quá Haida ! – hắn mím môi, nói bằng chất giọng phàn nàn dù thật sự đang thấy buồn cười nhìn Haida đang cố băng bó vết thương ở vai hắn, hắn vẫn cảm giác ngờ ngợ không ngờ có ngày nó lại quan tâm đến vết thương do chính thiên thần gây ra, hắn chuyển tông giọng nhẹ nhàng – đưa đây Ta xem nào !

Haida cắn môi ra vẻ cực kì khổ sở vật lộn với đám bông băng thuốc được liệu đó.

Chỉ bằng một tay hắn băng bó nhanh gọn, vốn dĩ thường ngày vẫn thế, hắn không thích thầy thuốc cũng không thích để ai chăm sóc mình nên hầu hết vết thương nặng nhẹ đều do hắn tự làm.

- Dảm cá là em chưa bao giờ bị thương nặng !

Haida chu môi rồi nói :

- Anh thì chắc không ai lo chứ gì !

- Sao biết hay vậy ? – hắn cười nửa miệng. Cô độc, tàn bạo với hắn là hai tính từ liên hệ mạnh mẽ với nhau. Hắn cũng không lấy làm phiền, hắn đã quen thuộc dù rằng sâu thẳm trong hắn, sự cô đơn vẫn tồn tại nhưng chưa bao giờ hắn cho phép mình gục ngã, là chưa bao giờ, hắn là Vua một cõi, không có Mẹ, Cha thì không yêu thương gì hắn. Càng thấy cô đơn hắn càng tàn bạo để chứng tỏ hắn không cần ai hết.

- Chưa ai sao ? – Haida chuyển từ thái độ trêu chọc sang nghiêm túc . Đôi mắt nâu sánh lên sự đau đớn như thể kể cô độc là nó vậy .

- Từ lâu Ta đã sống cô độc ! Địa Ngục không giống Trái Đất, Ta cũng không giống...

Câu nói chưa hết thì Haida đã vòng tay qua hắn, vì hắn cô độc, nó cũng là kẻ cô độc, đó là điểm chung sâu kín trong hai tâm hồn này. Haida nhẹ nhàng ôm lấy hắn, thân hình trần của hắn rất lạnh, dù rằng đây là bình thường nhưng nó vẫn nghĩ có lẽ ấm áp sẽ làm hắn thấy khá hơn :

- Em cũng thế nhưng bây giờ em sẽ ở cạnh anh !

Nó vui mặt vào vai và tóc hắn trong khi hắn sững người lại, câu nói làm sững cả tâm hồn hắn. Trước đây, dù hắn thích hay không thích thì hắn cũng phải chấp nhận, sự tàn nhẫn và lạnh lẽo làm hắn mạnh hơn ai hết, đó là những thứ dạy cho hắn sự tồn tại. Ở Địa Ngục, không có cái gọi là lòng tin vào con người cho nên hắn không mở lòng được, thậm chí hắn càng khép chặt lại, cố gắng thích nghi với cuộc sống tàn nhẫn và đơn độc này đến khi hắn cảm thấy thích thú với điều đó . Haida nói làm một cái gì đó sâu trong hắn khẽ đập , một chút, dù chỉ một chút giữ ấm cho hắn. Ác Quỷ đôi khi cũng nhận ra, sự ấm áp mang lại cảm giác mới mẻ và an toàn và hắn cũng vậy.

Hắn vòng tay qua vai, cảm giác cổ họng hơi đắng đắng rồi hôn lên mái tóc nó, câu cuối cùng hắn thì thào khi kéo nó vào lòng mình là :

- Ngủ ngon, Haida của Ta !

.

Nó gặp một cơn ác mộng và thức dậy lúc nửa đêm, Haida thở gấp đảo mắt xung quanh, tay nắm chặt lấy miếng vải hay gì đó, nó vội quay sang người đang nằm cạnh gì thì thấy một đôi mắt màu đỏ sẫm chút vàng đang quan sát. Hắn làm nó thót của tim :

- Em sao vậy ? – hắn hỏi .

- Anh chưa ngủ ? – nó hỏi chống tay ngồi dậy. Hắn thực chất không thể ngủ được, tim hắn đập như sắp vỡ đến nơi khi nó ngủ mà còn quay sang níu lấy tay hắn rồi lại còn ôm chặt lấy ngực hắn. Vả lại, hắn muốn nhìn nó, dù rằng hắn bắt tử nhưng hắn vẫn muốn nhìn nó vì hắn sợ ... hắn muốn níu kéo tất cả giây phút ở cạnh nó

Hắn gật đầu rồi hỏi tiếp :

- Em gặp ác mộng à ?

Haida vuốt lại tóc, điều hòa hơi thở rồi chống người ngồi dậy. Nó mặc kệ vai áo xóc xếch nói vội với hắn :

- Cho em mượn tấm địa đồ !

- Địa đồ ? – hắn nói lấy miếng giấy cuộn gần đó cho nó . Nó nhìn vào địa đồ, tự nhiên mớ suy nghĩ ban nãy bay biêng, nó đã thấy một cái gì đó. Khốn kiếp thật, sao bây giờ đầu óc trống tuếch ra hết vậy. Nó vùi tay vào tóc cổ nhớ lại cơn ác mộng quái đản kia.

Hắn ngồi dậy tựa cằm lên khoảng vai trần của nó từ phía sau nhìn khuôn mặt khổ sở của con bé khi nhìn vào tấm địa đồ.

- Em đang lo lắng ?

Haida lắc đầu dù rằng hắn nói hoàn toàn đúng, nó đang lo nhưng không tài nào biết nỗi là lo việc gì ?

Nó vẫn tiếp tục di mắt trên những chấm quân đỏ, xanh , cắn răng vào môi . Bỗng dưng...tối om.

Hắn vòng tay che đôi mắt nó lại, hắn biết nó lo lắng, nó có linh cảm song để mớ linh cảm ám ảnh đó làm nó mệt mỏi thì hắn không thích chút nào. Hắn rút tấm bản đồ khỏi tay nó, hôn lên vai nó :

- Đừng lo lắng ! Ta sẽ không để ai làm em bị tổn thương !

- Không đúng ! – Haida nói, giọng lạnh và nhạt lại – không để ai làm tổn thương chúng ta !

Hắn im lặng, hắn là Vua, quyền lực và tài năng hắn có. Song đe dọa cũng rất lớn, hơn nữa, đây là quỷ giới, chiến tranh hiềm khích rất nhiều. Âm mưu thâm độc, mưu ma chước quỷ nhiều vô số kể . Luxephin tuy giàu có song xét về mặt lịch sử và kích cỡ vẫn còn rất non trẻ, tuy hắn đã làm Vua được gần hai mươi năm song hai mươi năm Địa Ngục hay hai trăm năm so với loài người vẫn còn là số rất nhỏ so với con số sâu thẳm hình thành ở đây. Việc cẩn thận không bao giờ là thừa thãi. Song hắn vẫn nói :

- Chỉ là đi sắc phong thôi mà ! Em nói vậy có làm Chúa Tể đau lòng đấy ! Ta dù sao cũng là con trai của ông ta ! – hắn nói cố ra vẻ tổn thương .

Haida dựa người ra sau vào lòng hắn, cảm nhận lồng ngực rắn chắc của hắn ngay sau lưng mình, tim Haida đang đập mạnh . Nó kéo bàn tay hắn đang che mắt mình xuống. Nó nhìn hắn, đôi mắt có chút hồi lỗi song vẫn lạnh, giọng cũng thế :

- Ara, em xin lỗi ! Nhưng em không biết Cha anh ! Em cũng không quan tâm liệu Chúa Tể có tổn thương hay không . Em chỉ không muốn bất kì ai làm anh tổn thương ! Em không muốn điều đó ! Dù chỉ là một chút ! – ánh mắt nâu sẫm đỏ lại về nghiêm nghị và lạnh lẽo không ngờ song khi nhìn hắn lại chuyển sang sắc chocolate long lanh ấm áp.

Nó dùng hai tay giữ bàn tay hắn rồi đặt lên lòng bàn tay một nụ hôn và nó nói tiếp :

- Anh nhất định phải thật cẩn thận !

Hắn vòng tay xuống chân nó bế nó đặt vào lòng mình. Hắn thấy cổ họng mình đắng lại như sắp khóc, hắn vui mặt vào cổ nó. Haida vòng tay kéo hắn vào người mình, bàn tay vuốt nhẹ trên lưng hắn. Tình yêu của nó cho hắn là sự tàn nhẫn với những gì xung quanh, nó không quan tâm đến ai khác ngoài hắn. Ích kỉ và độc tài ! Vì ở đây chưa ai từng thật lòng quan tâm hắn, họ chỉ phục tùng vì sợ, bằng hữu vì lợi lộc. Địa ngục đã tạo nên một nhân tố tàn bạo, tài giỏi nhưng lạnh đậm như hắn. Thì sao chứ ? Haida cũng vậy, cũng lạnh lùng như hắn, ngoài hắn ra nó không quan tâm điều gì khác.

Ác quỷ như hắn bây giờ đang rung động, hắn hít hà mùi thơm của nó, cảm giác sự ấm áp của nó. Tình yêu này, có lẽ vừa là điều cấm kị vừa là điều quý giá nhất của hắn. Hắn kéo vai nó xuống và hôn lên hai vai trần, nó kéo chiếc áo đen hoàng tộc của hắn ra và ghì chặt cổ hắn trước khi hôn lên môi hắn.

Tình yêu của Ara và Haida có thể ích kỉ.

Có thể đã từng nhuộm máu !

Có thể chỉ biết có mình và người kia !

Có thể tràn đầy quá khứ cay độc.

Tình yêu đầy thâm hiểm , ích kỉ, độc đoán.

Nhưng người ta nói gì không quan trọng .

Họ nhắm mắt, bịt tai không để tâm thiên hạ nói gì. Ngăn cấm, đúng sai hay bị nguyên rủa.

Hắn là kẻ ác nhất và Haida cũng đầy toan tính mưu mô.

Nhưng cuối cùng họ lại yêu nhau.

Không phải tình yêu được Chúa cứu rỗi !

.

Tình yêu mang gia vị của Ác Quỷ : ích kỉ, tham lam và độc đoán.

Vậy Chúa có tại sao tình yêu hay không ? Hay tình yêu có hoàn toàn là điều thuộc về Thiên Đường .

Trong trường hợp của Ara và Haida thì không ! Vì những kẻ ác độc đôi khi cũng yêu, chỉ là theo một cách trông có vẻ gần giống song lại rất khác mà thôi.

.

Trong chính điện Luxephin, trong căn phòng của Điện Hạ, nơi ngập tràn bóng tối và cái lạnh đến buốt da, có hai con người đang ôm lấy nhau.

Kẻ tóc trắng nhìn khuôn mặt của người kia, đôi mắt cô gái khẽ khép lại rồi lại mở to nhìn hắn. Dù trong bóng tối hắn vẫn thấy rõ ánh mắt nâu long lanh của nó và cảm giác như bị hút hồn bởi ánh mắt đó. Hắn có thể nghe rõ tiếng thở từ bờ môi khép hờ nhưng không phải là cảm giác lo âu lúc này là mà cảm giác dễ chịu. Hắn cúi xuống hôn và cắn nhẹ vào môi của cô gái đó. Bàn tay của cô gái đan vào tay hắn, từng ngón tay thon dài co lại giữ bàn tay hắn giống như thân hình mảnh dẻ và làn da mềm mịn của cô cũng đang ép sát vào hắn. Cô gái đặt tay lên vai hắn, cảm giác thân hình rắn chắc của hắn ngay trên mình, tay hắn trượt dần từ má xuống môi rồi xuống từng đường cong cơ thể cô gái.

Hắn cảm nhận rõ làn da ấm nóng của cô song tay của cô lại rất lạnh, hơi thở của cô phả qua cổ. Mái tóc nâu dài xõa xuống giường pha cùng màu tóc trắng toát như bạch kim, làn môi mềm mại của cô đặt trên cổ hắn, tay vòng qua tấm lưng rộng của hắn cảm giác, người cô tỏa ra một mùi hương nhẹ dễ chịu . Cô gái nói bằng chất giọng nhẹ vừa khẩn thiết vừa yêu thương :

- Hãy thề rằng anh sẽ không bao giờ buông em ra ! – cô gái nói, mở đôi mắt nâu nhìn hắn một cách chắc chắn, hắn có thể cảm nhận từng ngón tay lạnh của cô ấn vào cơ bắp vai mình. Cô nói tiếp – thề với em !

Hắn cười vòng tay xuống dưới luồn qua thắt eo nhỏ nhắn của cô kéo sát vào người mình và nói một cách nồng nàn :

- Ta sẽ không bao giờ buông em ra !
- Nếu anh không giữ đúng ! Em sẽ không buông tha cho anh !
- Được ! – hần nói cuối xuống hôn lên cổ nó, tay trượt dần trên tấm lưng trần của nó và hai người hôn nhau. Giữa những cái hôn hần nói :
- Ta yêu em !

.

Haida đặt một chiếc đĩa bánh cùng một hai đĩa thức ăn lên bàn và nhìn hần chăm chăm như thể những đứa trẻ lần đầu được đi coi kịch . Hần vừa đi một vòng quanh với các tướng lĩnh, như mọi ngày, hôm nay Haida đã “dụ dỗ” để được đi theo hần sau hai tiếng biến mất vào sáng sớm. Thì ra là nó đi làm những món này.

- Đây là gì ? – hần hỏi nhìn hần bằng vẻ cảnh giác đầy trêu chọc – có thuốc độc không đấy?
- Có – Haida đáp vẻ láu lỉnh không kém – là tình được của phù thủy.

Hần tắc lưỡi trong khi Haida chìa ra một muỗng soup, may mà không có ai. Hần đã từng thấy con người làm những việc như thế này, lúc đó hần rất buồn nôn, rất vui vẻ chia sẻ tình yêu đó nhưng bây giờ thì không. Cảm giác rất sôi động trong người nhưng cũng bình yên một cách quái đản. Haida sau khi đã cho hần ăn tất cả các món mình đã nấu, nó đang cho vào miệng một chiếc bánh ngọt và nhìn ra ngoài xem những trại lính đang di chuyển. Nó quan sát rất lâu trước khi tiến tới ngồi vào lòng hần, vẻ thản nhiên không chút ngượng ngùng, nó mỉm cười nhìn hần hôn lên khóe môi nơi vẫn còn một vút kem vanilla từ chiếc bánh. Sau đó nó dựa vào vai, vòng tay qua thắt lưng của hần. Và cả hai im lặng , có lẽ họ có chung một cảm giác, suy nghĩ và dự cảm song không muốn người kia biết.

Chiều hôm đó bắt đầu hành trình đi Inphotrice .

- Haida ! Ta cần dạy em vài thứ ! Ra ngoài với Ta ! – hần tươi tỉnh nói sau nửa ngày băng qua sa mạc đi đường . Nhưng sa mạc ở đây cứ như Sahara về đêm, lạnh không thể tả, răng của nó đánh lập cập vào nhau như gậy đến nơi cho đến khi hần phủ cho nó thêm lớp áo da thú dày cộm của hần dù rằng nó đã mặc một chiếc áo ra chiều còn dày và nặng hơn cả nó. Hần cười và chọc ghẹo nói Haida trở nên tròn quay chẳng khác nào bỏ sữa trên đôi chân gầy thì nó lại đột nhiên nóng đến độ như bị ném trên lò lửa. Cứ như thế này thì nó sẽ tắc thở mà chết mất thôi.

Sáng hôm sau,

Hần đưa cho Haida một thanh kiếm mỏng dài có màu đen tuyền và nói :

- Ta sẽ dạy em một chút kiếm phép ! Chỉ để tự vệ ! Đây là một thanh kiếm có thể khi chiến đấu kết hợp với sức mạnh phép thuật. Bây giờ thì...

Hần vừa nói vừa quay lưng lại sau đó cầm thanh kiếm của mình đánh tới tấp về phía Haida, nó giật mình lùi lại rồi bắt đầu chỉ toàn đỡ .

- Anh làm gì vậy ! – tới lúc chịu hết nổi, chẳng hiểu tại sao hần lại đánh với nó, dù rằng hần nhân nhượng nhưng cũng là quá sức với nó. Cũng may là hồi học cấp ba, nó đã chọn kiếm đạo là môn thể thao ngoài giờ nên cũng biết cách đỡ và đánh nhưng toàn tập bằng Shinai (kiếm gỗ) còn có bộ giáp dày cộm, nặng chịch chứ còn như thế này thì chưa liệu linh bao giờ. Cùng lúc đó thanh kiếm chuyển sang màu trắng như mảnh băng, một lực đánh bậc ra dù rất nhẹ nhưng rất lạnh thổi qua người hần.

Hần thu kiếm nhìn nó, hần trước giờ nghĩ Haida dù có nửa dòng máu quỷ song không có vẻ gì là thừa hưởng sức mạnh ; nhưng cuối cùng cũng có, dù còn ít và không biết đó có tác dụng gì nhưng có thì càng dễ tự vệ. Haida thở dốc nhìn hần, Ara nhớn cười bước tới :

- Em biết đấu kiếm ?
- Người Nhật Bản cũng nên biết một chút nhưng sao lại đem em ra tập võ ? – Haida thở dứt quãng lau mồ hôi nhìn hần.

- Ta chỉ muốn kiểm tra xem liệu em có chút đỉnh sức mạnh bóng đen nào không ? – hần mỉm cười ranh mãnh dù trong lòng rất lo lắng

Nó nuốt khan và hần bắt đầu dạy cho nó, từ thời nó học kiếm đạo, đã vô cùng mệt, cầm một thanh kiếm quá khổ tay làm nó tưởng mình sắp treo cổ tay đến nơi, chưa kể mang bộ giáp và còn phải di chuyển nhanh nữa; nhưng bây giờ nó thấy điều đó chưa là gì khi tập với hần, nếu hần không nương tay chắc chắn nó đã bị chém ra thành mấy đoạn rồi. Một lát sau, Haida bây giờ nhìn hần luyện tập làm mặt đất nứt cả ra còn mình thì vừa mệt vừa đói; hần thì vẫn chưa suy suyển gì cả.

- Nhìn em như thể bị cưỡng hôn suốt 24 giờ đồng hồ ?

- Cưỡng hôn ? – nó cố điều hòa nhịp thở và giọng nói và nhìn hần.

- Ủ, như thể không thở nổi ấy !

Nó không thể đáp được, thật sự là nó sau một hồi tập luyện quá sức đang thở như thể lần đầu tiên được thở. Nó gật đầu, mặc chút trêu ghẹo của hần và đồng ý kịch liệt. Hần cười khùng khục bé bỏng nó lên, Haida cũng dễ yên đó có lẽ vì nó quá quen thuộc với hành động đến nỗi nó thấy rất rất thích vì người hần vừa âm âm nhưng lại vừa lạnh.

Hần cho nó nghỉ một chút rồi dạy một ít võ và tập với nó ngày hôm sau. Sau đó khởi hành chuyến vượt Đại Dương đến thủ phủ của Địa Ngục. Hần tất nhiên vẫn luôn đề cao cảnh giác và để mắt đến mọi việc xung quanh, Haida thì luôn quan sát hần, không lơ đãng theo nhưng hần lúc nào cũng có thể dễ dàng bắt gặp đôi mắt nâu và đôi môi cười tươi tấn nhìn hần. Bây giờ cũng tạm ổn cả, Haida hít vào làn gió lạnh như băng và nhìn xuống biển, biển ở đây cũng đẹp nhưng đẹp theo nghĩa Địa Ngục, rất tối và nhiều thủy quái cho nên lúc nào cũng có một đàn những lính đứng xung quanh với hai tay là những vòng lửa phòng bị. Song có lẽ bọn quái thú cũng biết là có những “đối tượng” không nên chạm vào cho nên ngoài việc nhìn con thuyền thì không làm gì cả. Nó để ý có một cái đó đen thẫm đang di chuyển dưới nước, ban đầu cứ tưởng là nước màu sẫm nhưng hình như không phải . Haida hơi nhướn người nhìn xuống và hình như nó trông thấy đó là một con quái thú...rất rất to và có hai cái gì trắng như con mắt đang đảo lên nhìn nó.

Cạch. Một âm thanh còn con bé giật thót mình :

- Em làm gì vậy ? không sợ té hay sao ? – hần hỏi thì vào tai nó. Hai tay hần chống hai bên trên thành tàu, đảm bảo nó sẽ không bị ngã .

- Anh làm em hết hồn ! – nó thở ra nhìn hần – nhưng có cái gì dưới nước này !

- Ở đây có rất nhiều quái thú !

- Vậy nếu em rơi xuống dưới chắc là.... – nó nín áo hần nhớ lại lúc con quái thú kia nhìn nó. Chắc là rơi xuống thì sẽ chết rất thảm.

- Ta sẽ kéo em lên và xé nát bất cứ con quái thú nào dám có ý định mom men tới gần !

Hần nói với vẻ lạnh tanh và ánh mắt đầy giết chóc song khi quay sang nó, vẻ lạnh tanh đó nhanh chóng bốc hơi khi nhìn thấy nó đang cười, tươi hơn bao giờ hết, vẻ như trẻ con được khen , rất tinh nghịch nhưng cũng rất đáng yêu. Nó dựa vào vai hần còn tay thì níu lấy vai hần. Hần vòng tay qua ôm chặt lấy nó, hần thích tất cả những gì thuộc về Haida, những câu hỏi rất ngố của con bé , những lời dịu dàng lẫn lạnh lùng của nó. Cả cái tính trẻ con nhưng nhiều khi lại già trước tuổi của nó . Cả hai im lặng và đắm bình sĩ cũng chỉ cúi mặt đi qua không dám hó hé một lời nào .

Gió rất lạnh rất buốt, hần vòng tay cổ che chắn cho nó, cảm nhận sự im lặng, rất im lặng của nó. Gió cứ thổi, mọi vật xung quanh như chuyển động chậm lại để hần được thở giống như loài người, sống giống như loài người, được vòng tay che chở cho nó, được cảm nhận có một người trong vòng tay của mình. Thời gian chậm lại như thể ngừng trôi , khi nó vẫn còn tựa má vào vai hần và Haida dịu nhẹ nói, rất nhỏ chỉ đủ cho hần nghe :

- Em yêu anh !

.

Một ngày....

Hắn và Haida lên đường đến Iphontrice, cung điện của Iphotrice rất hoành tráng nhưng khi bước vào hoành thánh, Haida nhìn ra ngoài kiệu vào thấy rất nhiều tướng lĩnh tập trung ở ngoài cửa, ngoài ra còn có những thành viên của các nước chư hầu, hoàng thân quốc thích tập trung rất nhiều nhưng mặt ai nấy nhìn cũng ...có vẻ gì đó không đáng tin, nó bỗng chốc siết chặt bàn tay đang nắm lấy tay nó, đan lồng vào tay hắn.

- Điện Hạ vào Chính cung ! – Hắn bước vào trong bộ y phục hoàng gia màu đen pha đỏ và sọc trắng cùng Haida sánh bước vào. Cả hai đều mang một lớp mặt nạ , trong khi hắn nghiêm nghị nhìn, nó kín đáo quan sát xung quanh mình.

- Ara ! Anh có cảm thấy có gì rất lạ không ? – Haida hỏi nhỏ vào tai hắn.

- Ý em là sao ?

- À không ! – Haida cũng đã ở cạnh hắn một thời gian, cũng biết chút ít về việc điều quân khiển tướng nhưng trong thành cũng như đánh giá đối phương. Có phải là nó quá đa nghi chăng.

- Haida, thanh kiếm Ta đưa cho em...

Ánh mắt Haida xoáy sâu vào hắn, có cảm giác ánh mắt xuyên thấu lột trần sự lo lắng của hắn, Haida đã đúng, hắn đang lo lắng điều gì đó và nó cũng thế. Bàn tay nó nắm lấy tay hắn, không nói gì nữa chỉ khẽ gật đầu trấn an.

Cả hai cuối người chào Chúa Tể của Địa Ngục, Haida thật sự chẳng còn tâm trạng đâu mà quan sát cho kĩ, chỉ biết đó là một người đạo mạo ngồi trên chiếc ngai vàng rất to. Nó để ý người kế bên, là một người phụ nữ, trong tầm ba mươi tuổi đẹp sắc sảo nhưng với nó. Bà ta có vẻ gì đó rất thâm hiểm và gian ác đặc biệt là ánh mắt bà ta nhìn hắn và nó. Đúng rồi, bà ta là mẹ của Danhem. Trong đầu Haida dấy lên chút ác tâm khi nhìn người đàn bà đó, bà ta chắc chắn cũng muốn làm hại đến hắn như Danhem.

- Không ngờ gu thẩm mỹ của Điện Hạ lại đặc biệt như thế ! – bà ta đầy ngạo báng nhìn nó, Haida đánh ánh mắt đi nhìn bọn người xung quanh cũng đang nhìn nó bằng cặp mắt lộ liễu cho đến khi hắn ngẩng đầu lên thì bọn họ lập tức cúp mắt xuống. Hắn và Haida không buồn đáp lại mặc cho bà ta có nói bóng gió thế nào.

Haida lặng lẽ quan sát những người xung quanh khi Chúa Tể ra mặt, trước khi trao lại đặc quyền còn một nghi thức phải trải qua : đấu võ. Haida đặt tay lên trán khi một loạt hình ảnh lướt qua trong đầu nó; trước khi nó bắt đầu lên khán đài còn hắn xuống sân đấu, nó cất bước đi ngược dòng người :

- A-r à Điện Hạ ! Điện Hạ !

- Haida ! Có chuyện gì vậy ? – hắn cầm thanh kiếm tiến về phía sân đấu quan sát công sát đối diện, đánh giá đối thủ của mình. Haida nhìn hắn, vẻ âu lo hiện trên đôi mắt nâu của nó, nó nhìn sâu vào mắt hắn như thể nó biết rõ chuyện gì sắp xảy ra. Hắn có thể thấy rõ điều đó, ánh mắt mở to nhìn nó, con bé như đang sợ chuyện gì đó.

- Hãy cẩn thận ! – đôi mắt di chuyển nhìn quanh sân như muốn xem xét sẽ có bao nhiêu đối thủ, rồi nó rướn người lên hôn lên má hắn rồi thì thào – nhất định phải thắng.

Nó ngồi trên khán đài nhìn hắn đấu với một võ tướng, sau đó là hai người rồi ba người. Haida nghiêng rằng, rốt cuộc là công bằng ở chỗ nào khi một đấu năm người, còn bọn người xung quanh cũng đầy ghê tởm với ánh mắt háu đói nhìn vào hắn, như thể tất cả những người ở đây, từ bà Hoàng Hậu đến các kẻ thuộc hoàng thân, quốc thích đều có âm mưu gì đó.

- Ta là Parence, hân hạnh – một người trông có vẻ rất cao quý mang đến cho nó một cốc nước. Haida nghiêng đầu chào rồi nhìn sang hắn đang đấu ở dưới. Người đó vẫn chưa có ý định bỏ đi, mỉm cười lịch sự nhìn nó .

Parence...là người anh khác cùng cha khác mẹ của hắn. Haida nhìn sang Parence vẻ thiện cảm, nó nghe nói đây là một vị vua dễ chịu hơn nữa có phần dễ dãi nhưng dễ dãi ở đây là không quá độc ác . Có lẽ một bản khác ngược với hắn !

- Hân hạnh thừa Vương tử ! – Haida nói cúi thấp người nói . Đây có lẽ là người duy nhất đã cười nhẹ với nó trong bữa ra mắt ở chính cung.

- Mời tiểu thư ! – Parence chìa ra một ly rượu thanh nhã màu sánh đỏ - hãy uống đi, biết đâu sẽ giúp tiểu thư thấy khá hơn sau chuyến đi đường ! Xin phép tiểu thư – rồi người đó bỏ đi.

Haida lắc nhẹ ly rượu và đưa lên mũi, nó nhấp môi, có vẻ sững sờ gì đó giấu kín. Bàn tay nó bầu chặt lấy chiếc mẩu ghê. Hắn vừa chiến thắng sau khi đấu với năm tướng lĩnh nữa. Và những người khác đang hò hét. Hắn thoáng mệt trong người do chiến đấu quá sức, hơn nữa địch thủ cũng rất mạnh là những kẻ lão luyện thân tính của Chúa Tế.

Hắn giơ mũi kiếm đầy máu lên nhìn về phía nó ý muốn trấn an, song hắn bắt gặp khuôn mặt của nó, tái xanh sau nửa tấm mặt nạ và tấm voan đen phủ mặt. Qua mớ tóc màu nâu che hai bên, Haida ngồi bất động, không hề có chút gì mừng rỡ với chiến thắng của hắn.

- Cẩn thận ! Đằng sau ! Đó là bẫy ! – hắn vẫn chăm chú quan sát Haida, vẻ lo lắng dần hiện lên khi thấy phản ứng kì lạ đến lạnh người của nó. Bỗng chốc, nó nhướn người nhanh lại phía trước và hét lớn về phía hắn. Khuôn mặt hoảng loạn tột độ. Hắn quay người lại và năm chục bóng đen bay nhanh về phía hắn với cách ra đòn đầy sát thương. Haida nhận ra đám đông đó cố tình la hét để làm tạo cơ hội phân tán sự chú ý về để bọn kia có thể tấn công bất ngờ. Trận chiến bây giờ không còn là nghi thức mà là một trận chiến mà bọn chúng, đầy vẻ ghê tởm, đang tấn công hắn.

Không chỉ có hắn, Haida cũng đang mắc kẹt với hai tên hành thích. Bọn người di tản, một nhóm bảo vệ hoàng hậu , còn bà ta và Chúa Tế đang quan sát tình thế ngàn cân treo sợi tóc của nó và hắn với vẻ đầy vẻ thích thú.

Trong chiếc ly rượu mà Parence đã đưa cho nó, trên mặt rượu sánh lại một dòng chữ gay người :

Hoàng hậu muốn trả thù, tất cả là một cái bẫy. Nhanh chóng rời khỏi đây . Rất nguy hiểm.

Haida và linh cảm của nó đã đúng, bữa thách đấu đó không phải là nghi thức, nó là một cái bẫy trá hình đáng sợ. Một cái bẫy muốn giết chết hắn và nó...

30. Chapter 27 : The Underworld War

This chapter is dedicated for Wattpad, the really amazing website, the first place i post my writing stuff. Sorry that my story “The Mermaid Curse” is not English but still want to dedicate this chapter for Wattpad . Thank you for creating that website !!!!

JK

Các readers nghĩ gì về The Mermaid Curse, cho JK ý kiến nhé a!

Thank all !

JK

...

...

The Mermaid Curse

Hắn giơ mũi kiếm đầy máu lên nhìn về phía nó ý muốn trấn an, song hắn bắt gặp khuôn mặt của nó, tái xanh sau nửa tấm mặt nạ và tấm voan đen phủ mặt. Qua mớ tóc màu nâu che hai bên, Haida ngồi bất động, không hề có chút gì mừng rỡ với chiến thắng của hắn.

- Cẩn thận ! Đằng sau ! Đó là bẫy ! – hắn vẫn chăm chú quan sát Haida, vẻ lo lắng dần hiện lên khi thấy phản ứng kì lạ đến lạnh người của nó. Bỗng chốc, nó nhướn người nhanh lại phía trước và hét lớn về phía

hắn. Khuôn mặt hoảng loạn tột độ. Hắn quay người lại và nằm chực bóng đèn bay nhanh về phía hắn với cách ra đòn đầy sát thương. Haida nhận ra đám đông đó cố tình la hét để làm tạo cơ hội phân tán sự chú ý về để bọn kia có thể tấn công bất ngờ. Trận chiến bây giờ không còn là nghi thức mà là một trận chiến mà bọn chúng, đầy vẻ ghê tởm, đang tấn công hắn.

Không chỉ có hắn, Haida cũng đang mắc kẹt với hai tên hành thích. Bọn người di tản, một nhóm bảo vệ hoàng hậu, còn bà ta và Chúa Tể đang quan sát tình thế ngàn cân treo sợi tóc của nó và hắn với vẻ đầy vẻ thích thú.

Trong chiếc ly rượu mà Parence đã đưa cho nó, trên mặt rượu sánh lại một dòng chữ gay người :

Hoàng hậu muốn trả thù, tất cả là một cái bẫy. Nhanh chóng rời khỏi đây . Rất nguy hiểm.

Haida và linh cảm của nó đã đúng, bữa thách đấu đó không phải là nghi thức, nó là một cái bẫy trá hình đáng sợ. Một cái bẫy muốn giết chết hắn và nó...

Haida và linh cảm của nó đã đúng, bữa thách đấu đó không phải là nghi thức, nó là một cái bẫy trá hình đáng sợ. Một cái bẫy muốn giết chết hắn và nó...

Ngày thứ hai

Chiến tuyến ở Luxephin được dựng lên tổng cộng, tất cả mọi nơi đều báo động khẩn cấp cho chiến tranh, dân chúng bắt đầu sơ tán và quân đội bắt đầu được chiêu mộ khẩn cấp. Ở Luxephin có tám vòng tuyến với tổng cộng quân đội là 100 ngàn quân chưa kể các quái thú và quân lính thường; nhưng sự việc biến chuyển quá nhanh. Con số 100 ngàn quân tinh nhuệ thật rất đáng nể nhưng Luxephin bây giờ đang bị tấn công bất ngờ từ Iphotrice và tất cả các nước chư hầu. Luxephin bây giờ là cái bánh ngọt mà những con thú đói muốn nhào vào cắn xé và Iphotrice là con thú đầu đàn.

Chúa Tể tuyên bố Hậu Duệ có ý tạo phản cho lệnh san bằng Luxephin cùng giết chết toàn bộ quân đội, kẻ đứng đầu và những kẻ làm phản tất cả dân thường có ý chống đối cũng giết không tha. Nhìn vào ai cũng biết đây chỉ là một cơ thậm chí không có logic, cũng chưa từng có chuyện Cha con đánh nhau vào bao giờ nhưng nên nhớ đây là Địa Ngục, nơi các ác tồn tại như sự hiển nhiên bỏ qua các triết lý thường tình. Chiến tranh có thể nổ ra bởi lòng tham và những lí do vô lý đến không ngờ nhưng chẳng ai ngăn cản được nhưng điều đáng nói ở đây là hai quốc gia trong cùng một đế chế lại đánh nhau mà hơn nữa lại còn không hề có chỉ thị báo trước mà chỉ trong vòng một ngày, Chúa Tể ban lệnh dồn hết binh lực công thành Luxephin là điều làm người ta lên án. Nhưng Iphotrice quá mạnh, dù là đồng minh của Luxephin cũng xếp hàng trước đế quốc hùng cường bậc nhất Địa Ngục này mà là “cây chống trời” xuống hai tỉ năm qua.

Hoàng Hậu ngạo nghễ ngồi trên mamut nhìn quân đội đông như kiến tiến vào Luxephin. Chuyện này đã được toan tính từ lâu, ban đầu bà ta dự định để Danhem xử lý hắn rồi sẽ thao túng quân đội để có thể lật ngôi Chúa Tể, từ đó con trai bà ta – Danhem có thể lên làm Chúa Tể mà không phải chia sẻ quyền lực với ai. Nhưng hắn đã một tay giết chết đứa con trai yêu quý của bà ta, Hoàng Hậu bây giờ chuyển sang thao túng cả, bà ta đã tìm mọi cách để gây hiềm khích giữa hắn và Chúa Tể, gây lầm tưởng rằng hắn có âm mưu tạo phản và xúi giục chiến tranh của hai quốc gia trong cùng một Đế Chế. Chúa Tể cũng không ưa gì đứa con này dù rằng là con ruột song có lẽ vì Hoàng Hậu ngày xưa, mẹ của hắn, không được Chúa Tể yêu thương kính trọng cho nên hắn luôn luôn là cái gai sẵn trong mắt, hơn nữa Chúa Tể không muốn Hoàng Hậu buồn lòng chút nào. Và một lí do khác là vì hắn quá tài giỏi, dù rằng hắn rất thâm hiểm nhưng tất cả mọi người dù không nói ra đều phải công nhận rằng hắn rất giỏi, biến Luxephin từ một vùng chẳng khác nào bãi tha ma nghèo đói thành đế quốc mạnh so với các nước cùng thời điểm chỉ trong hai mươi năm. Tất cả những lí do đó thúc đẩy ác tâm san bằng Luxephin, đưa nó trở về quá khứ hai mươi năm về trước.

Nói thêm về Iphotrice và Luxephin, Iphotrice là quốc gia đầu tiên được thành lập cách đây hai tỉ năm và là trung tâm của Địa Ngục. Với tổng diện tích ở Địa Ngục, một nửa là biển hồ, một nửa là đất liền cũng lớn gấp đôi so với Địa Cầu, Iphotrice đã có diện tích bằng bằng một nửa số tổng diện tích đất liền. Là nơi tập trung sức mạnh tối cao của Địa Ngục, là cây chống trời ở đây, nơi Chúa Tể sinh sống và cũng biết là sự tập trung về quân đội không chỉ dừng lại ở hàng 6 con số không và hơn đó gấp nhiều lần. Còn Luxephin xét về quân binh thì quân đội rất giỏi song vẫn còn non trẻ chỉ mới hưng thịnh được hai mươi năm và xét về mặt diện tích chỉ bằng 1/20 so với Iphotrice. Quân đội Luxephin khắp nơi đang xây dựng rào cản ở biên

giới ngăn chặn đợt tiến công của Iphotrice , bắn đặt, pháo đài, quái thú, thủy quân, không quân, địa quân đều đang chiến đấu hết sức chống lại sức mạnh của cả một đế chế hai tỉ năm.

Iphotrice kinh địch, quân đội đã thiệt hại đến triệu người chỉ trong một ngày song vẫn còn rất mạnh. Luxephin tuy vẫn mạnh nhưng quân đội của họ chỉ bằng 1/50 so với quân của Chúa Tế . Hấn lại bị thương nặng xem ra cán cân bị lệch sang một bên.

Nói về trận chiến hôm nọ,

Trong khi đám sát thủ gồm năm mươi tên được huấn luyện lâu năm bởi những kẻ thâm độc nhất nhất loạt tấn công hấn, Haida cũng đang kẹt với hai tên hành thích. Nó né tránh nhiều hơn là chiến đấu, may mà hấn đã cơ liệu trước và đưa kiếm cho nó chưa kể là đã cử một nhóm người âm thầm bảo vệ cho nó.

- Tìm đường rút nhanh lên ! – Haida nói với những tên bảo vệ, nó thề nếu nó đủ sức, việc nó làm nó giết chết bà Hoàng hậu đó.

Hấn đánh dạt những tên sát thủ đó ra và phóng nhanh về phía nó, đánh một đòn sát thương cao về đám xung quanh, nếu có thời gian thì hấn đã xé từng tên liên can ra thành trăm ngàn mảnh rồi. Trong lúc gấp rút đã có sơ hở, những tên vây kích không dễ dàng để cho trốn thoát, tất cả cổng của hoành thành đều đóng sập lại, kết giới được giăng ra ngăn cản hấn trốn thoát. Hấn và Haida cũng đã rất chật vật mới ra khỏi đó cùng lúc đó là viện binh tìm cách tháo gỡ kết giới nhưng hấn cũng bị thương nặng ở vai còn Haida thì đỡ hơn, chỉ bị thương ngoài da.

Hấn ôm nó và bay nhanh về phía cảng biển nơi lính phục sẵn và thần tốc rời khỏi đó. Quân địch đuổi theo sát sao nhưng khi ra được 100 cây số thì viện binh của hấn đã phục sẵn và xử lý số thuyền khôn khiếp kia. Hấn đã biết, đã dự trù được nhưng Haida biết tình thế bây giờ rất ngặt nghèo. Luxephin bị tấn công bất ngờ hơn nữa không chỉ là đơn lẻ của hai quốc gia mà những nơi khác cũng đang cầu xé vào Luxephin. Biết rằng thanh thế của hấn không thua gì Chúa Tế, sức mạnh thậm chí còn hơn làm những kẻ khác e sợ. Nhưng càng e sợ lại càng muốn tìm cách hãm hại chưa kể Luxephin là vùng đất trù phú, của cải nhiều vô kể nếu nắm giữ chắc chắn là miếng mồi rất béo bở. Hấn tuy là một trong hai kẻ kế nhiệm của Chúa Tế nhưng bây giờ đã nghiễm nhiên bị loại bỏ, nhường quyền thừa kế lại cho Parence. Đó là trên hình thức song chẳng ai biết được bà Hoàng Hậu còn giữ bao nhiêu trò ra nữa. Cũng không hiểu bà ta làm cách nào mà Chúa Tế tin tưởng như vậy.

..

Trước đây Iphotrice đã từng triệt hạ nhiều quốc gia chống đối. Trận chiến rất ngắn gọn chỉ kéo dài trong không đầy một tiếng hoặc cùng lắm là vài ba tiếng đồng hồ vì lực lượng của Iphotrice đông một cách áp đảo. Bây giờ Luxephin cũng được đưa vào hiện trạng tương tự nhưng có điều, Iphotrice đã đem đến 70% trong tổng quân, là một số lượt nhiều nhất trong lịch sử mấy tỉ năm hình thành trong các cuộc chiến. Gấp 50 lần số quân hiện có ở Luxephin.

...

Hấn sau khi trở về dù bị thương nhưng vẫn tức tốc bàn gấp chiến lược phòng bị và với dự trù đã bàn tính trước nhưng thời gian một ngày với ngót 4 ngày trước để chuẩn bị cho trận đánh lớn là quá gấp gáp. Iphotrice cũng không hề tập luyện gì chỉ được lệnh khẩn chiến đấu. Chúa Tế đã thất bại kế hoạch ám sát hấn và phi tần bây giờ càng nghi ngờ hấn tạo phản nên thúc ép chiến tranh nhanh hơn.

Chúng đang tiến công rất nhanh đến Black Forest là biên giới của hai vùng và đang vườn phải vòng cản lớn ở đây.

Tình hình hiện tại nguy hiểm như ngàn cân treo sợi tóc.

Ngày thứ ba....

Các thành trì đang chuẩn bị đối đầu cho những cuộc tấn công từ các hướng .

Số lượng lính tử trận tăng lên theo cấp số nhân.

Không chỉ Iphotrice mà tất cả “các con thú đói” đang hè nhau kéo quân vào Iphotrice.

Ngày thứ tư....

Quân đội của Chúa Tế chỉ còn lại ba phần tư, nhưng một chiến tuyến của Luxephin đã bị hạ. Chiến tuyến thứ hai sắp sửa không trụ vững. Quân đội của Luxephin cũng hao hụt nhiều, Điện Hạ đang trực tiếp phòng thủ ở Chiến tuyến thứ sáu .

Ngày thứ năm...

Chúa Tế bị thương nặng trong trận chiến ở chiến tuyến thứ ba với hãn nhưng hãn cũng không phải nhẹ, hãn bị một vết thương ở ngang eo. Haida lúc nào cũng ở cạnh hãn , luôn để mắt chú tâm đến mọi thứ , nó đã giết năm sáu tên hành thích chỉ trong vòng bốn ngày, Haida có lẽ vì do áp lực đã trở nên xuất chúng kì lạ. Bất cứ kẻ nào hành thích đều bị nó giết chết thê thảm.

Hoàng Hậu đã bước lên chỉ huy trận chiến cho quân đội nhân cơ hội tiến lên chiếm đánh và ám sát hãn nhưng cuộc ám sát đã bất thành.

Sáu ngày sau...

Chuyện gì tới cũng đã tới ...

Raphel không hề ăn uống, anh uống hết ly rượu này tới ly rượu khác, cảm giác đau đớn gặm nhấm, bóp nát con tim anh. Rốt cuộc thì hãn có cái gì hơn được anh chứ, một Thiên Thần không thể dành tình yêu từ một ác quỷ ư.

- Điện Hạ ! Có tin khẩn !

- Chuyện ..gì ?

- Từ Địa Ngục ! – Hai mắt anh ráo hoảnh, đứng phắt dậy, theo khuôn mặt người thông báo dường như có chuyện chẳng lành .

- Chúa Tế Địa Ngục đang tiến công lật đổ Vương Quốc Lucephin !

- Lucephin, nhưng đó là Vương Quốc của Hậu Duệ Chúa Quỷ !

- Phải, nhưng Chúa Quỷ tuyên bố Vua của Lucephin tạo phản nên ra lệnh sát nhập Lucephin vào Iphotrice, ra lệnh giết chết quân đội, kẻ cầm đầu và những kẻ chống đối. Bây giờ chiến tranh đang nổ ra ở đó, Iphotrice đang chiếm ưu thế vì quân đội đông hơn.

- Haida – Raphel thở dốc, Haida đang ở đó, nó đang mắc kẹt trong vòng chiến với tên ác quỷ khôn kiếp đó .

- Còn đây là thư khẩn gửi từ Địa Ngục cho Người ! – người đưa tin đưa tiếp một bức thư màu đen.

Raphel đọc bức thư đó, nuốt khan, mọi chuyện sao có thể thay đổi chóng mặt như thế này . Chỉ trong vòng một tuần lễ ngắn ngủi, Luxephin từ một Vương quốc phồn vinh nay ngập ngụa trong máu, số lượng tử trận nhiều vô kể, thời gian gấp gáp lại bị tấn công sau lưng chả trách Luxephin đã bị mất bốn chiến tuyến trong vòng sáu ngày; dù rằng quân đội của Chúa Tế cũng đã hao đi hơn một nửa về số lượng vẫn đông lên, quân lực giảm thiểu nhiều nhất từ trước đến đây trước số lượng quân tinh nhuệ của Luxephin song vẫn còn rất chênh lệch với lực lượng. Một vài quốc gia khác bắt đầu rút dần khỏi trận chiến vì xem ra Luxephin đã gây tác hại không ít tới quân đội và chúng và phần thắng chưa hẳn đã nghiêng về bên nào. Song theo anh thấy, theo cục trận hiện nay. Việc Luxephin bị san bằng là rất có khả năng .

Nhưng Haida lại mắc kẹt ở đóm giữa vòng vây

Chiến tranh nổ ra, Luxephin lúc ấy tuy mạnh nhưng so về dân số lẫn lịch sử vẫn không thể bằng Iphontrice, cứ cho là quân đội của hãn tài giỏi hơn nhưng một chọi mười thì lại quá chênh lệch. Hai bên bị thương vong thảm hại .

Raphel đọc xong bức thư màu đen kia xong lập tức chạy rất nhanh, và đi thẳng đến Tam giác quỷ Bermuda .

31. Chapter 28 : Warrior

Raphel đọc xong bức thư màu đen kia xong lập tức chạy rất nhanh, và đi thẳng đến Tam giác quỷ Bermuda .

Ngày thứ sáu ...

Quân đội Iphotrice đang tiến công đánh thẳng vào chiến tuyến thứ tư. Hệ thống quân đội qui củ tiến vào thành trì trước mặt, mặt đất khê rung chuyển như có từng cơn chấn động, nhưng cơn quỷ có hình hài gồm guốc với hai cặp sừng trên đầu còn mặt chẳng khác nào con bò mộng với hàm răng nhuốm đỏ nhều nhại máu. Đi đến đâu làng mạc thành trì đều bị chúng đốt bằng lửa địa ngục, phá hoang tàn. Dân chúng may mắn đã được kịp thời di tản nếu không cũng khó sống với chúng .

Với sự tấn công như sắp diễn ra, trên tường thành một bóng đen trên tay cầm một thanh kiếm dài phát sắc xanh, kẻ đó mặt đỏ đen kịt giấu khuôn mặt sau lớp mặt nạ mặc cho những cơn mưa đá đang dội từng cơn vừa đau lại vừa lạnh buốt. Thanh kiếm chuyển động nằm ngang được nắm trong những khớp tay của bàn tay trắng lạnh.

- Bắn ! – sau tiếng ra lệnh là một loạt cung tên xoáy thẳng vào đám quỷ đang chạm xuống từ triền núi thẳng về tường thành.

Những mũi tên bay thẳng đến và xoáy mạnh không chỉ đơn giản đâm qua một thân xác mà chiều xoáy của chúng vào khoét một vết thương và tiếp tục chuyển động thẳng đâm xuyên qua những kẻ chạy phía sau. Sức mạnh của chúng đâm thủng cả giáp sắt và cả những tấm khiên được phù phép.

Một lớp lính của Iphotrice đã ngã xuống nhưng chúng đạp lên nhau để tiến lên.

Từng cơn quái thú đâm sầm vào bức thành trì vững chãi tạo nên những cơn chấn động, những cơn quỷ dùng móng vuốt sắc nhọn leo lên bầu chặt vào tường thành, chiếc cổng chắc chắn cũng đang rung lên bần bật theo những cơn chấn động mạnh. Máy bắn đá lửa đang nả từng cơn vào thành trì phía trước, Iphotrice bây giờ hai triệu quân đang công thành trì chỉ vỏn vẹn 60 ngàn quân tinh nhuệ. Một sự chênh lệch đầy nhục nhã.

Kể chỉ huy đang đứng trên, một bóng đen với đôi mắt rực lửa, hấn phát cờ hiệu màu tím sậm trên tay từ trong thành, một đám cơn quái thú như thần lăm sấm vũ cánh bay là vượn xuống gần đám quỷ trước khi bùng nổ cánh ra, mỗi lần chúng bùng nổ cánh ra lửa bùng ra không gian xung quanh làm bọn quỷ bị thiêu chết. cùng lúc đó từ bìa rừng hai cơn quái thú rất to đang ra sức dùng chiếc đuôi gai quật luôn tung để hất những quả cầu lửa từ máy bắn đạn của cơn địch đang hướng về thành đi .

Từ dưới sinh đất trỗi lên những sinh vật như thầy ma đang mai phục sẵn và bắt đầu tấn công, trong khi cung thủ đang ra sức triệt hạ những tên ở đang mom men gần cổng thành bắn ra xa. Ban đầu Iphotrice trước chiến thuật của hấn song Hoàng Hậu và thủ lĩnh của chúng luôn đặc biệt lưu ý là hấn cực kì giỏi trong việc điều khiển những quân đội lại hạn chế, dù đông áp đảo vẫn có thể thắng. Thành trì dài chục cây số đang nả loạt cung tên ra. Hoàng Hậu vô cùng điên tiết đang thúc những cơn voi ma mót ra đạp chết dù là lính của mình hay của địch , bà ta chỉ mong muốn công thành thậm chí đây là viện binh dự trữ cũng tung ra hết vì bà ta biết quân đội Luxephin đang dần cạn đi . Những cơn ma mót bị thúc roi điên loạn đâm đạp loạn xạ hất một cơn quái thú gai ra và đâm sầm vào cổng thành tiếp theo đó, những cơn ma mót nối tiếp nhau cùng thân hình nặng trĩu tấn công lao hùng hục về phía cổng thành kiên cố dù quân của hấn ra sức triệt hạ đám quân đội và ma mót nhưng cái đám ngu xuẩn và đông như kiến kia không cánh nào giết chết hết được. Chúng quá đông và mục Hoàng Hậu thì cứ liên tục hối thúc bắt tất cả quái thú ở Iphotrice tham gia và trận chiến. Trên cơn ma mót cách đó , tên thần cận của mục đang giương một mũi tên về phía một kẻ áo đen đầy uy lực đang chém ngang thanh kiếm xanh dài rần rở lấy mạng mấy tên một lúc. Hấn không để ý mũi tên tẩm đầu độc kia đang bay thẳng về phía mình trước khi có một lực kéo mạnh thắt lưng hấn, hấn thấy mũi tên sượt ngang qua mình . Haida ôm lấy hấn đẩy người ra khỏi mũi tên, loại tên đó xoáy sượt vai nó và đâm sầm vào bức tường đối tượng đối diện trước khi trên đầu mũi tên có một màu xám đen trôi ra như thuốc độc :

- Khốn kiếp ! Lại cơn ả tằm thường đó ! – Hoàng Hậu quát tháo tát vào mặt tên thần cận vô dụng để trật mắt cơn môi .

Trong khi có trên tường thành, Haida điên tiết rút nhanh cung tên và giương cung bắt vào kẻ đang ngồi trên voi ma mút, nó ít nhất cũng rất có tài năng trong việc sử dụng cung tên sau gần hai tuần cật lực luyện tập, hai mũi tên của nó một đâm trúng vào bả vai tên khốn kiếp đã dám bắn tên về phía hắn là gã ngã xuống dưới bàn chân đang dẫm điên cuồng của đám quái thú hai nhấm vào mộ Hoàng hậu nhưng mộ tao luôn luôn có tỏa sức mạnh phòng hộ quanh mình làm mũi tên của nó đang leo thang vào người mộ ta cũng lảo đảo rồi xuống :

- Em làm gì ở đây ! Ta bảo em ở Cung điện đi ! – hắn hét lên bức xúc

- Em không an tâm để anh ở đây ! Anh thấy mộ đàn bà đó đã mấy lần ám hại rồi đấy ! – nó cũng gắt lên át tiếng động ồn ào xung quanh – cẩn thận phía sau.

Trận chiến càng lúc càng kịch liệt hơn khi anh của hắn Parence vừa kéo chi viện đến nhưng đất nước của Parence không hề mạnh nếu không muốn nói vẫn thua Luxephin nên dù có hợp sức thì thế trận cũng dần nghiêng về những kẻ đáng ra phải thua kia....

Tối ngày thứ mười - bốn ngày sau đó, tại cổng địa ngục.

Chúa Tể đã ra lệnh chặn hết kết giới trong địa phận vừa chiếm được ở Luxephin không cho ai ra vào để tránh việc hắn có thể bỏ đi

Giữa đêm trong tình hình chiến trận vô cùng gấp gáp, hắn một cách kín đáo kéo Haida và không nói gì trong khi Haida ngập trong sự lo lắng và thắc mắc. Haida sau bị mũi tên đó sượt qua vai thì chất độc đang phát tiết trong người nó, là kịch độc của Hoàng hậu, dù có chạy chữa được nhưng chưa chắc có thể lành bệnh trừ phi là có thuốc tiên....tuy nhiên nó vẫn một mực không chịu rời hắn.

Muốn qua được cổng kết giới, hắn đã phải sát hại tất cả các tên lính gác đến hơn ngàn tên để thông qua các kết giới . Mười ba cổng bày binh bố trận cộng với sức mạnh hắn bị hao tổn đi một nửa, một vết thương sâu ngang vai và vết thương ở eo cũng đang rỉ máu, làm hắn càng thêm trầm trọng hơn khi hắn mở được cánh cổng thứ 13.

Sau mấy tiếng đồng hồ náo loạn ở kết giới, Haida luôn hỏi hắn đang làm gì, nhìn về mặt e sợ đến tội nghiệp của bé làm hắn thấy ray rứt nhưng hắn không có quyền dừng lại nữa. Nó không hiểu giữa đêm hôm hắn lại bảo có chuyện quan trọng và kéo nó đến đây và mình thì chiến đấu với hung thần chỉ đến qua mấy cánh cổng gì đấy .

Còn về phần hắn , hắn nhận ra tình thế bây giờ rất cấp bách, dù rằng Haida lúc nào cũng ở cạnh bên hắn song mỗi lần nhìn thấy nó, hắn lại đau lòng. Nó lúc nào cũng vui vẻ song mắt lại thâm quầng, người cũng gầy đi vì lo lắng. Và bây giờ đang bị chất độc hành hạ dù có bao nhiêu thuốc được đổ vào nhưng cũng chỉ cầm cự dù nó lúc nào cũng trấn an nhưng hắn không an tâm chút nào, kịch độc của Hoàng Hậu không phải tầm thường.

Còn một sự thật nữa, trước đây hắn luôn không cho Haida biết nhiều về tình hình chiến sự , hắn luôn trấn an mà nói mọi chuyện đều nằm trong dự tính của hắn nhưng khi hắn trực tiếp ra chiến trường thì hắn biết tình hình rất ngặt nghèo, tất nhiên là sử dụng không ít chiến thuật nhưng chỉ tiêu diệt được một nửa nhưng về bọn chúng đông như kiến có tàn sát cũng không cách nào. Từ cái hôm Haida lên theo hắn, dù không nói nó biết tình hình chiến sự đang rất căng thẳng, Luxephin đang dần thất thủ. Song nó vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì, luôn luôn ôm hắn và nói rằng mọi chuyện sẽ ổn và tươi cười trấn an hắn. Nhưng hắn lại e sợ và quan sát quân cơ hắn cũng đoán trước được thắng là rất khó cho nên hôm nay hắn đã quyết định đẩy con bé ra khỏi cuộc chiến này trước khi quá trễ.

Hắn tuy mạnh nhưng sức mạnh đó đang cạn dần và hơn nữa chỉ mình hắn không đủ giữ cho Haida an toàn nữa, quân đội của Hoàng Hậu đang tiến sát vào, dù rằng cố sức cầm cự nhưng khả năng sống sót là không cao. Hắn là Vua không thể bỏ lại đất nước; thật tâm hắn cũng muốn cùng Haida bỏ đi thật xa nhưng chắc chắn chúng sẽ tiếp tục truy lùng và cả hai sẽ không có lúc nào yên ổn. Hắn không can tâm để Haida vào nguy hiểm.

Trong khi đó nó ré lên gào thét khi thấy đám hung thần lao về ngăn cản hắn, Haida nơm nớp lo sợ, linh cảm có chuyện gì đó, người nó như muốn nổ tung ra. Nó nhìn vết thương tuôn máu mà mong gì đó là của nó chứ không phải của hắn. Tim nó đập như muốn vỡ, cảm giác lo âu thấp thỏm trong người làm nó muốn

phát điên lên, đôi mắt không rời hắn dù chỉ một centimet, nếu không vì vết thương đau nhức ở vai nó đã nhào tới rồi.

.

Qua được 13 cổng kết giới, hắc thiết Haida nâng nó lên trong môi trường không trọng lực. Hắc thiết Haida có linh cảm của nó vì tay nó đang bấu cứng vào bộ giáp của hắc, nó đang e sợ điều gì đó.

- Haida ! Sau cánh cổng này là thế giới của em ! Sẽ có người đón em !

- Ara ! Anh nói gì vậy ? Em.... – nó cứng họng nhìn về phía cánh cửa rồi quay lại nhìn hắc đầu lắc lia lịa. Nó không muốn về, nó đã từ bỏ Thiên Thần ở lại với hắc, sao có thể bắt nó đi được chứ. Nó dần hiểu ra , hắc không muốn nó ở lại đây vì nguy hiểm.

- Bây giờ rất nguy hiểm ! Iphotrice và Lucephin đang nổ ra chiến tranh, 4 chiến tuyến đã bị đánh sập rồi ! – hắc nói cố thuyết phục Haida , cắn chặt nỗi đau đớn. Mất Haida là mất mát lớn nhất đời hắc. Trước đây hắc chỉ biết đến quyền lực và của cải nhưng sau khi Haida bước vào cuộc đời hắc, hắc biết hắc đã yêu con bé, dù rằng điều đó là sức mạnh quý dữ của hắc yếu đi nhưng hắc vẫn yêu nó.

Hắc đã yếu đi rất nhiều, sức mạnh của hắc cũng chỉ còn lại một nửa, đó là cái giá phải trả khi Ác Quỷ phạm vào điều cấm kị, tình yêu làm hắc quan tâm và biết lo lắng ột người song cũng chính những tố chất đẹp đẽ đó đang ăn mòn sức mạnh quý dữ bấy lâu nay của hắc . Nhưng hắc không hối tiếc vì Haida là người duy nhất thật tâm yêu hắc hơn bất cứ ai trên cõi đời này, hắc không muốn mất nhưng không thể vì ích kỉ mà đứng nhìn nó chết được. Hắc không nỡ !

- Không ! Em không muốn đi Ara ! Đừng bắt em đi ! – Haida khóc thật, nó nắm lấy áo choàng hắc, đôi mắt nâu phủ sương nhìn hắc van nài. Nhìn từng vết thương đang nhuộm máu qua lớp vải trắng mà thấy như chính bản thân nó đau đớn . Nó ôm chặt lấy hắc rất chặt như sợ hắc sẽ đuổi nó đi . Haida biết tình hình quân cơ bây giờ rất nguy cấp : Bốn trên tám chiến tuyến đã bị đánh bại chỉ trong mười ngày. Bây giờ Luxphin chỉ còn lại không tới 50 ngàn quân nhưng tài sản cho chiến sự cũng đang cạn dần .

Dù rằng đã cố gắng cầm cự nhưng tình hình hiện giờ chẳng khác nào ngàn cân treo sợi tóc, dù hắc có giỏi thật. Quân Iphotrice đến đâu gây đổ máu, bạo loạn đến đó, dân chúng đang được di tản khẩn cấp và khu dành cho dân chúng sinh sống bây giờ chỉ là trại quân đội và những bãi đất cùng những quái thú đi tuần đen cả bầu trời . Chính nó cũng biết tình hình bây giờ rất khó khăn nhưng Haida không quan tâm, dù rằng Luxephin có thua trận nó cũng không rời xa. Vậy tại sao lại bắt nó đi .

Haida ôm chặt lấy hắc :

- Em hứa sẽ... không làm phiền gì đâu ! – nó thấy cổ họng mình nghẹn lại, mắt đau nhức rồi mờ dần - Đừngbắt em đi ! Anh muốn em.... làm gì cũng được ! Làm ơn cho emở lại với anh – Haida òa khóc nức nở ôm hắc không buông, trên người hắc đây vết thương còn lồng ngực thì buốt nhói, con tim nghẹn đắng lại không nói nên lời . Mái tóc nâu trải dài phủ qua hắc, mùi thơm nhẹ nhàng của nó như bóp nghẹn con tim hắc, hắc không nỡ nhưng hắc phải để nó đi . Nếu nhờ như có chuyện gì xảy ra với nó, hắc sẽ ân hận cả đời, đau đớn cả đời. Vết thương buốt nhói trên vai không là gì so với nó bây giờ, sợ hãi, run rẩy mà kích động dữ dội .

Hắc ôm Haida , cảm giác sinh thể kia đang run rẩy kích động dữ dội. Nó chùi nước mắt, tay vẫn bấu dính lấy hắc, van nài hắc . Hắc không đáp, hắc không có can đảm đáp lại vì hắc đang rất yếu đuối, hắc nhìn đôi mắt ngập nước van nài và đau lòng khôn tả. Haida từ khi Luxephin nổ ra chiến tranh dù thắng hay thua nó vẫn luôn ở cạnh, không hề than phiền, không hề khóc. Bây giờ hắc muốn nó bình yên thì nó lại khóc rất dữ. Hắc không lẽ không nhận ra được tình yêu của nó hay sao nhưng hắc không thể để tình yêu đó chết được. Hắc có thể chết nhưng Haida thì không . Hắc kéo nó vào lòng, giữ lại một chút hơi ấm của nó, giữ lại kí ức của nó.

Tất cả như ngọn lửa sắp tàn giữa đêm tuyết buốt giá.

Hắc không thể vì ích kỉ mà để Haida chết được, đó là điều đẹp nhất cuộc đời hắc, còn quan trọng hơn cả mạng sống của hắc. Hắc nuốt nghẹn ngào nói :

- - Nếu chúng ta gặp lại nhau ! Nhất định anh sẽ đền bù cho em ! Nhưng nếu không....Haida, em nhất định phải sống tốt dù không có anh! -

Đôi mắt hấn khắc ghi từng hình ảnh của nó, biết đâu có thể là lần cuối hấn gặp nó không biết chừng; bàn tay hấn đau nhói nắm lấy bàn tay nó - đang ôm chặt lấy hấn, bằng sức mạnh gỡ tay nó ra . Nó lắc đầu quày quạy. Từng ngón tay nó bấu chặt vào bộ giáp hấn dù thân hình nó đau nhức và cạn kiệt sức vì vết thương , hấn gỡ từng ngón một và lòng hấn đau thắt lại.

- Không ! Ara ! - nước mắt thấm đẫm cả khuôn mặt nó, nó đã học được cách tự vệ vậy mà lại bắt nó đi, bàn tay nó ôm chặt lấy hấn không rời, van nài, giọng sưng nước, con tim Haida đau như thắt, lồng ngực như bị thủng một lỗ lớn - Em ...xin anh ! Em không... muốn đi ! Đừng bắt em đi... có chết cũng không sao !- nó cố gắng chống lại sức mạnh của hấn cố gắng ôm lấy hấn, không cho hấn đẩy nó ra nhưng hấn giữ chặt cánh tay nó, ánh mắt hấn đau thương , xoáy sâu như không đáy. Từng khớp ngón tay nó bấu chặt lấy đau nhức dù có gãy hết mười ngón tay nó cũng không muốn buông.

Còn Haida ngập ngựa trong làn nước mắt, nó nấc lên cố gắng ôm chặt lấy hấn nhưng hấn kéo tay nó ra và đẩy mạnh nó ra xa. Đẩy bằng sức mạnh còn lại của hấn, những dũng khí cuối cùng. Haida giàn giụa nước mắt, nó cố hết sức ôm lấy hấn nhưng hấn bằng hết sức đẩy nó ra xa mình về phía cánh cửa đang bị hút qua cánh cửa nó, nó vẫn có chòm người về phía hấn, cầu xé chống lại lực hút đó. Hấn giữ bàn tay nó trong những phút cuối cùng, cảm nhận ngón tay nó bấu chặt vào tay hấn không rời, vết thương trong lòng hấn nhức nhói vô cùng, có cảm giác con tim đã đang chết khi hấn đẩy nó đi . Hấn đặt môi lên môi nó. Một cái hôn vừa ngọt ngào vừa đắng nghét và thì thầm một lời dịu ngọt vào tai nó.

Rồi hấn gỡ từng ngón tay của nó ra, rất mạnh rồi hấn buông tay ...

- Ara ! Đừng bắt em đi ! - Haida hét , nó hét cảm giác cổ họng nhức nhói, mặc cho nước trào vào cổ họng, nó cứ hét cổ nhưồn người về phía nơi cánh cổng khép dần lại, chống lại lực hút như vòi rồng , cổ nhưồn người về phía hấn. Tim nó vỡ ra từng mảnh ghim vào da thịt đau buốt; càng cổ nhưồn người về phía hấn, bàn tay nó cố vươn ra nhưng nó đang bị hút qua bên kia cánh cổng. Nó vẫn thấy hình ảnh hấn hiện hữu ở đó, ánh mắt đỏ sẫm cam nhìn nó yêu thương, ấm áp hơn ai hết và một giọt nước mắt lăn ra khỏi đôi mắt đó rồi cánh cổng khép lại. Nó vẫn thấy môi hấn mấp máy :

- Haida, anh yêu em !

Con tim nó cứ như bị bóp chết , tình yêu của nó đã bị khóa sau cánh cửa đó. Ara đã buông tay nó ra.

Tại sao ?

Anh lại buông tay em ?

Anh đã thề sẽ không bao giờ như thế !

Tại sao ?

Đôi mắt nâu sòng sánh nước nhìn về phía cánh cổng đóng chặt nơi đáy biển hi vọng một phép màu mang nó về hay đây là một cơn ác mộng cũng được.

Nước mắt con bé hòa với nước biển mặn chát, nước biển trào vào cơ thể nó chà sát vào vết thương buốt nhói trên người nó nhưng nó mặc kệ không có gì đau buốt hơn bây giờ.

Tại sao lại tàn nhẫn như thế .

Nó bám lấy nền đất dưới biển nơi từng có cánh cổng, từng có hấn hiện hữu bên kia; mặc cho nước biển trào vào cơ thể, mặc cho áp lực độ sâu éo lấy người nó muốn vỡ nát.

Một bàn tay kéo mạnh nó từ dưới đáy biển Bermuda lên mặc cho nó giãy giụa như điên . Nó ngất đi vì bị shock nặng và bị tổn thương trầm trọng từ thể xác lẫn tâm hồn ...

Thuốc Tiên có thể chữa lành không ?

.....

JK

32. Chapter 29 : Princess Or Snow Queen

Đôi mắt nâu sáng sánh nước nhìn về phía cánh cổng đóng chặt nơi đáy biển hi vọng một phép màu mang nó về hay đây là một cơn ác mộng cũng được.

Nước mắt con bé hòa với nước biển mặn chát, nước biển trào vào cơ thể nó chà sát vào vết thương buốt nhói trên người nó nhưng nó mặc kệ không có gì đau buốt hơn bây giờ.

Tại sao lại tàn nhẫn như thế .

Nó bám lấy nền đất dưới biển nơi từng có cánh cổng, từng có hân hiện hữu bên kia; mặc cho nước biển trào vào cơ thể, mặc cho áp lực độ sâu ép lấy người nó muốn vỡ nát.

Một bàn tay kéo mạnh nó từ dưới đáy biển Bermuda lên mặc cho nó giãy giụa như điên . Nó ngất đi vì bị shock nặng và bị tổn thương trầm trọng từ thể xác lẫn tâm hồn ...

Hắn nhìn cánh cửa dần khép lại, cảm giác con tim tưởng chừng quặn thắt lại như muốn ai đang bóp nát trái tim đó vứt đi, một cảm giác đau ghê gớm, từng tế bào mất của hắn in hằn hình ảnh người con gái đắm đuối nước mắt, gào thét dữ dội kia. Một đám lính thân cận ủa đến nhanh chóng hộ tống hắn về, trên quãng đường về hắn đánh sập tất cả các cánh cổng, đóng chặt cánh cửa nối giữa thế giới loài người và Luxephin. Không một con quỷ nào có thể rời khỏi đây mà làm hại đến nó nữa. Nó vĩnh viễn là phi tần duy nhất của hắn. Cửa hắn mà thôi.

Kí ức về nó vẫn đập trong từng nhịp thở của nó, chiếc khăn voan đen quấn quanh cổ tay rắn chắc đó là kỉ vật của Haida .

....

Quay ngược thời gian,

Hai năm xa xôi về trước

Trường Trung học tại Kyoto, Raphel và Haida.

- Hôm nay, Haida có lớp gì ? – Raphel hỏi quay sang nhìn cô bạn gái của mình. Haida vuốt mái tóc. Cũng được một tuần từ khi cậu và nó chính thức thành một cặp, một cặp đôi được bàn tán nhiều nhất và nhân vật nữ được phản đối nhiều nhất. Nhưng Haida thì khác, trông có vẻ dễ ức hiếp nhưng nó thật sự không dư sức đâu mà quan tâm đến thiên hạ nghĩ gì nên nó vẫn cứ điềm nhiên sánh bước bên Raphel mỗi khi cậu kéo nó đi .

- Giờ toán, nhật ngữ học và kiếm đạo !

- Vậy hôm nay sẽ được về sớm chứ ? – Raphel hỏi chuyển tông giọng hơn hớn như trẻ con.

- Không đâu, kiếm đạo hôm nay sẽ đến đôi sau trường để tổ chức trò gì đó ! Nên có thể em sẽ về muộn .

Raphel nghe nói rồi cặp mở cậu mở to ra sau đó là bật cười trong khi Haida đánh cộp trán mình vào quyển sách đang cầm :

- Lại thế nữa rồi ! – nó làu bàu nói trong khi Raphel vẫn cười nắc nẻ. Chỉ là, Haida trong hiểu vì sao như một thói quen, từ khi cậu ngỏ lời và nó đồng ý, từ đó nó luôn xưng em với cậu, dĩ nhiên điều đó cũng đúng vì cậu vốn dĩ hơn nó một lớp. Nhưng Haida thay đổi xưng hô một cách nhanh chóng như thể nó không điều khiển được mình vậy và Raphel thường trêu nó .

- Nhưng nói thật là “anh” thích như thế hơn ! – Raphel không lấy làm phiền ngược lại vô cùng thích thú với việc đó. Cậu nhìn khuôn mặt phụng phịu của nó véo nhẹ lên má nó.

Nó cười vui vẻ với cậu, việc đó cứ như nó không điều khiển được cứ tự động nói ra như thói quen nhưng cũng nói thật là nó thích như thế hơn.

Có tiếng người đến, Haida khẽ tránh người qua một chút khi thấy Hiroshi đang đi phía đối diện ngược chiều, nó vẫn thường xuyên bị tẩy chay vì vụ chạm mắt với tên hotboy này nhưng từ khi có Raphel, lời đồn dấy xuống và có vẻ như Haida cũng không thêm quan tâm đến điều mọi người bàn tán nữa. Raphel lướt mắt ngoảnh lại nhìn Hiroshi có cảm giác tên đó vừa liếc nhìn Haida dù rất nhanh, cậu có cảm giác tên đó có cái gì đó rất nguy hiểm và cần tránh xa, bước chân dài của Hiroshi sải chậm dần khi đi qua Haida.

- Mặc kệ cậu ta đi ! – Haida nói nhìn ngoáy lại Hiroshi

- Ừ ! Chúng ta đi thôi !

- Cậu quàng tay và vai nó rồi kéo nó đi song có cậu tin chắc qua khoe mắt, Hiroshi vừa quay người lại liếc nhìn cậu và Haida và nhếch mép cười.

Ngày đó, Haida có lớp học muộn hơn, là một lớp thực tập ngoài trời của môn kiếm đạo, đó là một trò chơi hơn là thực tập diễn ra ở khoảng đồi vắng vẻ gần trường học . Raphel thì đã về sớm nhưng cậu luôn có cảm giác bất an nên đã quay lại trường chờ nó. Nhưng chờ mãi cũng sốt ruột vì trò chơi kéo dài khá lâu cho nên cậu đến khoảng đồi đó và tìm nó. Cậu thừa biết Haida ở đâu, nó thích kiếm đạo nhưng không thích mấy trò chơi kiểu này và nó chắc sẽ trốn dưới một góc cây lâu năm và rất to, gốc cây ưa thích của con bé đủ to che cả mấy chục đứa chứ chẳng chơi . Đúng như cậu suy đoán thân hình nó cho nên nó núp ở đó chờ đến hết giờ và nó đã ngủ quên. Cậu vui vẻ tiến đến định bụng sẽ trêu con bé nhưng khi bước đến gần thì cậu thấy một kẻ khác, kẻ đó mặc võ phục đen đang đứng cách con bé một khoảng ngắn,. Dù mang bộ võ phục nhưng cậu nhận ra đó là Hiroshi, tên đó cúi người xuống đối diện Haida trong khi nó vẫn đang dựa đầu vào thân cây ngủ ngon lành. Trên khoe môi Hiroshi nhoẻn cười nửa miệng nhìn nó, khuôn mặt thích thú nhìn kẻ đối diện nhưng là theo kiểu nhìn thấy con mồi. Điều đó là Raphel liên tưởng tới các hung thần ác quỷ khi....đang săn mồi.

- Đồ chơi mới của Người à ! – môi Hiroshi chỉ khẽ chuyển động nói đủ lớn cho Raphel nghe, làm sao hắn có thể nhận ra sự có mặt của cậu dù cậu đứng cách đó một quãng xa như thế.

- Hiroshi....Người...- Raphel nói nhìn thanh kiếm hắn cầm, loại kiếm gỗ trong môn kiếm đạo bỗng dưng hôm nay chuyển sang sắc đen thẫm và như tỏa làn khói nhạt.

- Ban đầu, Ta không để ý lắm nhưng xem ra nhìn gần thì trông cũng rất được mắt ! – Hiroshi giơ cánh tay dài rắn chắc phủ sau lớp võ phục và siết cầm của Haida. Nhưng điều kì lạ là Haida không tỉnh và vẫn cứ ngủ. Hắn ngắm nghía người yêu của cậu bằng ánh mắt soi mói và đầy sự thích thú, môi khẽ nhếch nhẹ trong ngón trỏ của hắn ấn mạnh vào môi con bé.

- Bỏ Haida ra ngay cho Ta ! – Raphel tức giận hét, cậu nhận ra hắn là ác quỷ khá mạnh, vội vàng sấn tới nhanh.

- Người sẽ làm cô ta thức giấc đấy ! Chắc là “công chúa” sẽ rất ngạc nhiên khi biết rằng mình đã yêu một vị “Hoàng tử thật” cho xem ! – hắn nói đầy mỉa mai, hắn nắm rõ thân phận của cậu, bằng cách nào, cậu đã che giấu rất kĩ, dù có hơi hướm của Thiên Thần nhưng chưa để lộ thân phận tối cao của mình bao giờ. Hắn rất cuộc là ai . Cậu sấn tới nhưng chạm phải một mảng thủy tinh bao quanh làm cậu không thể tới được.

- Tại sao Người ưa thích cô ta ! Vì cô ta ! Giống như Jane !

- Người là Ara ! – Raphel hét lên ra sức đánh vỡ sức mạnh đang ngăn cản cậu. Sự cảm hận ngừng ngụt trong cậu.

- Phải ! Raphel ! Người không cần phải nóng giận như vậy ! Ta chỉ là muốn tặng cô ta một món quà !

- Quà...quà gì ? – Raphel tung một cú đấm làm lớp vỏ ngăn cách vỡ nát ra. Cậu bước nhanh đến chỗ nó.

- Món quà...của thần chết ! – Hiroshi nhếch mép cúi gần xuống của Haida, vẫn đang nhắm nghiền mắt, hắn ấn môi cắn nhẹ vào môi của Haida, tay kia vươn ra phía cậu tỏa ra sức nóng như lửa cắn ngăn, đến một lúc sau khi Raphel vượt qua lớp lửa đó thì hắn biến mất chỉ còn Haida với một vết máu trên môi.

.....

Hiện tại, bầu trời tháng 10 trở mùa đông, tại căn cottage gần vịnh biển Orlando, một người con trai hướng mắt đến nơi xa nhìn những bông tuyết đầu tiên trên đỉnh núi xa dần phủ trắng .

Thật lạnh lẽo !

Raphel

Raphel tháo chiếc bao tay da dày cộm lẫn chiếc áo choàng ra nhìn Haida nằm trên giường sau khi anh trị thương, nó đã ngất đi hai ngày rồi nhưng anh nghĩ nó sẽ tỉnh lại sớm thôi . Anh đang dùng một vài thuốc tiên đã chữa chất độc cực mạnh mà Haida đang bị nhiễm, nó bây giờ rất yếu. Vì sức mạnh quý dữ trong nó đang bị thuốc tiên quấy nhiễu, lẫn việc Haida không còn đúng chất là một “con quỷ” nữa. Từ khi nó yêu, thì con quỷ cũng dần yếu đi vì tình yêu là điều cấm kỵ và nó làm hao mòn sức sống của con quỷ. Với Raphel đó là tin vui vừa là tin buồn, tin vui là bởi vì Haida có thể triệt tiêu những nọc quỷ kịch độc mà đến thuốc tiên cũng phải bó tay nhưng tin buồn là Haida sẽ rất yếu ớt khi mất sức sống của quỷ cũng như một sự thật tàn nhẫn là...nó thật lòng yêu hẳn. Đó không phải là một phút sa ngã hay nhất thời mà là sự chắc chắn. Về sức khỏe của Haida, nếu không nhờ trong người tồn tại nửa dòng máu con người thì hẳn nó đã khó mà tỉnh táo được và sẽ chết dở.

Raphel thở ra, đó là xét về mặt thể xác nhưng về tâm hồn thì. Anh e rằng nó đang có một lỗ thủng lớn trong người và sống cũng nhạt nhòa như chết hoặc là....đã chết trong cõi lòng rồi. Tuy nó ngất đi và vẫn chưa tỉnh lại song anh có thể cảm giác được nó đã chống cự quyết liệt thế nào khi có ai cố tình mang nó ra khỏi tên ác quỷ đó. Nó đã gào thét, khóc lóc vì anh kéo nó khỏi Bermuda sau đó con bé ngất đi, nhưng trong khi ngất nó vẫn cứ tuôn nước mắt. Nó đang mắc kẹt trong cơn ác mộng mà anh không thể nào giúp được. Nhưng Raphel tự nhủ : mọi chuyện sẽ qua thôi.

Nên nhớ rằng, cuộc đời không phải là cổ tích, không phải thiên tình sử Romeo và Juliet. Nhìn vào hoàn cảnh bây giờ, tình cảm của hai kẻ kia tuy rất chân thật nhưng quãng thời gian họ ở cạnh nhau cũng quá ngắn ngủi chỉ non hơn một tháng hai tuần, không phải một năm, hai năm, hay hai mươi năm thiên đàng, tức gần ba trăm năm của con người, gần bó sâu sắc như Raphel dành cho Haida. Nhìn thực tế một chút có thể hi vọng, Haida tuy có thể rất dằn vặt trong thời gian đầu nhưng thời gian luôn có thể chữa lành mọi vết thương, nó sẽ nguôi ngoai . Haida, một nữ sinh rất bình thường nhưng nó luôn là người chân thật và đặc biệt rất yêu quý mọi vật, nó xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn là ác quỷ, đáng được sống trong thế giới bình yên hơn là ở địa ngục đầy nhập nhần, cam go. Nghe nó thể tàn nhẫn nhưng sự thật thì hầu như ai cũng từng tan vỡ trong tình yêu và không phải tất cả những người đó sau này đều yêu một người khác hay sao. Tuy chưa dám nghĩ sâu xa nhưng Raphel vẫn luôn hi vọng . Trong tình cảnh bây giờ anh nhận ra vấn đề ở địa ngục quá rõ ràng rồi. Luxephin có thể cầm cự nhưng khó thắng mà Ara thì xem ra dù yêu nó nhưng lại không muốn liên lụy nên đã cắt đứt tất cả. Và nếu anh có thể bước qua quãng thời gian khó khăn này của nó, có thể luôn chăm sóc cho nó thì một ngày nào đó, Haida sẽ quay lại là Haida của ngày xưa và sẽ lại ở bên anh. Có thể điều đó nghe hơi ích kỷ nhưng Raphel xứng đáng ột tình yêu, anh đã chờ đợi và chịu đựng một quãng thời gian dài, ba trăm năm tuy không phải là vô tận nhưng là rất dài, rất dài và bao nhiêu tâm tình cho người con gái kia, chẳng lẽ không được đáp trả. Raphel vẫn yêu nó tha thiết, dù nó có là Jane hay Haida.

Sau khi Jane chết, Raphel lâm vào trạng thái điên cuồng không ít lần anh muốn xông vào địa ngục xé xác hẳn, anh đã tập luyện kiên trì để có được sức mạnh chuẩn bị cho cuộc đối đầu với hắn để trả lại công bằng cho Jane. Nhưng đó cũng là thời điểm anh gặp Haida lần đầu tiên, tại trường trung học cách đây hai năm, một cô nữ sinh bị tẩy chay, luôn làm những gì mình nghĩ và luôn tránh xa hotboy xa nhất có thể. Khi nó nhạt đồng xu cho anh bằng điệu bộ rất tức cười đến việc nó luôn né tránh các hotboy như thể bị dị ứng và hoàn toàn không có xu hướng để ý những con người đẹp trai đó. Hay việc nó ôm chặt lấy vai anh khi anh lái chiếc xe đạp địa hình, tất cả đều làm anh vui khi nghĩ lại, tất cả đều tạo cho anh sự ấm áp và sống động như khi anh bên cạnh Jane. Haida hai năm trước dường như cũng rất tình cảm, giống như việc Haida thừa hưởng những tình cảm và cảm xúc từ quá khứ, từ Jane. Anh là người duy nhất nó nói chuyện và làm nó cười nhiều nhất, nó luôn xinh xắn trong trí nhớ của anh. Anh cũng là người duy nhất ở trên thế gian này quan tâm đến nó, nó không có người thân và có lẽ niềm vui duy nhất của nó là cười nói với anh.

Cho đến khi anh nhận ra, anh không phải là người duy nhất để mắt đến Haida. Thi thoảng anh cảm nhận xung quanh có chút gì rất hắc ám, rất không bình thường, anh biết bọn quỷ thường hay lảng vảng khắp nơi nhưng chúng chắc chắn sẽ tránh xa những nơi có luồng khí Thiên Thần đặc biệt là những Thiên Thần mạnh như anh. Cho đến khi một ngày kia anh nhận ra có một kẻ đang nhắm đến hai người và hoàn toàn không có ý tốt.

Bàn tay trắng muốt của anh chạm nhẹ vào dây băng trắng qua mắt chạm vào má nó. Nó không còn lạnh như quỷ nữa mà dần dần lấy lại thân nhiệt của người bình thường điều đó làm anh có thể chạm vào nó mà không làm nó đau nữa.

Anh thở ra vẻ nhẹ nhõm dù rằng tâm trạng anh cũng cực kì xáo động nhưng tóm lại vẫn là cảm giác nhẹ nhõm. Raphael biết tên ác quỷ đó yêu Haida, việc hắn nhờ vả anh chăm sóc Haida có thể nói là cực kì ý nghĩa, đơn giản vì ác quỷ rất căm ghét Thiên Thần hơn nữa chúng lại vô cùng ích kỉ, không bao giờ chúng đưa cho kẻ khác đặc biệt là địch thủ món đồ mà chúng ưa thích kể cả khi mạng sống bị đe dọa. Hắn đã hạ mình nhờ Raphael chăm sóc và chữa chạy cho nó, đó là lòng tốt gần như chưa từng có từ một kẻ khó ngờ nhất. Tuy anh nhận ra Haida cũng có thâm tình sâu đậm với hắn, và lại anh biết tính nó, nó có thể là một đứa dễ thay đổi nhưng chỉ với những gì nó không thực tâm hứng thú nhưng với những gì nó đã trân trọng, nó lại xem trọng vô cùng. Thậm chí là yêu thích theo kiểu lập dị. Nhưng anh luôn hi vọng, Haida sẽ dần nguôi ngoai đi, anh không có ý định nhường nó cho ai hết vì chỉ có ở bên cạnh anh, nó mới an toàn mà thôi. Tay anh lần xuống xem xét vết thương trên vai nó, một dải băng to tướng phủ lấp vết thương, chúng có vẻ khá hơn nhiều nhưng chưa đủ làm anh an tâm. Anh đặt môi lên trán nó và thì thầm :

- Rồi em sẽ quên thôi ! Đã có anh ở đây rồi !

Anh nghĩ Haida sẽ nguôi ngoai, sẽ dần quên đi quá khứ và một ngày nào đó nó sẽ quay lại với anh nhưng những gì diễn ra sau khi con bé tỉnh dậy làm anh lo lắng. Nó không mất trí nhớ, hoàn toàn tỉnh táo, tỉnh táo đến mức có thể nhớ rõ từng tiểu tiết về những gì đã xảy ra. Nhưng đó mới thật sự là một bi kịch.

Haida bị shock nặng, bác sĩ nói mắt nó bị mù tạm thời do khóc quá nhiều. Phải trong khi mơ nó cũng khóc, ngất xỉu nó cũng khóc và tỉnh lại thì đặc biệt thâm trọng hơn cả. Chưa kể tâm trạng của nó suy sụp đến mức tồi tệ, niềm vui không hề tồn tại và chỉ có cảm giác tội lỗi trong nó. Nó thay đổi đến nỗi khó mà nhận ra Haida vui vẻ lạc quan của ngày nào, người thì gầy xẹp đi, mặt hốc hác, phờ phạc, vẻ mặt lúc nào cũng buồn bã thiếu sức sống. Mỗi tí mẩn, ai đặt đầu thì ngồi đó, đôi mắt vô hồn lúc nào cũng khóc. Không có chút vui vẻ gì, nó không nói chỉ gật hoặc lắc đầu. Raphael chỉ có thể nghe nó mở miệng khi nó...khóc. Nó ngồi đó với thân hình co rúm, rút vào một góc phòng với những tiếng rên rỉ đau đớn và nước mắt cứ chảy trên má. Nó dùng tay bịt chặt miệng mình kiềm nén vết thương lở loét trong người nhưng điều đó xem ra vô dụng. Hắn, có lẽ là thứ duy nhất sống trong tâm trí nó lúc này, là thứ duy nhất là nó đôi khi ngồi nghếch ra cười giữa bàn ăn dù với đôi mắt băng trắng hoàn toàn không thấy gì. Nhưng cũng là thứ làm nụ cười nhẹ nhàng đó tắt ngúm, làm khuôn mặt nó co rúm lại và hành hạ nó bởi đau khổ và buồn bã. Haida không cách nào tẩy hấn ra khỏi tâm trí dù chỉ một giây, nó mòn mỏi chạy theo hình ảnh ảo giác đó đến kiệt sức nhưng vẫn bám riết sau, càng kiệt sức thì lại càng cố sức làm nó muốn chết đi được.

Haida. Không hề nhận biết, sống cũng được, chết cũng không sao. Nó chỉ biết tồn tại trong mơ kí ức đó, đó là một cơn ác mộng sau ngày đầu tiên con bé tỉnh lại.

Raphael nhận được bức thư của hắn sáu ngày trước, bảo hãy đến Bermuda đón Haida và hãy bảo vệ nó. Anh tức tốc lên kéo Haida lên nhưng nó cứ như muốn bám lấy cánh cửa không cho ai mang đi, cứ như nó không hề muốn rời xa nơi đó chút nào. Khi nhìn thấy Haida, anh thấy con tim mình vỡ ra còn nhìn thấy ở Haida là người đau đớn tốt cùng, đến cả thở cũng khó khăn với nó. Hoặc đã con bé đang cố tàn phá mình chỉ giữ gìn cơ hội mỏng manh để tìm lại hắn, hằng ngày hằng đêm đều nghe nó co người lại và khóc. Đến lúc là người đi thì con bé cũng khó mà ngủ được lâu, nó gặp ác mộng và lúc nào cũng gào thét như người điên.

Raphael đã giảng một kết giới của Địa Đàng ở gần đây, đảm bảo rằng không có con quỷ nào có thể xâm hại nó cũng như việc cùng một chu kì thời gian để tiện theo dõi tình hình Địa Ngục.

- Raphael, em xin anh, đưa em về lại Địa Ngục được không ? – từ lúc tỉnh tới giờ, nó hết thần thờ gọi tên hắn rồi quay sang cầu xin Raphael đưa nó về. Anh nhìn Haida với dây băng trắng băng lại đôi mắt mà đau lòng. Mắt nó bị mù tạm thời vì khóc quá nhiều, bác sĩ nói nếu nó không thôi khóc đi thì nó sẽ mất luôn đôi mắt.. Nó đang quờ quạng quí xuống nắm lấy áo anh – Em là kẻ đáng ghê tởm.... nhưng em cầu xin... anh...có thể ...giúp em một lần...được không...- Nó quí xuống và khóc, van xin anh. Anh không thể đưa nó về được, sở dĩ kết giới được mở từ hai phía nhưng sau khi hắn đưa Haida qua kết giới rồi phá nát luôn để xóa mọi dấu vết truy lùng. Cánh cửa nối giữa Địa Ngục và Luxephin đã bị sập rồi, việc đó càng đẩy hắn

xa Haida hơn. Raphel đau lòng nhìn nó, vừa thương cho tình yêu của mình vừa khốn khổ nhìn tình yêu vô vọng không lối thoát của nó.

Cuối cùng cũng là, Haida và hân yêu nhau.

Một người vì bảo vệ người mình yêu, một người muốn quay lại Địa Ngục.

Haida bây giờ đang gặm nhấm nỗi đau một mình, nó nguyên rửa bản thân, nó đã biết nó là Người Cá, sau vụ việc hân truyền nọc độc cho nó, Haida biết nó là người cá và rắp tâm báo thù hân. Nó biết trên đời này chỉ có một thứ có thể làm hân suy yếu .

Tình yêu !

Nếu ghen tuông làm Thiên Thần mất đi sức mạnh thì ngược lại tình yêu cũng giết chết hân.

Hân đã suy yếu, mất đi gần một nửa sức mạnh sau khi yêu nó. Ban đầu nó chỉ muốn trừ khử song dần dần lại nảy sinh tình cảm thật, từ sau khi hân cứu nó khỏi lưỡi kiếm và chịu một nhát thay cho nó, nó đã thay đổi, tình yêu và sự hận thù song song tồn tại. Đến sau đêm hôm đó, khi nó nói nó vĩnh viễn là của hân. Haida thật sự đã giữ lời, nó yêu hân thật tâm, yêu còn hơn bản thân mình nhưng chỉ sau một tuần .

Nếu nó không yêu hân thì chắc chắn hân đã không suy yếu, không bị thương tích như vậy. Nó nguyên rửa bản thân mình vì điều đó, nó biến bản thân thành tội đồ và dấn vật với tất cả những điều đó . Hình ảnh hân hiện hữu ở khắp nơi, trong từng giấc mơ, từng mùi hương, kể cả khi nó nhắm mắt hay mở mắt. Đơn giản vì hân đã nằm chặt trong tim nó, Haida yêu hân. Sâu đậm.

- Luxephein thế nào rồi ? – Haida hỏi, cố gắng gượng cho giọng bình thường. Raphel ngăn mình thở ra vì sợ nó nghe thấy, đây là câu hỏi anh muốn né tránh nhất, tình hình của Luxephein xấu đi nghĩa là Haida sẽ càng lúc càng tệ hơn. Song anh có thể thấy nó đang căng tai, nhướn chân bước về phía anh bằng đôi tay mò mẫm.

- Haida, sẽ không sao đâu !

- Còn lại bao nhiêu chiến tuyến nữa ? – giọng nó nghẹn lại, nó nghe cũng đủ biết tình hình đang ngày càng tệ đi. Quân đội của Chúa Tế quá đông, nó từng nghe nói Chúa Tế cũng đi gây chiến với các nước lân bang, trận chiến chỉ kéo dài vài giờ thì cả vương quốc đã bị đội quân quỷ dữ cày nát lên. Ara tuy giỏi nhưng tình hình gấp rút vả lại số lượng quân đội vẫn thua, cầm cự được một tháng đã là phép màu rồi .

- Còn lại...ba !

- Ba sao ! – Haida thở dốc, chân nó bủn rủn và nó khụy xuống sàn , cả thân hình run lên vì đau khổ. Phép màu , dù có là gì đi nữa, xin hãy xuất hiện đi. Không chỉ có thế, Luxephein bây giờ đang rất nguy kịch – còn những chiến tuyến đã mất có tiến triển gì không ?

- Haida...em biết mà... chúng đã...mất...

Luxephein thất thủ một phần vì hân chỉ còn nắm giữ một nửa sức mạnh . Tất cả là lỗi của nó. Nếu không có nó, nếu hân không yêu nó thì Luxephein có lẽ đã khác xưa, nó thấy mình ngu ngốc vô cùng. Hân luôn khéo léo tách nó ra khỏi những buổi họp quân cơ, tình hình chiến sự cũng chỉ nó biết những thông tin cơ bản và khi nó hỏi những người xung quanh phần vì họ quá bận, phần vì họ như đang giấu giếm gì đó. Nó cố gắng làm tốt việc chăm sóc cho hân và đã tin vào những lời kể vắn tắt đó. Hân luôn nói hân đã có kế hoạch, rằng hân đang thực hiện chiến thực và mọi chuyện luôn nằm trong tầm kiểm soát của hân . Nó nghe thấy ba chiến tuyến đã thất thủ nhưng hân luôn trấn an là hân đang nắm tình hình và trấn an nó, hân quá bận và nó cũng không dám làm phiền hân vì nó không muốn làm hân mệt mỏi thêm và nó nghĩ hân luôn đúng . Nhưng trận chiến gần đây, công thành thứ tư, nó đã lén lút theo hân vì nó không an tâm và từ đó nó biết mọi chuyện, dù rằng chất độc làm nó thiếu tỉnh táo nhưng đủ để nó ghim gút đau đớn vào bản thân cũng như bủn rủn nghe nói về tình hình quân cơ. Thâm trọng. Luxephein giàu có ! Đế quốc hùng cường suy cho cùng...cũng một tay của Haida đã gián tiếp đánh đổ. Vì Người Cá ! Vì nó !

Nhưng khi hân trả nó về thế giới của nó, nó càng nhận ra nó đã đáng hận như thế nào khi để hân đổi mặt một mình với nguy hiểm. Sao nó có thể an nhiên sau những gì nó đã gây ra cho hân, nó căm ghét bản thân mình . Bây giờ nó biết hân nhận ra việc sức mạnh của mình đang bị tiêu giảm dần dần , ảnh hưởng nhiều

đến tình hình quân sự và Luxephin đang dần thất thủ theo đúng nghĩa đen. Hắn đã sợ nó lo lắng và dẫn vật mình nên hắn đã che giấu tất cả và không để cho nó biết . Sao nó có thể vô tâm đến vậy chứ . Hắn yêu nó, hơn cả tham vọng và bản thân hắn. Từ lúc hắn nhận ra tình yêu và chấp nhận ở cạnh nó là lúc hắn nhận ra hắn sẽ nguy hiểm rất nhiều. Nhưng hắn vẫn mặc kệ !

Raphel nhìn nó lên phòng và tâm trạng ngày càng tệ hại cộng thêm cặp mắt không thấy rõ. Anh vuốt mặt cảm giác có một tảng đá to đè lên trong lòng nó. Một âm thanh lớn và anh vội đỡ nó, nó vừa té từ trên cầu thang xuống :

- Em có sao không ? – anh thở ra nhìn vết thương trên trán nó đang chảy nhiều máu.
- Không....sao ! Em tiếc là mình không chết cho rồi ! – nó nói lồm cồm bò dậy, anh nắm cổ tay nó
- Đó không phải lỗi của em ! Haida !
- Đó là lỗi của em ! Raphel, không có gì có thể sửa được ! – nó đứng dậy nhưng Raphel kéo nó vào lòng anh mong có thể giúp nó thanh thản nhưng nó lập tức đẩy ra và lí nhí :
- Em xin lỗi ! Em muốn ở một mình ! – nó lên đầu với vết thương rỉ máu ở trán và cả trong người .

Ở Địa Ngục,

Hắn đẩy nhẹ tấm quần đồ ra, tay vuốt chiếc vòng kim loại quý trên tay mình, cảm giác cổ họng mình nghẹn đắng, , đó là một cặp với chiếc vòng Haida đang mang. Tuy nói là quà cho sắc phong phi tần nhưng hắn đã làm chúng một cặp, chiếc vòng có màu đen thẫm như ngọc trai đen chứ không phải có màu vàng sáng chói như hàng ngày. Hắn đau lòng nghĩ, chiếc vòng phản ánh tâm trạng của nó, tâm trạng của nó- màu sắc chiếc vòng chẳng khác mấy so với cái chết .

Từ ngoài lều quân đội có tiếng tù và khẩn cấp rồi một tên lính chạy vội vào nói :

- Điện Hạ ! Một nửa quân lính dưới quyền Gorphia đã bỏ chạy cùng chủ tướng !

.

Tối hôm sau,

Haida lên lút đọc trộm những bức thư thông báo về tình hình quân cơ của Raphel và những dự đoán về tình hình rất tệ, rất tệ. Một nửa số quân đã cùng các thống lĩnh bỏ chạy trước đợt tiến công của Iphotrice vào cổng thành thứ 3 là lớp ngoài cùng của Thủ phủ Luxephin .

Khi Raphel phát hiện ra Haida đã chẳng khác nào người điên, nó cắn chặt môi đến chảy máu, cào tay trên ngực áo rất rách, đôi mắt mỗi một mờ nhạt phải hoạt động hết sức để đọc dòng chữ đó chột dạ đi .

Một nửa quân đội bỏ trốn trước sự tấn công vũ bão của quân địch !

Một thống lĩnh thân cận làm phản !

Gã hãm hại Điện Hạ và chiếm ngôi vị.

Bây giờ kẻ đó đang đầu hàng mở cửa cho quân địch tiến vào thành .

Hãm hại Hậu Duệ Địa Ngục ! Hãm hại...! không lẽ hắn đã....

- Không thể nào ! – Haida hét lên, thở hổn hển gạt tấm băng trắng trên mắt quơ tay làm đồ vật đổ vỡ rồi nó lao về phía cửa nhà xông qua lớp kết giới xung quanh, để gió tuyết táp từng cơn qua mặt – đối trá ! Ara không thể như vậy !
- Haida ! Em sẽ tự giết chết mình đó ! Chưa biết chắc được mà ! – Raphel phải ra sức trấn áp nó và mang nó về trước khi nó tự giết chết bản thân bằng sự tra tấn của chính bản thân nó.

Nó gào thét đầy tuyệt vọng và nước mắt chảy mạnh anh ra vào muốn chạy khỏi đây đến cửa Địa Ngục, nó không cần biết nó có về được hay không nhưng nó không thể ở đây mà chờ tin một cách vô nghĩa như vậy. Raphel trấn áp nó, anh ghim vào tay nó một kim tiêm an thần mới có thể làm nó chìm vào giấc ngủ . Nhưng thuốc tiêm chỉ tác dụng được vài giờ, nó tỉnh dậy và tình trạng càng tệ hại hơn trước, nó ra sức đẩy Raphel và muốn bỏ đi .

- Ara sẽ không như thế ! Buông ra, Raphael ! Đừng ngăn cản nữa ! – nó hét khản cổ bằng chất giọng dữ dội cố gắng thoát khỏi gọng kiềm đó. Nước mắt ngập trong mắt, cổ họng đau rát, con tim đau thắt từng hồi buốt nhói.

- Em định tới đó bằng cách nào hả ! Ara không phải muốn em hành hạ mình như vậy, em hiểu chưa ! – anh những tưởng nhắc đến hắn thì nó sẽ dịu xuống nhưng nó lại càng kích động hơn .

- Em là một đứa con gái ghê tởm ! Em đã giết chết Ara, nếu không có em thì Ara không chết ! Người phải chết là em không phải anh ấy ! – nó hét và ngã xuống sàn, từng móng tay bấm sâu vào lớp ao trước ngực, cắm sâu vào lớp da mỏng của nó tựa máu như đang tự hành hạ mình . Cơ thể nó rất yếu ớt với vết thương trầm trọng như nó vẫn còn đủ sức làm tất cả những gì liên quan tới hắn.

Nó ngã xuống sàn và bật khóc. Nó biết khóc chỉ vô dụng như nó quá đau đớn, nó cùng đường và không còn cách nào khác . Nó van xin nhưng liệu có ai có thể giúp hay không ?

Có hay không ?

Raphael nhìn nó cảm giác cổ họng đắng nghét, tất cả điều vô ích.

Thuốc tiên ư ?

Hay Thiên Thần

Vô ích cả thôi !

Nó khụy xuống trên sàn căn phòng, từng ngón tay bấu mạnh xuống sàn mặc ngón tay đau nhức vô cùng nhưng vết thương trong lòng còn lớn hơn, tim nó bị bóp mạnh lại làm nó khó thở rồi lại bị bóp nghẹt lại đau đớn.

- Ara ! Anh lừa em đúng không ? – nó lẩm bẩm bằng đôi môi nhạt thêch – anh không thể chết như vậy được ! – nó nấc lên, đôi mắt càng nhạt đi không thấy được gì cả, ngoài không gian đen mịt và bi thảm.

Nó cố nuốt nước mắt vào nhưng nước mắt của chảy ra, cổ họng nghẹn đắng, khuôn mặt sau lớp tóc nâu đau khổ tột, nó co người lại để bảo vệ thân mình và vết thương kia chảy máu trong lòng, lẩm bẩm van xin một phép màu khẩn thiết :

“Jane Elevatur, Haida Giura cầu xin cô , không phải cô là quá khứ của tôi hay sao ! Tại sao tôi không thừa kế phép màu của Tiên Tộc ? Làm ơn có một phép màu, một phép màu cứu sống anh được không ! Làm ơn.... ! ”

Trong đầu nó một giọng nói y hệt nó xẹt qua rất nhanh nhưng nó không hiểu gì ngoài nghe tên của hắn và nó. Tên hắn nói ra như một hi vọng duy nhất cũng giống như nhát dao đâm vào trái tim đang chết của nó. Giọng nói đó đã thì thào :

“Idigata Fodiate, Ara Haida, Veroniale ”

...

..

.

The Mermaid Curse

JK

.....

VOTE nếu bạn thích ! VOTE now everybody !!!!!

33. Chapter 30 : Luxephin Battle

Nó khụy xuống trên sàn căn phòng, từng ngón tay bấu mạnh xuống sàn mặc ngón tay đau nhức vô cùng nhưng vết thương trong lòng còn lớn hơn, tim nó bị bóp mạnh lại làm nó khó thở rồi lại bị bóp nghẹt lại đau đớn.

- Ara ! Anh lừa em đúng không ? – nó lẩm bẩm bằng đôi môi nhạt thêch – anh không thể chết như vậy được ! – nó nấc lên, đôi mắt càng nhạt đi không thấy được gì cả, ngoài không gian đen mịt và bi thảm.

Nó cố nuốt nước mắt vào nhưng nước mắt của chảy ra, cổ họng nghẹn đắng, khuôn mặt sau lớp tóc nâu đau khổ tột, nó co người lại để bản thân mình và vết thương kia chả máu trong lòng, lẩm bẩm van xin một phép màu khẩn thiết :

“Jane Elevatur, Haida Giura cầu xin cô , không phải cô là quá khứ của tôi hay sao ! Tại sao tôi không thừa kế phép màu của Tiên Tộc ? Làm ơn có một phép màu, một phép màu cứu sống anh được không ! Làm ơn.... ! ”

Trong đầu nó một giọng nói y hệt nó xẹt qua rất nhanh nhưng nó không hiểu gì ngoài nghe tên của hân và nó. Tên hân nói ra như một hi vọng duy nhất cũng giống như nhát dao đâm vào trái tim đang chết của nó. Giọng nói đó đã thì thào :

“Idigata Fodiate, Ara Haida, Veroniale ”

.

Nó cố vắt óc nghĩ về cái giọng nhỏ xíu đó, nhưng nó tài nào hiểu nổi đó là cái gì. Jane Elevatur nói một điều gì đó nhưng nó không thể hiểu được, nó dần vật và dường như chết đi được để tìm được câu trả lời !

Từng ngôn từ, từng âm thanh từ chất giọng nó của nó mà nó thậm chí không hiểu được !

Idigata Fodiate . Idigata Fodiate ! Là gì chứ ?

Còn Veroniale.

Veroniale ?? là gì ?

Nó lục tung đầu óc , nó muốn hỏi Raphel nhưng mỗi lần nó muốn mở miệng hỏi thì như có cái gì chặn ở cổ họng làm nó không nói được, cứ như thể đó là điều cấm kỵ không được nói ra. Raphel nhìn nó từ ngoài cửa với một đồng giấy vụn đầy chữ, Haida ghi đủ thứ, vẽ đủ hình thù lên đó cứ như đang cố tìm kiếm điều gì đó vậy. Nó quảng hết tờ xấp giấy này đến xấp giấy khác rồi ném hết cây viết cặn mực này đến cây viết khác nhưng nó luôn luôn ở trạng thái tâm lý bất ổn trầm trọng mà anh không cách nào giúp được dù có gắng hỏi mấy ! Nếu nó không cầm đầu vào mở giấy ghi chép thì nó cũng bắt đầu nhìn chăm chăm cuốn giấy thư báo hung tin và loại giấy tốt và chắc chắn nhưng miếng gỗ quý đó cũng bị bàn tay nó xé nát ra mặc cho những ngón tay tứa máu nhưng Raphel cũng cảm thấy đau khi nhìn thấy nó òa khóc và xé nát cuốn giấy vì anh biết tâm hồn nó cũng đang tan vỡ thành triệu mảnh như cuộn giấy đó. Đó là chưa kể đến việc, cứ năm phút là nó lại nhìn anh như đang hỏi liệu anh có nghe được gì khác không thì anh cảm giác bản thân mình thật vô dụng khi chỉ có thể đáp lại nó bằng sự trấn an mà thôi

Nếu hân thật sự chết, hân lẽ ra phải sống mà nhìn hân đã làm gì với người con gái của anh.

Nhưng khoan, đó không còn là người con gái của anh nữa ! Raphel cảm giác đau lòng nhìn nó. Nhưng anh không thể phủ nhận, tình cảm của Haida dành cho hân là rõ ràng, dù rằng điều đó chuyện nực cười, một tình yêu bị ngăn cấm giữa hai sinh vật đáng bị nguyên rủa nhất thế gian.

Phải một tình yêu vô lý đến mức dù có trong tưởng tượng cũng không bao giờ nghĩ ra.

Một ác quỷ độc ác bậc nhất phải lòng một cô gái. Nhưng đó là là kẻ thù với bản chất lạnh lẽo, tàn nhẫn và thâm hiểm không kém. Nhưng tất cả những cái đó thì có tác dụng gì khi hai kẻ đó yêu nhau. Hai kẻ vốn nổi tiếng máu lạnh luôn chà đạp lên tình yêu đó bây giờ lại yêu nhau, trong một thời gian ngắn ngủi họ đến với nhau không mấy êm thấm nhưng cái gì đã làm cho tình yêu đó gắn bó như thế, cái gì chứ, có lẽ như đôi khi thời gian là tất cả vấn đề trên thế giới này nhưng đôi khi ...không là gì cả.

Tên ác quỷ đó bây giờ đã tử trận và Haida đã bị kích động dữ dội ! Nhưng Raphael nhận thấy, nó vẫn luôn hi vọng, tràn trề hi vọng và nói thật là Raphael nửa cầu mong hắn chết đi để lại cuộc sống bình yên của mình và nó trước khi hắn bước tới và phá nát tất cả; nhưng bản thân Raphael cũng nghi ngờ về cái chết đó, một kẻ đáng kinh tởm như hắn nhưng Raphael phải công nhận là hắn cực kì xuất sắc và giỏi. Hắn có thể thua anh về sự tàn ác nhưng về việc thống lĩnh và mưu trí, hắn rất tài giỏi. Hắn không lẽ sẽ chết như thế sao. Raphael bóp trán nghĩ đến việc sức mạnh của hắn bị hao mòn vì tình yêu thì cũng rất có khả năng hắn đã chết thật rồi chứ; nhưng nếu hắn chết thật thì sao anh không thấy vui gì hết ngược lại còn thấy người mình buồn lên như cảm nhận phần nào nỗi đau của ai đó.

Anh bước lại bế Haida về giường, nó đã kiệt sức và nằm trên sàn nhà, chuyện này với một người cơ thể khỏe mạnh thì rất hiếm nhưng từ gần tuần trở về, hầu như chuyện này ngày nào cũng diễn ra...

- Cha ! Cha có cách nào giúp cho ...cô ấy được không ?

Chúa Trời nhìn con trai đang quỳ gối dưới chân mình, vẻ mặt vui vẻ ngày nào bây giờ đượm một nỗi đau khó giấu. Ông bóp trán, Chúa Trời, ông nuôi dưỡng tình yêu và chăm sóc mầm sống, chỉ cần con người đủ dũng cảm cho tình yêu và tin vào sự công bằng của cuộc sống, ông đều giúp họ hạnh phúc ở kiếp này hay kiếp sau. Ông là Đấng sáng tạo là thần tình yêu, vị thần nuôi dưỡng và vị thần của hạnh phúc. Ông luôn cố gắng bảo vệ những vẻ đẹp khỏi cái ác, ông làm cho con người biết được thế nào là sống đúng nghĩa, việc giúp đỡ cho hai người yêu nhau thật sự không khó với ông, vì ông là Chúa Trời, ông có quyền năng tối cao và ban phát điều đó để giúp đỡ con người....

Nhưng chuyện của cô gái Haida, lại là vấn đề hoàn toàn khác. Một cô gái tốt, dù rằng quá khứ cô gái đó phức tạp nhưng chung qui vẫn là một người tốt, chưa làm việc gì sai trái và xứng đáng cho tình yêu và sự bù đắp, cô gái đó có đủ yếu tố chỉ có một điều :

Cô gái đó đã yêu một kẻ mà cô ấy không bao giờ được yêu !

Là kẻ mà dù tất cả mọi người đã chết hết thì cũng không nên yêu !

Một tình yêu mà dù Chúa Trời có muốn giúp cũng đành lắc đầu.

Thật sự ông cũng rất muốn giúp nhưng ông liệu có thể giúp kẻ thù của mình hơn nữa tình hình chiến sự của Địa Ngục lại cực kì rối rắm.

- Cha có thể...cho con biết liệu sau này cô ấy sẽ như thế nào không ?

Ông biết con trai của ông đã yêu đứa con gái đó quá nhiều, ông không cấm cản nhưng cũng không ủng hộ song nhìn thấy nó như thế thì ông cũng gật đầu, Chúa Trời lướt tay xuống mặt hồ nước lộng lẫy giữa Chính điện, mặt nước dần chuyển động :

- Taenz Froz – (mười tháng nữa) - Raphael nói bằng ngôn ngữ Thần tiên .

Mặt hồ hiện ra một cô gái ngồi thu lu ở góc phòng với dây băng trắng ở mắt, đó không phải là tương lai mà là hiện tại, anh nhận ra vẻ mặt phờ phạc và bộ váy xanh nhạt đó, Raphael nheo mắt tiếp tục quan sát mặt hồ chờ cho sự biến đổi để nhìn thấy tương lai mười tháng sau của Haida.

Hình ảnh vượt mắt, mặt hồ sóng sánh lên nhưng tuyệt không có hình ảnh nào cả, mặt hồ sóng sánh mặt hơn như sóng biển, nước len lên cả mép hồ, anh quay sang nhìn Chúa Trời bằng đôi mắt ngập tràn thắc mắc. “Glass Lake” tức Hồ Thủy Tinh, luôn nhìn thấy được tương lai dù rằng người đó còn sống hay đã chết, hay là dù thành ác quỷ, mặt hồ sẽ hiện lên một màu sẫm đen nhạt, nhưng bây giờ mặt hồ đang chuyển động mạnh rồi trở lại phẳng lặng và không chỉ ra một điều gì cả.

- Vậy là sao hả Cha ? Tại sao ! Tại sao Ta không thể thấy tương lai của cô ấy !

Ông nhìn về lo âu trên khuôn mặt, đây là lần đầu tiên ông thấy hiện tượng lạ lùng như vậy và chỉ có hai cách lí giải :

- Một là cô gái đó hoàn toàn lạc hướng, đến sống cũng không cần.

- Haida...thật sự sống cũng không cần sao ! – Raphael nghe, vẻ mặt anh nặng như đeo chì, anh vuốt tay trên khuôn mặt nghĩ đến người con gái đáng thương đó sau đó anh quay lưng bỏ đi nhanh, anh muốn quay lại căn nhà vì e rằng nếu để con bé một mình quá lâu thì nó sẽ làm chuyện không hay.

Chúa Trời vẫn đứng đó nhìn mặt hồ không chút gợn sóng, Đức Ngài ngược mặt lên lẩm bẩm:

- Còn một khả năng dường như không thể nữa là, cô gái đó biết rõ tường tận những gì mình sẽ làm nhưng điều đó đòi hỏi một sức mạnh phi thường !

Ông lắc đầu nghĩ về điều không thể.

Raphael đưa tay xuống thác nước nhỏ sau nhà và lấy một cuốn giấy, trên đó vờn vện khi một dòng chữ sậm đỏ :

“Iphotrice đang tiến quân vào Luxephin, Luxephin đầu hàng vô điều kiện !” Có chuyện gì vậy ?

Anh ngẩng mặt lên bắt gặp Haida với đôi mắt hằn đỏ vì khóc, gầy ốm hốc hác đang tiến từng bước thần thờ về chỗ anh còn mắt thì nhìn chăm chăm vào cuộn giấy kia.

.....

Địa Ngục,

Hai ngày trước,

- Điện Hạ ! Tình thế đang rất nguy kịch mà !

- Cứ làm theo những gì Ta căn dặn là được ! – hần nói một phong thư đỏ lơ lửng trên không trung rơi xuống
– Mọi thứ phải thật chính xác !

- Điện Hạ ! Còn Người...

- Ta là Vua của Luxephin, không cần lo cho Ta ! Đi ngay đi !

- Vâng thưa Điện Hạ ! Thần xin phép !

Hần ngồi xuống giường, ngày kia quân Iphotrice sẽ công vào thành thứ ba của Luxephin , Tình hình rất nguy cấp rồi và thật ra vì sức mạnh của hần đang tụt giảm dần đặc biệt từ khi nó rời khỏi đây, hần thật sự đang yếu đi rất nhanh trái ngược với thứ tình cảm tồn tại trong hần. Luxephin không thể thắng nổi dù có sử dụng chiến thuật tài tình đi chăng nữa. Hoàng Hậu đang gọi các nước xung quân vào quân đội, Iphotrice đã đông càng đông hơn còn Luxephin dù có hần nhưng hần không thể một mình kháng nổi với đám quân đó. Nhưng bây giờ, hần không muốn nghĩ đến chiến trận nữa mà muốn nghĩ đến một người cứ đeo bám dai dẳng tâm trí hần suốt mấy ngày nay.

Hần ngồi xuống cầm tấm vải lụa trên giường lên và siết chặt, tấm voan đen của Haida. Hần hôn lên tấm voan cảm giác cổ họng đắng nghén, hần luôn nhớ, nhớ đến mức đau đớn, mỗi lần nhắm mắt lại hần lại cảm giác nó đang trách móc, đang đau lòng vô hạn vì hần. Tình hình bây giờ đang rất khốn khó, Haida ở với Raphael sẽ an toàn hần. Hần thấy mình vô dụng, giao người mình yêu vào tay tình địch. Hần căm ghét bản thân mình, hần khép mắt lại cảm nhận con tim buốt lên cùng với sức mạnh ác quỷ đang suy yếu dần. Phải sức mạnh quỷ dữ đang yếu dần vì tình yêu đó nhưng hần không cần thứ sức mạnh đó, điều đó bây giờ quá cô đơn, lạnh lẽo với hần. Nếu hần không là Vua, không là ác quỷ có lẽ đã tốt hơn. Hần cột tấm vải vào cổ tay mình và chợp mắt cảm giác có cô gái trong vòng tay , cô gái đó có đôi mắt nâu và mái tóc màu chocolate....

Hai giờ sau, vào nửa đêm tại Địa Ngục.

Bọn lính nhốn nháo chạy tán loạn, thậm chí một chút trật tự cũng không có. Thống lĩnh đã bị ám sát.

Bốn giờ sau,

Quân lính Luxephin gần như mất hết tinh thần khi biết Iphotrice đang tràn vào dù là giữa đêm khi nghe tin Vua Luxephin đã bị ám sát, Luxephin chỉ có một đường chết. Trăm ngàn con mắt sợ hãi đổ vào vị chủ tướng cao nhất còn sót lại :

- Mở cửa đi ! – chủ tướng sau một hồi ngẫm nghĩ, vẻ khắc khổ buồn bã nói

- Sao...ạ ? Mở...cửa ?

- Hàng đi ! Điện Hạ đã chết rồi ! Luxephin không ai đủ tài giỏi đến tiếp tục đâu ! – ông ta nói trong bất lực, người tài giỏi như thế e rằng chỉ có Chúa Tế mới ngang bằng, Điện Hạ do bị trọng thương và hành thích. Bọn hành thích lại là tay trong không cách nào trở tay kịp. Chỉ còn mỗi cách là đầu hàng !

- Chúng ta....hàng ? – bọn lính run rẩy hỏi.

- Phải ! Tất cả các người đi theo ta ! Cho báo thư Iphotrice nói rằng Luxephin đầu hàng vô điều kiện ! Rút hết quân đội về, gọi tất cả chỉ huy cho ta ! Tình hình không thể níu kéo được !

Cổng thành mở ra, chủ tướng ra lệnh phát ổi người một áo khoác trắng, màu trắng của sự qui hàng. Iphotrice tiến công mỗi lúc một nhanh về đây hăm hở và chiến thắng.

..

Haida không ăn không uống gần như phát điên lên vì mấy câu nó nghe được, nó trở nên kiệt sức lúc nào cũng luôn miệng hỏi Raphel liệu có tin tức gì khác hay không. Haida không bao giờ chấp nhận sự thật Luxephin thua trận chỉ là vấn đề thời gian càng không thể chấp nhận được việc hắn đã hay sẽ chết. Raphel hiểu rằng nó không phải không thể chấp nhận mà là điều đó quá sức với nó, điều đó quá nặng nề với nó. Nó không thể tự chủ được bản thân, sức sống hao kiệt rất nhanh chỉ vì tên ác quỷ đó.; đến mức Raphel phải nhốt nó trong phòng vì nếu không nó sẽ lại tìm cách trốn đi . Đau đớn vô cùng khi anh nhìn Haida, hai mắt phũ dài băng trắng để trị bệnh nhưng nước mắt vẫn cứ lăn dài trên má nó. Nó đã thôi không gọi tên hắn nhưng nhìn nó, Raphel biết nó đang gặm nhấm nỗi đau, để những tấm thủy tinh sắc lẹm đâm vào con tim này cho đến chết . Nhưng tất cả những cố gắng của cậu với nó đều vô ích. Hàng ngày nó ngồi thu lu, cầu mong, hi vọng khắc khoải rằng hắn vẫn an toàn, cầu mong tất cả chỉ là ác mộng, cầu mong được gặp lại hắn.

.

Tình cảm của nó, Raphel có thể thấy, chân thành và sâu đậm đến nỗi anh không muốn chen vào. Cũng như bản thân anh cũng biết Ara yêu nó rất nhiều, khi giao đấu với hắn lần thứ hai, Raphel nhận ra sức mạnh của hắn đã bị tụt giảm ít nhiều, thứ gì có thể khiến sức mạnh của một con quỷ tụt giảm . Chỉ có một câu trả lời cho điều đó: sức mạnh của quỷ tỉ lệ với bản chất của nó; Haida đã làm hắn rung động đã xóa nhòa đi phần nào bản chất của hắn, đã cho hắn thứ mà hắn cảm ghét, đó là : tình yêu !

Khi đó, hắn đã đặt Haida lên cả sức mạnh bản thân, thứ mà hắn quan tâm nhất chứng tỏ Haida đối với hắn là một điều gì đó quan trọng và ý nghĩa. Hắn có thể rất xấu xa ở bên ngoài nhưng nó đã chạm vào sâu thẳm vào trong tâm hồn hắn và hắn yêu nó hơn bất cứ thứ gì.

Raphel tựa lưng vào cánh cửa và ngồi xuống, cảm nhận hơi thở nặng nhọc của nó. Anh biết Haida cũng đã lâu, con bé lập dị và chưa bao giờ cầu xin bất cứ may mắn nào, nó luôn nghĩ rằng cuộc đời này công bằng cho nên nó chưa bao giờ cầu xin may mắn hay phép mầu gì. Một suy nghĩ kì lạ và điều đó tạo nên con người của nó nhưng bây giờ Haida đang cầu xin một phép mầu. Anh lắng nghe lời cầu xin của nó, thiên thần luôn lắng nghe lời cầu xin của con người nhưng lần đầu tiên anh thấy vô vọng...

Một điều ước không ai kể cả thiên thần có thể giúp được !

Một điều ướcvô vọng !

.

Tại Địa Ngục,

Cổng thành thứ ba bắt đầu mở nhường đường cho quân đội của Iphotrice tiến vào, tiếng móng vuốt chạm vào đất ồn ã của đoàn quân, tiếng tù và và sự qui hàng của Luxephin tạo nên khung cảnh qui hoàng dành cho kẻ thắng trận. Vua của Luxephin đã bị ám sát vào đêm qua và bây giờ toàn bộ Luxephin đã đầu hàng trước quân địch. Bà Hoàng Hậu cùng Chúa Tế tuy rất yếu do thương trọng đang tiến quân vào thành với sự hă hê của kẻ thắng trận, Luxephin đầu hàng vô điều kiện mở toang cổng thành mời đón chủ nhân mới. Nhưng điều đáng cả nể hơn cả là Luxephin không phải là vương quốc tầm thường nếu không muốn nói là

kẻ lãnh đạo là một kẻ được ví nể bởi toàn bộ Địa ngục này, là kẻ được ví von là tướng lĩnh tài giỏi bậc nhất ở đây xuyên suốt lịch sử hai tỉ năm. Và Chúa Tể vô cùng tự hào, vì mình là người đã hạ gục kẻ đó dù rằng đó là kẻ cùng dòng máu với mình. Ánh mắt bề trên đầy thỏa thuê nhìn đám dân đen quì lạy hai bên đường, tự hỏi chắc tên Điện Hạ nếu trông thấy cảnh này chắc sẽ tức đến chết. Hai bên quân đội Luxephin đầy cúi đầu theo âm thanh tiến tù và, ném vũ khí xuống tạo nên những âm thanh ồn ã chẳng khác nào hồi chuông kết thúc của chiến trận. Và bọn lính đang quì xuống chào những kẻ thống trị mới. Cung điện nguy nga tráng lệ mở rộng hai cửa cho bọn đầy tớ kiêng hai chiếc kiệu khảm vàng của Chúa Tể và Hoàng Hậu vào, cung điện Luxephin quả thật tráng lệ như sự giàu sang phồn hoa của đất nước này, được điêu khắc một cách tuyệt hảo không thua kém gì Iphotrice- cái nôi của Địa Ngục, khắp không gian dù là từ những lồng đèn nhỏ đến khung cửa kiếng khảm kim cương đen đều toát lên vẻ tráng lệ, quyền thế.

Tên tướng lĩnh đã bán đứng cả đất nước vội vã mang đến một chiếc ấn bằng vàng thể hiện quyền lực trong việc thống trị. Và một chiếc dao đâm máu màu xanh, dòng máu xanh quyền quý chảy trong người của kẻ vương quyền, một mảnh kim loại sắc bén nhất ở đây thấm đẫm vết máu của hắn.

Quân lực tiến dần vào các cổng thứ hai và thứ một tiến thẳng tới chính điện với Ngai Vàng chờ sẵn với toàn bộ những con người quì rạp xuống dưới chân. Vẻ hã hê đắc thắng được thể hiện rõ rệt trên khuôn mặt Chúa Tể và Hoàng Hậu. Chờ thời khắc chính thức sáp nhập Luxephin và Iphotrice lại với nhau.

Khi Chúa Tể bắt đầu tiến đến ngôi vị cao nhất thì cách đó 5 cây số ở cổng chiến tuyến thứ ba bắt đầu khép chặt lại dưới mớ âm thanh rền cả đất, cánh cổng đóng lại rất nhanh. Cùng lúc đó là chiến tuyến thứ hai và thứ nhất cũng nhất loạt đóng lại, đóng dân đen quỳ mọp xuống hai bên đường cùng rút những mũi dao kéo dài giấu kĩ dưới chiếc giày, từ dưới đất trồi lên những bóng đen như thầy ma sống đến những con quái thú cỡ lớn. Lớp tường thành dày đến mấy mét bao quanh cung điện Luxephin bỗng chốc sụp xuống trước sự ngỡ ngàng của hàng ngàn âm thanh lở đổ nát lên tiếng gầm đầy không gian làm bọn Iphotrice hoảng loạn, Nhưng khẩu đại bác có sức công phá lớn bắt đầu nổ lửa tới tấp vào cung điện nơi bọn lính đang hã hê ăn mừng chiến thắng, Hoàng Hậu nhận ra có biến vội cùng đám thân cận một mình trốn thoát, Hắn từ trên trần nhà cao trăm mét đáp xuống trước mặt Chúa Tể trong khi bên ngoài là một bãi chiến trường nơi quân đội trá hình của hắn đang tàn sát địch quân, dù là chênh lệch về số lượng nhưng cuộc chiến đã được chuẩn bị rất kĩ lưỡng.

Những con quái thú cao to hàng chục mét cùng với bộ hàm lởm chởm đẩy máu ra sức cấu xé những kẻ xấu số cản đường trong khi số quân lính tuy ít ỏi nhưng tinh nhuệ đang ra sức giết chết kẻ thù. Chiến thuật không chỉ ở tính bất ngờ mà trận càn quét của lính Luxephin chỉ kéo dài nửa tiếng đồng hồ và chúng lại biến mất như lớp bùn trôi tụt xuống đất, và lúc đó những đạn lửa có sức công phá tàn bạo tiếp tục nổ tiêu diệt số lượng quân lính đông như kiến cỏ. Mùi tanh của máu tiếng gào thét vùng lên khắp nơi, một khung cảnh hỗn độn và khủng khiếp, đến tận biên giới ở Luxephin cũng nghe rõ sự ghê rợn đang diễn ra bên trong. Hắn giết chết những tên cầm đầu trong canh giờ đầu trong khi quân của mình tuy với số lượng chỉ bằng 1/50 đang thanh toán đám quân xuẩn ngốc háo thắng kia. Đó là một kế hoạch, tuy rất hoàn hảo nhưng với số lượng quân địch cũng rất khó thắng áp đảo. Một nháo đao mạnh giáng vào giữa vai hắn, trước mặt hắn là Chúa Tể tỏa ra đầy tử khí khi thấy quân mình đang bị tàn sát, hắn đã bày mưu tính kế mở cổng cho địch vào trước khi giết chết chúng. Hắn cắn vào môi ôm vết thương đầm đìa máu và bắt đầu giáng từng đòn chí tử nhanh đến chóng mặt và kẻ đối diện. Hai luồng sáng xanh bầu chặt cấu xé lấy nhau...

Luxephin trở thành bình địa đầy máu và xác người, mùi tanh tưởi bốc xa ngàn dặm tiếng gào thét như xuyên cả đất. Một bãi chiến trường không chỉ giữa hai đế quốc mà thấy rõ những kẻ đứng đầu để chế đang dần dần kéo cả Địa Ngục xuống...

..

Raphel nhận được thư báo, trận chiến của Luxephin đã bị tay chân tráo ngược, Một thống lĩnh thân cận làm phản! Gã hãm hại Điện Hạ và chiếm ngôi vị. Bây giờ kẻ đó đang đầu hàng mở cửa cho quân địch tiến vào thành. Iphotrice đang hiện ngang tiến vào chiến tuyến thứ ba, đang rộng cửa, hai chiến tuyến kia cũng đã mở sẵn cửa, nhường đường cho Chúa Tể đường hoàng bước lên ngôi Vua của Vương Quốc này, chính thức sáp nhập Luxephin và Iphotrice.

Nhưng tất cả đều do một cái đầu toan tính công phu của hắn, tin đồn tạo phản cũng là hắn, quân đội trốn đi một nửa, mở cửa cho địch vào thành cũng là hắn. Đợi khi Iphotrice đã tiến vào chiến tuyến thứ hai thì

quân đội trốn xung quanh bắt đầu sập tất cả các cửa lại vào giết chết kẻ thù. Luxephin thể lực đã suy yếu, không thể đánh trực tiếp được mà phải dùng mưu tính. Mà mưu kế này lại được toan tính kĩ lưỡng từ việc làm sao mua được sự tin tưởng rằng hắn đã chết, tạo nên sự sợ hãi trong lúc huyền hoang chiến thắng, đến lúc tấn công dù một đầu năm mươi nhưng tất cả đều lên kế hoạch hoàn hảo, trong vòng bán kính trăm mét cách xa Luxephin, viện binh đang hoang mang không biết hỗ trợ hay rút lui tất cả đều đang thất kính trước sự phản đòn của hắn và e sợ nếu mình hỗ trợ thì biết đâu sẽ lại rước họa vào thân mà chưa biết tên ác quỷ đó toan tính những việc xấu xa gì.

Raphel đọc thư và toát lạnh, tên ác quỷ đó dường như đã biết chắc Luxephin khó mà thắng được nên trước khi thua cũng tìm cách giết luôn kẻ thù. Quân Iphotrice bị tấn công bất ngờ, quân đội của hắn ra sức tiêu diệt nhưng lực lượng lại quá chênh lệch nên cuối cùng hắn đã bày mưu. Một cái mưu với cái giá không nhỏ nhưng mục đích đạt được cũng cực kì đáng nói. Trận chiến kéo dài trong nội thành Luxephin mà không ai hỗ trợ phải nói là “không dám”. Địa ngục có thể rơi vào chiến trận liên miên, để chế sẽ suy yếu, Raphel ngồi bật dậy sau khi tức tốc chạy về thăm thính tình hình ở Thiên Đàng, anh nhận được bức thư báo kế tiếp khi trời hừng sáng, tay cầm bức thư tiếp theo lên, khuôn mặt anh tái xanh lại.

Anh tiến nhanh nhưng nhẹ nhàng về phía cửa phòng Haida, mặt anh tím tái lại, hơi thở nặng nhọc, đầu ong ong và tràn đầy hốt hoảng nhưng khi anh mở cửa phòng nó ra, anh chỉ thấy một chiếc giường trống rỗng và cánh cửa sổ mở toang đang thốc gió từng hồi !

..

JK

34. Chapter 31 : Tear Of Goddess , Dream Is Broken Into Pieces !

Raphel đọc thư và toát lạnh, tên ác quỷ đó dường như đã biết chắc Luxephin khó mà thắng được nên trước khi thua cũng tìm cách giết luôn kẻ thù. Quân Iphotrice bị tấn công bất ngờ, quân đội của hắn ra sức tiêu diệt nhưng lực lượng lại quá chênh lệch nên cuối cùng hắn đã bày mưu. Một cái mưu với cái giá không nhỏ nhưng mục đích đạt được cũng cực kì đáng nói. Trận chiến kéo dài trong nội thành Luxephin mà không ai hỗ trợ phải nói là “không dám”. Địa ngục có thể rơi vào chiến trận liên miên, để chế sẽ suy yếu, Raphel ngồi bật dậy sau khi tức tốc chạy về thăm thính tình hình ở Thiên Đàng, anh nhận được bức thư báo kế tiếp khi trời hừng sáng, tay cầm bức thư tiếp theo lên, khuôn mặt anh tái xanh lại.

Anh tiến nhanh nhưng nhẹ nhàng về phía cửa phòng Haida, mặt anh tím tái lại, hơi thở nặng nhọc, đầu ong ong và tràn đầy hốt hoảng nhưng khi anh mở cửa phòng nó ra, anh chỉ thấy một chiếc giường trống rỗng và cánh cửa sổ mở toang đang thốc gió từng hồi !

- Tình hình sao rồi ?

- Điện Hạ ...! Luxephin lúc giữa đêm nay đã bị biến thành bình địa, hai bên đều tổn thương nặng nề

- Còn...Hậu Duệ Chúa Quỷ ! Hắn chưa chết đúng chứ - Raphel hỏi lại gấp rút.

- Dạ... Đã tử nạn trong trận chiến công thành rồi ! Chúa Quỷ cũng đã băng hà. Dường như tên Điện Hạ đó muốn đánh sập cả Đế chế trước khi chết thì phải.

- Tử nạn...chết...sao....? – Raphel nuốt khan hỏi lại, cơn ác mộng đó cuối cùng cũng đã đến

- Nghe nói sau khi Luxephin thất thủ, đám tàn quân đã lục soát nhưng chỉ tìm thấy chủ tướng còn Vua nước Luxephin tự sát, xác cũng tan theo cát bụi rồi !

Mảnh thủy tinh liên lạc bị anh đập vỡ , trong đầu anh chỉ có một hình ảnh duy nhất : Haida .

Bàn tay vuốt trên khuôn mặt lo âu của anh, Haida chắc chắn sẽ rất shock khi nghe tin này. Bước chân nhẹ nhàng lên lầu đẩy nhẹ cánh cửa, anh không có dự định nói, có lẽ chờ cho con bé khuây khỏa rồi sẽ nói vì anh lo lắng nó sẽ làm chuyện dại dột. Nhưng khi anh đẩy cửa vào chỉ thấy một cái giường trống không với

cửa sổ mở tung. Hốt hoảng, Raphel vội vã đi tìm nó, trong nhà ngoài vườn không tìm hơi, anh dám chắc nó sẽ đến Bermuda, vội vã ra bến cảng.

.....
Trước đó hai tiếng đồng hồ, vào ba giờ sáng ,

Trận Địa Luxpehin,

Bức tường thành vững chãi dày đến vài mét có vài vết nứt to , những khẩu pháo hoặc bể nát hoặc đang tỏa đầy khói bụi, những xác người, máu và xác chết ở khắp nơi, những thân quỷ bị mũi giáo hay cung tên cắm chặt vào. Có những thi thể vươn thành nhiều mảnh hoặc xám ngoét đi vì thuốc độc . Xác chết chồng chất lên nhau nhiều vô số kể, chúng nằm khắp nơi trong khoảng đất to bao bọc với ba lớp tường thành, lớp ngoài cùng vẫn đóng kín nhưng hai lớp trong kia đã vỡ nát. Xung quanh xác nhiều đến nỗi làm người ta thấy rợn người, can đảm bước đi cũng không có cơ hồ như việc nhận ra rằng tất cả mọi người đều đã chết nên cũng không có can đảm sống tiếp nữa.

Song.

Một đôi chân trần bước qua từng xác người, đôi chân và cả người đó run rẩy, không phải vì sợ những xác chết đó cũng không phải vì sợ quân thù mà thật ra là sợ nhìn thấy được điều gì đó quen thuộc trong hàng trăm ngàn các thân kia.

Haida không hiểu vì sao nó lại đến được đây nhưng nó không quan tâm, nó cũng chẳng để tâm thấy cơ thể mình bây giờ nhạt như khói đến mức ánh sáng nhàn nhạt từ những đám cháy cũng có thể xuyên qua hay nhận ra rằng cơ thể nó đang rất mệt mỏi và kiệt sức và không thể tiếp tục di chuyển nhiều.

Nó chạy bổ vào chỗ chiến trận mà nhận ra một sự thật kinh hoàng ở đây. Mất ánh xung quanh dò tìm đầy hoảng loạn giữa những xác người nằm đè lên nhau, lướt qua màu áo đen và đỏ để tìm kiếm, trong lòng thì cầu xin một người nào đó xin đừng chết.

Giữa bãi chiến trận đỏ thẫm bởi lửa và máu. Một vệt máu xanh và một sinh thể nhạt như làn khói trong bộ đồ mỏng tanh đó vụt chạy theo, cô gái đó mờ nhạt như ảo ảnh, chạy nhanh theo những vệt máu xanh kia hướng về căn phòng nơi cách chiến trường một bãi khá xa, căn phòng đẹp nhất và xuất hiện trong đầu Haida mỗi ngày từ khi nó được thả về thế giới con người. Một căn phòng khắc từng kí ức những đau thương trong con tim vốn không còn lạnh lặn của nó.

Haida, nhạt nhòa như khói, bắt gặp một người đang quì cạnh giường, bộ giáp loang lổ máu ở khắp nơi, tay nắm chặt lấy tấm ga giường và tấm khăn đen. Hơi thở nó nặng nề, tim gan như bị cắt xé, nó chạy nhanh đến quì cạnh người nó, nó có mùi cũng nhận ra được hơi thở của hân, dù tay có liệt cũng nhận ra mái tóc bạch kim kia.

- Ara ! – mắt nó cay xè buốt nhói và trở nên mờ mịt khi nước mắt lăn , vuốt mái tóc bạch kim rồi nhanh chóng gỡ lớp mặt nạ để nhìn khuôn mặt hân. Nó buốt đôi mắt chưa lành hẳn của mình nhìn chằm chằm lấy hân, nó kinh hoàng nhận ra tay nó đầy máu, nếu đó là máu đỏ của nó sẽ không quan tâm, nhưng thứ máu đó lại có màu xanh sẫm. Lần đầu tiên nó nhìn thấy thứ máu này, nó đã trải qua sự thay đổi lớn và lần này cũng vậy nhưng sự thay đổi này cứ như muốn giết chết nó.

- Haida ! – một tiếng thì thào nhạt như tiếng thở vang lên – làm sao...em – kẻ trong tấm áo giáp đầy máu kia tưởng chừng mình như nằm mơ khi cảm một mùi hương, một hơi ấm, một chất giọng quen thuộc đến bóp nghẹn con tim.

- Em đây, đừng nói nữa, em sẽ chăm sóc cho anh ! – nó nói gỡ mảnh giáp ra, người nó như có hàng ngàn mũi tên đâm vào, cảm giác nước mắt ứa ra và bản thân vô dụng đến đáng chết, bàn tay nó dính đầy máu xanh, cảm giác cả bàn tay đang đau đớn cứ như thứ máu đỏ chảy ra từ người mình. Đôi mắt phủ sương, môi cắn chặt đến chảy máu ngưng một tiếng nấc lên. Nó nhìn thấy một vết thương sâu và tủa máu quá nhiều, nhiều đến nỗi, nó dùng vải vớ được chặn máu nhưng nó run rẩy nhận ra máu đang thấm ướt cả vải, nó cầu mong đó là máu của nó. Nếu là máu của nó thì quá tốt rồi !

- Haida – vẫn chất giọng êm mượt đượm buồn đó – Em mau đi...đi , nguy hiểm...lắm – kẻ đối diện cất giọng, giọng sầm mũi đau đớn và lo lắng . Dù hân rất mệt mỏi nhưng thấy Haida, hân cảm thấy rất hạnh phúc,

hạnh phúc với kỉ niệm và hạnh phúc vì có nó. Hấn có thể nghe tiếng đám lính gần biên giới hò hét, chắc là đám lính của mụ Hoàng hậu đợi thể trận ngã ngũ rồi muốn xông vào !

- Em sẽ không đi đâu... mà không có anh- nó nắc lên cổ kiềm nén, cơ hồ nó đã biết, tay nó cố ngăn vết thương thôi chảy máu, người như đang ngồi trên làn lửa, nó nhìn thân xác kia dựa vào vai nó, một bàn tay lạnh lẽo quen thuộc nắm lấy cổ tay nó đang run rẩy từng hồi khi thấy máu chảy ra ngày càng nhiều - anh nghĩ...em có thể sống tốt mà không có anh à ! – Haida gào lên vừa phẫn uất vì đau đớn, nó sẽ ở lại không ai có quyền bắt nó đi cả.

- Anh...sắp chết...rồi ! – hấn nói chất giọng tuyệt vọng, đau đớn. Nhưng Haida cũng cảm thấy đau đau như chính mình đang sắp chết vậy, cảm giác cổ họng đắng nghét, con tim run rẩy như bị vật gì đâm xuyên, cả cơ thể rung động và buốt như.

- Không thểnào ! – nó không biết mình đang làm nhắm gì nữa, nó tìm cách ngăn máu mau vết thương nhưng hấn giữ chặt cổ tay nó. Ara dựa vào người nó cảm giác hơi ấm và mùi hương quen thuộc, cảm giác Haida của hấn, đang ở ngay đây và từ đôi mắt nâu sáng thường ngày của người con gái đó được sự đau đớn khôn tả và chảy ra những giọt pha lê mặn như nước biển.

Phải chi, hấn là một con người.

Phải chi,hấn có thể ở bên nó.

Nhưng...đã quá muộn rồi !

- Anh ..yêu em, Haida ! Luôn luôn...như thế ! – hấn nói thều thào, cổ họng hấn đắng đi và mắt dần cảm giác khi thấy nó đau khổ và gầy đi thế nào.

Haida nghe rõ từng lời, tring một giây nó không biết nó đang vui hay buồn, đang vui mừng hay đau đớn cy61 như mất hết cảm giác vậy ! Rồi sau đó con tim nó bóp nghẹn lại , khuôn mặt và cả thân hình nó gập xuống, đôi tay gầy gò ôm lấy thể xác của kẻ kia, những giọt nước mắt mặn chát hòa với máu xanh, mái tóc nâu rũ xuống bệt chặt lấy mái tóc trắng xóa như tuyết, bên cạnh bộ giáp đen đầy khói bụi có mảnh lụa trắng ôm quanh lấy.

Đau khổ

Tim nó nghẹn lại

Nước mắt trào ra nhưng nó thấy đau, khóc bao nhiêu là đủ

Đau ghê gớm

Một nỗi đau như mất tất cả chỉ trong một chớp mắt ngắn ngủi. Đau hơn cả chết. Đau hơn tất cả những thứ trên đời, khi ôm xác chết của hấn, nó như bị xé ra ngàn mảnh.

Khi bàn tay hấn buông thõng và rơi xuống, bầu không gian im lặng mặc cho nó lay hấn và gọi tên hấn chẳng khác nào bị điên. Nước mắt nó nhỏ đầy trên khuôn mặt hấn, tay và người nó đầy máu. Nó ôm lấy xác của hấn và khóc, nó muốn chết. Thật sự muốn chết ngay lúc này !

Và rồi tất cả tan thành khói, ngón tay nó bấu chặt lấy hấn, không ai có quyền mang hấn đi nhưng hấn và mọi thứ cứ tan ra thành khói . Tan ra thành khói, chất khói lửa từng ngón tay của thân hình nhạt như vãi satanh của nó và biến mất.

Tàn nhẫn !

Vì sao lại tàn nhẫn với hai người như thế !

Cả đến khi chết, nó cũng không còn có thể ôm hấn hay sao !

Những từ đau buốt lòng rồi tan ra như khói bụi còn Haida thì gào thét điên dại, nước mắt túa ra. Chết ! sao có thể nhẹ nhàng như làn khói như vậy, thật quá tàn nhẫn !

.....

Nó ngồi bật dậy thở hổn hển, nó ngất trên sàn nhà vì quá đuối sức. Cảm giác như đầu nhói quặn thắt trong người . Con ác mộng đó đau đớn làm sao, cay nghiệt làm sao. Nhưng nó sẽ rất tốt nếu chỉ là ác mộng, nó bật dậy trên cơ thể yếu ớt của mình kinh hoàng nhận ra mũi nghe được mùi hương quen thuộc của hân, tay cảm nhận từng tiếp xúc của hân và mặt nó vẫn đều nước. Tay nó thấm đẫm chất máu màu xanh. Nó quay lại căn nhà gỗ ở thế giới con người nhưng rõ ràng nó không muốn về, dường như nó ở bên hân và không lẽ hân đã.....

Chết !

Nó đau lắm, cảm giác kiệt sức, tuyệt vọng kéo lê nó và nó cũng không buồn chống cự. Con tim nó ...nó không biết, chắc là tim nó đã chết rồi...cảm giác đau khổ, lạc lõng đến mức nó muốn khụy ngã. Đau đến mức tê dại và mất đi cảm giác. Nó chệch choạng nhìn bằng đôi mắt vừa hồi phục nhưng chỉ thấy lơ mơ lênh đến rồi trôi khỏi nhà bằng lối cửa sổ, nó đau nhói cùng đôi chân run rẩy chạy băng qua kết giới ra ngoài, bình thường nó không thể chạy qua nổi cái kết giới nhưng lần này, nó cứ chạy bỏ nhào vào rồi vượt qua, nó chạy về phía bên cạnh gần chỗ đó trong bộ váy trắng mỏng tanh dưới cái lạnh sáng sớm của vịnh biển.

Nó phải đến đó, dù hân có chết thì nó cũng chẳng còn lí do, cũng chẳng muốn ở đây nữa, nó sẽ về bên hân, về lại Địa Ngục ít ra vẫn tốt hơn là ở đây !

Tại bến cảng,

- Đưa tôi đến Bermuda nhanh lên ! – nó như một con điên với đôi mắt sưng húp và đỏ lừ vì khóc, hai tay gầy nhom ốm yếu ra sức bấu lấy thành bằng.

- Cô bị điên à ! Đây chỉ là tàu nhỏ không phải tàu đi xa. Vả lại đến Bermuda nộp mạng à ! - Nếu ông không đi tôi sẽ giết ông ! – nó tức giận chĩa thanh chủy về phía người đàn ông là chủ một chiếc du thuyền nhỏ . Ông ta lo sợ nhìn nó chẳng khác nào tù nhân trốn trại hay kẻ đang bị truy nã. Mới ba bốn giờ sáng đã sầm sập chạy đến, quần áo xốc xếch, tiền bạc không có mà hét vang muốn đến Bermuda, đó là nơi người ta gọi là tam giác quỷ. Tàu bè đi ngang đều bị đánh chìm không lí do đến người cũng không thoát nữa là ! Cô ta cứ như thầy ma biết đi hay kẻ bị tâm thần vậy .

Bỗng một giọng cắt ngang.

- Cô muốn đến Bermuda , tôi có thể cho cô đi nhờ !

Haida không thêm suy nghĩ tiến nhanh lại chỗ chiếc tàu cá ở cách đó dăm ba mét leo lên tàu. Leo tụt lên bằng thân hình mảnh khảnh ốm yếu của nó. Nó chùi mắt, nó không thấy rõ ; Bác sĩ nói mắt nó chưa khỏi hẳn, phải nghỉ ngơi và không được khóc; nhưng bây giờ nước mắt cứ túa ra trên khuôn mặt nó, lòng nó quặn thắt đau khổ như có ai cướp mất thứ gì quan trọng . Nó đau lắm và linh cảm cũng xấu dần đi . Làm ơn, chỉ là ác mộng ! Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể, hay để tôi chết thay đi ! Làm ơn !

Nó gặp người dựa vào thành tàu ngập trong nước mắt. Nhưng cảm giác nó bây giờ chẳng khác nào chạy trốn sự thật, chuyện đó đến với nó, thật đến mức đau buốt, tim nó đập yếu ớt rồi có cảm giác chết hẳn, những kí ức, tất cả , tất cả những gì thuộc về hân đều ào về như bão, cấu xé từng tất trong trí não nó. Nó không đủ sức đứng nó co rúm người lại buột miệng nín khóc. Nó không thể khóc, nếu khóc nó sẽ không thấy đường . Sẽ không thể tìm hân. Đau đến mức nó dại đi và quên mình đang ở đâu và làm gì, đau đến mức nó không rõ mình sống hay chết, đau đến mức nó điên lên và nghĩ : nếu nó có thể đau đớn như thế suốt đời thì hân biết đâu sẽ không chết phải không ?

Haida phát điên, nó không biết mình nghĩ gì và không phân biệt được thật giả và đúng sai. Đầu nó chỉ ngập về hình ảnh của một người !

.

- Này cô gì ơi ! Cô đến Bermuda làm gì ! – người lái tàu hỏi. Người dân ở đây nổi tiếng tốt bụng nhưng việc ột người ngoại lai đi nhờ và người đó lại còn không chút biết ơn thì có lẽ hơi tự hạ thấp mình rồi . Nhưng trong cô gái kia cứ như là tù vượt ngục, không nói đúng hơn là người sắp hóa điên đến nơi, giống như người vừa trải qua biến động gì đó mà trở nên bất bình thường, cô ta đứng trước mũi tàu để sóng biển ập vào người mình buột lạnh, đôi tay khẳng khiu chôn trên thành tàu còn người rướn về phía trước, thi thoảng thấy cô ta co rúm lại và lẩm bầm gì đó .

- Có việc ! – nó đáp cứng nhắc dù giọng sưng nước !

- Việc gì ?

- Anh đừng hỏi nữa, làm ơn đưa tôi đến đó đi !

- Nếu cô không nói tôi sẽ không thể đưa cô đi được

- Tôi đến tìm người !

- Người, ai ?

- Nếu anh không đi tôi sẽ giết anh chết ! nó chìa mũi thanh dao về chỗ anh ta. Nét mặt cho thấy nó không hề đùa giỡn. Anh ta cười và nói .

- Với cặp mắt không thấy rõ đường, tay chân ốm yếu đó thì làm gì được tôi ! Nói cho tôi nghe biết đâu tôi có thể giúp được cô

- Anh không thể giúp được ! Trên cuộc đời này không ai có thể giúp hết ! – Haida nói, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt làm hình ảnh trước mắt nó mờ nhạt đi – làm ơn đi và đừng hỏi gì cả!

Anh ta nhìn nó thoáng chút thương cảm rồi tăng tốc đi, chẳng biết là thật hay giả song đã nhận lời thì phải giúp cho trót.

Nó ngồi thu lu ở một góc, tìm nó thì thoáng lại buốt . Hai tay bấu chặt vào chảy máu. Thẩn thờ nhưng một xác chết....

.

- Ông có thấy một cô gái châu Á, tóc nâu dài mặc áo trắng tới đây không ?

- Có phải là cô ta đòi đến Bermuda không ?

- Đúng rồi ! Là cô ấy !

- Ban nãy có một chiếc thuyền đã đưa đi rồi !

- Họ đi hướng nào !

Ông ta chỉ tay rồi thoát cái đã thấy anh thanh niên đẹp trai kia biến mất tiêu. Ông chỉ lắc đầu : đúng là có nhiều người kì quái ở Miami này .

- Này đằng kia là Bermuda ! Thuyền của cô từng nào tới vậy ?

- Tôi không có thuyền !

- Vậy cô định đi bằng cách nào ?

- Cảm ơn ! – Haida đáp gọn lỏn rồi trèo lên thành tàu nhảy xuống biển.

Anh thanh niên tàu cá hốt hoảng gất lên :

- Cô làm gì vậy ? Cô điên à ! – với thời tiết và sáng sớm thế này thì dưới nước lạnh cắt da chứ chẳng chơi, cô ta lại không mặc đồ lặn cứ mặc cái áo mỏng dính da đó mà bơi . Haida tiếp tục bơi đi tới khu vực tam giác quỷ. Đến một đoạn, nó lấy hơi lặn xuống. Khả năng lặn của nó có vẻ khá hơn người bình thường dù rằng không thể sánh bằng Raphael hay hấn nhưng độ sâu ba trăm met thì hoàn toàn có thể với thể trạng nửa người nửa quỷ như nó.

Nó dụi mắt khi lặn, nước biển làm đôi mắt vốn dĩ chưa lành lặn của nó mù mịt hơn , nó cố lặn xuống càng sâu càng tốt, hi vọng cánh cửa kết giới có thể mở ra. Đạt đến gần ba trăm met, nó bắt đầu hết hơi, nhưng nó không thể bỏ cuộc được. Ara...nó dù cho hấn đã chết, nó cũng không muốn ai động vào hấn, không ai có quyền đó trừ nó. Nó sẽ không chần chừ vì chính nó sẽ chết trong một mõi, cô đơn và buồn bã . Oxy đã cạn trong cơ thể nó trong khi nó vẫn tiếp tục lặn xuống; nó cứ cố cứ cố gắng xuống càng lúc càng sâu:

“Ara...làm ơn...cho em đi theo anh đi !”

Thể trạng vẫn còn yếu, thiếu dưỡng khí trong khi vẫn cố sức, trong lúc mờ mịt bằng đôi mắt không rõ ràng của nó. Nó thấy...Ara !

- Ara ! Ara ! – nó mấp máy cổ bơi về phía hấn , nín thở như nó từng nín thở khi hấn đẩy nó ra xa khỏi chỗ của hấn .

- Haida...- hấn nói, hơi thở nhợt nhạt như không, đôi mắt đỏ thường ngày chuyển sang sắc vàng dịu dàng thoáng đầy nước - ...được chết trong vòng tay...em là anh đã hài lòng rồi....

- Anh nói gì vậy ? Em...em không tin – nó cố nói trong làn nước mặn chát – anh nói không bao ...giờ bỏ rơi em mà.

Hấn tiến lại áp tay lên má nó, vuốt từng sợi tóc bồng bềnh trong nước , ánh mắt sáng vàng ấm áp, đau đớn vô hạn. Haida vòng tay ôm lấy hấn , vẫn lạnh như là cái lạnh của nước , không phải của hấn.

- Hãy tập sống mà không có anh ! Nhưng...anh...luôn yêu em...!

Haida bắt đầu khóc, nhìn hấn, hình ảnh hấn nhợt dần dần cho nó cố ôm lấy, hấn cười, nụ cười rất buồn, hấn đang gỡ tay nó ra, theo cách tàn nhẫn như đâm chết nó như hấn đã làm, nó vẫn còn tổn thương và vết thương đó không hề lành mà còn trầm trọng hơn trước . Haida lắc đầu quày quay, nó đã bỏ lại tất cả quá khứ để đến với hấn và điều đó không còn quan trọng nữa. Những gì hấn nói làm nó có cảm giác như đây là lần cuối cùng hấn nói với nó; nó không muốn. Không muốn !

- Em sẽ hạnh phúc Haida- hình ảnh hấn nhợt dần...nhợt dần...- ...vì em là người tốt ! Haida, anh yêu em...hơn tất cả mọi thứ trên đời ! – hấn cười, mắt hấn long lanh rồi một giọt nước mắt lăn dài trên má và hình ảnh hấn biến mất ngay trước mắt nó. Haida òa khóc nức nở, bàn tay quờ quạng trong nước tìm hấn nhưng

Vô vọng !

Thứ ảo ảnh đó làm con tim người khác kì vọng nhưng cũng bóp nghẹn con tim người khác đi !

Hấn đã chết thật rồi !

Và để lại một mình nó ở đây, cô đơn và lạnh lẽo trên cõi đời này !

Haida nghẹn ngào, hơi thở bóp nghẹn, không còn dưỡng khí nhưng nó cũng không quan tâm, tốt nhất là nó không nên cảm thấy gì nữa. Haida nhắm mắt lại lơ lửng giữa đại dương, cứ mỗi lần nhắm mắt; Haida lại thấy hấn, lại thấy hình ảnh hấn vòng tay ôm nó vào lòng. Nó không muốn mở mắt nữa...không muốn nữa...

..

- Raphael hô hấp nhân tạo cho Haida, anh lặn xuống và thấy nó trong làn nước ở độ sâu mấy trăm mét, nhanh chóng đưa nó lên con tàu đánh cá vừa nảy và sơ cấp cứu cho nó. Nước ứa từ miệng Haida ra, nó tỉnh dậy song không nói không rằng, mặt mày tái nhợt đau khổ nhưng nó không khóc. Nó không khóc nổi nữa, có những nỗi đau có thể khóc nhưng cũng có những nỗi đau không thể khóc, nó gặm nhấm con người ta từ bên trong. Nó đã khóc quá nhiều và hiện thực vẫn phủ phàng. Haida dựa vào bong tàu, mặt nó vô hồn đỏ mông. Raphael chống tay xuống nhìn nó, tim anh đau buốt bởi tình yêu vô vọng của chính mình lần nhìn thấy Haida. Nó đang đau, còn hơn cả anh. Tại sao tất cả những điều này lại xảy ra với chúng ta cơ chứ !

Anh thanh niên lái tàu mang một chiếc khăn choàng đến cho Haida, Raphael nhìn anh ta rồi sang nó :

- Tôi nghĩ cô ấy muốn ở một mình – anh thanh niên lái tàu nói

Bây giờ có nói gì chỉ càng làm nó buồn thêm thôi, thôi thì cứ tạm thời đừng nhắc gì nữa. Raphael bước ra sau thuyền. Anh thanh niên nọ quàng chiếc khăn qua vai Haida. Anh tiến ra, người lái tàu phủ thêm một chiếc khăn lông qua vai nó cho ấm rồi đẩy cho nó một cuốn sổ tay nhỏ bìa dày như quyển kinh thánh, anh nhét vật đó vào túi áo ngủ sũng nước của nó trong khi Haida không thèm để ý liếc một cái vẫn thần thờ ra

- Hãy đọc cái này, biết đâu sẽ giúp cô khá hơn ! - Ánh mắt vô hồn vẫn không đổi, nó kéo chiếc khăn choàng ra. Nó đã quen sự lạnh lẽo của hấn, nó quen dần với Ara, ấm áp không làm nó thấy dễ chịu, nó cần sự lạnh lẽo kia chứ không cần sự ấm áp vô nghĩa này, nó căm ghét ấm áp, nó không muốn gì hết ngoài hấn . Con tim nó giờ đã nát ra làm trăm ngàn mảnh không thể ghép lại được nữa

Chẳng ai có thể giúp nó, chẳng ai hết !

.

Hắn đã chết thật rồi !

“Anh ấy chết rồi ! Ara đã không còn nữa !” – lời suy nghĩ đó tàn nhẫn biết bao, đau đớn biết bao, chết, hắn bắt tử kia mà, nhưng bây giờ thì sao, hắn đã chết vì bị thương quá nặng, khả năng bắt tử đó đã hao mòn vì Haida và nó không đủ sức cứu sống hắn.

Rốt cuộc, bàn tay nào nhuộm máu.

Ai là kẻ đáng chết !

Haida, trong từng giây phút đều nghĩ về hắn, đều nghĩ vì kỉ niệm và suy nghĩ ác nghiệt đó không cho nó một phút bình thần dù là trong kí ức .

Nó là tác nhân làm cho sức mạnh hắn tụt giảm, nó đã đẩy hắn đến cái chết !

Một tháng trời, Haida chẳng khác nào thầy ma biết đi, nó tiều tụy, hốc hác, gập ác mộng mỗi đêm, khóc ít hơn, im lặng nhìn hơn. Có vẻ như lòng nó không còn gì nữa ngoài máu và nước mắt, tổn thương và thất vọng và nó trừng phạt mình. Cái chết của Điện Hạ là một đả kích lớn nhất của Haida, biến nó thành một kẻ chỉ biết tự dằn vặt mình, sống là sự đau đớn nhất của nó nhưng không sống nghĩa là nó đã phản bội lại ước nguyện của hắn . Raphel nhìn nó sống như chết, anh không hiểu là vì sao nó biết hắn đã tử nạn, có lẽ...là tình yêu. Haida ngồi xốc muỗng cháo cúi gầm mặt nhưng anh có thể thấy nước mắt nó nhỏ tí tách xuống bát cháo đó. Một tháng càng lúc càng trầm trọng, tệ hại hơn, đến mức anh không nhìn thấy một sự sống nào của nó, dù là nhỏ nhất .

Với anh, có chút thương cảm cho hắn nhưng trên hết vẫn không ưa gì hắn . Luxephin thất thủ sau hơn một tháng cầm cự và Iphotrice thiệt hại đến 9/10 , phải công nhận hắn thật sự tài giỏi, suốt hai tỉ năm qua chưa ai dù là Thiên Thần hay Ác Quỷ kể cả người thường có thể làm nên một trận chiến vĩ đại như thế. Dù Luxephin thua trận nhưng để chế suốt hai tỉ năm đó cũng dân sụp đổ trước những thứ tên Điện Hạ đó gây ra. Chưa kể hoành thành Luxephin nay trở thành thánh địa chẳng ai dám vào , không biết có phải là toan tính cầu hắn hay không nhưng khu vực xung quanh pháo đài đã sập lún xuống tạo thành thung lũng vòng quanh bao lấy Luxephin, bây giờ cung điện đó nằm chơi vơi trong khi xung quanh là những khoảng trống sâu đến ngàn cây số và rộng đến khó vượt qua, người ngoài không thể vào mà ở bên trong cũng không thể ra.

Hắn để lại nhiều chiến tích và huyền thoại sau khi chết, cả để chế đang sụp đổ và ngập trong bạo loạn chiến tranh, xâm chiếm và thôn tính. Song cái mà làm Raphel căm ghét hắn là một để lại làm anh đau lòng nhất là ...vết thương của Haida. Anh biết tính tình của nó, nó sẽ không thôi hành hạ mình cho tới khi tình yêu dành cho hắn cạn mất, song sẽ mất bao lâu chứ, một tháng , một năm, hai năm, năm năm hay mười năm, hay hai mươi năm hay là....không bao giờ !

Gần đây anh thấy, Haida không thể khóc được nhiều, anh hiểu cảm giác đó, cảm giác nuốt tất cả nỗi đau vào trong làm vết thương lòng thêm trầm trọng, lở loét, đừng nói là lành có thể để lại sẹo mà có thể không bao giờ lành được ! Cứ như vết thương cứ bị đâm vào thì cứ mãi chảy máu thôi. Anh đã cố dành đã làm đủ mọi cách nhưng không có hiệu quả.

Nó nguyên rửa mình là nguyên nhân giết chết hắn. Nó nguyên rửa bản thân và căm lạnh gia tăng sự đả kích đó. Nhưng càng đả kích, nó càng nhớ hắn, càng khắc cốt ghi tâm hình ảnh của hắn và dường như tình yêu đó không hề nhạt đi mà càng di chuyển theo hướng nặng hơn, thâm trọng hơn một cách tiêu cực. Đến nỗi, anh đã cho nó uống thuốc để quên đi kí ức nhưng dường như chỉ có tác dụng được vài giờ, vì hình ảnh của hắn không chỉ nằm trong đầu và cửa vào tim, thấm trong da thịt nó làm cho nó có mất hết kí ức vẫn cứ ám ảnh.

Anh rốt cuộc phải làm gì, thay tim cho nó ư, hay là thay cả máu và tủy sống. Anh có thể, có thể tất cả nhưng liệu thay tim rồi, tẩy đi kí ức rồi , Haida có thôi đi không hay nó sẽ tự giết chết mình vì điều đó.

“Ara , Người đáng ra nên sống mà xem Người đã làm gì với Haida này ! Cô ấy đang sống còn tệ hơn cả chết nữa ! Người biết không”- anh cắn môi nhắm mắt nhìn Haida như cái xác đi về phòng với bàn tay gầy như

xương và khuôn mặt vô hồn. Anh thường xuyên bắt gặp nó ngồi ngoài trời, giữa gió đêm lạnh thấu xương nhưng nó luôn như thế, nó luôn lạnh lẽo không chỉ bên ngoài mà còn bên trong.

Một tuần, hai tuần, ba tuần, một tháng rồi hơn một tháng . Gần hai tháng trôi qua đến một ngày nó cũng gặp Raphel, nở môi cười gượng. Chịu mở miệng nói sau hơn tháng trời câm lặng :

- Em muốn đi đâu đó đổi không khí, được không anh ?

- Em muốn đi đâu ? Đi cắm trại nhé !

- Đi biển được không anh ! Em muốn tắm biển ! Em là người cá mà ! – nó nghiêng đầu cười nhạt nhìn anh. Một nụ cười nhạt thếch chẳng khác nào sự cử động bất buộc của môi nhưng ít ra sau hai tháng , nó đã cười lại.

- Được thôi ! – Raphel mỉm cười vui vẻ vuốt mái tóc nó đặt nụ hôn lên trán nó.

Và trong khoảng một tuần tiếp theo, nó luôn là người nấu ăn cho anh, chăm sóc cho anh từng li từng tí một, vẻ mặt nó cũng khá hơn nhiều tuy vẫn còn gượng gạo lắm. Raphel nhiều rất muốn ôm nó nhưng mỗi lần anh tiến lại gần thì nó lại lùi ra xa, nhưng nó rất mực quan tâm và chăm sóc cho anh. Điều đó làm anh an tâm và tin rằng một ngày nào đó, nó sẽ quên tính yêu đó và quay lại với anh, nó và hẳn gặp nhau gần hai tháng nhưng anh và nó đã gần bó rất nhiều năm rồi còn gì .

.

Ở vịnh Santa Monica, nó ngồi trên bong chiếc du thuyền dưới con mắt quan sát kín đáo của Raphel, anh thừa nhận là anh lo sợ nó làm chuyện dại dột , chỉ một chút vì trong suốt quãng thời gian hai tuần gần đây nó trở nên bình lặng hơn, có lẽ nỗi đau cũng đã dịu mất phần nào. Haida vốn dĩ là con người mạnh mẽ mà ! Raphel bước đến nhìn nó, Haida đang mặc một bộ váy màu vàng nhạt, mái tóc nâu lượn trong gió biển, ánh mắt khẽ nheo lại vì nắng hướng về phía xa nhìn ngắm những quần đảo. Bàn tay anh không kiềm chế được vuốt nhẹ lên má của nó; Haida quay lại nhìn anh, thoáng chút e dè, nó nửa quen nửa rất không quen.

- Em thấy sao !

Nó chỉ gật đầu, môi khẽ nhếch lên nhưng dường như vết thương trong lòng nó vẫn còn quá sâu để môi có thể mỉm cười .

- Em có muốn uống chút gì không ? – anh hỏi giữ khuôn mặt nó trong bàn tay mình, thật sự muốn hôn lên đôi môi hồng pha sắc đỏ của nó, hơi thở anh phảng phất qua cổ nó. Nó đã trang điểm nhẹ nên nhìn nó cũng khá hơn nhiều . Nó thoáng chút giật mình, ở cạnh hơn một tháng chưa bao giờ anh ép nó làm gì, luôn luôn hiểu và thương cảm cho nó, bây giờ vòng tay anh ôm lấy nó, có một ngày vết thương trong lòng sẽ lành và nó sẽ lại quay về với anh .

- Cho em cốc coffee !

- Được !

- À, có một quyển sổ trong căn phòng dưới , anh lấy dùm em nhé !

- Được thôi ! – anh cười nhìn nó .

- Khoan đã ! – nó nắm lấy cổ tay anh, trước khi anh bỏ đi .

- Cảm ơn anh vì tất cả ! Raphel ! – nó nói môi mỉm cười, một nụ cười hiền lành mà trước đây nó từng dành cho anh- và em xin lỗi...

Anh đặt môi lên môi nó, một cái hôn phớt nhẹ nhàng và tình cảm chặn lời nói của nó .

- Chỉ cần em vui là đủ rồi !

Haida cười nhạt nhìn anh quay đi, mỗi lần nhìn thấy cử chỉ ân cần của anh, nó lại nhớ đến quãng thời gian ở bên hắn. Nó biết nó xấu xa và không đáng một xu tiền cho anh để tâm chăm sóc. Nó là đồ xấu xa đáng bị nguyên rủa khi đã lấy thù trả cho tình yêu của hắn.

Nhưng khối óc nó lại thường ngày, như thói quen, như một hi vọng ngập về hình ảnh người con trai tóc trắng . Haida trước đây vừa chịu nhiều đau đớn trước thói độc ác của hắn, vừa lại rất vui vẻ, hạnh phúc; dù rằng nó không hay cười khi ở cạnh hắn nhưng mỗi lần nó thật sự cười là những lúc nó vui nhất, hạnh phúc nhất. Chỉ cần nghĩ đến đó, tim nó quặn thắt ột sự đau buốt tiếc nuối. Nó là đứa xấu xa, nó đã gián tiếp giết chết hắn bằng cái gọi là tình yêu. Tình yêu đó làm sức mạnh của hắn tụt giảm, tổn hại sức mạnh của một con quỷ, chỉ còn một nửa. Nếu như hắn không yêu nó, thì biết đâu giờ này hắn vẫn còn sống. Vì điều đó trong suốt khoảng thời gian đầu sau khi nghe tin hắn tử nạn, Haida luôn tự dằn vặt bản thân mình vì điều đó.

Rốt cuộc, kẻ yêu kẻ thù đã giết chết gia tộc của mình hay kẻ giết chết người mình yêu nhất đều là nó.

Hắn có thể là ác quỷ nhưng bản thân nó tự thấy mình là kẻ đê tiện, thâm độc, tàn nhẫn nhất , kẻ đã gián tiếp giết chết người mình yêu và cả chính tình yêu của mình. Nước mắt chảy ngược vào trong như nhát dao đâm vào nó.

Khi còn là Jane, là người đứng đầu trong gia tộc tiên cá. Trước khi chết lời nguyện của người đó sẽ trở thành sự thật nhưng với một điều kiện, lời nguyện nào cũng phải có cái giá của nó, tức muốn đạt được ý nguyện thì phải hi sinh một điều gì đó.

Jane đã nguyện rửa hắn : “Ta sẽ cho người chết theo cách tàn nhẫn người đã gây ra cho Ta, dù rằng Ta có phải chịu đau đớn tới đâu !” tức Jane sẵn sàng hứng chịu đau đớn chỉ để hắn phải trả giá. Nhưng giờ đây thì sao, hắn đã chịu lời nguyện đó mà nó cũng là người đau khổ, nếu không có lời nguyện đó thì nó đã không mất hắn.

Đúng là hắn từng có lỗi với Jane, hắn đã giết cả gia tộc và bức tử Jane nhưng vì hắn ghen tức với tình yêu của Jane và Raphel, hắn nảy sinh tình cảm với Jane nhưng Jane thì lại cứ chăm chăm nghĩ rằng chỉ có thiên thần mới mang đến tình yêu ỉnh nhưng không ngờ rằng một tình yêu cũng có thể đến từ con quỷ và điều đó rất đáng trân trọng. Jane đã không chấp nhận ngược lại hất hủi hắn và điều đó làm hắn ghen tức hơn, chính nó đã gián tiếp đẩy hắn đến hành động nó và đã trực tiếp tạo ra nguyên nhân cái chết. Lời nguyện đó đã ứng nghiệm một cách đáng sợ. Haida bật khóc buông suy nghĩ cay nghiệt và đau lòng khôn tận, nó đau đến quặn thắt, nó hận mình đã không nhận ra tình cảm của một ác quỷ, tại sao nó không biết rằng tình yêu dù là của một con quỷ cũng đáng được trân trọng. Tại sao chứ ?

Nó bật khóc tiếng nấc nghẹn ngào và vô vọng

“Ta đã sai quá nhiều rồi “

– mắt nó mọng nước nhưng nó không ỉnh cái quyền được khóc, nó đã gây ra tội lỗi quá lớn, Haida nuốt nước mắt mậm mê chiếc vòng hắn đã tặng, chiếc vòng này không biết có phép lạ hay không nhưng nó luôn cảm giác như hắn ở bên cạnh. Hàng đêm, Haida ôm chiếc vòng vàng hắn tặng vào lòng, nỗi đau đâm từng nhát vào nó, cứ thế cả nhiều tháng trời, nó gầy xẹp đi, xanh xao hẳn đi, ngủ li bì và không thiết ăn uống nhưng nó cũng không khóc nhiều nữa vì nó hận bản thân mình quá nhiều và luôn hành hạ. Nó vuốt ve chiếc vòng vàng như báu vật lớn nhất đời nó chợt nó nhìn thấy một dòng chữ dưới ánh sáng hắc của bóng đêm, bấy lâu nay mắt nó mờ nhạt chưa khỏi hẳn nên nó không biết dòng chữ có từ bao giờ nhưng dám chắc là lúc đầu chưa từng có, Tay nó lần lê trên dòng chữ, nước mắt tuôn ra cùng với những tiếng nấc nghẹn ngào, dòng chữ khắc trong chiếc vòng như bút tích của hắn :

“Em là điều quý báu nhất của anh ! Anh yêu em, Haida, rất nhiều. Hãy sống tốt dù không có anh, nhé !” – từng từ từng chữ vừa như cửa vào tim gan nó, vừa nó xoa dịu nỗi đau đó. Nó phải mạnh mẽ lên; với nó, chỉ cần một tia hi vọng, nó vẫn sẽ nắm bắt. “Phải sống chứ !” – nó tự nhủ như thế rồi nắm chặt lấy chiếc vòng, kiềm những tiếng nấc và những giọt nước mắt nhưng không thể, nó cứ khóc cho đến gần sáng, Haida đeo chiếc vòng vào cổ tay hôn lên đó và nói

“Em yêu anh, rất nhiều !”

Vài ngày sau nó dần khá hơn dù rằng ý nghĩ vẫn đeo bám trong nó

Haida và hắn đều những kẻ độc ác tàn nhẫn và cuối cùng đã thay đổi, họ yêu nhau. Haida ước gì là một con quỷ hoàn toàn có thể tự do đi vào thế giới âm đó, cũng sẽ bị tình yêu làm cho cạn kiệt sức mạnh; ít ra hắn đã không phải cô đơn một mình như vậy. Nhưng nếu Haida là một con quỷ, liệu nó có yêu hắn không chứ ?

Chắc là có

Chắc chắn có

Vì với Haida, hẳn là người quan trọng nhấtNhưng đã vĩnh viễn biến mất khỏi cõi đời. Một giọt nước mắt lăn dài trên trên má nó. Trên chiếc vòng vàng hẳn tặng mà ngày nó cũng ôm ấp ở cổ tay sánh lên. Nó vuốt nhẹ chiếc vòng, môi khẽ cười như đang cười với hẳn :

- Dù chỉ là một hi vọng mảnh như chỉ, nếu điều đó có tồn tại, em sẽ bằng mọi giá nắm lấy ! ! Em, vẫn sẽ nắm lấy ! Ara !

Raphel cầm quyển sổ trên tay chờ máy pha coffee . Một cách tò mò, Raphel lật ngang dọc quyển sổ. Quyển sổ trắng chưa hề ghi chép gì, duy có một tờ giấy gấp đôi lại. Mở ra xem, là một bức thư tay của Haida

Gửi Raphel,

Anh là người rất tốt, rất hoàn hảo, là người tuyệt vời nhất ở cuộc đời này. Người đã luôn giúp đỡ em những lúc em khó khăn, luôn che chở cho em .

Em rất vui khi có anh ở bên cạnh, cảm ơn đã chăm sóc em suốt một tháng qua . Nếu không có anh, em không biết mình sẽ ra sao nữa.

Em hi vọng anh sẽ hạnh phúc, à không, chắc chắn sẽ như thế, vì anh xứng đáng với những gì tốt đẹp nhất .

Đừng lo lắng cho em, em thật sự rất ổn !

Hãy quên em và sống tốt anh nhé !

Haida.

“Em xin lỗi , Ara, ước nguyện của anh, em không thể giữ được ! Anh nghĩ em sẽ sống tốt mà không có anh sao ? Em đã nói nếu anh dám buông tay em, em sẽ không buông tha cho anh đâu ! Vì em yêu anh ! Rất nhiều !”

Một âm thanh như có vật gì rơi xuống nước. Toàn thân Raphel đông cứng lại nhìn bức thư, con tim đập dồn dập, vội vã chạy lên bong tàu :

- Haida ! Haida ! – Raphel hét khi không thấy nó, chạy từ đầu đến cuối cũng không thấy , anh bắt đầu nhìn xuống biển, một vật thể thu hút mắt anh, vội vã nhảy xuống .

“Haida, em làm trò ngu ngốc gì vậy !”

Vội vã bơi đến chỗ của Haida

“Ara, làm ơn đi, đừng để người có gái đó chết, đừng mang cô ấy đi, Người cũng muốn cô ấy sống tốt đúng không !”

Haida càng lúc chìm càng sâu, đôi mắt khép chặt mở ra bắt gặp Raphel đang ra sức lặn xuống chỗ mình, Haida cười hiền, một nụ cười xen lẫn giữa buồn và vui, nó mấp máy hai từ : “tạm biệt !” và nó cười, một nụ cười sống động hơn bao giờ hết. Một nụ cười của sự mãn nguyện, tha thứ ỉnh và nó nhìn anh lần cuối trước khi khép đôi mắt lại .

Haida không thể nhịn thở lâu như anh, chỉ quá mười lăm phút, nó sẽ chết, chắc chắn sẽ chết ; nó không thừa hưởng khả năng của tiên cá. Nó từng suýt chết ở lần trước rồi, bây giờ nó lại đại đột như vậy.

Raphel bơi rất nhanh tới nhưng Haida càng lúc càng chìm sâu hơn cứ như bị cái gì kéo xuống , tới một lúc một dòng lốc sâu dưới biển ngầm xoáy mạnh, Haida biến mất ngay trước mắt anh , cứ như tan vào trong dòng biển vậy. Raphel hốt hoảng nhìn quanh, tất cả chỉ là màu xanh của nước biển.

Haida đã hoàn toàn biến mất .

Biến mất.

Raphel tìm kiếm nhưng

Chỉ còn trong vô vọng

Raphel ngồi trên thành tàu đọc những dòng chữ cuối cùng của Haida trong thư.

“Hãy quên em và sống thật hạnh phúc, nhé !” . Đôi mắt lại chảy ra một giọt nước mắt, anh gấp thu lại lại
“Rất cuộc Haida vẫn luôn làm theo ý mình, không có gì xoay chuyển được cô ấy !”

Tìm kiếm nhưng không hề tìm thấy dù chỉ một chút

...

..

.

Sâu dưới đáy biển, nơi chưa thể xác định.

- Liệu khi chết rồi, em có cơ hội nào tìm thấy anh không ?- nó mấp máy môi tự hỏi

Nước trào vào cơ thể Haida vết sạch tất cả không khí còn sót lại , đau nhức. “Anh và em sẽ không cô đơn nữa!” - Haida mỉm cười nhạt rồi bị cuốn vào cơn lốc ngầm làm cơ thể nó trở nên vô định. Vẫn nhắm chặt mắt càng lúc càng cảm nhận luồng nước mạnh mẽ tấn công cơ thể mình, máu bắt đầu tủa ra khỏi cơ thể nó. Máu khắp nơi, mỗi lúc một nhiều ! Nó sẽ chết, sớm thôi, Haida lẩm bẩm gì đó, chỉ rõ những từ cuối nhắc đến tên của một người con trai.

Khóe môi nó mỉm cười, nó chợt thấy một hình ảnh quen thuộc, rất quen thuộc, hai mắt dần khép lại và hai bàn tay buông thõng trong làn nước.

..

Thời gian làm con người ta mòn mỏi chờ đợi, thời gian làm cho vết thương đau hóa lành, thời gian làm cho bí mật được khai mở. Nhưng cần quá nhiều thời gian cho những việc chữa lành cũng như tìm ra sự thật, nhiều đến nỗi không rõ một cuộc đời đã đủ hay chưa, nhưng mòn mỏi chờ đợi thì lúc nào cũng thấp thỏm trong người. Nhưng khi đó chúng ta còn biết làm gì ngoài cầu mong và chờ đợi cho sự chữa lành của thời gian ?

Có câu : thời gian sẽ chữa lành vết thương

Đúng ! Nhưng với một người nào đó thì lại không :

Thời gian, chờ đợi và mòn mỏi thì lại nhận ra, mình vẫn không khác xưa ngoài việc chai lì hơn, biết che giấu nỗi đau tốt nhưng nỗi đau vẫn cứ ở đó, âm thầm khắc từng vết sẹo lên và vẫn rướm đau khi chạm vào.

Vậy, thời gian hay thậm chí cả cái chết có thật sự là tất cả những gì cần thiết hay không ?

Golden Diary tại Black Forest Garden – Semisirendaemouni

Đó chỉ đơn giản là một mẩu tin rằng có một cô gái mất tích tại vịnh biển Santa Monica hay chỉ là một tờ chiếu thư ghi vắn vẹn rằng một đế quốc hùng cường của Địa ngục đã sụp đổ . Nhưng đằng sau những việc đó có mấy ai hiểu được rằng là cả một câu chuyện dài. Là đau khổ, tuyệt vọng pha lẫn với hạnh phúc hiếm có, niềm tin và hi vọng tràn trề.

Mấy ai hiểu được cuộc sống này vô cùng tàn nhẫn ! Là con người làm cho nó tàn nhẫn như thế này .

Và không ai trên đời này hiểu rằng có một tình yêu đã phải trả một cái giá quá đắt. Đắt đến nỗi dù có chết cũng không biết có thể bù đắp hay không .

Vậy công bằng có tồn tại hay không ?

Tình yêu có thật sự thần thánh hay không ?

Ước mơ cũng có lúc vỡ nát như pha lê !

Câu chuyện khép lại có thể nhạt nhưng cũng có thể theo kiểu khác sâu vào tận trong tim ! Khắc những câu hỏi chưa có lời đáp, khắc vào những giây phút đẹp đẽ nhất và cũng đau đớn nhất.

Khắc vào từng chút một trong cơ thể người trong cuộc. Nhưng người đó đã không tiết lộ và vĩnh viễn vùi chôn theo cái chết của mình.....

.

...

The Mermaid Curse

JK

35. Last Chapter : Avieanlaúz

Đó chỉ đơn giản là một mẩu tin rằng có một cô gái mất tích tại vịnh biển Santa Monica hay chỉ là một tờ chiếu thư ghi vắn vẹn rằng một đế quốc hùng cường của Địa ngục đã sụp đổ . Nhưng đằng sau những việc đó có mấy ai hiểu được rằng là cả một câu chuyện dài. Là đau khổ, tuyệt vọng pha lẫn với hạnh phúc hiếm có, niềm tin và hi vọng tràn trề.

Mấy ai hiểu được cuộc sống này vô cùng tàn nhẫn ! Là con người làm cho nó tàn nhẫn như thế này .

Và không ai trên đời này hiểu rằng có một tình yêu đã phải trả một cái giá quá đắt. Đắt đến nỗi dù có chết cũng không biết có thể bù đắp hay không .

Vậy công bằng có tồn tại hay không ?

Tình yêu có thật sự thần thánh hay không ?

Ước mơ cũng có lúc vỡ nát như pha lê !

Câu chuyện khép lại có thể nhạt nhưng cũng có thể theo kiểu khác sâu vào tận trong tim ! Khắc những câu hỏi chưa có lời đáp, khắc vào những giây phút đẹp đẽ nhất và cũng đau đớn nhất.

Khắc vào từng chút một trong cơ thể người trong cuộc. Nhưng người đó đã không tiết lộ và vĩnh viễn vùi chôn theo cái chết của mình.....

.

...

Một năm

Hai năm

Năm năm

Mười năm ở Thiên Đàng bằng 100 năm con người trôi qua.

Năm 2112, 100 trăm năm sau bi kịch đó,

Raphel tuy chưa quên hẳn nhưng cũng đã khuây khỏa phần nào. Tâm trạng anh đã khá hơn sau một khoảng thời gian dài, anh chấp nhận sự mất mát của cô gái đó vì anh đã suy ngẫm ra nhiều điều sau cái chết đó !

Trên vịnh biển Santa Monica, có một anh thanh niên trên bến cảng, anh thả những bông hoa hồng xuống biển.

Thứ nước biển hôm xanh hơn thường ngày, có lẽ chúng cũng biết, cách đây mười năm, công chúa của chúng đã chết ở đây.

Không phải là cổ tích, không phải chuyện tình đẹp của Hoàng Tử và Công Chúa

Không kết thúc có hậu

Không gì hết.

Ai nói đời là cổ tích !

Ai nói tình yêu là sự cứu rỗi !

Cuộc đời thực tế và rất tàn nhẫn .

Tất cả đều sai lệch, xét cho cùng tình yêu của hai người này là lưỡi dao giết chết lẫn nhau nhưng chết thì sao chứ. Haida hay Ara chưa một lần hối hận. Vì đơn giản họ sống thật với mình . Thời gian họ bên nhau rất ngắn nhưng rất đáng giá với họ. Raphel thường tự hỏi vì sao Haida lại ngốc như thế, lại tự vẫn nhưng dần dà khi sống dưới cuộc sống của Haida, anh nhận ra rằng, với con bé chết không phải là điều đáng sợ nhất, hoàn toàn không, anh tìm thấy một cuốn nhật kí của nó. Haida không bao giờ viết nhật kí, con bé dường như không bao giờ viết những gì mình làm và nghĩ ra trang giấy nhưng có lẽ vì nó đã trải qua một khoảng thời gian khó khăn và quá mệt mỏi nên nó đã tìm đến cách nào làm nó bớt đi đau khổ :

27 /12/2012

Chết mà để lại những điều quý giá của mình thì thật quá đáng tiếc .

Những dòng chữ bị, Haida dường như đã cố gắng theo di nguyện của hân nhưng đôi khi khó mà kiềm nén nỗi đau trong lòng được.

3/1/2013

Còn sự sống mà mất đi tất cả ý nghĩ nhất cả đời mình thì sao, khác với cái chết chẳng ?

Tôi...đã...mất....

Trang giấy đó bị càu xé nát trong quyển nhật kí, Haida đang cố gắng trong từng đau đớn để sống...

Tại sao lại đau đớn như thế hả Haida ?

13/1/2013

Tôi mệt mỏi, lạnh lẽo và cô đơn ! Tôi cũng rất đau !

Trang giấy nhăn nhúm vào lem đầy mực.

Raphel nuốt khan như nhìn thấy Haida gục xuống cuốn nhật kí, một tay vò trang giấy, một tay bấm chặt vào lòng bàn tay muốn chảy máu để không khóc nhưng nước mắt cứ tuôn dài ra.

27/1/2013

Tôi thật sự muốn chết !

Trang giấy phẳng phiu với dòng chữ mờ nhạt

2/3/2013

Nếu cổ tích có tồn tại, nếu phép màu có tồn tại, làm ơn chỉ một chút thôi cũng được !

Một góc trang giấy lem mực bởi nước mắt có dòng chữ nhỏ xíu và mờ nhạt : Tôi hi vọng !

3/3/2013

Chết là con đường mà ai cũng phải đi qua !

Tôi sẽ chấp dứt tất cả ! Đúng chứ !

Raphel phải rất khó khăn mới chấp nhận được sự thật là Haida đã chết, anh nghĩ con bé sẽ được cứu vớt hoặc đã tên ác quỷ đó không hề chết và có thể cứu Haida, dù là hai người sẽ hạnh phúc nhưng anh cũng cam lòng. Hay là Haida có thể quay lại người cá và không bao giờ chết.

Suốt mấy năm anh vẫn tin như thế , một ngày anh quay lại căn nhà gỗ và vô tình tìm thấy cuốn nhật kí đó, có một một linh cảm dấy lên trong anh

Hắn cũng đã chết !

Còn Haida cũng đã chết ! theo những gì thiên thần tìm kiếm cho thấy !

Nhưng vì sao anh vẫn luôn kì vọng !

Luxephin và Iphotrice cũng đã sụp đổ. Địa Ngục loạn lạc, bạo loạn triền miên.

Hai con người đó bỏ đi để lại quá nhiều khuất mắt.

Raphel thả những cánh hoa xuống mặt biển, khuôn mặt dần ra một nụ cười hiền :

- Sau khi chết rồi, em có tìm được người đó không ? – anh nói lời nói âm áp và đầy vị tha của một Thiên Thần – anh mong em hạnh phúc hơn việc phải sống dằn vặt , Haida !

Những bông hoa hồng bị đợt sóng đánh trôi đi rồi lại trôi về, chúng đang bị sóng đánh dạt về phía anh trong khi anh thả tay xuống dòng nước xanh mát . Anh nheo mắt nhặt bông hoa hồng đang trôi về tay mình lên, cánh hoa này thấm đượm chất xanh của nước biển, lật cánh hoa lên, anh thấy những kí tự . Anh nheo mắt nghĩ ngợi một chút rồi quay về Thiên Đàng .

Từng bước chân anh vừa chậm rãi vừa gấp rút trên con đường mòn tuyệt đẹp của Thiên Đàng nơi dẫn đến một thư viện cổ xưa mà hiếm người lui tới. Anh đẩy cánh cửa gỗ cổ kính tạo ra một âm thanh gỗ chạm vào nhau. Thư viện có tên Loviata, theo Cổ Ngữ Tiên nghĩa là nơi ghi chép lại về Sự Sống và Tình Yêu của tất cả con người trên thế gian .

Mỗi người đều có một quyển sách về mình.

Mỗi người sẽ có ghi chép cụ thể về thời gian và tình cảm trong cuộc đời họ. Nếu người đó có kết thúc hạnh phúc với người họ yêu thì cuối quyển sách của hai người đó sẽ ghi tên hai người đó bằng chất mực đỏ .

Nếu ngược lại thì sẽ là chất mực đen.

Còn nếu chết trẻ thì sẽ có chất mực màu xám.

Mười năm trước, phải khó khan lắm Raphel mới mở quyển nhật kí Loviata cũng Haida ra, một cái tên được ghi bằng chất mực vào xám . Haida D. Giura ! Raphel đã không kiềm được nước mắt của mình khi nhìn thấy điều đó. Thư viện này có khả năng đặc biệt, nó không cần người ghi chép, mọi thứ nhờ phép mầu tối cao của Thiên Thần và không bao giờ sai.

Haida đã chết ! – Ba từ đó khắc cốt vào tâm hồn của Raphel, một cách tàn nhẫn nhất . Vì Ara cũng không còn tồn tại trên cõi đời này.

Một cái chết đầy bí ẩn và để lại nhiều khúc mắc, có những thứ không tài nào anh lí giải được về Haida và cả về Ara, có những sự thay đổi kì lạ và điểm rất mơ hồ, song có lẽ, đó vĩnh viễn là bí mật chôn vùi theo họ. Hoặc đã, họ đã cố tình và có ý như thế và những người ngoài cuộc không thể lí giải được

Raphel lướt qua chiếc kệ đầu tiên, nơi chứa quyển nhật kí Loviata của những người tìm được hạnh phúc của họ, tất cả họ đều có chất mực thẩm đỏ bên trong, thật hạnh phúc biết bao. Sau đó đến những dãy kệ có màu đen rồi đến màu xám.

Anh lấy một quyển sách bìa gỗ mỏng có tên Haida Dasan Giura, anh vuốt tay lên nét chữ tên con bé rồi mở quyển sổ.

Ngày 18/3/2013, Haida D. Giura .

Chất mực xám, một chất xám đến quận thất trong lòng. Anh gập quyển sách lại song một thoáng nhú mảy, anh phát hiện đằng sau trang sách có những trang trống, tại sao lại có trang trống trong khi đã kết thúc chữ. Anh lật một trang trống ra . Và nhìn thấy trên mặt trang trống đó đầy ắp kí tự khó hiểu và các kí tự đang chuyển động đảo lộn trên trang giấy rồi trang giấy đó biến mất rồi từng trang biến mất. Trước ánh mắt ngạc nhiên của Raphel của từng trang giấy biến mất chỉ còn cái bìa gỗ lại trước khi cả cái bìa gỗ cũng biến mất chỉ còn lại những mảnh vụn nhỏ bay khắp nơi như tuyết rơi, rồi những mảnh vụn đó bị một làn gió cuốn trôi qua khung cửa sổ kiếng trong thư viện.

Trên nền nhà còn lại đúng một mẫu giấy nhỏ duy nhất viết bằng cổ ngữ tiên tộc : “Avieanlaúz” !

Khóe môi Raphel khẽ mỉm cười , một nụ cười thiên thần , Anh lẩm bầm :

- Cuộc đời tàn nhẫn nhưng vẫn công bằng phải không !

“Avienlaúz”

nghĩa là :

.

.

Còn sống !

Haida vẫn còn sống !

.

.

.

“.....Because life is fair in its own way !”

...

..

.

The End of The Mermaid Curse .

.....

Dasandra JK

All rights reserved . Copyright © 2012 Dasandra JK

.....

+Author’s Note+ [xin hãy đọc]

The Mermaid Curse đã kết thúc.

Hãy Vote cho các chapter bạn thấy xứng đáng và hãy để lại Comment suy nghĩ của bạn, điều đó là động lực của tôi và cũng để tôi cân nhắc về việc có nên viết tiếp phần 2 của TMC hay không !

Cảm ơn một lần nữa những ai đã đọc đến dòng này. Tôi muốn nói, TMC mà bạn đã đọc, không phải là một tác phẩm để tôi viết cho vui. Mà tôi đã dành nhiều thời gian và rất yêu quý nó. Tất cả những gì bạn làm để ủng hộ JK. Tôi muốn nói, điều đó thật sự rất đáng quý và ý nghĩa với tôi. Tôi rất cảm ơn vì điều đó !

5-2013, JK đã post The Monarchical Song thuộc series The Mermaid Curse (tìm ở trang chủ của JK nhé !)

Chúc các bạn một ngày tốt lành !

36. Tmc Phần Ii: The Monarchical Song (huyền Ca Vương Quyền)

Xem phần 2 tại trang chính của Dasandra JK dưới tên ‘The Monarchical Song’ (Huyền Ca Vương Quyền).

Thể loại: Fantasy, Adventure.

The Monarchical Song [Huyền Ca Vương Quyền] tiếp theo The Mermaid Curse là một câu chuyện tiếp nối cho cuộc tình đã hết của Ara và Haida. Và tất nhiên trong đoạn tiếp theo có những sự thay đổi gì tiếp diễn cho những gì được cho là đã mất.

Là một bản huyền ca về ước mơ, kỉ tích và tình yêu. Là tiếp diễn cho cuộc tình đã đến chết một nửa của The Mermaid Curse. Ở thế giới mà quyền lực và sức mạnh chiếm chủ đạo. Ở thế giới mà tình yêu là sự nguyên rủa, khi tình dục và đàn bà là một thú vui nhất thời. Ở chính ở cái thế giới mang nặng sự khắc nghiệt, với cái tên làm người ta kinh sợ: Địa Ngục. Một chiến binh kể lại câu chuyện quá khứ, cổ tích và huyền tích và hát rong một bản huyền ca bỏ dở, Bản huyền ca từ một kỉ tích song chỉ mới viết được một nửa. Theo những cái đã mất, một thân phận mới, một tính cách mới, một cái tên mới liệu có che được những thứ mang nặng sâu thẳm trong tim. Liệu cuộc đời là sẽ vĩnh viễn là cổ tích hay sẽ thành huyền tích. Và bản huyền ca đó có thể được hát tiếp hay không ?

Category: Romance, Fantasy, Adventure.

The Monarchical Song [Huyền Ca Vương Quyền] Dasandra JK All rights reserved (Có bản quyền) Copyright © 2013 Dasandra JK

‘The Monarchical Song’ hay ‘Huyền Ca Vương Quyền’ là một câu chuyện gần như tách biệt dù là tiếp nối của The Mermaid Curse. Song, khuyến khích đọc giả đọc The Mermaid Curse trước để có được cái toàn vẹn của tâm lý, cảm xúc và diễn biến câu chuyện.

Địa Ngục, nơi được ảnh hưởng chết của sự chân thành, hạnh phúc và tình yêu. Chính tại nơi đó, đã nảy nở một chuyện tình oan nghiệt của Ara và Haida. Gọi là oan nghiệt theo cái nhìn của người ngoài cuộc, song với người trong cuộc luôn là hạnh phúc. Song cuộc đời thực tế và không cho hạnh phúc đó có được đoạn thất như mong muốn. Tình yêu mất đi một nửa, Haida bắt đầu cuộc sống mới với tâm hồn chết đi.

Linh hồn cô chết là để phục sinh.

Thay đổi... Cuộc sống vốn dĩ hiếm có cái gọi sự bất động mà mang nặng sự bất biến. Thế giới và con người thay đổi.

Có ai đó từng nói. Việc sống cũng như viết một quyển sách từ một ý tưởng mơ hồ sơ khai. Không thể biết được những gì sẽ xảy ra khi viết hết đoạn đầu, đoạn giữa đoạn thắt nút và đoạn kết của câu chuyện. Một ý tưởng dù kì có thể xảy ra ở lưng chừng, một mơ ước và ý nghĩa thuần túy có thể mở ra đoạn tiếp theo. Không ai có thể biết được.

Và cuộc sống cũng như thế nếu chúng ta từ bỏ và kết thúc chúng thì sẽ không bao giờ biết được những gì có thể xảy ra khi tiếp tục sống.

Và ‘The Monarchical Song’ chính là cuộc hành trình tiếp theo của nhân vật chính trên cuộc sống của mình thay vì kết thúc nó.

Một giấc mơ vĩnh viễn là cổ tích hay sẽ thành huyền tích ? Một bản huyền ca về một huyền thoại bỏ dở liệu sẽ tìm được những ca ngữ tiếp theo để được hát tiếp hay không ?

Hãy kiên nhẫn. Hãy tin vào bản thân và Hãy sống !

Đọc tiếp bằng cách bấm vào ‘Liên kết bên ngoài’ hay vào trang chính của Dasandra JK. Cảm ơn các bạn đã đọc !

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-mermaid-curse-loi-nguyen-tien-bien>